

الله
رسول
محمد

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

HET BEDROG VAN DE EVOLUTIELEER

De Wetenschappelijke
Ondergang van het
Darwinisme en de
Ideologische
Achtergrond daarvan

Voor sommige mensen heeft de evolutieleer of het darwinisme alleen maar een wetenschappelijke associatie, die blijkbaar geen directe invloed in hun dagelijks leven heeft. Dit is natuurlijk een algemeen misverstand. Want het is veel meer dan alleen een onderwerp uit de biologische wetenschap: de evolutietheorie is op een heel verraderlijke filosofie gebaseerd, een filosofie die veel mensen aan het dwalen heeft gebracht, namelijk het materialisme.

De materialistische filosofie, die alleen maar het bestaan van materie accepteert en aanneemt dat de mens 'een hoop materie' is, beweert dat de mens niets meer dan een dier is en dit is in strijd met zijn enige rol in het bestaan. Sporen van deze filosofie, die voor veel door de mens veroorzaakte rampen van de laatste tweehonderd jaar verantwoordelijk is, kunnen gevonden worden in iedere ideologie die ervan uitgaat dat verschillen in mensen 'een reden tot strijd' zijn.

De evolutietheorie of het darwinisme is in dit kader handig omdat het alle stukjes van de puzzel bij elkaar brengt. Het vormt de mythe dat het materialisme een wetenschappelijk idee is.

Maar de wortels zijn verrot. Moderne ontdekkingen onthullen steeds weer opnieuw dat het populaire geloof dat het darwinisme met de wetenschap geassocieerd kan worden, onjuist is. Wetenschappelijke bewijzen ontzenuwen het darwinisme en laten zien dat de oorsprong van ons bestaan geen evolutionair maar een intelligent ontwerp is, dat wil zeggen de schepping. Allah heeft het universum met alle levende wezens en de mens, geschapen.

OVER DE AUTEUR

De auteur, die onder het pseudoniem Harun Yahya schrijft, is in 1956 in Ankara geboren. Hij studeerde kunst aan de Minar Sinan universiteit in Istanboel en filosofie aan de Universiteit van Istanboel. Sinds de jaren tachtig heeft de auteur vele boeken gepubliceerd over aan geloof en wetenschap verwante onderwerpen. Zijn belangrijkste aandachtspunt blijft echter de verwerping van het Materialisme en Darwinisme, twee moderne mythen die onder een wetenschappelijke dekmantel gepresenteerd worden. Een aantal van de boeken van de auteur zijn in meer dan veertig talen vertaald en in de desbetreffende landen uitgegeven. De boeken van Harun Yahya spreken de mensen aan. Zowel moslims als niet-moslims, ongeacht hun leeftijd, ras of nationaliteit, want er staat één doel centraal; het bevorderen van het bewustzijn van de lezer door hem aan te moedigen om over een aantal belangrijke vraagstukken zoals b.v. het bestaan van Allah en Zijn eenheid na te denken, en hij laat de bedriegelijke fundamenten en verwerpelijke werken van het goddeloze systeem zien.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُهُ
عَمَدٌ

HET BEDROG VAN DE EVOLUTIELEER

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

Over de Auteur

De auteur, die onder de naam HARUN YAHYA schrijft, is in 1956 in Ankara geboren. Hij studeerde kunst aan de Mimar Sinan Universiteit in Istanboel en filosofie aan de Universiteit van Istanboel. Sinds de jaren '80, heeft de auteur vele boeken op politiek, geloof gerelateerde en wetenschappelijke onderwerpen, gepubliceerd. Harun Yahya is goed bekend als een auteur die heel belangrijke werken heeft geschreven, welke de vervalsing van de evolutionisten onthullen en de ongeldigheid van hun beweringen en de duistere nauwe samenwerking tussen Darwinisme en bloedige ideologieën bloot leggen.

Zijn schrijversnaam is gemaakt van de namen "Harun" (Aaron) en "Yahya" (Johannes) als herinnering aan die twee verheven profeten die tegen het ontbreken van geloof vochten. Het zegel van de Profeet op de voorkant van de boeken van de auteur heeft een symbolische betekenis die samenhangt met de inhoud ervan. Dit zegel vertegenwoordigd de Qoer-aan als het laatste boek van God en het laatste woord van Hem en onze Profeet, de laatste van alle profeten. Onder de leiding van de Qoer-aan en de Soennah, maakt de auteur het tot zijn belangrijkste doel om elk van deze fundamentele leerstellingen van ongelovige ideologieën te ontzenuwen en om het "laatste woord" te hebben, om de tegenwerpingen die tegen religie worden opgeworpen volledig de mond te snoeren. Het zegel van de Profeet, welke ultieme wijsheid en morele perfectie verwierf, is gebruikt als een teken van zijn intentie het laatste woord te hebben.

Al deze werken van de auteur draaien om één doel: de boodschap van de Qoer-aan aan de mensen door te geven en hen op die wijze aan te moedigen over aan het geloof gerelateerde onderwerpen na te denken, zoals over het bestaan van een God, Zijn Eenheid en het Hiernamaals en om hen aan enkele belangrijke onderwerpen te herinneren.

Harun Yahya geniet een grote lezersgroep in vele landen zoals: India, Amerika, Engeland, Indonesië, Polen, Bosnië, Spanje en Brazilië. Zijn boeken zijn vertaald in vele talen en er zijn Engelse, Franse, Duitse, Italiaanse, Portugese, Urdu, Arabische, Russische, Albanese, Servisch/Kroatische (Bosnië), Uygur Turks, Indonesische en Nederlandse versies zijn verkrijgbaar.

Over de hele wereld zeer gewaardeerd, zijn deze boeken een manier geweest om vele mensen hun geloof in God te laten stellen en om vele anderen een dieper inzicht in hun geloof te geven. De wijsheid en de oprechte en gemakkelijk te begrijpen stijl die gebruikt wordt, geeft deze boeken een duidelijke stijl welke iedereen die hen leest of onderzoekt direct raakt. Immuun voor tegenwerpingen zijn deze werken gekarakteriseerd.

riseerd door hun uitingen van snelle effectiviteit, absolute resultaten en onweerlegbaarheid. De uitleg die in dit boek wordt gegeven is niet te ontkennen, expliciet en oprecht en verrijkt de lezer met duidelijke antwoorden. Het is onwaarschijnlijk dat degenen die deze boeken lezen en er serieus over nadenken nog langer de materialistische levensbeschouwing, atheïsme en andere verdraaide ideologieën of levensbeschouwingen kan aanbevelen.

Zelfs als hij ze blijft aanbevelen, bewijst dit dat het alleen maar een sentimentele volharding is, omdat deze boeken deze ideologieën vanaf de basis weerleggen. Alle moderne bewegingen van ontkenning worden vandaag de dag door de ideologie verslagen, dankzij de collectie boeken die Harun Yahya heeft geschreven.

Het lijkt geen twijfel dat deze uitvoeringen resulteren van de wijsheid en helderheid die door God aan hen geschonken is. De auteur is zeker niet trots op zichzelf, hij wil alleen maar als een middel fungeren op de zoektocht van iemand naar het rechte pad. Verder, verkrijgt de auteur geen materieel voordeel van zijn boeken. Noch de schrijver, noch degenen die belangrijk zijn bij het publiceren en verkrijgbaar maken van deze boeken voor de lezer, verkrijgen er enig materieel voordeel van. Zij willen alleen de tevredenheid van God verdienen.

Degenen die, deze feiten overwegend, anderen aanmoedigt deze boeken, welke de “ogen” van het hart openen en hem leiden in het worden van een toegewijde dienaar van God te zijn, te lezen verlenen een waardevolle dienst.

Ondertussen, zou het een verkwisting van tijd en energie zijn, om boeken aan te prijzen welke verwarring in de gedachten van mensen zouden veroorzaken, mensen in ideologische chaos leiden en welke overduidelijk geen sterk en precies effect hebben bij het verwijderen van de twijfel in de harten van mensen. Het is duidelijk dat het voor boeken die ontworpen zijn om de druk op de literaire mogelijkheden van de auteur te zetten, in plaats van het nobele doel van het redden van het verlies in geloof van de mensen, onmogelijk is zo'n groot effect te hebben. Zij die hier aan twifelen kunnen gemakkelijk zien dat het enige doel van de boeken van Harun Yahya is, het overwinnen van ongelooft en om de morele waarden uit de Qoer-aan te verspreiden. Het succes, de impact en oprechtheid van deze dienst hebben een duidelijke weergave in de overtuiging van de lezer.

Een punt moet men in gedachten houden: de belangrijkste reden voor het voortzetten van wreedheden en conflicten en alle beproevingen die de moslims ondergaan is de ideologische overheersing van gebrek aan religie. Deze dingen kunnen alleen tot een einde komen met de ideologische nederlaag van gebrek aan geloof en door ervoor zorg te dragen dat iedereen kennis heeft over het wonder van de schepping en de moraal uit de Qoer-aan, zodat mensen daarnaar kunnen leven. De staat van de wereld vandaag de dag overwegend, is het duidelijk dat deze dienst sneller en effectiever moet worden geleverd. Anders zou het te laat kunnen zijn.

Het is geen overdrijving om te zeggen dat de serie Harun Yahya boeken een leidende rol hebben aangenomen. Als Allah het wil, zullen deze boeken de manier zijn waardoor mensen in de 21^e eeuw, de vrede en zegen, rechtvaardigheid en geluk die in de Qoer-aan beloofd worden zullen verkrijgen.

Aan de lezer

In alle boeken door de auteur, worden aan geloof gerelateerde onderwerpen uitgelegd in het licht van verzen uit de Qoer-aan en mensen worden uitgenodigd de woorden van God te leren en ernaar te leven. Alle onderwerpen die betrekking hebben op de verzen van God worden op zo'n manier uitgelegd dat er in de gedachten van de lezer geen ruimte voor twijfel of vraagtekens overblijft. De oprechte, openhartige en vloeiende stijl die gebruikt wordt, verzekert ervan dat iedereen van elke leeftijd en uit elke maatschappelijke groep deze boeken gemakkelijk kan begrijpen. Deze effectieve heldere verhaalwijze maakt het mogelijk hun in een keer uit te lezen. Zelfs diegenen die spiritualiteit volkomen afwijzen, zullen door de feiten die in deze boeken uitvoerig verteld worden beïnvloed worden en kunnen de waarheid van hun inhoud niet weerleggen.

Dit boek en alle andere werken van de auteur kunnen individueel worden gelezen of in een groep worden bediscussieerd tijdens een gespreksmoment. De lezers die bereid zijn voordeel van deze boeken te hebben, zullen een discussie in die zin als heel nuttig ervaren, daar zij dan de mogelijkheid zullen hebben om hun eigen reflecties en ervaringen aan elkaar te relateren.

Verder zal het een grote dienst aan de religie zijn om aan de presentatie en het lezen van deze boeken, welke alleen ter wille van God geschreven zijn, een bijdrage te leveren. Alle boeken van de auteur zijn zeer overtuigend. Dit is de reden dat het voor degenen die de religie aan andere mensen willen overdragen, één van de meest effectieve methoden is om hen aan te moedigen deze boeken te lezen.

Het is te hopen dat de lezer de tijd zal nemen de recensie van andere boeken die op de laatste pagina's van dit boek staan door te kijken en de rijke bron van informatie, aan geloof gerelateerde onderwerpen, welke zeer bruikbaar en een plezier om te lezen is, zal waarderen.

Je zal in deze boeken, niet zoals in andere boeken, de persoonlijke visie van de auteur vinden, geen uitleg gebaseerd op twijfelachtige bronnen, geen stijl die geen respect en eerbied heeft voor de heilige onderwerpen en ook geen hopeloze, twijfel creërende en pessimistische verklaringen die dwaling in het hart veroorzaken.

Copyright © Harun Yahya 2003 CE

1e dr. door Vural Yayincilik, Istanbul, Turkey in februari 1995

ISBN 90-77368-02-7

Door Harun Yahya

Vertaald door : S. Jansen

Website: www.harunyahya.com - en.a9.com.tr

www.evolutiondeceit.com

www.harunyahya.nl

HET BEDROG VAN DE EVOLUTIELEER

**De Wetenschappelijke Ondergang van het
Darwinisme en de Ideologische
Achtergrond daarvan**

HARUN YAHYA - ADNAN OKTAR

Speciaal voorwoord:
De ware ideologische wortels van het terrorisme:
Darwinisme en materialisme 14

De Darwinistische leugen: 'Het leven is strijd' 14

Darwins bron van inspiratie: de meedogenloze theorie van Malthus 16

Waar 'de wet van de jungle' toeleidde: het fascisme 17

De bloedband: Darwinisme en communisme 19

Darwinisme en terrorisme 20

 ISLAM IS NIET DE BRON VAN HET TERRORISME,
 MAAR DE OPLOSSING DAARVAN 21

De islam is een godsdienst van vrede en welbevinden 21

Allah veroordeelt ellende 22

De islam verdedigt verdraagzaamheid en vrijheid van meningsuiting 22

Allah heeft het doden van onschuldige mensen onwettig gemaakt 23

Allah beveelt de gelovigen om mededogend en genadevol te zijn 24

Allah heeft verdraagzaamheid en vergeving bevolen 24

Conclusie 25

DEEL 1
DE VERWERPING VAN HET DARWINISME 26
INLEIDING: Waarom de evolutietheorie? 27
Hoofdstuk 1: Vrij van vooroordelen zijn 30

Het blinde materialisme 31

De massale indoctrinatie van de evolutieleer 34

Hoofdstuk 2: Een korte geschiedschrijving van de theorie 37

Darwins denkbeelden 38

De wanhopige inspanningen van het neodarwinisme 41

Trial en error: onderbroken evenwicht 42

Hoofdstuk 3: Het denkbeeldige mechanisme van de evolutie	46
Natuurlijke selectie	46
“Industriële kleuring”	47
Kan natuurlijke selectie de complexiteit uitleggen?	50
Mutaties	51
Hoofdstuk 4: Het fossielenarchief verwerpt de evolutie	54
Het leven is opeens in ingewikkelde vormen op aarde verschenen	57
De moleculaire vergelijking verdiept de evolutionistische impasse van het Cambrium	60
Hoofdstuk 5: Het sprookje van de overgang van water naar land	61
Hoofdstuk 6: De oorsprong van vogels en zoogdieren	65
Een andere zogenaamde overgangsvorm: Archaeopteryx	66
Speculaties van de evolutionisten:	
de tanden en klauwen van de Archaeopteryx	68
Archaeopteryx en andere oude vogelfossielen	69
De denkbeeldige schakel tussen vogel en dinosaurus	71
De oorsprong van zoogdieren	72
Wat is de oorsprong van vliegen?	73
De mythe van de evolutie van het paard	76
Hoofdstuk 7: De bedrieglijkheid van de interpretatie van fossielen	77
Hoofdstuk 8: Evolutionair bedrog	80
De Piltdown mens: een kaak van een orang-oetan en een menselijke schedel!	80
De Nebraska-mens: een tand van een varken	82
Ota Benga: de afrikaan in de kooi	83

Hoofdstuk 9: Het scenario van de menselijke evolutie	85
De denkbeeldige stamboom van de menselijke familie	86
Australopithecus: een apensoort	88
Homo Habilis: de aap die als mens werd gepresenteerd	89
Homo Rudolfensis: het gezicht fout samengevoegd	92
Homo Erectus en daarna: de menselijke wezens	96
Neanderthalers	100
Homo sapiens archaic,	
Homo heilderbergensis en de Cro-Magnon mens	101
Soorten die in dezelfde tijd leefden als hun voorouders	103
De geheimzinnige geschiedenis van Homo sapiens	104
De impasse van het bipedalisme in de evolutie	106
Evolutie: een onwetenschappelijk geloof	107
Hoofdstuk 10: De moleculaire impasse van de evolutie	110
Het verhaal van de cel die door het toeval ontstaan is	110
Het wonder in de cel en het einde van de evolutie	113
Proteïne daagt het toeval uit	115
Linksdraaiende proteïnen	118
De juiste verbinding is van levensbelang	120
Het evolutionair geklets over de oorsprong van het leven	121
Het experiment van Miller	122
Het experiment van Miller was niets anders dan een voorwendsel	123
De atmosfeer van de aardse oersoep en de proteïnen	126
De vorming van proteïne is niet mogelijk in water	128
Een andere wanhopige poging: het experiment van Fox	128
Het wonderbaarlijke molecule: DNA	130
Kan het DNA door toeval tot stand komen?	131
Een andere mislukte poging van de evolutionisten:	
“De wereld van het RNA”	134
Het leven is een concept dat verder gaat dan hopen moleculen	138

Hoofdstuk 11: De thermodynamica ontkracht de evolutie	140
De mythe van het ‘open systeem’	142
De mythe van het ‘zelf organiseren van de materie’	143
Hoofdstuk 12: Ontwerp en toeval	146
Als er opeens een complexe structuur tot bestaan komt, wat betekent dit dan?	147
De Darwinistische formule!	148
De technologie van het oog en het oor	148
Hoofdstuk 13: Wat evolutionisten beweren en de feiten	153
Variaties en soorten	153
Weerstand tegen antibiotica en immuniteit tegen DDT zijn geen bewijs voor de evolutie	155
De falsificatie van de rudimentaire organen	158
De mythe van de homologie	160
Dezelfde organen in volslagen verschillende levende soorten	161
De genetische en embryologische impasse van de homologie	162
De ongeldigheid van de bewering van moleculaire homologie	163
De mythe van de embryologische recapitulatie	166
Hoofdstuk 14: De evolutietheorie: een materialistische verplichting	168
Materialistische bekentenissen	170
Materialisme, de valse religie en de ware religie	174
Hoofdstuk 15: Media: vruchtbare grond voor de evolutie	176
Leugen op leugen	177
Hoofdstuk 16: Conclusie: de evolutie is bedrog	180
De evolutietheorie is in elkaar gestort	181
Ook in de toekomst kan de evolutie niet geverifieerd worden	181
Het grootste obstakel van de evolutie: de ziel	181
Allah heeft volgens Zijn wil geschapen	182

Hoofdstuk 17: De bewijzen voor de schepping	184
Honingbijen en het architectonische wonder van de honingraat	184
Verbluffende architecten: de termieten	184
De specht	184
Het sonarsysteem van vleermuizen	187
Walvissen	187
Het ontwerp van de mug	187
Roofvogels met een scherpe blik	188
De draad van de spin	189
Dieren in winterslaap	190
Elektrische vissen	190
Een intelligent plan met dieren: camouflage	191
Inktvissen	191
Verschillende gezichtssystemen	192
Een speciaal bevroingsysteem	193
Albatrossen	194
Een zware migratie	195
Koala's	196
Jachtmogelijkheden op een vaste plaats	196
Het ontwerp in vogelveren	197
De basilisk: de expert in het over het water lopen	198
Fotosynthese	199

DEEL II

DE VERWERPING VAN HET MATERIALISME 201

Hoofdstuk 18: De ware essentie van de materie 206

De wereld van elektrische signalen 204

Hoe we zien, horen en proeven 205

“De buitenwereld” in onze hersenen 210

Is het bestaan van de “buitenwereld” absoluut noodzakelijk? 212

Wie is de Waarnemer? 214

Dit wezen is de ‘ziel’. 215

Het ware absolute wezen 215

Alles wat je bezit is van oorsprong een illusie 219

De logische tekortkomingen van de materialisten 223

Het voorbeeld van dromen 224

Het voorbeeld van de zenuwen parallel verbinden 225

De vorming van waarnemingen in de hersenen is geen filosofisch,
maar een wetenschappelijk feit 227

De grote angst van de materialisten 228

Materialisten zijn in de grootste valkuil van de geschiedenis gevallen 231

Conclusie 234

Hoofdstuk 19: Relativiteit in tijd en de werkelijkheid van het lot 236

De waarneming van tijd 236

De wetenschappelijke uitleg van tijdloosheid 238

Relativiteit in de Qoer-aan 241

Het lot 243

De zorg van de materialisten 245

De winst van de gelovigen 247

Eindnoten 249

De ware ideologische wortels van het terrorisme: Darwinisme en materialisme

De meeste mensen denken dat de evolutietheorie voor het eerst door Charles Darwin naar voren is gebracht en dat zij steunt op wetenschappelijk bewijs, observaties en experimenten. Maar Darwin is niet de bedenker ervan en zij steunt ook niet op wetenschappelijk bewijs. De theorie bestaat uit toepassing op de natuur van een oud dogma van de materialistische filosofie. Hoewel ze niet door wetenschappelijke bewijzen gestaafd wordt, wordt de theorie blind ondersteund in naam van de materialistische filosofie.

Dit fanatisme heeft tot allerlei rampen geleid. Want samen met de verspreiding van het Darwinisme en de materialistische filosofie die het ondersteunt, heeft het het antwoord op de vraag: “Wat is de mens?” veranderd. Gewoonlijk antwoordde men: “De mens is door Allah geschapen en moet volgens de prachtige moraal leven die Hij onderricht heeft”. Nu begint men te denken: “De mens is door toeval tot stand gekomen, en is een dier dat zich ontwikkeld heeft door de strijd om het bestaan.” Er is een hoge prijs voor dit grote bedrog betaald. Gewelddadige ideologieën zoals racisme, fascisme en communisme en vele andere barbaarse wereldopvattingen die op conflict gebaseerd zijn, hebben hun kracht uit dit bedrog gehaald.

Dit artikel zal de ramp die het Darwinisme de wereld heeft gebracht, bestuderen en zijn banden verklaren met het terrorisme, wat een van de belangrijkste wereldproblemen van onze tijd is.

De Darwinistische leugen: ‘Het leven is strijd’

Darwin bepaalde zijn basisvoorwaarden toen hij zijn theorie ontwikkelde: **“De ontwikkeling van levende wezens hangt af van de strijd om het bestaan. De sterken winnen de strijd. De zwakken zijn veroordeeld overwonnen te worden en in vergetelheid te raken.”**

Volgens Darwin is er een harde strijd om te overleven en een altijddurend gevecht in de natuur. De sterken winnen het altijd van de zwakken. De ondertitel die hij gaf aan zijn boek: *‘Het ontstaan der soorten, “Het ontstaan der soorten door middel van natuurlijke selectie of het behoud van bevoorrechte rassen in het gevecht om het bestaan”*, benadrukt die opvatting.

Verder ging Darwin ervan uit dat ‘de strijd om het bestaan’ ook gold

voor mensenrassen. Volgens die denkbeeldige claim waren ‘bevoorrechte rassen’ de winnaars van de strijd. Bevoorrechte rassen, volgens Darwin waren dat de blanke Europeanen. Afrikaanse of Aziatische rassen waren in de strijd om het bestaan achtergebleven. Darwin ging nog verder en suggereerde dat deze rassen spoedig ‘het gevecht om het bestaan’ geheel zouden verliezen en dus zouden verdwijnen:

“In de nabije toekomst, niet erg ver wanneer het in eeuwen gemeten wordt, zullen de beschaafde rassen van de mens vrijwel zeker de primitieve rassen over de hele wereld uitroeien en vervangen. Tegelijkertijd zullen antropomorische apen ongetwijfeld uitgeroeid zijn. De kloof tussen de mens en zijn naaste verwanten zal dan groter zijn, want het zal dan gaan tussen aan de ene kant de mens in een beschaafdere staat, mogen we hopen, zelfs dan de Kaukasische mens, en wat apen **zo laag als de baviaan aan de andere kant. In plaats van zoals nu tussen de neger of de Aboriginal en de gorilla.**”¹

De Indiaanse antropoloog Lalita Vidyarthi legt uit hoe de Darwinistische evolutietheorie het racisme in de sociale wetenschappen heeft gebracht:

“Zijn (Darwins) theorie van de overleving van de fitste is toen warm door de sociale wetenschappers ontvangen, en zij geloofden dat de mensheid verschillende niveaus van ontwikkeling had bereikt, en de beschaving van de blanke als uiteindelijk niveau had. In de tweede helft van de 19de eeuw werd het racisme als feit door de grote meerderheid van de westerse wetenschappers geaccepteerd.”²

**Darwins bron van inspiratie:
de meedogenloze theorie van Malthus**

De bron van inspiratie voor Darwin was het boek van de Britse econoom Thomas Malthus: *“Een essay over het principe van de bevolking”*. Malthus berekende dat de menselijke bevolking snel zou toenemen als het alleen aan de mens lag. Volgens hem waren de belangrijkste invloeden die bevolkingsaantallen konden beheersen rampen zoals oorlog, honger en ziekte. Kortom, volgens zijn wrede bewering moesten sommige mensen sterven om andere te laten leven. Het bestaan kreeg de betekenis van een ‘permanente oorlog.’

Thomas Robert Malthus

In de 19de eeuw werden de opvattingen van Malthus alom geaccepteerd. Vooral Europese intellectuelen uit de bovenste laag van de maatschappij ondersteunden zijn wrede ideeën. In het artikel: **“De geheime wetenschappelijke agenda van de Nazis”**, wordt het belang van de toepassing van Malthus’ opvattingen op bevolkingsgroei op deze manier beschreven:

In de eerste helft van de 19de eeuw verzamelden zich door heel Europa leden van de heersende klassen om het nieuw ontdekte ‘bevolkingsprobleem’ te bespreken en om manieren te bedenken om het Malthusiaanse mandaat toe te passen om het sterftecijfer onder de armen te laten toenemen: **“In plaats van hygiëne onder de armen te promoten moeten we de tegenovergestelde gewoonte aanmoedigen. In onze steden moeten we de straten smaller maken, meer mensen in de huizen plaatsen en de pest proberen te laten terugkomen. Op het platteland moeten we onze dorpen in de buurt van stilstaand water bouwen, en vooral de bouw van dorpen in moerasachtige en ongezonde situaties aanmoedigen,”**etc. etc³

Als gevolg van deze wrede politiek zullen de zwakken en degenen die de strijd om het bestaan verloren, uitgewist worden, en als gevolg daarvan zal de snelle toename de bevolkingsgroei in evenwicht komen. Deze zogenaamde ‘onderdrukking van de armen’ werd in werkelijkheid in de 19de eeuw in Groot-Brittannië uitgevoerd. Er werd een industriële wet aangenomen waarin kinderen van acht of negen jaar verplicht werden om zes uur per dag in de kolonmijnen te werken en duizenden stierven onder verschrikkelijke omstandigheden. De ‘strijd om het bestaan’ die door de theorie van Malthus vereist

werd, leidde tot miljoenen Britten die een ellendig bestaan hadden.

Beïnvloed door deze ideeën, paste Darwin dit concept van strijd toe op de hele natuur en stelde zich voor dat de sterken en de fitsten de overwinnaars van de oorlog om het bestaan werden. Sterker nog: hij beweerde, dat de zogenaamde strijd om het bestaan een rechtvaardige en onveranderlijke natuurwet was. Aan de andere kant nodigde hij de mensen uit om hun religieuze overtuigingen te verlaten door de schepping te ontkennen, en mikte dus op alle ethische waarden die een obstakel konden zijn voor de wreedheid van de ‘strijd om het bestaan’.

Het verspreiden van deze valse ideeën die de individuen naar meedogenloosheid en wreedheid leidden, moest de mensheid in de 20ste eeuw duur betalen.

Waar ‘de wet van de jungle’ toeleidde: het fascisme

Terwijl het Darwinisme het racisme in de 19de eeuw voedde, vormde het de basis van een ideologie die zich zou ontwikkelen in de 20ste eeuw en de wereld in bloed zou drenken: het nazisme.

Er kan in de nazistische ideologieën een sterke Darwinistische invloed gezien worden. Als men deze theorie bestudeert, die door Adolf Hitler en Alfred Rosenberg vorm is gegeven, dan komt men concepten tegen als ‘natuurlijke selectie, selectief paren’ en ‘de strijd om het bestaan tussen rassen’, dit zijn termen die tientallen keren in “Het ontstaan der soorten” zijn herhaald. Toen hij zijn boek “*Mijn Kampf*” noemde, werd Hitler door de Darwinistische strijd om het bestaan geïnspireerd en door het principe van de overwinning van de fitste. Hij spreekt in het bijzonder over de strijd tussen de rassen:

“De geschiedenis bereikt zijn hoogtepunt in een nieuw duizendjarig rijk van ongekende pracht, gebaseerd op een nieuwe raciale hiërarchie die door de natuur zelf is gedictieerd”.⁴

Op de partijbijeenkomst in Neurenberg in 1933, verkondigde Hitler dat “een hoger ras een lager ras onderwerpt... een recht dat we in de natuur zien en wat gezien kan worden als het enige onontvreemdbare recht”.

Dat de Nazi's door het Darwinisme beïnvloed waren, is een feit dat bijna alle geschiedkundigen die in dit onderwerp gespecialiseerd zijn, accepteren. De historicus Hickmann beschrijft de Darwinistische invloed op Hitler als volgt:

“(Hitler) geloofde vast in de evolutie en predikte deze. Wat ook de diepere complexen van zijn psychose mogen zijn, het is zeker dat [het concept van het gevecht belangrijk was, omdat] zijn boek, *Mein Kampf*, duidelijk een aantal van

de evolutionistische ideeën uiteenzet, en wel in het bijzonder die, die strijd benadrukken, overleving van de fitste en uitroeïing van de zwakken om een betere maatschappij te vormen.⁵

Hitler, die met deze opvattingen naar buiten kwam, sleepte de wereld mee in geweld dat zij nog nooit eerder had meegemaakt. Vele etnische en politieke groeperingen en in het bijzonder de joden werden aan gruwelijke wreedheid en afslachting in de Nazi concentratiekampen blootgesteld. De Tweede Wereldoorlog, die met de invasie van de Nazi's begon, kostte 55 miljoen levens. Wat achter de grootste tragedie in de wereldgeschiedenis lag, was het Darwinistische concept van 'de strijd om te overleven.'

De bloedband: Darwinisme en communisme

Terwijl de fascisten aan de rechterkant van het Sociaal Darwinisme gevonden kunnen worden, wordt de linkerkant door de communisten in beslag genomen. Communisten hebben altijd tot de felste verdedigers van de Darwinistische theorie behoord.

De relatie tussen het Darwinisme en het communisme gaat direkt op naar de stichters van beide 'ismen'. Marx en Engels, de grondleggers van het communisme, hebben "*Het ontstaan der soorten*" van Darwin gelezen zodra het gepubliceerd was en stonden verbaasd over de 'dialectische materialistische' houding. De briefwisseling tussen Marx en Engels laat zien, dat zij de theorie van Darwin zagen als 'de basis bevattend in de natuurlijke historie voor het communisme.'" In zijn boek 'De dialectiek van de natuur', wat hij onder invloed van Darwin schreef, was Engels vol lof voor Darwin, en probeerde zijn eigen bijdrage te leveren aan de theorie in het hoofdstuk *De rol die arbeid heeft gespeeld in de overgang van aap tot mens.*'

Russische communisten, die de voetstappen van Marx en Engels volgden, zoals Plekhanov, Lenin, Trotsky en Stalin, waren het allemaal met Darwins evolutietheorie eens, Plekhanov, die als de oprichter van het Russisch communisme gezien wordt, ziet het **marxisme als 'Darwinisme in zijn toepassing tot de sociale wetenschap'**.⁶

Trotsky zei: "**Darwins ontdekking is de hoogste triomf van de dialectiek in het gehele veld van de organische materie.**"⁷

Darwinistische opvoeding speelde een belangrijke rol in de vorming van de communistische kaders. Bijvoorbeeld, historici hebben opgemerkt **dat Stalin, in zijn jeugd religieus was, maar een atheïst werd door de boeken van Darwin.**⁸

Mao die het communistische bewind in China vestigde, doodde miljoenen mensen, en beweerde openlijk dat "**Het Chinese socialisme op Darwin en de evolutietheorie gefundeerd is.**"⁹

De geschiedkundige James Reeve Pusey van de Harvard University geeft vele details over het effect van het Darwinisme op Mao en het Chinese communisme in zijn onderzoeksboek *China and Charles Darwin*.¹⁰

Kortom, er is een onverbrekelijke band tussen de evolutietheorie en het communisme. De theorie beweert dat levende objecten het resultaat zijn van het toeval en geeft een zogenaamd wetenschappelijke ondersteuning voor atheïsme. Communisme, een atheïstische ideologie, is daarom vast verbonden met het Darwinisme. Verder zegt de evolutietheorie, dat ontwikkeling in de natuur mogelijk is dankzij conflict (met andere woorden: de strijd om te overleven) en ondersteunt zo het dialectisch concept dat de grondslag van het communisme is.

Als we aan het communistische concept van ‘dialectische strijd’, welke in de 20ste eeuw ongeveer 120 miljoen mensen gedood heeft, denken als ‘een moordmachine’, dan kunnen we de dimensie van de ramp die het Darwinisme de planeet heeft gebracht, beter begrijpen.

Darwinisme en terrorisme

Zoals we tot dusver gezien hebben, vormt het Darwinisme de basis van verschillende gewelddadige ideologieën die in de 20ste eeuw voor rampen voor de mensheid gezorgd hebben. Maar net als deze ideologieën, schrijft het Darwinisme ook een ‘ethisch begrip’ en een ‘methode’ voor die de verschillende wereldopvattingen kunnen beïnvloeden. Het fundamentele concept achter dit begrip en deze methode is, dat **‘we degenen die niet tot ons behoren, moeten bevechten’**.

We kunnen dat op de volgende manier uitleggen: er zijn verschillende religies, wereldopvattingen en filosofieën in de wereld. Deze kunnen op één van deze twee manieren naar elkaar kijken:

- 1) Zij kunnen elkaars bestaan respecteren en proberen in dialoog met elkaar gaan en volgens een menselijke methode te werk gaan.
- 2) Zij kunnen ervoor kiezen elkaar te bevechten, en een voordeel veilig stellen door hen schade toe te brengen, met andere woorden, zich als dieren te gedragen.

De verschrikking die we terrorisme noemen, is niets anders dan de uiting van de tweede opvatting.

Als we de verschillen tussen deze twee opvattingen bekijken, kunnen we zien dat de idee van **‘de mens als een vechtend dier’**, die het Darwinisme onderbewust aan de mensen heeft opgelegd, bijzonder invloedrijk is. Individuen en groepen die voor het conflict kiezen, kunnen wel nooit van het Darwinisme gehoord hebben en van de principes van de ideologie. Maar uiteindelijk gaan zij met een opvatting accoord waarvan de filosofische basis op het Darwinisme teruggaat. Dit zorgt ervoor dat zij in de juistheid van zulke, op het Darwinisme gebaseerde, slogans geloven, slogans zoals ‘in deze wereld overleven de sterken’, ‘grote vissen eten kleintjes’, ‘oorlog is een deugd’ en ‘de mens ontwikkelt zich door het voeren van oorlog’. Als we het Darwinisme weghalen, dan blijft er niets over behalve lege kreten.

Eigenlijk is het zo, dat, als het Darwinisme verwijderd wordt, er geen filosofie van het ‘conflict’ overblijft. De drie goddelijke religies waar de meeste mensen in de wereld in geloven, islam, christendom en jodendom, zijn tegen geweld. Alle drie de godsdiensten willen vrede en harmonie op aarde brengen en zijn ertegen, dat onschuldige mensen gedood worden en lijden aan

wreedheden en martelingen. Strijd en geweld doen de moraal die God voor de mensheid heeft bepaald, geweld aan, en dit zijn abnormale en ongewenste concepten. Maar het Darwinisme ziet en beeldt conflict en geweld uit als iets natuurlijk, iets wat juist en correct is dat er hoort te zijn.

Daarom is het zo, dat, als mensen terroristische handelingen plegen en de concepten en symbolen van de islam, het christendom en het jodendom gebruiken in de naam van die godsdiensten, je er zeker van kunt zijn dat dit geen moslims, christenen of joden zijn. Het zijn echte Sociaal Darwinisten. Zij verbergen zich onder de mantel van de godsdienst, maar het zijn geen oprechte gelovigen. Zelfs als ze beweren de religie te dienen, zijn ze in werkelijkheid vijanden van de religie en de gelovigen. Dit, omdat zij meedogenloos een misdaad begaan die de religie verbiedt, en op deze manier de godsdienst in de ogen van de mensen zwart maken.

Daarom is de wortel van het terrorisme, dat onze planeet teistert niet een van de goddelijke religies, maar het is het atheïsme, en een uiting van het atheïsme van onze tijd: 'Darwinisme' en 'materialisme'.

ISLAM IS NIET DE BRON VAN HET TERRORISME, MAAR DE OPLOSSING DAARVAN

Sommige mensen die zeggen dat zij in naam van de godsdienst handelen, begrijpen hun godsdienst niet goed of voeren het op de verkeerde manier uit. Daarom is het onjuist om een idee van die godsdienst te vormen door de activiteiten van die mensen. De beste manier om de islam te begrijpen is door zijn heilige bron.

De heilige bron van de islam is de *Qoer-aan*; en het model van de moraal in de *Qoer-aan* – islam - wijkt volkomen af van het beeld dat in de hoofden van een aantal westerlingen gevormd is. De *Qoer-aan* is gebaseerd op de concepten van: moraal, liefde, mededogen, genade, nederigheid, zelf-opoffering, verdraagzaamheid en vrede, en een moslim die volledig volgens deze moraal leeft is zeer verfijnd, verstandig, tolerant, eerlijk en inschikkelijk. Aan degenen om hem heen geeft hij liefde, respect, vrede en een gevoel van vreugde in het leven.

De islam is een godsdienst van vrede en welbevinden

Het woord islam betekent 'vrede' in het Arabisch. De islam is een religie die neer is gedaald om de mensheid een leven aan te bieden dat met vrede en welbevinden gevuld is en waarin Allahs eeuwige genade en mededogen in de wereld tot uiting komen. Allah nodigt alle mensen uit om de morele leerstel-

lingen van de Qoer-aan als voorbeeld te accepteren, waardoor genade, mededogen, verdraagzaamheid en vrede in de wereld ervaren mogen worden. In soera al-Baqara vers 208 wordt dit bevel gegeven:

O jullie die geloven! Ga de islam op een volmaakte manier binnen en volg niet de voetstappen van Sheitan. Waarlijk! Voor jullie is hij een duidelijke vijand.

Zoals we in dit vers zien, kunnen de mensen slechts welbevinden ervaren als zij de islam accepteren en volgens het morele onderricht van de Qoer-aan leven.

Allah veroordeelt ellende

Allah heeft de mensheid bevolen het kwaad te vermijden; Hij heeft ongelooft, immoraliteit, opstandigheid, wreedheid, agressie, moord en bloedvergieten verboden. Degenen die zich niet aan dit bevel van Allah houden volgen de voetstappen van sheitan, zoals in het hierboven genoemde vers gezegd wordt, en hebben een houding aangenomen die Allah onwettig heeft verklaard. Van de vele verzen die over dit onderwerp gaan, volgen er twee:

En degenen die het verbond met Allah verbreken, na zijn totstandkoming, en datgene wat Allah bevolen heeft te verenigen geweld aandoen en verderf zaaien in het land, op hen is de vloek. En voor hen is er een ongelukkig (slecht) huis.

(Soera ar-Ra'd: 25)

Zoek met datgene wat Allah jou gegeven heeft, het Huis van het hiernamaals, en vergeet niet jouw deel van wettig vermaak in deze wereld en doe goed zoals Allah goed voor jou doet, en zaai geen verderf in het land. Waarlijk, Allah houdt niet van de verderfzaaiers."

(Soera al-Qasas:77)

Zoals we zien, verbiedt Allah elke soort verderfelijke handeling in de islam en daaronder vallen ook terrorisme en geweld, en veroordeelt degene die zulke daden begaat. Een moslim brengt schoonheid naar de wereld en verbetert de wereld.

De islam verdedigt verdraagzaamheid en vrijheid van meningsuiting

De islam is een godsdienst die de vrijheid van leven, ideeën en gedachten koestert. De islam verbiedt spanning en conflict tussen mensen, laster, achterdocht en zelfs het negatief over een ander denken.

De islam verbiedt niet alleen terreur en geweld, maar ook de geringste druk van het opleggen van een idee bij een ander:

Er is geen dwang in de godsdienst. Waarlijk, het rechte pad is duidelijk te onderscheiden van het pad dat doet afdwalen. Iedereen die niet in afgoden gelooft, en

*in Allah gelooft heeft het waardevolste handvat gegrepen dat nooit zal afbreken.
En Allah is de Alhorende, de Alwetende.*

(Soera Al-Bakara:256)

Herinner hen dus, jij bent slechts iemand die mensen aan iets herinnert. Je kunt ze niet dwingen te geloven.

(Soera Al-Ghashiyah:21)

Iemand dwingen in een godsdienst te geloven of die te praktiseren is tegen de geest en de essentie van de islam, want het is nodig dat het geloof uit vrije wil en bewustzijn geaccepteerd wordt. Natuurlijk mogen moslims elkaar aanmanen om de morele principes die in de Qoer-aan onderwezen worden te onderhouden, maar ze mogen nooit dwingen. In ieder geval kan iemand niet worden overgehaald om de godsdienst te praktiseren door hem een werelds privilege aan te bieden.

Laat ons een volledig tegenovergestelde vorm van maatschappij voorstellen. Bijvoorbeeld een maatschappij waar de mensen door de wet gedwongen worden godsdienst te bedrijven. Zo'n soort maatschappij is volledig strijdig aan die van de islam, want **geloof en aanbidding hebben alleen waarde als zij aan Allah gericht zijn**. Als er een systeem was dat mensen dwong om te geloven en te aanbidden, dan zouden de mensen alleen uit vrees voor het systeem vroom zijn. Wat vanuit het oogpunt van de godsdienst acceptabel is, is dat de godsdienst gepraktiseerd wordt in een omgeving waar vrijheid van bewustzijn toegestaan is, en dat ze gepraktiseerd wordt voor de goedkeuring van Allah.

Allah heeft het doden van onschuldige mensen onwettig gemaakt

Volgens de Qoer-aan is een van de grootste zonden het doden van een mens die geen zonde begaan heeft.

Hierom hebben Wij de Kinderen van Israël bevolen dat als iemand een ander doodt, behalve als het een moordenaar betreft of iemand die zorgt voor het verspreiden van ellende over het land – het is alsof hij de hele mensheid gedood heeft en als iemand een leven redt, het is alsof hij het leven van de hele mensheid heeft gered. En zeker, tot hen kwam Onze boodschapper met duidelijke bewijzen en tekenen, en zelfs hierna overtraden velen nog de grenzen in het land!

(Soera Al-Maida:32)

En degenen die geen andere god naast Allah aanroepen, noch dat leven doden wat Allah verboden heeft, behalve voor een gerechtelijke zaak, noch onwettige seksuele gemeenschap begaan – en iedereen die dit doet zal een bestraffing ontvangen!

(Soera Al-Foerqaan:68)

Zoals we in de hierboven genoemde verzen kunnen zien, worden degenen, die een onschuldig mens zonder reden doden met een zware bestraffing bedreigd. Allah heeft geopenbaard dat het doden van iemand net zo'n grote zonde is als het doden van de hele mensheid. Iedereen die de door Allah ingestelde richtlijnen respecteert zou zelfs niet een enkel individu schaden, laat staan duizenden onschuldige mensen vermoorden. Degenen die denken dat zij het recht en hun straf kunnen ontlopen in deze wereld zullen nooit ontsnappen van de verantwoording die zij in de Aanwezigheid van Allah moeten afleggen op de Laatste Dag. Dus die gelovigen die weten dat zij verantwoording bij Allah moeten afleggen na hun dood, zullen heel voorzichtig zijn in het respecteren van de grenzen die Allah gesteld heeft.

Allah beveelt de gelovigen om mededogend en genadevol te zijn

In dit vers wordt het moraal van de moslim uitgelegd:

Dan wordt hij één van de gelovigen die de anderen aansporen tot volharding en geduld en (ook) de ander aansporen tot medelijden en mededogen. Zij zijn degenen aan de rechterkant

(Soera al-Balad:17-18)

Zoals we in dit vers zien, is een van de belangrijkste morele uitgangspunten die Allah voor Zijn dienaren heeft nedergezonden, zodat zij gered mogen worden en genade krijgen en het paradijs, **'de ander tot mededogen aansporen'**.

De islam die in de Qoer-aan beschreven wordt is een moderne, verlichte en progressieve godsdienst. Een moslim is vooral een man van vrede; hij is tolerant met een democratische geest, beschaafd, verlicht, eerlijk, en heeft verstand van kunst en wetenschap.

Een moslim die in de verfijnde morele leerschool van de Qoer-aan is onderricht benaderd iedereen met de liefde die de islam van hem verwacht. Hij heeft respect voor ieder idee en hij weet kunst en esthetiek op waarde te schatten. Hij is verzoeningsgezind bij iedere gebeurtenis; verwijdert spanning en herstelt vriendschap. In maatschappijen samengesteld uit individuen zoals deze, zal er een hoger ontwikkelde beschaving zijn, een hogere sociale moraal, meer vreugde, geluk, rechtvaardigheid, veiligheid, overvloed en zegeningen dan in de meeste moderne naties van vandaag de dag.

Allah heeft verdraagzaamheid en vergeving bevolen

Soera al-A'raf, vers 199 die zegt: 'beoefen vergeving' brengt het concept van vergeving en verdraagzaamheid tot uiting, wat een van de basisprincipes van de islamitische religie is.

Als we naar de islamitische geschiedenis kijken, kunnen we duidelijk

zien hoe de moslims deze belangrijke richtlijn van het morele onderricht van de Qoer-aan in hun sociale leven praktiseerden. Bij ieder punt in hun vooruitgang vernietigden moslims onwettige praktijken en schiepen een vrije en verdraagzame omgeving. Op de gebieden van religie, taal en cultuur maakten zij het mogelijk voor mensen die het volledig oneens met elkaar waren, om onder hetzelfde dak in vrijheid en vrede te leven, en gaven aan degenen waar zij over heersten het voordeel van kennis, welvaart en status. Dit was ook een van de belangrijkste redenen waarom het grote en wijdverspreide Ottomaanse rijk in staat was zoveel eeuwen te blijven bestaan, namelijk dat zijn manier van leven door de verdraagzaamheid en het begrip geleid werd die door de islam gebracht waren. Eeuwenlang zijn moslims gekarakteriseerd door hun verdraagzaamheid en mededogen. In iedere tijd waren zij de rechtvaardigste en meedogendste van alle mensen. Alle etnische groepen binnen deze multi-nationale gemeenschap oefenden jarenlang vrijelijk de religies uit die zij volgden en genoten van iedere gelegenheid om in hun eigen cultuur te leven en op hun eigen manier te aanbidden.

Zeker, de bijzondere verdraagzaamheid van de moslims, als deze werd uitgeoefend zoals hij in de Qoer-aan bevolen is, kan slechts vrede brengen en welzijn voor de hele wereld. De Qoer-aan verwijst naar deze bijzondere soort verdraagzaamheid:

De goede daad en de slechte daad kunnen niet gelijk zijn. Vervang (het kwaad) door één die beter is, dan, waarlijk, hij die jouw vijand was, (zal) je hartsvriend (worden).

(Soera al-Foesilat:34)

Conclusie

Dit alles laat zien dat het morele onderricht dat de islam de mensheid aanbiedt, één is van vrede, geluk en rechtvaardigheid voor de wereld. De barbarij die tegenwoordig in de wereld plaatsvindt onder de naam van het 'islamitisch terrorisme' is volledig verwijderd van het morele onderricht van de Qoer-aan en is het werk van onwetende, vooringenomen mensen, misdadigers die niets met de godsdienst te maken hebben. De oplossing voor deze individuen en groepen die proberen om hun woeste daden onder de vlag van de islam te brengen, is de mensen de ware morele leerstellingen van de islam te vertellen.

Met andere woorden, de islamitische godsdienst en het morele onderricht van de Qoer-aan zijn niet de steunpilaar van het terrorisme en de terroristen, maar de geneeswijze waarmee de wereld van gesel van het terrorisme gered kan worden.

DEEL 1

**DE VERWERPING
VAN HET DARWINISME**

Waarom de evolutietheorie?

Voor sommige mensen heeft de evolutietheorie of het Darwinisme alleen wetenschappelijke gevoelswaarde, zonder blijkbaar direct gevolg voor hun dagelijks leven. Dit is natuurlijk een algemeen verkeerd begrepen feit. Het gaat veel verder dan alleen maar een onderwerp binnen het gebied van de biologische wetenschappen, de evolutietheorie is de basis van een onderliggende bedriegelijke filosofie, die grote groepen mensen beheerst: het materialisme.

De materialistische filosofie, die alleen het bestaan van materie accepteert en aanneemt dat de mens ‘een hoop materie is’, beweert dat hij niets meer dan een dier is, met ‘strijd’ als enige regel voor zijn bestaan. Hoewel het als een moderne filosofie wordt gepropageerd die haar basis heeft in de wetenschap is het materialisme in feite een oud dogma zonder wetenschappelijke basis. Bedacht in het oude Griekenland, werd dit dogma door de atheïstische filosofen van de 18de eeuw herontdekt. Het werd toen in de 19de eeuw in verschillende gebieden van wetenschap ingevoerd door denkers zoals Karl Marx, Charles Darwin en Sigmund Freud. Met andere woorden, de wetenschap werd verdraaid om ruimte te maken voor het materialisme.

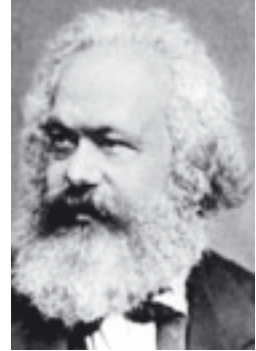
De afgelopen tweehonderd jaar is een bloedige arena van het materialisme geweest: ideologieën die op het materialisme gebaseerd waren (of strijdende ideologieën die tegen het materialisme waren, maar toch de basis daarvan deelden) hebben voortdurend geweld, oorlog en chaos in de wereld gebracht. Het communisme is verantwoordelijk voor de dood van 120 miljoen mensen en is een direct gevolg van de materialistische filosofie. Fascisme, ondanks het feit dat het zich voordeed als een alternatief voor de materialistische wereldopvatting, heeft het fundamentele materialistische concept van vooruitgang door strijd geaccepteerd en heeft onderdrukkende regimes, massamoorden, wereldoorlogen en volkerenmoord uitgelokt.

Naast deze twee bloedige ideologieën zijn individuele en sociale gedragscodes door het materialisme aangetast.

De bedriegelijke boodschap van het materialisme verlaagt de mens tot een dier waarvan het bestaan toevallig is, en zonder verantwoordelijkheid tot welk wezen dan ook, het vernietigt morele zuilen zoals liefde, genade, zelfopoffering, bescheidenheid, eerlijkheid en rechtvaardigheid. Omdat zij door het

Karl Marx maakte duidelijk, dat de theorie van Darwin een gedegen basis vormde voor het materialisme en dus ook het communisme. Hij toonde ook zijn sympathie voor Darwin door 'Das Kapital', wat als zijn grootste werk wordt gezien, aan hem te wijden. In de Duitse editie van het boek schreef hij: "Van een toegewijde bewonderaar aan Charles Darwin."

motto: "het leven is een strijd" bedrogen zijn, gingen de mensen hun leven zien als niets meer dan een botsing van belangen wat weer tot een leven leidde volgens de wet van de jungle.

Sporen van deze filosofie, die voor vele door de mens veroorzaakte rampen van de laatste tweehonderd jaar verantwoordelijk is, kunnen in iedere ideologie gevonden worden die de waarneembare verschillen onder mensen als 'reden voor de strijd' zien. Dit slaat ook op de terroristen van tegenwoordig die beweren de godsdienst hoog te houden, maar de grootste zonden begaan door onschuldige mensen te vermoorden.

De evolutietheorie of het Darwinisme is hier handig, want het vult de stukjes van de puzzel aan. Het levert een mythe op, dat het materialisme een wetenschappelijk idee is. Dat is dan ook de reden waarom Karl Marx, de grondlegger van het communisme en het dialectisch materialisme, schreef dat het Darwinisme "de basis in de natuurlijke geschiedenis" was van zijn wereldopvatting.¹¹

Maar deze basis is verrot. Moderne ontdekkingen laten steeds weer opnieuw zien dat het populaire geloof waarbij het Darwinisme met wetenschap geassocieerd wordt, niet klopt. Wetenschappelijk bewijs verwerpt het Darwinisme volledig, en laat zien dat de oorsprong van ons bestaan niet de evolutie, maar de schepping is. Allah schiep het universum, alle levende wezens en de mens.

Dit boek is geschreven om dit feit aan de mensen bekend te maken. Sinds de eerste druk, oorspronkelijk in Turkije en later in vele andere landen, hebben miljoenen mensen het boek gelezen en gewaardeerd. Naast het Turks is het in het Engels, Italiaans, Spaans, Russisch, Bosnisch, Arabisch, Maleis en Indonesisch en nu in het Nederlands gedrukt. (De tekst van het boek is vrij verkrijgbaar in al deze talen op www.evolutiondeceit.com).

De invloed van *'Het bedrog van de Evolutie'* is erkend door vertegenwoordigers van de tegenpartij. Harun Yahya was het onderwerp voor een artikel van *New Scientist* getiteld "Burning Darwin". Het leidende populaire Darwinistische tijdschrift merkte in zijn nummer van 22 april 2000 op, dat Harun Yahya 'een internationale held is' en deelde zorg dat zijn boeken 'overal in de islamitische wereld verspreid moeten worden.'

Science, het leidende tijdschrift van de algemene wetenschappelijke gemeenschap, benadrukte de invloed en de wetenschappelijke aanpak van de werken van Harun Yahya. Het artikel in *Science*: "De leer van de schepping schiet wortel waar Europa en Azië elkaar ontmoeten", van 18 mei 2001, laat zien dat in Turkije wetenschappelijke boeken zoals *'Het bedrog van de evolutie'*, en *'De donkere zijde van het Darwinisme'* meer invloed krijgen dan tekstboeken in bepaalde delen van het land". De verslaggever gaat dan door in de beoordeling van het werk van Harun Yahya dat één 's werelds sterkste antievolutionistische bewegingen buiten Noord-Amerika op gang heeft gebracht".

Hoewel zulke evolutionistische tijdschriften de invloed van *'Het bedrog van de evolutie'* opgemerkt hebben, bieden zij geen wetenschappelijke antwoorden op zijn argumenten. De reden is natuurlijk dat dat eenvoudig niet mogelijk is. De evolutietheorie verkeert in een volledige patstelling, een feit dat u zult ontdekken als u de volgende hoofdstukken leest. Het boek zal u helpen realiseren, dat het Darwinisme geen wetenschappelijke theorie is maar een pseudo-wetenschappelijk dogma dat kunstmatig hoog wordt gehouden in de naam van de materialistische filosofie., ondanks het bewijs van het tegenovergestelde en de grondige verwerping,

Het is onze hoop dat *'Het bedrog van de evolutie'* lange tijd zijn bijdrage levert in de verwerping van het materialistische-Darwinistische dogma dat de mensheid sinds de 19de eeuw misleid heeft. En het zal de mensen eraan herinneren, wat de belangrijke feiten van ons leven zijn, zoals hoe we ontstaan zijn en wat onze plichten tegenover onze Schepper zijn.

Vrij van vooroordelen zijn

De meeste mensen nemen alles wat zij van wetenschappers horen als waarheid aan. Het komt niet bij hen op, dat wetenschappers ook verschillende filosofische of ideologische vooroordelen hebben. Het is een feit, dat evolutionistische wetenschappers hun vooroordelen en filosofische opvattingen aan het grote publiek opleggen onder het mom van de wetenschap. Bijvoorbeeld: hoewel zij zich bewust zijn, dat toevallige gebeurtenissen niets anders doen dan onregelmatigheden en verwarring veroorzaken, beweren zij nog steeds dat de fantastische orde, plan en ontwerp dat we zowel in het universum als bij levende wezens zien, door toeval tot stand is gekomen.

Bijvoorbeeld: zo'n bioloog kan gemakkelijk begrijpen, dat er in een proteïnemolecule een onvergelykbare harmonie heerst, het proteïnemolecule is de bouwsteen van het leven en dat het niet waarschijnlijk is dat dit door toeval tot stand is gekomen. Niettemin neemt hij zonder vorm van enig bewijs aan, dat deze proteïne toevallig tot stand is gekomen onder primitieve aardse omstandigheden, miljarden jaren geleden. Hij houdt hier niet op, hij beweert ook zonder enige twijfel dat er niet alleen één molecule toevallig gevormd is, maar miljarden en dan op een onwaarschijnlijke manier bij elkaar zijn gekomen om de eerste levende cel te vormen. Verder verdedigt hij deze opvatting met een blinde koppigheid.

Dit is de evolutionistische wetenschapper. Als dezelfde wetenschapper drie bakstenen op elkaar ziet liggen als hij over een vlakke weg loopt, dan zou hij nooit denken dat deze drie bakstenen toevallig bij elkaar waren gekomen en dan op elkaar zouden zijn gaan liggen. Iedereen die dit zou denken, zou voor gek uitgemaakt worden.

Hoe kan het dan dat mensen die in staat zijn om normale gebeurtenissen rationeel te benaderen zo'n irrationele houding aannemen, als het om het bespiegelen van het eigen bestaan gaat?

Men kan niet beweren dat deze houding in naam van de wetenschap is aangenomen; de wetenschappelijke benadering vereist dat alternatieven in beschouwing genomen worden, als er voor een bepaald geval alternatieven zijn met een gelijke waarschijnlijkheid. En als de waarschijnlijkheid van één

van de twee minder is, bijvoorbeeld als het maar 1% is, dan is het rationeel en wetenschappelijk om aan te nemen dat het andere alternatief, waarvan de waarschijnlijkheid 99% is, het juiste is.

Laten we doorgaan, en deze wetenschappelijke basis in gedachten houden. Er zijn twee opvattingen over het ontstaan van het leven op aarde. De eerste opvatting is, dat alle levende wezens in hun huidige complexe structuur door Allah geschapen zijn. De tweede opvatting is, dat het leven gevormd is door onbewuste, willekeurige gebeurtenissen. Dit wordt door de evolutietheorie beweerd.

Als we naar de wetenschappelijke gegevens kijken, bijvoorbeeld die van de moleculaire biologie, kunnen we zien dat er geen enkele kans is, dat welke levende cel dan ook – of zelfs één van de miljoenen proteïnen die in de cel aanwezig zijn – door toeval zijn ontstaan zoals de evolutionisten beweren. Zoals we in de volgende hoofdstukken zullen laten zien, hebben waarschijnlijkheidsberekeningen dit al vele keren bevestigd. De evolutionistische opvatting over het ontstaan van levende wezens heeft een waarschijnlijkheidsgehalte van 0.

Dit betekent dat de eerste opvatting een waarschijnlijkheidsgehalte van 100% heeft. Dat wil zeggen dat het leven op een bewuste manier tot stand is gekomen. Of om het op een andere manier te zeggen: het was “geschapen.” Alle levende wezens bestaan door het ontwerp van een Schepper, Die uitblinkt door superieure macht, wijsheid en kennis. Deze werkelijkheid is niet gewoon maar een overtuiging; het is de normale conclusie waar wijsheid, logica en wetenschap ons naartoe leiden.

Onder deze omstandigheden moet onze 'evolutionalist' terugkomen op zijn bewering en toegeven dat dit feit zowel zeer voor de hand liggend is als dat het bewezen is. Als hij iets anders doet, dan laat hij zien dat hij iemand is die de wetenschap aan zijn filosofie, zijn ideologie en zijn dogma ondergeschikt maakt in plaats van een ware wetenschapper te zijn.

De woede, koppigheid en de vooroordelen van onze 'wetenschapper' worden iedere keer dat hij op de waarheid stuit, groter. Zijn houding kan met één simpel woord tot uitdrukking worden gebracht: 'geloof'. Maar het is een blind bijgelovig geloof, want er kan geen verklaring zijn voor het niet zien van alle feiten of voor een levenslange toewijding aan het onwetenschappelijke scenario dat hij in zijn verbeelding geconstrueerd heeft.

Het blinde materialisme

Het geloof waar wij het over hebben is de **materialistische filosofie**, die beweert dat de materie voor de eeuwigheid bestaat en dat er niets anders dan

materie is. De evolutietheorie is de zogenaamde wetenschappelijke basis voor deze materialistische filosofie en die theorie wordt blind verdedigd om deze filosofie bestaansrecht te kunnen blijven geven. Als de wetenschap laat zien, dat de claims van de evolutietheorie ongeldig zijn – en daar zijn we aan het einde van de twintigste eeuw nu bij aangeland – dan wordt het zodanig gekneed en in positie gebracht dat zij de evolutie blijft ondersteunen om op die manier het materialisme levend te houden.

Een paar zinnen die door een belangrijke Turkse evolutionistische bioloog zijn geschreven, zijn een goed voorbeeld dat ons in staat stelt om te zien waar het verwarde oordeel en de verwarring van deze blinde toewijding toe leiden. Deze wetenschapper bespreekt de waarschijnlijkheid van de toevallige vorming van Cytochroom-C, dat één van de belangrijkste enzymen voor het leven is, als volgt:

De waarschijnlijkheid van de vorming van een serie Cytochroom-C staat gelijk aan nul. Dat wil zeggen, als het leven een bepaalde serie verlangd, dan kan er gezegd worden dat het een waarschijnlijkheid heeft van een maal in het hele universum. Want anders zouden metafysische krachten die buiten onze definitie staan voor deze vorming gezorgd hebben. Het accepteren van deze laatste optie is voor het doel van de wetenschap niet passend. Daarom moeten wij naar de eerste hypothese kijken.¹²

Deze wetenschapper vindt het ‘wetenschappelijker’ om een waarschijnlijkheid die gelijk is aan nul te accepteren dan de schepping. Maar volgens wetenschappelijke regels is het zo, dat als er twee alternatieve verklaringen voor een gebeurtenis zijn en één van de twee ‘een waarschijnlijkheid die aan nul grenst’ als mogelijke uitkomst heeft, de andere het juiste alternatief is. Maar de **dogmatische materialistische benadering verbiedt de acceptatie van een superieure schepper**. Dit verbod dwingt deze wetenschappers – en vele anderen die in hetzelfde materialistische dogma geloven, om de beweringen die totaal tegen de rede ingaan te accepteren.

Mensen die deze wetenschappers geloven en vertrouwen worden door dezelfde materialistische formule totaal in beslag genomen en zij nemen dezelfde onverstandige psychologie aan, als zij hun boeken en artikels lezen.

Dit dogmatische materialistische uitgangspunt is de reden waarom vele belangrijke namen uit de wetenschappelijke gemeenschap atheïsten zijn. Degenen die zich van de betovering van deze formule kunnen bevrijden die een open geest hebben, aarzelen niet om het bestaan van een schepper te accepteren. De Amerikaanse biochemicus Dr. Michael J. Behe één van de belangrijkste namen die de theorie van het ‘**intelligente ontwerp**’ ondersteunen, die de laatste tijd op grote schaal geaccepteerd wordt, beschrijft de weten-

schappers die het geloof in het ‘ontwerp’ of ‘de schepping’ van de levende organismen verwerpen als volgt:

De laatste veertig jaar heeft de moderne biochemie de geheimen van de cel ontdekt. Hiervoor was het noodzakelijk dat tienduizenden mensen het beste deel van hun leven aan het langdurige werk in het laboratorium gaven...Het resultaat van deze cumulatieve inspanningen om de cel te onderzoeken – om het leven op moleculaire basis te onderzoeken – is een luide, duidelijke schreeuw: “ontwerp!” Het resultaat is zo duidelijk en zo tekenend dat het bij de grootste verworvenheden van de geschiedenis van de wetenschap moet worden ingedeeld. Maar in plaats daarvan is er een vreemde, beschamende stilte rondom de grote complexiteit van de cel. Waarom omhelst de wetenschappelijke gemeenschap niet met alle liefde deze fantastische ontdekking? Waarom wordt de observatie van het ontwerp met intellectuele handschoenen aangepakt? Het dilemma is, dat, terwijl er aan de ene kant van de olifant intelligent ontwerp staat, er aan de andere kant God moet staan.”¹³

**Michael Behe:
een vernederende stilte
omringt de grote
complexiteit van de cel**

Dit is het vooroordeel van de atheïstische evolutionistische wetenschappers die u in tijdschriften en op televisie ziet en wier boeken door u gelezen worden. Al het wetenschappelijk onderzoek dat door deze mensen wordt uitgevoerd, laat hen het bestaan van een schepper zien. Maar ze zijn zo ongevoelig geworden en verblind door de dogmatische materialistische opleiding die ze hebben genoten dat zij volharden in hun ontkenning.

Mensen die stelselmatig de duidelijke tekenen en het bewijs van de schepper ontkennen, worden totaal ongevoelig. Zij raken verstrikt in een onwetend zelfbewustzijn dat door hun ongevoeligheid veroorzaakt wordt, en dit eindigt zodanig dat zij een absurditeit als deugd verdedigen. Een goed voorbeeld hiervan is, dat van de prominente evolutionist Richard Dawkins, die de christenen opriep om niet aan te nemen dat iets een wonder is wat zij aanschouwen, zelfs als het beeld van de maagd Maria naar hen wuift. Volgens Dawkins: “Misschien bewogen alle atomen van het arm van de beeld wel opeens in dezelfde richting – het is hoogst onwaarschijnlijk, maar toch mogelijk.”¹⁴

De psychologie van de ongelovige bestaat al door de hele geschiedenis heen. In de *Qoer-aan* wordt die als volgt beschreven:

En zelfs als Wij voor hen engelen naar beneden hadden gestuurd en de doden tegen hen gesproken hadden en Wij alle zaken voor hun ogen verzameld hadden, zouden zij het niet geloven, tenzij Allah het wil, maar de meesten van hen gedragen zich onwetend.

(Soera Anaam:111)

Zoals dit vers duidelijk maakt, is de dogmatische manier van denken van de evolutionisten niet een originele manier van denken, noch is het specifiek voor hen. Eigenlijk onderhoudt de evolutionistische wetenschapper niet een modern wetenschappelijk beeld, maar een onwetendheid die bewaard is gebleven uit de meest onderontwikkelde heidense gemeenschap.

Dezelfde psychologie wordt in een ander vers van de *Qoer-aan* omschreven:

En zelfs als Wij voor hen een hemelpoort zouden openen en zij zouden daarin moeten opstijgen, zouden zij zeker zeggen: "Onze ogen zijn duizelig. Nee, wij zijn een behekst volk."

(Soera Al-Hijr:14-5)

De massale indoctrinatie van de evolutieleer

Zoals uit de bovenstaande verzen duidelijk wordt, is één van de redenen waarom de mensen de realiteit van hun bestaan niet kunnen zien, een soort 'toverspreuk' die hun logica beïnvloedt. Het is dezelfde 'toverspreuk' die ten grondslag ligt aan de wereldwijde acceptatie van de evolutietheorie. Wat we hier met toverspreuk bedoelen, is de conditionering die door indoctrinatie verkregen is. De mensen worden aan zo'n intense indoctrinatie over de juistheid van de evolutietheorie blootgesteld, dat zij zich zelfs niet realiseren dat daar fouten in zitten.

Deze indoctrinatie vormt een negatief effect in de hersenen en zorgt ervoor, dat het vermogen tot beoordeling niet meer functioneert. Omdat de hersenen onder voortdurende indoctrinatie staan, zullen zij tenslotte de werkelijkheid niet meer waarnemen zoals die is, maar zoals zij geïndoctrineerd is. Dit fenomeen kan in andere voorbeelden waargenomen worden. Bijvoorbeeld,

Richard Dawkins, bezig met het verkondigen van de evolutie

als iemand onder hypnose is gebracht en geïndoctrineerd dat zijn bed waar hij op ligt een auto is, dan ziet hij zelfs na de hypnosesessie zijn bed als auto.

Hij denkt, dat dit heel logisch en rationeel is, want hij ziet het echt zo en hij twijfelt niet aan zijn gelijk. Voorbeelden zoals hierboven laten de efficiëntie zien van de macht van de indoctrinatie en zijn een wetenschappelijke realiteit, die in talloze experimenten geverifieerd is en die in de wetenschappelijke literatuur te boek staat als een normaal onderwerp van psychologische en psychiatrische tekstboeken.

De evolutietheorie en de materialistische wereldopvatting die daarop gebaseerd is, zijn bij de massa door zulke indoctrinerende methoden ingeprent. Mensen die de voortdurende indoctrinatie van de evolutie in de media, academische bronnen en ‘wetenschappelijke’ platforms ondergaan, zijn niet in staat zich te realiseren, dat het accepteren van deze theorie eigenlijk in strijd is met de meest basale principes van de logica. Dezelfde indoctrinatie heeft ook wetenschappers gevangen. Hoe verder we in de tijd komen des te meer jonge wetenschappelijke carrièremakers de materialistische wereldopvatting accepteren. Door de toverspreuk betoverd, gaan er vele evolutionistische wetenschappers op zoek naar wetenschappelijke bevestiging van de irrationele en ouderwetse claim van de 19de eeuwse evolutietheorie die echter al lang door wetenschappelijk bewijs weerlegd is.

Er zijn nog bijkomende mechanismen die de wetenschapper dwingen om een evolutionist en materialist te zijn. In de westerse wereld moet de wetenschapper aan bepaalde standaarden voldoen om te kunnen promoveren, om zijn academische erkenning te verkrijgen of om zijn artikelen in een wetenschappelijk tijdschrift te publiceren. De eerste voorwaarde is de blinde acceptatie van de evolutietheorie. Dit systeem laat wetenschappers zover gaan, dat zij hun hele leven en wetenschappelijke carrière aan het dogmatisch geloof overgeven. De Amerikaanse moleculair bioloog Jonathan Wells verwijst in zijn boek ‘Icons of evolution’, uitgegeven in 2000, naar deze mechanismen om druk uit te oefenen:

“Het dogmatisch Darwinisme begint door het opleggen van een bekrompen interpretatie op het bewijs en verklaart dat het de enige manier is om wetenschap te bedrijven. Critici worden dan onwetenschappelijk genoemd; hun artikelen worden bij de belangrijkste tijdschriften, waarvan de redactie voornamelijk uit dogmatici bestaat, afgewezen. De critici wordt door de gouvernementele instellingen de nodige subsidie ontzegd, aangezien zij die voorstellen naar de dogmatici sturen voor goedkeuring; en uiteindelijk worden de critici uit de wetenschappelijke gemeenschap verjaagd. In dit proces verdwijnt het bewijs tegen de

Darwinistische opvatting eenvoudig, zoals getuigen tegen de maffia. Of het bewijs wordt begraven in gespecialiseerde uitgaven, waar alleen een toegewijd onderzoeker ze kan vinden. Op het moment dat de critici de mond is gesnoerd, en het tegenbewijs begraven is, verkondigen de dogmatici dat er een wetenschappelijk debat is over hun theorie en dat er geen bewijs tegen is.¹⁵

Dit is dus de werkelijkheid die ligt achter de bewering “de evolutietheorie wordt nog steeds in de wetenschappelijke wereld geaccepteerd”. Evolutie wordt dus niet vanwege de wetenschappelijke waarde maar vanwege de ideologische verplichting staande gehouden. Er zijn maar weinig wetenschappers die zich van dit feit bewust zijn en het risico durven te nemen om erop te wijzen dat de keizer geen kleren draagt.

In de rest van dit boek zullen we de ontdekkingen van de moderne wetenschap tegen evolutie bekijken die ofwel door de evolutionisten genegeerd worden ofwel ‘in speciale tijdschriften begraven worden’, en zullen we een duidelijk bewijs geven van het bestaan van Allah. De lezer zal er getuige van zijn, dat de evolutietheorie eigenlijk bedrog is – een bedrog dat door de wetenschap onderstreept wordt, maar toch wordt onderhouden om de schepping te kunnen ontkennen. We hopen, dat de lezer uit de betovering van de toverspreuk ontwaakt, die het verstand van de mensen verblindt en die hun vermogen om te oordelen vernietigt en dat hij goed gaat nadenken over datgene wat in dit boek gezegd wordt.

Als hij van de toverspreuk af kan komen en duidelijk en onbevooroordeeld denkt, dan zal hij spoedig de kristalheldere waarheid ontdekken. Deze onontkoombare waarheid, die ook in al haar aspecten door de moderne wetenschap getoond wordt, is dat levende wezens niet door toeval tot stand zijn gekomen, maar het resultaat van de schepping zijn. De mens kan het feit dat er een schepping is, gemakkelijk zien, als hij beseft hoe hij zelf bestaat, en hoe hij tot bestaan is gekomen uit een druppel water, of hoe perfect al wat leeft is.

Een korte geschiedschrijving van de theorie

De wortels van het evolutioneel denken gaan helemaal terug tot de antieke tijd, toen er een dogmatisch geloof was dat het feit van de schepping probeerde te ontkennen. De meeste heidense filosofen van het antieke Griekenland verdedigden de idee van evolutie. Als we een kijkje nemen in de geschiedenis van de filosofie, dan zien we dat de idee van evolutie de ruggegraat van vele heidense filosofieën is.

Maar het was niet deze heidense filosofie die een stimulerende rol speelde bij de geboorte en de ontwikkeling van de moderne wetenschap maar het geloof in Allah. Veel mensen die de pioniers van de moderne wetenschap waren, geloofden in het bestaan van Allah; en terwijl zij de wetenschap bestudeerden, probeerden zij het universum te ontdekken dat Allah geschapen had en Zijn wetten en de details van Zijn schepping te doorgronden. Astronomen als **Leonardo da Vinci**, **Copernicus**, **Kepler** en **Galileo**; de vader van de paleontologie, **Cuvier**; de pionier van de botanica en zoölogie, **Linnaeus**; en **Isaac Newton**, die wel als ‘de grootste wetenschapper die ooit geleefd heeft’ omschreven is, bestudeerden allen de wetenschap en geloofden niet alleen in het bestaan van Allah, maar ook dat het hele universum alleen als resultaat van Zijn schepping tot ontstaan was gekomen.¹⁶ **Albert Einstein** die als grootste wetenschapper van onze tijd wordt gezien, was een andere vrome wetenschapper die in Allah geloofde en hij zei het op de volgende manier: “Ik kan niets als een authentiek wetenschapper ontvangen zonder dat gedegen geloof. De situatie kon door het volgende beeld uitgelegd worden: wetenschap zonder godsdienst is lam.”¹⁷

Eén van de stichters van de moderne natuurkunde, de Duitse natuurkundige **Max Planck**, zei: “Iedereen die zich ook maar met wat voor soort wetenschappelijk werk bezighoudt, realiseert zich dat boven de ingang van de poorten van de tempel van de wetenschap geschreven staat: Gij moet geloof hebben. Het is een eigenschap waar de wetenschapper niet buiten kan.”¹⁸

De evolutietheorie is het resultaat van de materialistische filosofie die door de opleving van de antieke materialistische filosofie geïnspireerd werd en die in de negentiende eeuw wijd verspreid raakte. Zoals we hierboven hebben aangegeven, legt het materialisme de natuur alleen uit door zuiver materiële factoren. Omdat het de schepping vanaf het eerste begin ontkent, beweert het dat alles, levend of dood, tot stand is gekomen zonder een scheppingsdaad,

maar veeleer als resultaat van toeval dat dan het verkrijgen van een bepaalde orde vereist. De menselijke geest is echter zo gestructureerd dat hij overal waar hij orde ziet een organiserende wil veronderstelt. De materialistische filosofie die tegen deze basale eigenschap van de menselijke geest ingaat, vormde in het midden van de negentiende eeuw ‘de evolutietheorie’.

Darwins denkbeelden

De Engelse naturalist, Charles Robert Darwin, is degene die de evolutietheorie ontwikkeld heeft, die men vandaag de dag nog verdedigt.

Darwin heeft nooit een officiële opleiding in de biologie genoten. Hij had slechts als amateur interesse in de natuur en levende wezens. Zijn interesse spoorde hem aan om vrijwillig deel te nemen aan een expeditie aan boord van een schip met de naam H.M.S. Beagle, dat in 1832 uit Engeland vertrok en gedurende vijf jaar de wereld rondtrok. De jonge Darwin was diep onder de indruk van de verschillende levensvormen en wel in het bijzonder van een bepaald soort vinken die hij op de Galapagos-eilanden vond. Hij dacht, dat de variatie in hun snavels veroorzaakt werd door hun aanpassing aan hun omgeving. Met dit idee in gedachten stelde hij zich voor, dat de oorsprong van het leven en de soorten in het concept van ‘aanpassing aan de omgeving’ lag. Volgens Darwin werden de verschillende levende soorten niet apart door Allah geschapen, maar kwamen eerder van een gemeenschappelijke voorouder voort en onderscheidden zich als resultaat van natuurlijke omstandigheden.

De hypothese van Darwin was niet op een wetenschappelijke ontdekking of experiment gebaseerd; maar geleidelijk aan veranderde hij deze in een pretentieuze theorie omdat hij hiervoor veel ondersteuning en aanmoediging ontving van beroemde materialistische biologen uit zijn tijd. De idee was dat de individuen die zich het beste aan hun omgeving aanpasten hun eigenschappen aan volgende generaties doorgaven; deze eigenschappen die hen een voorsprong gaven, accumuleerden in de loop van de tijd en veranderden het individu in een soort die volledig van zijn voorouders verschilde. (De oorsprong van deze eigenschappen die een voorsprong gaven, was in die tijd onbekend). Volgens Darwin was de mens het best ontwikkelde resultaat van dit mechanisme.

Darwin noemde dit proces ‘**evolutie door natuurlijke selectie**’. Hij dacht dat hij ‘de oorsprong der soorten’ gevonden had; de oorsprong van één soort was een andere soort. Hij publiceerde zijn opvattingen in zijn boek met de titel: *‘The origin of species, by means of natural selection’* in 1859.

Darwin was zich er wel van bewust, dat zijn theorie tal van problemen opleverde. Hij bekende dit in zijn boek in het hoofdstuk met de titel: **“Moeilijkheden van de theorie”**. Deze problemen bestonden voornamelijk in

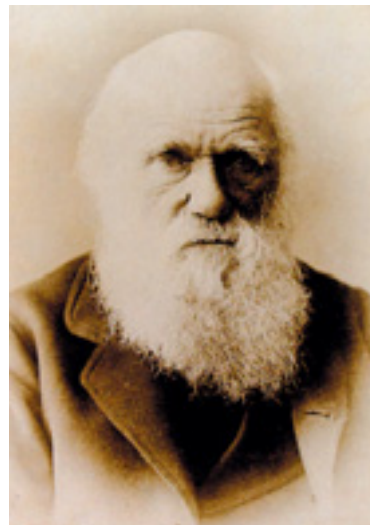
het fossiele archief, complexe organen van levende wezens die onmogelijk door het toeval konden worden uitgelegd (b.v. het oog) en het instinct van levende wezens. Darwin hoopte dat deze moeilijkheden zouden worden opgelost door nieuwe ontdekkingen, maar dit weerhield hem niet om een paar zeer inadequate oplossingen daarvoor aan te dragen. De Amerikaanse natuurkundige Lipson gaf het volgende commentaar op de “moeilijkheden” van Darwin:

“Bij het lezen van ‘*The origin of species*,’ ontdekte ik, dat Darwin veel minder zeker van zichzelf was dan hij zich vaak voordeed; het hoofdstuk met de titel: “Moeilijkheden van de theorie” bijvoorbeeld, laat aanzienlijke zelftwijfel zien. Als een natuurkundige ben ik vooral in zijn commentaar op het ontstaan van het oog geïnteresseerd.”¹⁹

Terwijl Darwin zijn theorie ontwikkelde was hij diep onder de indruk geraakt door de evolutionistische biologen die hem voor waren gegaan en wel in het bijzonder dr Franse bioloog **Lamarck**.²⁰ Volgens Lamarck passen levende wezens hun onderscheidende eigenschappen die zij gedurende hun leven verkregen hebben van de ene generatie tot de volgende aan en evolueren dus. Bijvoorbeeld, giraffen zijn uit antilooptachtige dieren geëvolueerd door hun nekken generatie naar generatie uit te steken zodat zij bij steeds hogere takken konden komen om voedsel te pakken. Darwin paste de thesis van het ‘doorgeven van verkregen onderscheidende eigenschappen’ toe en deze was door Lamarck voorgesteld als een factor die ervoor zorgt dat levende wezens evolueren.

Zowel Darwin als Lamarck hadden het fout want in hun tijd kon het leven slechts door heel primitieve technologie bestudeerd worden en dat was op een totaal inadequaat niveau. Wetenschappelijke gebieden zoals de genetica en biochemie bestonden toen nog helemaal niet, zelfs niet in naam. Hun theorieën hingen dus totaal af van de kracht van hun verbeelding.

Terwijl de echo's van het boek van Darwin nog natrilden, ontdekte de Australische botanist **Gregor Mendel** in 1865 de wetten van de erfelijkheid. Daar wordt tot het einde van de eeuw niet veel over gehoord, maar de ontdekking van Mendel won in de vroege 20ste eeuw aan betekenis. Dit was de geboorte van de wetenschap van de genetica. Wat later werd de structuur van de genen en de chromosomen ontdekt. De ontdekking van de structuur van de DNA-molecule in de jaren vijftig, welke grote

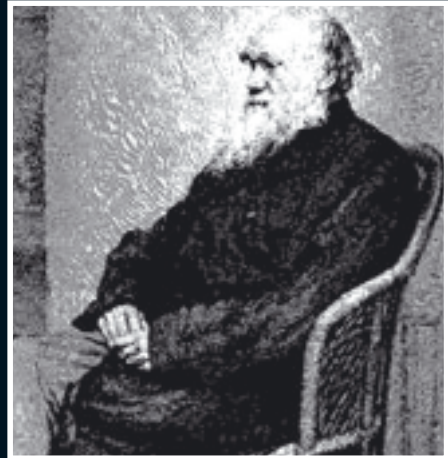

Charles Darwin

DARWINS RACISME

Eén van de belangrijkste maar minst bekende aspecten van Darwin is zijn racisme: Darwin zag de blanke Europeanen als meer ontwikkeld dan alle andere menselijke rassen. Terwijl Darwin aannam dat de mens zich uit aapachtige wezens had ontwikkeld, beweerde hij dat bepaalde rassen zich beter hadden ontwikkeld dan anderen en dat de laatste nog steeds aapachtige trekken hadden. In zijn boek: *The descent of man*, wat hij na *The origin of species* uitgaf, sprak hij openlijk over de grotere verschillen tussen de mensen van bepaalde rassen. (Benjamin Farrington, *What Darwin really said*. London: Sphere Books, 1971, pp. 54-6.) In zijn boek beschouwde Darwin zwarte mensen en Australische Aboriginals gelijk aan gorilla's en dat zij op den duur door beschaafde rassen vervangen zouden worden. Hij zei: "In de nabije toekomst, niet erg ver wanneer het in eeuwen gemeten wordt, zullen de beschaafde rassen van de mens vrijwel zeker de primitieve rassen over de hele wereld uitroeien en vervangen. Tegelijkertijd zullen antropomorfe apen ongetwijfeld uitgeroeid zijn. De kloof tussen de mens en zijn naaste verwanten zal dan groter zijn, want het zal dan gaan tussen aan de ene kant de mens in een beschaafdere staat, mogen we hopen, zelfs dan de Kaukasische mens, en wat apen zo laag als de bavian aan de andere kant. In plaats van zoals nu tussen de neger of de Aboriginal en de gorilla." (Charles Darwin. *The descent of man*, 2nd ed., New York : A.L. Burt Co., 1874, p. 178)

De onzinnige ideeën van Darwin waren niet alleen theorie, maar kregen een positie waarin zij de belangrijkste

"wetenschappelijke basis" vormden voor het racisme. Aangenomen dat het levende wezen zich in de strijd om het bestaan ontwikkelde, werd het Darwinisme zelfs in de sociale wetenschappen aangenomen en veranderde in een concept dat bekend werd onder de naam: sociaal darwinisme. Het sociaal darwinisme beweert dat de bestaande menselijke rassen ieder een bepaalde plaats op de evolutieladder hebben en dat de Europese rassen het best ontwikkeld van alle waren en dat vele andere rassen nog aapachtige trekken hadden.

hoeveelheden genetische informatie draagt, bracht de evolutietheorie in een grote crises. De reden was de ongelooflijke complexiteit van het leven en de ongeldigheid van het evolutionistische mechanisme dat Darwin had voorgesteld.

Deze ontdekkingen zouden de theorie van Darwin naar de vuilnisbak hebben moeten verbannen. Maar dit gebeurde niet, want bepaalde groeperingen stonden erop de theorie te herzien en te vernieuwen en naar het wetenschappelijke platform te verheffen. Deze inspanningen zijn alleen van belang als wij ons realiseren dat daarachter een ideologische opvatting ligt en geen wetenschappelijke betrokkenheid.

De wanhopige inspanningen van het neodarwinisme

De theorie van Darwin kwam in een diepe crises terecht, omdat de wetten van de genetica in het eerste kwart van de twintigste eeuw ontdekt werden. Niettemin was een groep wetenschappers vastbesloten om Darwin trouw te blijven en met oplossingen hiervoor te komen. Zij ontmoetten elkaar op een bijeenkomst die in 1941 door de Geological Society of America georganiseerd was. Genetici als G. Ledyard Stebbins en Theodosius Dobzhansky, zoölogen als Ernst Mayr en Julian Huxley, paleontologen als George Gaylord Simpson en Glenn L. Iepson en wiskundig genetici zoals Ronald Fisher en Sewall Right, kwamen na lange besprekingen manieren overeen om het Darwinisme op te lappen.

Dit kader concentreerde zich op de vraag van de **oorsprong van de bevoordelende variaties die er waarschijnlijk voor zorgden dat levende wezens evolueren** – een onderwerp dat Darwin zelf niet kon uitleggen, maar eenvoudig uitprobeerde door stap voor stap op Lamarch te steunen. Het idee was nu de **‘willekeurige mutaties’**. Ze noemden deze theorie **‘De moderne synthetische evolutietheorie’** die geformuleerd werd door het toevoegen van het concept van de mutatie aan de thesis van Darwin over de natuurlijke selectie. Na korte tijd werd deze theorie bekend onder de naam ‘neodarwinisme’ en degenen die deze theorie presenteerden, werden neodarwinisten genoemd.

De volgende decennia werd een tijd van wanhopige pogingen om het neodarwinisme te bewijzen. Het was al bekend, dat mutaties of ‘ongelukken’, die in de genen van levende wezens plaatsvinden altijd slecht waren. Neodarwinisten probeerden een geval te vinden van ‘goede’ mutaties die een voordeel opleverden, dit door duizenden experimenten met mutaties uit te voeren. Al hun pogingen bleken te mislukken.

Ze probeerden ook te bewijzen, dat de eerste levende wezens door toeval tot stand waren gekomen onder de primitieve omstandigheden van de aarde, ook deze theorie was gedoemd te mislukken tijdens de experimenten die ze

daarvoor verrichtten. Ieder experiment dat diende te bewijzen dat het leven door toeval ontstaan is, mislukte. Waarschijnlijkheidsberekeningen bewezen, dat zelfs geen enkel proteïne, de bouwsteen van het leven, door toeval tot stand kon komen. En de cel – die volgens de evolutionisten door toeval onder de primitieve en niet-controleerbare aardse omstandigheden zou moeten verschijnen, kon zelfs niet in het best ontwikkelde laboratorium van de twintigste eeuw worden samengesteld.

Het neodarwinisme wordt ook door **het fossielarchief verslagen**. Er zijn nooit ergens waar ook ter wereld, ‘overgangsvormen’ gevonden die de geleidelijke evolutie van de levende organisme van primitief tot ontwikkeld zoals de neodarwinistische theorie beweert. Tegelijkertijd liet de hedendaagse anatomie zien dat soorten die zich zogenaamd uit elkaar hebben ontwikkeld, eigenlijk een heel verschillende anatomie hebben en dat ze nooit voorouders of afstammelingen van elkaar konden zijn.

Maar het neodarwinisme is nooit, op welke wijze dan ook, een wetenschappelijke theorie geweest, maar was een ideologisch dogma, in feite zelfs een soort ‘religie’. De Darwinistische professor in de filosofie en zoölogie, Michael Ruse, bekent dit met de volgende woorden:

En zeker er is geen twijfel over, dat in het verleden en ik denk ook in het heden, voor vele evolutionisten, de evolutie gefunctioneerd heeft als iets met elementen die, laten we zeggen, aan een seculiere religie verwant zijn... En het is voor mij heel duidelijk dat op een bepaald zeer fundamenteel basisniveau, evolutie als een wetenschappelijke theorie een bepaalde verplichting heeft naar een soort naturalisme...²¹

Dit is dan ook de reden waarom de vertegenwoordigers van de evolutietheorie ondanks bewijs van het tegengestelde, die nog steeds blijven verdedigen. Er is een zaak waarover zij het niet eens zijn, n.l. welke van de verschillende modellen die van de evolutietheorie zijn voorgesteld, de juiste is. Eén van de belangrijkste modellen hiervan is het fantasievolle scenario van het ‘onderbroken evenwicht.’

Trial en error: onderbroken evenwicht

De meeste wetenschappers die in de evolutietheorie geloven, accepteren de neodarwinistische theorie van de langzame, geleidelijke evolutie. Maar de laatste decennia is er een ander model naar voren gebracht. Dit model wordt “onderbroken evenwicht”, genoemd, dit model verwerpt het darwinistische idee van de cumulatieve stap voor stap evolutie en beweert dat de evolutie door grote, niet te voorspellen sprongen plaatsvindt.

De eerste vurige verdedigers van deze opvatting kwamen aan het begin van de 70-tiger jaren op. Twee Amerikaanse paleontologen, **Niles Eldredge** en

HET PRIMITIEVE NIVEAU VAN DE WETENSCHAP IN DE TIJD VAN DARWIN

Toen Darwin zijn opvattingen publiceerde, bestonden de genetica, microbiologie en biochemie nog helemaal niet. Als zij bestaan zouden hebben, voordat Darwin zijn theorie naar voren had gebracht, dan zou Darwin gemakkelijk geweten hebben dat zijn theorie totaal onwetenschappelijk was en dan zou hij waarschijnlijk niet eens geprobeerd hebben om zijn onzinnige beweringen naar voren te brengen. De informatie die de soorten bepaalt, bestaat al in de genen en het is onmogelijk om door natuurlijke selectie een nieuw soort te vormen door de genen te veranderen.

Ook de wetenschappelijke wereld had in die tijd een heel bekrompen en ruw begrip over de structuur en de functie van de cel. Als Darwin de kans had gehad om de cel met een elektronenmicroscop te bekijken, dan was hij getuige geweest van de grote complexiteit en bijzondere structuur in de organellen van de cel. Hij zou dan met eigen ogen gezien hebben dat het onmogelijk is om zo'n complex systeem door kleine variaties te laten ontstaan. Als hij iets geweten zou hebben over bio-mathematica, dan zou hij zich realiseren, dat geen enkele proteïne, laat staan een hele cel, door toeval tot stand zou kunnen komen.

Gedetailleerde bestudering van de cel was alleen mogelijk na de uitvinding van de elektronenmicroscop. In de tijd van Darwin bestond er alleen de primitieve microscoop die we hier zien. Het was met deze microscoop alleen mogelijk het buitenste oppervlak van de cel te bekijken.

Stephen Jay Gould, waren zich zeer goed bewust van het feit, dat de beweringen van het neodarwinistische theorie volledig door het fossielarchief verworpen werden. De fossielen bewezen, dat levende organisme niet door een geleidelijke evolutie ontstonden, maar opeens verschenen in hun volledige vorm. De neodarwinisten leefden in de stille hoop, dat de tot dan toe verloren tussenvormen op een dag gevonden zouden worden. Hoewel ze beseften dat deze hoop nergens op gebaseerd was, waren Elredges en Gould niet in staat het evolutionistische dogma te verwerpen, daarom brachten zij een nieuw model naar voren, dat van het onderbroken evenwicht. Deze theorie beweert dat de evolutie niet plaats vond door kleine variaties, maar eerder opeens en met grote veranderingen.

Dit model was niets anders dan een model voor fantasien. Bijvoorbeeld de Europese paleontoloog O.H. Shindowold, die de weg voor Elredge en Gould effende, beweerde, dat de eerste vogel uit een reptielenei kroop als een ‘grote mutatie’, wat dus het resultaat is van een ‘groot ongeluk’ dat in de genetische structuur plaatsvond.²²

Volgens dezelfde theorie konden wat landdieren zich in reusachtige walvissen veranderen en plotseling omvangrijke veranderingen ondergaan! Deze beweringen, die tegenstrijdig zijn met alle regels van de genetica, biofysica en biochemie, zijn net zo wetenschappelijk als de sprookjes van de kikker die in de prins verandert. Maar getroffen door de crises waarin het neodarwinisme verkeerde, omhelsden een paar evolutionistische paleontologen deze theorie, die nog vreemder is dan het neodarwinisme zelf.

Het enige doel van dit model was een verklaring geven voor de gaten in het fossielarchief die het model van het neodarwinisme niet kon uitleggen. Maar het kan nauwelijks rationeel genoemd worden om aan te nemen, dat het gat in het fossielarchief bij de evolutie van de vogel, uitgelegd wordt **door een vogel opeens uit een reptielenei te laten komen**, door de opvatting van de evolutionisten zelf, dat bij de evolutie van de ene soort naar de ander een groot aantal positieve veranderingen plaatsvindt in de genetische informatie. Maar geen enkele mutatie verbetert de genetische informatie of voegt er nieuwe informatie aan toe. Mutaties gooien alleen de genetische informatie door elkaar. Dus grote mutaties die door de aanhangers van het onderbroken evenwicht bedacht zijn kunnen slechts grote verminderingen en verwarringen in de genetische informatie teweegbrengen.

Maar het model van het onderbroken evenwicht stort al bij de eerste stap in elkaar door zijn onmogelijkheid om de vraag van de oorsprong van het leven aan te spreken, dit is ook de vraag die in het neodarwinistische model vanaf het eerste begin verworpen wordt. Omdat er zelfs geen enkele proteïne door het toeval gevormd kon worden, is de discussie of deze triljoenen prote-

Vandaan de dag zijn er duizenden wetenschappers over de hele wereld, en wel in het bijzonder in de Verenigde Staten en Europa, die de evolutietheorie veroordelen en hier vele boeken over uitgegeven hebben. Hierboven zijn er een paar voorbeelden.

inen nu een onderbroken of geleidelijke evolutie zijn ondergaan zinloos.

Ondanks dit is het model dat bij ons opkomt als we het woord evolutie horen nog steeds het neodarwinistische. In de volgende hoofdstukken zullen we eerst de twee denkbeeldige mechanisme van het neodarwinistische model bekijken en het dan aan de hand van het fossielenarchief testen. Hierna zullen we het over de vraag van het ontstaan van het leven hebben, die zowel het neodarwinistische model als alle andere modellen zoals de ‘evolutie in sprongen’ teniet zullen doen.

Maar voordat we dit gaan doen is het nuttig om de lezer eraan te herinneren dat de werkelijkheid waar we in ieder stadium aan moeten denken, is dat het evolutionistische scenario een sprookje is, een groot bedrog dat een volledige afwijking van de werkelijke wereld is. Het is een scenario wat gebruikt werd om de wereld gedurende 140 jaar te bedriegen. Dankzij de laatste wetenschappelijke ontwikkeling, wordt de voortdurende verdediging hiervan uiteindelijk onmogelijk.

Het denkbeeldige mechanisme van de evolutie

De neodarwinisten die we als voornaamste stroming in de hedendaagse evolutietheorie nemen, beweren, dat het leven zich ontwikkeld heeft door middel van twee natuurlijke mechanismen: “natuurlijke selectie” en “mutatie”. De basisopvatting van de theorie is als volgt: natuurlijke selectie en mutatie zijn twee aanvullende mechanismen. De oorsprong van de evolutionistische veranderingen zijn de willekeurige mutaties die in de genetische structuur van levende objecten voorkomen. De eigenschappen die door mutaties vóórkomen, worden door het mechanisme van de natuurlijke selectie geselecteerd en daardoor kunnen levende objecten zich ontwikkelen.

Als we dieper in deze theorie duiken, ontdekken we, dat er helemaal niet van dergelijke evolutionistische mechanismen bestaan, want noch de natuurlijke selectie noch de mutatie vormen een bijdrage aan de bewering dat verschillende soorten zich ontwikkeld en veranderd hebben uit een andere.

Natuurlijke selectie

De natuurlijke selectie als een proces dat in de natuur plaatsvindt, was al bij biologen bekend vóór Darwin, zij beschreven het als een “mechanisme dat ervoor zorgt dat de soorten onveranderlijk blijven zonder dat zij beschadigd worden”. Darwin was de eerste die beweerde, dat het proces evolutionistische kracht had en hij hing vervolgens zijn hele theorie aan deze opvatting op. De naam die hij aan zijn boek gaf, wijst erop dat natuurlijke selectie de basis was van Darwins theorie: *De oorsprong der soorten door middel van natuurlijke selectie...*

Maar vanaf het moment, dat Darwin zijn theorie naar voren bracht, is er niet het geringste bewijs geleverd, dat natuurlijke selectie levende wezens laat evolueren. Colin Patterson, de belangrijkste paleontoloog van het Museum of Natural History in Engeland, die ook een belangrijk evolutionist is, benadrukt, dat er nooit gezien is, dat natuurlijke selectie de kracht heeft om zaken te laten evolueren:

Niemand heeft ooit een soort geproduceerd door middel van het mechanisme van natuurlijke selectie. Niemand is zelfs maar in de buurt ervan gekomen en de hedendaagse neodarwinistische discussies gaan over deze vraag.²³

De natuurlijke selectie houdt in, dat die levende wezens die het meest

aan de natuurlijke omstandigheden van hun woongebied aangepast zijn, het best zullen overleven door het hebben van nageslacht dat zal overleven, terwijl degenen die niet aangepast zijn, zullen verdwijnen. Bijvoorbeeld, in een kudde herten zorgt de dreiging van roofdieren ervoor dat de snelste renners zullen overleven. Dat is waar. Maar ongeacht hoe lang dit proces zich zal voortzetten, het zal die herten niet in een ander levend soort veranderen. De herten zullen altijd herten blijven.

Als we naar de paar voorbeelden kijken die de evolutionisten naar voren hebben gebracht als voorbeeld voor natuurlijke selectie, dan zien wij, dat dit niets anders is dan een poging tot bedrog.

“Industriële kleuring”

In 1986 schreef Douglas Futuyma een boek met de titel: *De biologie van de evolutie*; dat als één van de bronnen gezien wordt waarin de evolutietheorie door natuurlijke selectie op één van de meest expliciete manieren werd beschreven. Het bekendste voorbeeld over dit onderwerp is, dat van de kleur van de mottenpopulatie, die tijdens de industriële revolutie in Engeland donkerder werd. Men kan het verhaal van de industriële kleuring in bijna alle evolutionistische biologieboeken vinden, en niet alleen in Futuyma's boek. Het verhaal is gebaseerd op een serie experimenten uitgevoerd door de Britse arts en bioloog Bernard Kettlewell in de vijftiger jaren van de vorige eeuw, en kan als volgt samengevat worden:

Volgens dat verslag was tijdens het begin van de industriële revolutie in Engeland de kleur van boomschors rond Manchester behoorlijk licht. Daarom konden donkerkleurige (melanistische) motten die op deze bomen zaten, gemakkelijk door vogels gezien worden die van de motten leefden en hadden daarom maar geringe overlevingskansen. Vijftig jaar later, in de bossen waar de industriële vervuiling de korstmossen gedood had, hadden de stammen van de bomen door de vervuiling een donkerder kleur gekregen en in deze tijd werden de lichtgekleurde motten het meest bejaagd. Daarom nam het aantal lichtgekleurde motten af terwijl de donkergekleurde exemplaren in aantal toenamen, want deze vielen nu minder op. Evolutionisten gebruiken dit als een belangrijk bewijs voor hun theorie. De evolutionisten vinden troost in het etaleren hiervan.

Maar het is duidelijk dat deze situatie, hoewel we geloven dat het juist is, op geen enkele manier een bewijs kan zijn voor de evolutietheorie, want de natuurlijke selectie liet geen vorm ontstaan die daarvoor niet bestond. Ook vóór de industriële revolutie bestonden er donkergekleurde motten. Maar alleen de aantallen van de bestaande variëteiten in de mottenpopulatie veran-

derden. De motten hadden geen nieuwe eigenschap of een nieuw orgaan gekregen dat voor de “soortvorming” zorgde. Om een mot in een ander levend wezen te laten veranderen, bijvoorbeeld een vogel, moeten er aan het genenpatroon nieuwe toevoegingen gemaakt worden. Dat wil zeggen dat er een volledig apart genetisch programma geladen moet worden, dat de informatie bevat over de fysieke trekken van een vogel.

Dit is het antwoord dat gegeven wordt op het evolutionistische verhaal van de industriële kleuring. Maar er is nog een interessantere kant aan het verhaal: niet alleen zijn interpretatie, maar het verhaal vertoont barsten. Zoals de moleculair bioloog Jonathan Wells in zijn boek “Icons of evolution” uitlegt, komt het verhaal van de gespikkelde motten in zowat ieder evolutionistisch biologieboek voor en wordt daarom een ‘ikoon’, maar dit verhaal geeft niet de waarheid weer. Wells bespreekt in zijn boek hoe het experiment van Bernard Kettlewel, dat bekend staat als het ‘bewijs door experiment’, eigenlijk een wetenschappelijk schandaal is. Een aantal basiselementen van het schandaal zijn:

- Vele experimenten die na Kettlewel zijn uitgevoerd, laten zien dat slechts één type van deze motten op boomstammen rust, en alle andere typen geven de voorkeur aan de onderkant van kleine horizontale tak-

ken. Sinds 1980 is het duidelijk geworden dat de gespikkelde motten normaal gesproken niet op boomstammen rusten. In de 25 jaar veldwerk hebben vele wetenschappers zoals Cyril Clarke, Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert en Paul Brakefield geconcludeerd, dat de motten in Kettlewells experiment gedwongen waren om zich ongewoon te gedragen, daarom kunnen de testresultaten niet als wetenschappelijk beschouwd worden.

- Wetenschappers die de resultaten van Kettlewell testten, kwamen tot een nog interessanter resultaat: Terwijl er verwacht werd, dat het aantal lichte motten groter was in de minder vervuilde gebieden in Engeland, waren er vier keer zoveel donkere motten als lichte. Dit betekent dat er geen verband was tussen de mottenpopulatie en de boomstammen, zoals door Kettlewell beweerd werd, en in bijna alle evolutionistische bronnen herhaald werd.

- Terwijl het onderzoek zich verdiepte, veranderde de dimensie van het schandaal: “De motten op de boomstam” die door Kettlewell gefotografeerd waren, waren in werkelijkheid dode motten. Kettlewell gebruikte dode specimen vastgeplakt of gepind op boomstammen en fotografeerde ze dan. In werkelijkheid bestond er maar een kleine mogelijkheid om zo’n foto te maken, want de motten rustten niet op boomstammen, maar onder de bladeren.²⁴

Deze feiten werden door de wetenschappelijke gemeenschap pas aan het eind van de negentiger jaren van de 20ste eeuw onthuld. De ondergang van de mythe van de industriële kleuring, wat een van de meest gekoesterde onderwerpen in “de inleiding tot de evolutie” was in cursussen die decennia lang plaatsvonden, was een grote teleurstelling voor de evolutionisten. Eén van hen, Jerry Coyne merkte op:

“Mijn eigen reactie laat eenzelfde soort verbijstering zien als het gevolg was van mijn ontdekking dat mijn vader niet de Kerstman was die de cadeautjes op Kerstavond bracht.”²⁵

Dus het “beroemdste voorbeeld van natuurlijke selectie” werd naar de vuilnisbelt van de geschiedenis verwezen als een wetenschappelijk schandaal.

En dat was onafwendbaar, want natuurlijke selectie is geen evolutionair mechanisme, integendeel tot wat de evolutionisten beweren, het heeft niet de mogelijkheid om nieuwe organen aan levende wezen toe te voegen, die te verwijderen of het organisme in een andere soort te veranderen.

Natuurlijke selectie dient als een mechanisme om de zwakke individuen van een soort te verwijderen. Het is een behoudende kracht, die voorkomt dat bestaande soorten degenereren. Buiten dat heeft deze niet de mogelijkheid om de ene soort in een ander te veranderen.

Kan natuurlijke selectie de complexiteit uitleggen?

Natuurlijke selectie levert geen enkele bijdrage aan de evolutietheorie, want dit mechanisme kan **nooit de genetische informatie van een soort vermeerderen of verbeteren**. Noch kan het de ene soort in de andere doen veranderen: een zeester in een vis, een vis in een kikker, een kikker in een krokodil, of een krokodil in een vogel. De grootste voorvechter van het onderbroken evenwicht, Gould verwijst op de volgende manier naar dit hopeloze einde van de natuurlijke selectie:

De essentie van het Darwinisme ligt in een enkele zin: natuurlijke selectie is de creatieve kracht achter de evolutionistische verandering. Niemand ontkent dat natuurlijke selectie een rol speelt in het uitroeien van de niet-fitte exemplaren.

Darwins theorie vereist, dat het ook de fitte exemplaren schept.²⁶

Een andere misleidende methode die evolutionisten op de natuurlijke selectie toepassen, is dat zij dit mechanisme presenteren als een gewetensvolle ontwerper. Maar **natuurlijke selectie heeft geen bewustzijn**. Het heeft geen wil die kan bepalen wat goed is en wat slecht is voor levende wezens. Daarom kan natuurlijke selectie geen biologische systemen en organen uitleggen, die gekenmerkt zijn door “**onomkeerbare complexiteit**”. Deze systemen of organen bestaan uit de werking van een groot aantal delen, en zij zijn nutteloos als slechts één van die delen ontbreekt of kapot is. (Bijvoorbeeld het menselijk oog werkt niet, tenzij het in al zijn details bestaat.) Daarom moet de wil die al deze delen bij elkaar brengt, in staat zijn om de toekomst te bepalen en direct naar het doel in het laatste stadium streven. Omdat natuurlijke mechanismen geen bewustzijn hebben noch een wil, kunnen die nooit zoiets doen. Dit feit, dat ook de fundamenteën van de evolutietheorie aantastte, maakte Darwin ongerust: “**Als men kan aantonen, dat er een complex orgaan bestaat, dat onmogelijk uit een aantal opeen-**

volgende lichte veranderingen gevormd kan zijn, dan zal mijn theorie zeker afgebroken worden.”²⁷

Natuurlijke selectie richt zich slechts op de mismaakte, zwakke of niet-aangepaste individuen van een soort. Het kan geen nieuwe soorten vormen, nieuwe genetische informatie of nieuwe organen. Dat wil zeggen: het kan er niet voor zorgen, dat iets evolueert. Darwin accepteerde deze werkelijkheid door te zeggen: **“Natuurlijke selectie kan niets doen tot er variaties verschijnen die de voorkeur genieten.”²⁸** Daarom moest het neodarwinisme ook de mutaties naast de natuurlijke selectie inbrengen als ‘reden voor de nuttige veranderingen’. Maar zoals we zullen zien, zijn mutaties slechts “reden voor schadelijke veranderingen”.

Mutaties

Mutaties worden omschreven als verbrekingen of veranderingen die in de DNA-molecule plaatsvinden, deze worden in de kernen van de cel van levende wezens gevonden, en bevatten alle genetische informatie. Deze verbrekingen of verplaatsingen zijn het resultaat van externe effecten, zoals straling of chemische handelingen. Elke mutatie is een “ongeluk” en beschadigt de nucleotiden die het DNA vormen of veranderen hun plaats. Meestal veroorzaken zij zoveel schade, dat de cel de verandering niet kan repareren.

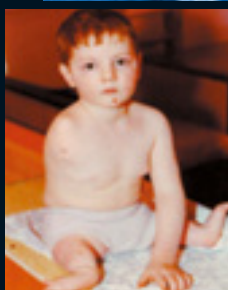
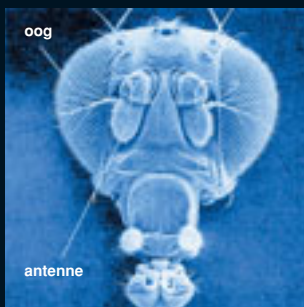
De mutatie waarachter de evolutionisten zich zo vaak verschuilen, is geen magisch toverstokje dat levende wezens in een beter en meer ontwikkelde vorm verandert. De directe gevolgen van mutaties zijn schadelijk. De veranderingen die door mutaties veroorzaakt zijn, kunnen slechts zijn zoals het door de mensen van Hiroshima, Nagasaki en Chernobyl ervaren is; dat is de dood, mismaaktheid en misstanden van de natuur...

De reden hiervoor is eenvoudig: het DNA heeft een zeer ingewikkelde structuur en willekeurige effecten kunnen deze structuur enkel schade toebrengen. B.G. Ranganathan zegt:

“De mutaties zijn gering, willekeurig en schadelijk. Zij komen maar sporadisch voor en het beste is als zij geen effect hebben. Deze vier eigenschappen van mutaties houden in, dat mutaties niet naar een evolutionistische ontwikkeling kunnen leiden. Een willekeurige verandering in een hoog ontwikkeld organisme is of zonder effect of schadelijk. Een willekeurige verandering in een horloge kan het horloge niet verbeteren. Waarschijnlijk brengt het schade toe of heeft op z’n best geen effect. Een aardbeving verbetert de stad niet, het zorgt voor haar vernietiging.”²⁹

Het is dan ook niet verbazingwekkend dat er **nog nooit een nuttige mutatie is waargenomen**. Het is bewezen dat alle mutaties schadelijk waren.

ALLE MUTATIES ZIJN SCHADELIJK

Een normale fruitvlieg (drosophila). Rechts een fruitvlieg waarbij de poten uit het hoofd komen; een mutatie die door straling veroorzaakt is.

Een vreselijk effect van mutaties op het menselijk lichaam. Het jongetje links is een slachtoffer van het nucleaire ongeluk bij de kerncentrale van Tsjernobyl.

De evolutionische wetenschapper Warren Weaver geeft het volgende commentaar op het rapport dat door de Committee on genetic effects of atomic radiation is gemaakt. Dit comité is opgericht om de mutaties te bestuderen die door atoomwapens die in de Tweede Wereldoorlog gebruikt zijn, ontstaan zijn:

Velen zijn verbaasd over de uitspraak dat bijna alle gemuteerde genen schadelijk zijn. Want mutaties zijn een noodzakelijk onderdeel voor het evolutieproces. Hoe kan een goed effect – evolutie naar een hogere levensvorm – bereikt worden uit **mutaties die bijna allemaal schadelijk zijn?**³⁰

Iedere inspanning om een “nuttige mutatie te vormen” is gedoemd te mislukken. Tientallen jaren verrichtten evolutionisten experimenten om mutaties in **fruitvliegjes** teweeg te brengen, want deze insecten planten zich zeer snel voort en mutaties zijn dus snel zichtbaar. Generaties van deze vliegjes zijn gemuteerd, maar er is nog geen nuttige mutatie waargenomen. De evolutionistische geneticus Gordon Taylor schrijft het volgende:

Er zijn over de hele wereld gedurende meer dan vijftig jaar duizenden experimenten verricht met het kweken van vliegen, er is nooit waargenomen, dat er een duidelijk andere soort is ontstaan.... of zelfs een nieuw enzym.³¹

Een andere onderzoeker, Michael Pitman, geeft het volgende commentaar op het mislukken van de experimenten die met de fruitvliegjes zijn gedaan:

Morgan, Goldschmidt, Muller en andere genetici hebben generaties fruitvliegjes onderworpen aan extreme hitte, kou, licht, duisternis en behandeling van chemicaliën en straling. Allerlei soorten mutaties, bijna allemaal nietszeggend

of schadelijk zijn gevormd. De evolutie door de mens? Niet echt; maar weinig genetische voorbeelden zouden buiten de flessen waarin zij gekweekt werden, overleven. In de praktijk **sterven mutanten, of zijn steriel of keren terug naar de wilde vormen.**"³²

Hetzelfde geldt voor de mens. Alle mutaties die in menselijke wezens zijn waargenomen, zijn schadelijk voor de gezondheid. Maar evolutionisten werpen rookgordijnen op door zelfs deze voorbeelden van schadelijke mutaties naar voren te brengen als "bewijs voor de evolutie". Alle mutaties die in mens plaatsvinden, leiden tot mismaaktheid zoals **Downsyndroom, albinisme, dwergvorming of kanker**. Deze mutaties worden in de evolutionistische leerboeken als voorbeelden van het "evolutionistische mechanisme aan het werk" gepresenteerd. Het is onnodig te zeggen, dat een proces dat mensen gehandicapt of ziek maakt nooit "een evolutionair mechanisme" kan zijn. Van de evolutie wordt verwacht, dat zij betere vormen produceert, die beter tot overleven in staat zijn.

Samenvattend kunnen we zeggen, dat er drie belangrijke redenen zijn waarom mutaties niet kunnen dienen als ondersteuning van de beweringen van de evolutionisten:

1) De directe gevolgen van mutaties zijn schadelijk: omdat ze willekeurig voorkomen, brengen zij altijd schade toe aan het levende organisme dat ze ondergaat. Gezond verstand vertelt ons dat onbewuste inmenging in een perfecte en complexe structuur deze niet kan verbeteren. Er zijn nog nooit nuttige mutaties waargenomen.

2) Mutaties voegen geen nieuwe informatie toe aan het DNA van het organisme: de onderdelen die de genetische informatie vormen, worden of van hun plaats gerukt en vernietigd of naar andere plaatsen gebracht. Mutaties kunnen er niet voor zorgen, dat een levend wezen een nieuw orgaan of een nieuwe eigenschap krijgt. Zij zorgen slechts voor afwijkingen, zoals een been dat uit de rug komt of een oor uit de buik.

3) Om een mutatie naar een volgende generatie over te brengen, moet die in de voortplantingscellen van het organisme plaatsvinden: een willekeurige verandering die in een plaatselijke cel of orgaan van het lichaam plaatsvindt, kan niet naar de volgende generatie worden overgebracht. Bijvoorbeeld een menselijk oog dat door straling of om andere reden veranderd is, kan niet aan volgende generaties worden doorgegeven.

Kort gezegd, het is voor levende wezens onmogelijk om te evolueren, omdat er geen mechanisme in de natuur bestaat dat voor evolutie zorgt. Dit is in overeenstemming met het bewijs uit het fossielenarchief, dat laat zien, dat dit scenario ver van de werkelijkheid verwijderd is.

Het fossielenarchief verwerpt de evolutie

Volgens de evolutietheorie stamt iedere levende soort van een voorafgaande af. De soorten die voorheen bestaan hebben zijn in de loop der tijden in iets anders veranderd en alle soorten zijn op deze manier ontstaan. Volgens de theorie verliep dit proces geleidelijk gedurende miljoenen jaren.

Als dit het geval was, dan zouden er ontelbare soorten bestaan moeten hebben die een overgang kenmerken en die zouden lang in deze overgangperiode geleefd hebben.

Bijvoorbeeld, er zouden in het verleden sommige half-vis/half-reptielen geleefd hebben, die bepaalde trekken van reptielen gehad moeten hebben naast die van de vis die ze reeds hadden. Of er zouden sommige reptiel-vogels bestaan moeten hebben, die wat trekken van een vogel moesten krijgen naast de eigenschappen van de reptielen die ze al hadden. Evolutionisten verwijzen naar deze denkbeeldige wezen, waarvan ze geloven dat die in het verleden geleefd hebben als ‘overgangsvormen’.

Als dit soort dieren echt bestaan hebben, dan zouden daar miljoenen of zelfs miljarden van moeten zijn in aantal en in variëteit. En wat nog belangrijker is, is dat de overblijfselen van deze dieren in het fossielenarchief aanwezig zouden moeten zijn. Het aantal van deze overgangsvormen zou zelfs groter moeten zijn dan het aantal dierlijke soorten van tegenwoordig en hun overblijfselen zouden over de hele wereld gevonden moeten worden. In ‘**Het ontstaan der soorten**’, legt Darwin uit:

Als mijn theorie waar is, zouden ontelbare tussenvormen die nauw verbonden zijn aan de soorten van dezelfde groep zeker hebben moeten bestaan... Daarom zou bewijs van hun vroegere bestaan onder de overblijfselen van de fossielen gevonden moeten worden.³³

Zelfs Darwin was zich bewust van de afwezigheid van zulke overgangsvormen. Hij hoopte, dat deze in de toekomst gevonden zouden worden. Ondanks zijn hoop realiseerde hij zich, dat het grootste struikelblok in zijn theorie het ontbreken van de overgangsvormen was. Daarom schreef hij in zijn boek: ‘*Het ontstaan der soorten*’ het volgende in het hoofdstuk: “Moeilijkheden van de theorie”:

“...Waarom is het zo, dat, als soorten van andere soorten afstammen door fijne gradaties, we nergens de ontelbare tussenvormen zien? Waarom is niet de hele

natuur in verwarring, in plaats daarvan bestaan de soorten zoals we hen zien, goed ontworpen?... Maar volgens deze theorie hadden ontelbare tussenvormen moeten hebben bestaan, waarom vinden we ze niet ingebed in groten getale in de korst van de aarde?... Maar in een gebied dat een tussenvorm is, met voorwaarden die voor een tussenvorm van het leven zijn, waarom vinden we dan niet nauw-verwante variaties die een tussenvorm zijn? Dit probleem heeft me sinds lange tijd verbaasd.”³⁴

De enige uitleg die Darwin kon bedenken, was dat het fossielenarchief dat tot dan toe ontdekt was, nog lang niet volledig was. Hij beweerde, dat, als het fossielenarchief nauwkeurig bestudeerd zou worden, de ontbrekende schakels gevonden zouden worden.

Omdat ze in Darwins voorspelling geloofden, bleven evolutionisten vanaf het midden van de 19de eeuw over de hele wereld naar fossielen en de ontbrekende schakels graven en zoeken. Ondanks hun grote inspanning is **tot nu toe nog nooit een tussenvorm ontdekt**. Alle fossielen die in opgravingen naar boven zijn gekomen, toonden het tegenovergestelde van het geloof van de evolutionisten, het leven is plotseling op de aarde gekomen en in een volledige vorm. Omdat zij hun theorie probeerden te bewijzen, hebben de evolutionisten die eigenlijk in elkaar laten storten

Een beroemde Britse paleontoloog, Derek V. Ager, geeft dit feit toe, ondanks dat hij zelf een evolutionist is:

Het punt is nu bereikt, dat, als we het fossielenarchief nauwkeurig bekijken, of dit nu naar de verschillende orden of soorten is, we steeds weer ontdekken, **dat er geen geleidelijke evolutie heeft plaatsgevonden, maar een plotselinge uitbarsting van een groep ten koste van een andere.**³⁵

Een andere evolutionistische paleontoloog, Mark Carnecki, geeft hier het volgende commentaar op:

Een belangrijk probleem in het bewijzen van de theorie is het fossielenarchief; de overblijfselen van de verdwenen soorten blijven in de geologische formaties van de aarde bewaard. Dit archief heeft nooit de sporen van Darwins hypothetische overgangsvormen onthuld – **in plaats daarvan verschijnen en verdwijnen soorten abrupt**, en deze verzwakking heeft aan de argumenten van de aanhangers van de schepping bijgedragen dat iedere soort door God geschapen is.³⁶

Deze gaten in het fossielenarchief kunnen niet verklaard worden door te zeggen, dat de betreffende fossielen nog niet gevonden zijn, maar dat dat wel op een bepaalde dag zal gebeuren. De Amerikaanse paleontoloog R. Wessons merkt in zijn boek “*Beyond natural selection*”, uitgegeven in 1991 op dat: “de gaten in het fossielenarchief echt en fenomenaal zijn”:

De gaten in het fossielenarchief zijn echt. De afwezigheid van een archief van welke belangrijke tak dan ook is fenomenaal. Soorten zijn gewoonlijk statisch,

LEVENDE FOSSIELEN

De evolutietheorie beweert dat de soorten zich voortdurend ontwikkelen tot andere soorten. Maar als we levende wezens met hun fossielen vergelijken, zien we dat zij gedurende miljoenen jaren onveranderd zijn gebleven. Dit feit is een duidelijk bewijs voor de falsificatie van de beweringen van de evolutionisten.

De huidige honingbij is niet anders dan zijn verwant uit het fossielenarchief, die waarschijnlijk miljoenen jaren oud is.

Dit 135 miljoen jaar oude fossiel van een libel verschilt niet van zijn huidige vorm.

Een vergelijking van een fossiel van een mier van 100 miljoen jaar en een levende mier van tegenwoordig laat duidelijk zien dat de mieren geen evolutionistische geschiedenis hebben.

of bijna, gedurende lange perioden, soorten laten zelden, en geslachten nooit een evolutie zien in een nieuw soort of geslacht, maar de vervanging van de één door de andere, en de verandering is min of meer abrupt.³⁷

Het leven is opeens in ingewikkelde vormen op aarde verschenen

Als de lagen van de aarde en het fossielenarchief bestudeerd worden, dan kan men zien, dat alle levende organismen tegelijk verschenen. De oudste laag van de aarde waarin fossielen van levende wezen gevonden worden, is die van het Cambrium, dat een geschatte ouderdom van 500-550 miljoen jaar heeft.

De levende wezens die in de laag gevonden worden die tot het Cambrium behoorde, verschenen opeens in het fossielenarchief – er zijn geen voorouders die eerder bestonden. De fossielen die in de rotsen van het Cambrium gevonden zijn, zijn van slakken, trilobieten, sponzen, aardwormen, kwallen, zee-egels en andere ingewikkelde ongewervelden. Dit omvangrijke mozaïek van levende wezens vormde zo'n groot aantal ingewikkelde levensvormen, die zo plotseling verschenen, dat deze wonderlijke gebeurtenis in de geologische literatuur wordt aangeduid met de 'Explosie van het Cambrium'.

De meeste levensvormen die in deze laag worden aangetroffen, hebben ingewikkelde systemen zoals ogen, kieuwen, circulatiesystemen en vergaande fysiologische structuren die niet verschillen van hun moderne tegenhangers. Bijvoorbeeld de dubbele-lens-gecombineerde oogstructuur van de trilobieten is een wonder van ontwerp. David Raup, een professor in de geologie aan de universiteit van Harvard, Rochester en Chicago zegt: **“De trilobieten gebruikten een optisch ontwerp dat tegenwoordig een goed getraind en creatief ingenieur zou vereisen.”**³⁸

Deze hoogontwikkelde ongewervelde dieren verschenen opeens en volledig, zonder enige verbinding of enige tussenvorm tussen hen en de eencellige organismen, die de enige levensvorm op aarde vóór hen waren.

Richard Monastersky, de redacteur van *Earth Sciences*, een van de populaire uitgaven van de evolutionistische literatuur, zegt het volgende over de 'Explosie van het Cambrium' dat een grote verrassing voor de evolutionisten was:

Wij zien nu, dat een half miljard jaar geleden de opmerkelijk ingewikkelde levensvormen van tegenwoordig opeens verschenen. Dit moment, meteen aan het begin van de geologische periode van het Cambrium, ongeveer 550 miljoen jaar geleden, markeert de evolutionistische explosie die de zeeën met de eerste ingewikkelde wezens van de wereld vulden. De grote hoeveelheid primitieve dierlijke orden die tegenwoordig bestaan, was ook al in het Cambrium aanwezig en deze orden verschilden net zoveel van elkaar als tegenwoordig.³⁹

Nader onderzoek naar de Cambrium-explosie heeft aangetoond wat voor groot dilemma die voor de evolutietheorie vormt. Recente vondsten duiden

Het fossielenarchief bewijst, dat de overgangsvormen nooit hebben bestaan. Er vond geen evolutie plaats en alle soorten zijn afzonderlijk met een perfecte vorm en functie geschapen.

aan dat bijna alle orden, de fundamenteelste onderverdeling van het dierenrijk, plotseling in de Cambrium-periode verschenen. Een artikel uitgegeven in Science in 2001 zegt:

“Het begin van het Cambrium-tijdperk, zo’n 545 miljoen jaar geleden, was getuige van een plotselinge verschijning in het fossielenarchief van bijna alle belangrijke soorten dieren (phyla) die nog steeds de huidige biotoop beheersen.”⁴⁰ Hetzelfde artikel zegt, dat voor de verklaring van de evolutietheorie voor zulke complexe en specifiek levende groepen, een heel rijk fossielenarchief gevonden zou moeten worden om een geleidelijk ontwikkelingsproces aan te tonen, maar tot dusver is het bewijs nog niet mogelijk:

“Deze differentiële evolutie en ook de verspreiding vereisen een voorafgaande geschiedenis van een groep waarvan er geen fossielenarchief is. Verder heeft de klassieke analyse van de arthropodenphylogenie onthuld, dat trilobieten, net als de eucrustaceanen, een behoorlijk ontwikkelde ‘twijg’ van de antropodenboom zijn. Maar fossielen van deze aanverwante oude antropoden ontbreken. Zelfs als er bewijs voor een vroegere oorsprong ontdekt is, blijft het een roeping om uit te leggen waarom er zoveel dieren in grootte zijn toegenomen en schelpen hebben gekregen binnen zo’n korte tijd in het begin van het Cambrium.”⁴¹

Hoe kon de aarde zo opeens met zo een groot aantal levende groepen overspoeld worden en hoe konden deze verschillende schepsels, die geen gemeenschappelijke voorouder hebben, verschijnen, zijn vragen die door de evolutionisten onbeantwoord blijven. De zoöloog Richard Dawkins, één van de bekendste voorvechters ter wereld van de evolutiegedachte, geeft op deze werkelijkheid een commentaar dat de eigenlijke wortels van al die discussies die hij voerde, ongeldig maakte:

In bijvoorbeeld het niveau van de rotsen van het Cambrium zijn de vondsten van ongeveer 600 miljoen jaar geleden de oudste die we van de belangrijkste soorten van ongewervelden kunnen vinden. En we ontdekken dat vele, op het eerste moment dat zij verschijnen, al in een ver stadium van evolutie verkeren. Het is alsof zij daar, zonder enige evolutionistische achtergrond, zo maar zijn neergezet. **Het is onnodig te zeggen dat de plotselinge verschijning de aanhangers van de schepping zeer verheugd heeft.**⁴²

Dawkins moet erkennen dat de explosie in het Cambrium een belangrijk bewijs voor de schepping is, want de schepping is de enige manier om uit te

leggen hoe het komt dat het volledig ontwikkelde leven op aarde verscheen. Douglas Futuyma, een belangrijk evolutonistisch bioloog, geeft dit feit toe en zegt: “De organismen verschenen volledig ontwikkeld op aarde of ze verschenen niet. Als zij dat niet hebben gedaan, dan moeten zij zich uit vroegere soorten door een proces van modificatie ontwikkeld hebben. **Maar als zij in een volledig ontwikkeld stadium verschenen, dan moeten zij door een alomvattende intelligentie geschapen zijn.**”⁴³ Darwin zelf gaf ook de mogelijkheid hiervan toe, toen hij schreef: "Als talrijke soorten, die tot hetzelfde phylo of familie behoren echt plotseling tot leven zijn gekomen, **dan is dit feit fataal voor de theorie van de afstamming met geleidelijke veranderingen door natuurlijke selectie.**”⁴⁴ Het Cambrium-tijdperk is niets meer of minder dan de nekslag voor Darwin. Dat is dan ook de reden waarom de Zwitserse evolutonistische paleontoloog Stefan Bengtson het gebrek aan ontbrekende schakels bekende, toen hij het tijdperk van het Cambrium beschreef en zei: “Het is verbazend (en vernederend) voor Darwin, dat deze gebeurtenis ons nog steeds zo verdoofd.”⁴⁵

HET OOG VAN DE TRILOBIET

De trilobieten die opeens in het Cambrium verschenen hebben een bijzonder ingewikkelde oogstructuur.

Zij bevatten miljoenen honingraatachtige kleine onderdelen en hebben een systeem van dubbele lenzen, dit oog heeft volgens David Raup, een professor in de geologie, een optisch ontwerp dat

tegenwoordig een goed getraind en creatief ingenieur zou vereisen.”

Dit oog verscheen 530 miljoen jaar geleden in een perfecte staat. Ongetwijfeld kan zo'n plotselinge verschijning van zo'n wonderlijk ontwerp niet door de evolutie uitgelegd worden en het is een bewijs van de actualiteit van de schepping.

Maar verder heeft de honingraatstructuur van het oog van de trilobieten het tot de huidige dag gehouden, zonder maar de geringste verandering te ondergaan.

Sommige insecten zoals bijen en libelles hebben dezelfde oogstructuur als de trilobieten. (R.L. Gregory, *Eye and Brain: The physiology of seeing*, Oxford University Press, 1995, p. 31). Deze situatie ontkracht de bewering van de

evolutietheorie dat alle levende wezens zich progressief ontwikkelen van primitief naar ingewikkeld.

Zoals we gezien hebben, duidt het fossielenarchief aan, dat de levende wezen zich niet ontwikkelden van primitieve naar meer geavanceerde soorten, maar in plaats daarvan opeens en in een perfecte staat verschenen. Samengevat: levende wezens ontstaat niet door de evolutie, zij zijn geschapen.

De moleculaire vergelijking verdiept de evolutionistische impasse van het Cambrium

Een ander feit, dat de evolutionisten in een zeer moeilijke situatie brengt met betrekking tot de explosie in het Cambrium, is de vergelijking tussen de verschillende levende taxonomische groepen. Het resultaat van deze vergelijkingen onthult, dat de dierlijke taxonomische groepen tot voor kort door de exolutionisten als ‘nauw verwant’ beschouwd werden, maar dat zij genetisch zeer verschillend zijn, dit brengt de hypothese van de ‘tussenvormen’ die alleen in theorie bestaat, in nog grotere problemen. Een artikel dat uitgekomen is in de ‘Proceedings of the National Academy of Science’ in 2000 geeft aan dat de DNA-analyse taxonomische groepen die in het verleden als ‘tussenvorm’ gezien werden, een heel andere plaats gegeven heeft:

“De analyse van de volgorde van het DNA dicteert een nieuwe interpretatie van de phylogenetische bomen. Taxonomische groepen waarvan eens gedacht werd, dat zij de oplopende graad van ontwikkeling vormen van de basis van de meta-zoatische boom, moeten nu een veel hogere positie binnen de boom krijgen. Hierdoor blijven er geen evolutionistische ‘tussenvormen’ over en dit dwingt ons over het ontstaan van de bilaterale complexiteit na te denken.⁴⁶

In hetzelfde artikel merkten evolutionistische schrijvers op, dat sommige taxonomische groepen die als ‘tussenvormen’ beschouwd werden, tussengroepen zoals sponzen, cnidarianen, ribkwallen, door nieuwe genetische vondsten niet langer als zodanig beschouwd werden en dat zij de ‘hoop verloren hebben’ om nog zo’n evolutionistische familieboom te kunnen bouwen:

“De nieuwe op moleculen gebaseerde phylogenie heeft een aantal belangrijke gevolgen. De belangrijkste daarvan is de verdwijning van de taxonomische ‘tussenvormen’ tussen sponzen, cnidarianen en ribkwallen en de laatste gemeenschappelijke voorvader van de bilateralen of de ‘Urbilateralen’... Een gevolg is dat we een groot gat hebben in de stam die naar de urbilateralen leidt. We hebben de hoop verloren, de hoop die zo gewoon was bij de vroegere evolutionistische redenerie, van de reconstructie van de morfologie van de ‘coelomatische voorouder’ door een scenario dat geleidelijke gradering naar complexiteit inhoudt, gebaseerd op de anatomie van de bestaande ‘primitieve’ afstammelingen.⁴⁷

Het sprookje van de overgang van water naar land

Evolutionisten beweren, dat de ongewervelden uit de zee, die in het tijdperk van het Cambrium verschenen, tien miljoen jaar geleden op de één of andere manier tot vissen evolueerden. Maar, zoals de ongewervelden uit het Cambrium geen voorouders hebben, zo bestaan er ook geen tussenvormen die aanduiden dat er een evolutie heeft plaatsgevonden van ongewervelden naar vissen. Het moet opgemerkt worden, dat ongewervelden en vissen enorm qua structuur verschillen. Ongewervelden hebben hun harde vorm aan de buitenkant van hun lichaam, terwijl vissen gewerveld zijn en hun hardheid aan de binnenkant hebben. Zo'n enorme 'evolutie' heeft miljarden stapjes nodig om die te vervolmaken en er zouden dus miljarden tussenvormen moeten zijn die dit laten zien.

De evolutionisten graven nu al 140 jaar in de fossielenlaag op zoek naar deze hypothetische vormen. Zij hebben miljoenen fossielen van ongewervelde dieren gevonden en miljoenen fossielen van vissen, maar niemand heeft er ooit één gevonden dat daartussenin zit.

Een evolutionistische paleontoloog, Gerald T. Todd geeft dit feit toe in zijn artikel getiteld: "De evolutie van de long en de oorsprong van de vissen met een graat":

Alle drie ondersoorten van de vissen met een graat verschijnen in ongeveer dezelfde tijd in het fossielenarchief. Zij zijn morfologisch gezien dan al ver gedifferentieerd, en zijn zwaar gepantserd. Waar komen zij vandaan? Wat stellen hen in staat om zo'n grote verscheidenheid te ontwikkelen? Hoe kwamen zij allemaal aan die zware bepantsering? En waarom zijn er geen sporen van vroegere tussensoorten?⁴⁸

Volgens het hypothetische scenario van "van de zee naar het land" hadden sommige vissen de behoefte om van de zee naar het land te gaan vanwege voedselproblemen. Deze bewering wordt 'ondersteund' door zulke speculatieve tekeningen.

Het scenario van de evolutionisten gaat nog een stap verder en beweert dat de vissen, die uit de ongewervelde dieren geëvolueerd waren, zich daarna tot amfibieën ontwikkelden. Maar voor dit scenario ontbreekt ook het bewijs. Er is geen enkel fossiel dat het bewijs levert, dat er ooit een wezen bestaan heeft, dat half-vis/half amfibie is geweest. Dit feit wordt door de bekende evolutionist Robert L. Carroll met tegenzin bevestigd, hij is de schrijver van *'De paleontologie en evolutie van de gewervelden'*: "Wij hebben geen fossielen die een tussenvorm zijn tussen rhipiditiaanse vissen (zijn favoriete voorouder van de tetrapoden) en de vroege amfibieën."⁴⁹

Twee evolutionistische paleontologen, Colbert en Morales, geven de volgende toelichting op de drie onderklassen van de amfibieën: de kikkers, salamanders en pootloze amfibieën:

Er is geen bewijs voor welke paleozoïsche amfibie dan ook met de eigenschappen die van een gemeenschappelijke voorvader verwacht worden. De oudst bekende kikkers, salamanders en pootloze amfibieën lijken heel erg op hun levende afstammelingen.⁵⁰

Tot ongeveer vijftig jaar geleden dachten evolutionisten dat er echt zo'n wezen bestond. De vis, Coelacanth, die op een leeftijd geschat werd van 410 miljoen jaar, werd als tussenvorm met een primitieve long, een ontwikkeld stel hersens, een spijsverteringssysteem en een systeem van de bloedcirculatie dat op het land zou kunnen functioneren, en zelfs met een primitief loopmechanisme naar voren geschoven. Deze anatomische interpretaties werden als een onweerlegbare waarheid aangenomen door de wetenschappelijke kringen tot het einde van de dertiger jaren van de vorige eeuw. De Coelacanth werd als een echte tussenvorm gezien, die het bewijs leverde voor de evolutionistische overgang van water naar land.

Een fossiel van 410-miljoen naar oude Coelacanth. Evolutionisten beweerden, dat het een overgangsvorm was die de overgang van water naar land weegaf. Levende exemplaren van deze vis zijn vanaf 1938 gevangen en leveren een goed voorbeeld van het niveau van de speculaties waar evolutionisten zich mee bezig houden.

WAAROM DE OVERGANG VAN WATER NAAR LAND ONMOGELIJK IS

Evolutionisten beweren dat op een dag een wezen dat in het water leefde, opeens naar het land overstapte en tot een landdier omgevormd werd. Er is een aantal duidelijke redenen waarom deze overgang onmogelijk is:

1) Het dragen van het gewicht: zeedieren hebben geen problemen met het dragen van hun eigen gewicht. Daarentegen verbruiken landdieren ongeveer 40% van hun energie bij het meeslepen van hun eigen lichaam. Wezens die de overstap van het water naar het land maken, zouden een nieuw spieren- en beenderenstelsel moeten ontwikkelen om de vereiste energie die daar tegelijkertijd voor nodig is te kunnen produceren, die kan onmogelijk door toevallige veranderingen gevormd worden.

2) Het vasthouden van de warmte: op het land kan de temperatuur snel veranderen en fluctueert een flink aantal graden. Een landdier heeft een lichaamsmechanisme dat tegen zulke grote temperatuurschommelingen kan. Maar in de zee verandert de temperatuur maar langzaam en die verandering geschiedt maar over een klein aantal graden. Een levend organisme dat een lichaamssysteem heeft dat gereguleerd wordt door de constante temperatuur van de zee, heeft bescherming nodig om te zorgen dat het niet door de temperatuurswisselingen die op het land bestaan, geschaad wordt. Het gaat volledig tegen de natuur in om te beweren, dat vissen zo'n systeem door willekeurige mutaties hebben gekregen zodra ze op het land kwamen.

3) Het gebruik van water. Hoewel essentieel voor het metabolisme, kunnen water en vloeistoffen slechts beperkt gebruikt worden gezien de schaarste van waterbronnen

op land. Om vochtverlies te beperken moet de huid bijvoorbeeld zodanig ontworpen zijn dat er niet teveel water verloren raakt, maar dat hij toch tot een zeker niveau kan transpireren. Daarom hebben landdieren het gevoel van dorst, iets wat zeedieren niet hebben. Daarnaast is de huid van zeedieren niet geschikt voor een leefmilieu buiten het water.

4) Nieren: Zeedieren kunnen gemakkelijk van hun afvalmateriaal afkomen, en wel in het bijzonder van de ammonia, door die in hun lichaam te filteren, want in hun leefomgeving is een overvloed aan water. Op het land moet het water economisch gebruikt worden. Daarom hebben deze levende wezens een systeem van nieren. Dankzij de nieren wordt de ammonia opgeslagen en in ureum veranderd en er wordt maar een minimale hoeveelheid water gebruikt voor de afstoting daarvan. Daarom moeten er nieuwe systemen gevormd worden om aan de behoefte van de nier te kunnen voldoen. Kort gezegd moeten de dieren die van het water naar het land overstappen, opeens een systeem van nieren ontwikkelen.

5) Het ademhalingssysteem: Vissen 'ademen' door het opnemen van opgeloste zuurstof in het water dat langs hun kieuwen gaat. Zij kunnen niet langer dan een paar minuten buiten het water in leven blijven. Om op het land te kunnen leven, moeten zij opeens een perfect systeem van longen ontwikkelen.

Het is zeker onmogelijk dat al deze drastische fysiologische veranderingen in hetzelfde organisme opeens en tegelijkertijd plaatsvonden.

SCHILDPADDEN WAREN ALTIJD SCHILDPADDEN

De evolutietheorie kan basisgroepen van levende wezens zoals vissen en reptielen niet verklaren, noch kan zij de oorsprong van de soorten in deze groepen verklaren. Bijvoorbeeld, schildpadden, die een soort reptielen zijn, komen

Fossiel van een schildpad met een leeftijd van 120 miljoen jaar: er is geen verschil met de moderne exemplaren van de schildpad.

plotseling in het fossielenarchief voor met hun unieke schild. Om van de evolutionistische bron te citeren: "...in het midden van het Trias (ongeveer 175.000.000 jaar geleden) waren haar (schildpadden) leden al talrijk en vertoonden de basiskarakteristieken van de schildpad. De schakel tussen de schildpadden en cotylsaurus, waarvan schildpadden waarschijnlijk afstammen, ontbreekt bijna geheel (Encyclopaedia Britannica, 1971, vol. 22, p. 418).

Er is geen verschil tussen de fossielen van oude schildpadden en de moderne exemplaren van deze soort. Eenvoudig uitgedrukt: "Schildpadden zijn niet geëvolueerd, het zijn altijd schildpadden geweest vanaf het moment dat zij geschapen zijn.

Maar op 22 december 1938 werd er een zeer interessante ontdekking in de Indische Oceaan gedaan. Een levend exemplaar van de Coelacanthfamilie, die voorheen als een uitgestorven tussenvorm van zeventig miljoen jaar geleden werd gezien, werd gevangen. De ontdekking van een levend prototype van de Coelacanth gaf de evolutionisten ongetwijfeld een zware schok. De evolutionistische paleontoloog J.L.B. Smith zei dat hij niet verbaasder geweest zou zijn als hij een levende dinosaurus tegen was gekomen.⁵¹ In de daaropvolgende jaren werden op vele verschillende plaatsen op verschillende momenten 200 Coelacanth's gevangen.

De levende Coelacanth's laten zien hoe ver de evolutionisten gaan in het verzinnen van hun denkbeeldige scenario's. In tegenstelling tot wat zij beweren hebben Coelacanth's noch een primitieve long, noch een groot hersenstel. Het orgaan waarvan de evolutionisten dachten, dat het een primitieve long was, bleek niets anders dan een vetophoping.⁵² Verder was de Coelacanth geïntroduceerd als "een kandidaat om reptiel te worden en van de zee naar het land te gaan", terwijl het in werkelijkheid een vis was die in de diepte van de oceanen leefde en niet dicht bij de oppervlakte kwam dan 180 meter.⁵³

De oorsprong van vogels en zoogdieren

Volgens de evolutietheorie is het leven in de zee ontstaan en heeft zich daar verder ontwikkeld, toen werd het door amfibieën op het land gebracht. Dit scenario van de evolutietheorie suggereert ook, dat amfibieën zich tot reptielen ontwikkelden. Dit zijn wezens die uitsluitend op het land leven. Dit scenario is ook onwaarschijnlijk, vanwege de enorme structurele verschillen tussen deze twee klassen dieren. Bijvoorbeeld, het ei van een amfibie is ontworpen om zich in het water te ontwikkelen, terwijl het amniotische ei (het ei van een reptiel of vogel) ontworpen is om op het land tot ontwikkeling te komen. Een geleidelijke evolutie van de amfibieën is simpelweg onmogelijk want zonder een perfect en volledig ontwikkeld ei, is het voor een soort niet mogelijk te overleven. En er is, zoals gewoonlijk geen bewijs voor overgangsvormen die amfibieën met reptielen zouden moeten verbinden. De evolutionistische paleontoloog en een autoriteit op het gebied van de paleontologie van de gewervelde dieren, Robert L. Carrol, moet wel accepteren dat: **“de vroege reptielen erg van de amfibieën verschilden en dat hun voorouders nog niet gevonden zijn.”**⁵⁴

Maar de hopeloze scenario's van de evolutionisten gaan nog door. Er is nog steeds het probleem om deze wezens te laten vliegen! Omdat evolutionisten geloven dat vogels op de één of andere manier moeten zijn gaan vliegen, beweren zij, dat zij uit reptielen geëvolueerd zijn. Maar geen enkel van de onderscheidende mechanismen van vogels, die heel anders zijn dan de structuur van landdieren, kan uitgelegd worden door geleidelijke evolutie. Ten eerste, de vleugels, die wel het meest kenmerkende aspect van vogels zijn, vormen een grote impasse voor de evolutionisten. Eén van de Turkse evolutionisten, Engin Koruru, bekent de onmogelijkheid van de evolutie van vleugels:

De belangrijkste eigenschap van ogen en vleugels is, dat zij alleen kunnen functioneren als zij volledig ontwikkeld zijn. Met andere woorden: **een half ontwikkeld oog kan niet zien; een vogel met halfgevormde vleugels kan niet vliegen.** Hoe deze organen tot stand zijn gekomen, blijft één van de geheimen van de natuur die opheldering behoeven.”⁵⁵

De vraag hoe de perfecte structuur van de vleugel kon ontstaan als een resultaat van opeenvolgende willekeurige mutaties, blijft volledig onbeantwoord. Het is onmogelijk uit te leggen hoe de voorpoten van reptielen door de verstoring in de genen (mutatie) in de perfect functionerende vleugels konden veranderen.

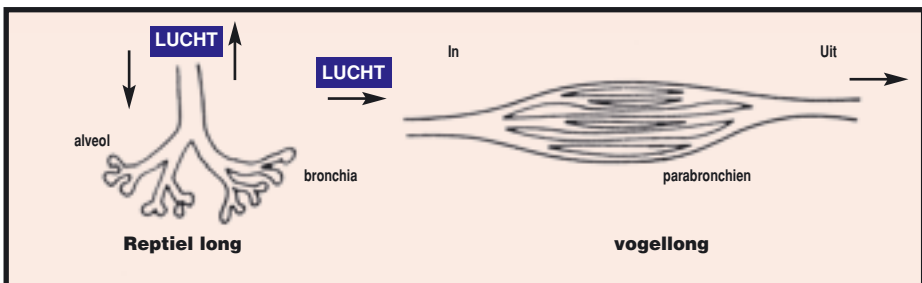
Maar alleen vleugels zijn voor landdieren niet voldoende om te kunnen vliegen. Landdieren hebben ook een aantal andere structurele mechanismen niet die vogels voor het vliegen gebruiken. Bijvoorbeeld, de beenderen van een vogel zijn veel lichter dan die van de landdieren. De longen functioneren op een heel andere manier. Zij hebben andere spieren en een ander soort skelet en een heel bijzondere bloedsomloop. Deze kenmerken zijn een vereiste om te kunnen vliegen, en zijn op z'n minst net zo belangrijk als de vleugels. Al deze mechanismen moesten tegelijkertijd samen bestaan; zij konden niet geleidelijk ontstaan en opeengehoopt worden. Dit is dan ook de reden waarom de bewering dat landdieren tot vliegende dieren geëvolueerd zijn, volkomen onjuist.

Dit alles laat een andere vraag bij ons opkomen; zelfs als we aannemen, dat dit onmogelijke verhaal waar is, waarom kunnen de evolutionisten dan geen half-gevleugeld of enkel gevleugeld fossiel vinden om hun verhaal te ondersteunen?

Een andere zogenaamde overgangsvorm: Archaeopteryx

De evolutionisten noemen de naam van één enkel wezen als antwoord. Dit is het fossiel van een vogel met de naam Archaeopteryx, dat één van de

SPECIALE LONGEN VOOR VOGELS

De anatomie van vogels is heel anders dan die van reptielen, hun zogenaamde voorouders. De longen van vogels functioneren op een totaal andere manier als die van de dieren die op het land leven. Landdieren ademen door dezelfde luchtpijp in en uit. Bij vogels komt de lucht er van voren in en gaat er van achteren uit. Dit andere 'ontwerp' is speciaal voor vogels die grote hoeveelheden zuurstof nodig hebben tijdens de vlucht. Het is onmogelijk, dat zo'n structuur zich uit een reptielenlong ontwikkelt.

bekendste zogenaamde overgangsvormen is onder de zeer weinige die de evolutionisten nog steeds verdedigen. *Archaeopteryx*, volgens de evolutionisten de voorouder van de moderne vogels, leefde 150 miljoen jaar geleden. Volgens de theorie hebben een paar dinosauriërs met kleine schubben, de *Velociraptor* of de *Dromeosaurus*, zich ontwikkeld door het krijgen van vleugels en zijn gaan vliegen. *Archaeopteryx* zou dus een tussenvorm zijn die van zijn dinosauriër-voorouder afstamt en voor het eerst is gaan vliegen.

Maar de meest recente studies van de *Archaeopteryx* fossielen duiden erop dat dit wezen absoluut geen overgangsvorm is, maar een soort vogel die wat eigenschappen heeft die verschillen van die van de hedendaagse vogels.

De thesis, dat de *Archaeopteryx* een ‘half-vogel’ was, die niet goed kon vliegen, was tot nog niet zo lang geleden heel populair bij evolutionisten. De afwezigheid van het sternum, dat is het borstbeen, bij dit wezen, of dat het op z'n minst niet zo was als het bij vliegende vogels is, werd als één van de belangrijkste bewijsstukken aangevoerd, dat deze vogel niet goed kon vliegen. (Het borstbeen is het been dat onder de thorax gevonden wordt en waaraan de spieren die voor het vliegen nodig zijn, aangehecht zijn). Tegenwoordig wordt het borstbeen bij alle vliegende en niet-vliegende vogels gezien, zelfs bij vleermuizen, een vliegend zoogdier, dat tot een heel andere familie behoort.

Maar het **zevende fossiel van de *Archaeopteryx*, dat in 1992 gevonden** werd, veroorzaakte bij de evolutionisten grote verbazing. De reden was dat bij dit pas gevonden *Archaeopteryx*-fossiel, het borstbeen, wat door de evolutionisten geacht werd te ontbreken er daadwerkelijk was! Dit pas gevonden fossiel wordt in het tijdschrift *Nature* als volgt omschreven:

Het pas gevonden zevende exemplaar van de *Archaeopteryx* bezit een gedeeltelijk rechthoekig sternum, lang verwacht maar nooit eerder beschreven. **Hieraan hechtten zich de sterke vliegspieren.**⁵⁶

Deze ontdekking maakte de belangrijkste beweringen, dat de *Archaeopteryx* een half-vogel was en dat hij niet goed kon vliegen, ongeldig.

Aan de andere kant, was de structuur van de vogelveren één van de belangrijkste bewijsstukken dat de *Archaeopteryx* een vliegende vogel was in de ware zin van het woord. De asymmetrische verenstructuur van *Archaeopteryx* verschilt niet van die van moderne vogels, en duidt erop, dat het dier perfect kon vliegen. Zoals de beroemde paleontoloog Carl O. Dunbar zei: “Door zijn veren moet de *Archaeopteryx* beslist als vogel geïdentificeerd worden.”⁵⁷

Een ander feit dat door de structuur van de veren van de *Archaeopteryx* duidelijk werd, was dat de vogel een warmbloedig metabolisme had. Het is bekend, dat reptielen en dinosauriërs koudbloedige dieren waren, die onder

invloed van de omgevingstemperatuur stonden, in plaats van dat zij de lichaamstemperatuur onafhankelijk konden regelen. Een heel belangrijke functie van de veren voor een vogel is, dat zij de lichaamswarmte vasthouden. Het feit dat de *Archaeopteryx* veren had, laat zien dat het een echt warmbloedige vogel was die zijn lichaam warm moest houden, dit in tegenstelling tot de dinosauriërs.

**Speculaties van de evolutionisten:
de tanden en klauwen van de *Archaeopteryx***

Er zijn twee belangrijke punten waarop de evolutionisten steunen als zij beweren dat de *Archaeopteryx* een overgangsvorm is, dat zijn de klauwen aan de vleugel van de vogel en zijn tanden.

Het is waar dat de *Archaeopteryx* klauwen aan zijn vleugels had en tanden in zijn mond, maar deze eigenschappen houden niet in, dat dit levende schepsel enige verwantschap met reptielen heeft. Ook twee moderne vogelsoorten: *Touraco en Hoatzin*, hebben beiden klauwen om zich aan de takken vast te houden. Deze wezens zijn volledig vogel en hebben geen reptieleigenschappen. Dat is dan ook de reden waarom het volledig ongegrond is te beweren, dat de *Archaeopteryx* een overgangsvorm is, alleen maar omdat die klauwen aan de vleugels heeft.

Noch houden de tanden in *Archaeopteryx* snavel in, dat het een overgangsvorm is. De evolutionisten maken het bewust moeilijk door te zeggen, dat tanden een eigenschap van de reptielen zijn. Maar tanden zijn niet een typische eigenschap van reptielen. Tegenwoordig hebben sommige reptielen tanden en anderen niet. Verder is de *Archaeopteryx* niet de enige vogelsoort die tanden heeft. Het is waar, dat er tegenwoordig geen vogels meer zijn met tanden, maar als we in het fossielenarchief kijken, dan zien we dat in dezelfde periode als de *Archaeopteryx* en daarna, en zelfs tot vrij recent, er een specifiek vogelgeslacht bestond dat als ‘vogels met tanden’ gecategoriseerd kon worden.

Het belangrijkste punt is, dat **de structuur van de tanden van de *Archaeopteryx* en andere vogels met tanden volstrekt verschilde van hun zogenaamde voorouders, de dinosauriërs.** De beroemde ornithologen Marin, Steward en Whetstone zagen, dat de *Archaeopteryx* en andere vogels met tanden, tanden met een vlak oppervlak hadden en met grote wortels, Maar de tanden van de *theropooddinosaurius*, de zogenaamde voorouder van deze vogels, zijn scherp als een zaag en hebben kleine wortels.⁵⁸

De onderzoekers vergeleken ook de heupbeenderen van de *Archaeopteryx* en de zogenaamde voorouders, de dinosauriërs, en zagen geen overeenkomsten tussen hen.⁵⁹

De studies van anatomen zoals Tarsitano, Hecht en A.D. Walker lieten zien, dat een aantal overeenkomsten waarvan gezegd werd, dat die tussen dit schepsel en de dinosauriërs bestonden, zoals door John Ostrom, een prominente autoriteit die beweert, dat de *Archaeopteryx* uit dinosauriërs geëvolueerd is, in werkelijkheid op foute interpretaties gebaseerd waren.⁶⁰

Al deze ontdekkingen duiden erop, dat de *Archaeopteryx* geen tussenform was, maar slechts een vogel die onder de categorie viel van ‘vogels met tanden’.

***Archaeopteryx* en andere oude vogelfossielen**

Terwijl evolutionisten al tientallen jaren verkondigden, dat *Archaeopteryx* het grootste bewijs voor hun scenario betreffende de evolutie van vogels was, maken een paar pas gevonden fossielen het scenario wat andere aspecten betreft ongeldig.

Lianhai Hou en Zhonghe Zhou, twee paleontologen van het Chinese instituut voor de paleontologie van gewervelde dieren hebben in 1995 een nieuw vogelfossiel ontdekt, zij noemden het *Confuciusornis*. Deze vogel was van vrijwel dezelfde ouderdom als de *Archaeopteryx* (ongeveer 140 miljoen jaar oud), maar had geen tanden in zijn mond. Daarbij kwam nog dat zijn snavel en veren dezelfde structuur vertoonden als die van hedendaagse vogels. Terwijl hij dezelfde skeletstructuur had als moderne vogels, had deze vogel ook klauwen aan zijn vleugels net als de *Archaeopteryx*. De speciale structuur, die de *pygostijl* genoemd wordt en de staartveren ondersteunt, was bij deze soort aanwezig. Samengevat, deze vogel, die van dezelfde ouderdom was als de *Archaeopteryx* (die als de oudste voorvader van de vogels beschouwd werd en als een soort semi-reptiel gezien werd) leek erg op de moderne vogel. Dit feit maakt alle beweringen van de evolutionisten ongeldig waarin zij zeggen, dat de *Archaeopteryx* de primitieve voorvader van alle vogels is.⁶¹

Een ander fossiel, dat in november 1996 in China opgegraven werd, veroorzaakte nog grotere verwarring. Het bestaan van deze 130-miljoen jaar oude vogel met de naam *Liaoningornis* werd in *Science* door Hou, Martin en Alan Feduccia gemeld. *Liaoningornis* had een borstbeen waarop de vliegspieren aangehecht waren, net als moderne vogels. Deze vogels was niet van moderne vogels te onderscheiden, ook niet in andere aspecten. Het enige verschil waren de tanden in zijn mond. Deze situatie liet zien, dat vogels met tanden helemaal geen primitieve structuur hoefden te hebben, zoals door de evolutionisten beweerd was.⁶² Dit werd uiteengezet in een artikel in *Discover*: Waar kwamen de vogels vandaan?

Dit fossiel zegt dat het niet van de dinosauriërs afstamt.”⁶³

HET ONTWERP VAN DE VOGELVEREN

De evolutietheorie, die beweert dat vogels van reptielen afstammen, is niet in staan om de grote verschillen die tussen de twee verschillende levende klassen bestaan, uit te leggen. Zowel niet wat de veren betreft noch wat betreft de skeletstructuur, de longen en het warmbloedige gestel van vogels, die zeer van die van de reptielen verschillen. Iets wat ook een onoverbrugbaar gat is tussen vogels en reptielen zijn de veren van vogels, die een heel aparte vorm hebben.

Het lichaam van een reptiel is met schubben bedekt, terwijl het lichaam van een vogel met veren bedekt is. Omdat evolutionisten de reptielen als de voorouders van vogels beschouwden zijn ze verplicht te beweren dat de vogelveren zich uit de reptielschubben geëvolueerd hebben. Maar er zijn tussen schubben en veren geen overeenkomsten.

A.H. Bush, een professor in de fysiologie en neurobiologie van de Universiteit van Connecticut, accepteert deze realiteit, hoewel hij een evolutionist is: "Elk wezen verschilt wat genstructuur en organisatie en wat de ontwikkeling, morfogenese en organisatie van weefsels betreft (met betrekking tot veren en schubben)." (A.H. Bush, "On the origin of feathers", *Journal of evolutionary biology*, vol. 9, 1996, p. 132.) Verder heeft Prof. Bush de proteïnestructuur van veren bekeken en zegt dat deze: "uniek onder de gewervelde dieren is." (Ibid, p. 131) Er is geen bewijs uit de fossielen, dat vogelveren zich uit reptielenschubben ontwikkeld hebben. Integendeel, vogelveren verschenen plotseling in het fossielenarchief als een onontkenbare unieke eigenschap die vogels onderscheidt, zoals Prof. Bush zegt. (Ibid) En bij reptielen is er nog geen enkele epidermische structuur ontdekt die zou kunnen bewijzen dat zij de oorsprong van vogelveren zijn. (Ibid)

In 1996 maakten paleontologen grote ophef over een fossiel van een zogenaamde gevederde dinosaur, de *Sinosauropteryx*. Maar in 1997 werd bekend dat deze fossielen niets met vogels te maken hadden en dat het geen moderne veren waren. ("Plucking the feathered dinosaur" *Science*, vol. 278, 14 November 1997, p. 1229)

Aan de andere kant is het zo dat als we vogelveren nauwkeurig bekijken, we een zeer ingewikkeld ontwerp tegenkomen dat door geen enkel evolutieproces uitgelegd kan worden. De beroemde ornitholoog Alan Feduccia zegt: elk onderdeel daarvan heeft een aërodynamische functie. Zij zijn bijzonder licht, zij hebben de mogelijkheid omhoog te komen wat de lagere snelheden versnelt en

weer heel gemakkelijk naar hun voorgaande positie terug te keren". Dan gaat hij verder: "Ik kan niet begrijpen hoe een orgaan dat perfect voor het vliegen ontworpen is, ontstaan kan zijn uit iets wat in het begin een ander doel had." (Douglas Palmer, "Learning to fly (Review of the origin of and evolution of bird by Alan Feduccia, Yale University Press, 1996), *New Scientist*, vol. 153, March 1,

1997, p. 44)

Het ontwerp van veren gaf ook Charles Darwin te denken. En de perfecte esthetiek van de pauwenveer had hem 'ziek' gemaakt (zijn eigen woorden). In een brief die hij aan Asa Gray geschreven had op 3 april 1860 zei hij: "Ik kan me nog goed de tijd herinneren dat de gedachten aan de vorming van het oog mij helemaal koud maakten, maar ik ben over deze periode van klachten gekomen..." En ging toen verder: "en nu geven de kleinste onderdelen van de structuur mij vaak een ongemakkelijk gevoel. De blik op de veren van een pauw, als ik ernaar staar, maakt het mij ziek." (Norman Macbeth, *Darwin retried: an appeal to reason*, Boston, Gambit, 1971, p. 101).

Als vogelveren nauwkeurig worden bekeken, dan zien we dat zij gevormd zijn uit duizenden kleine haartjes die met haakjes aan elkaar verbonden zijn. Dit unieke ontwerp heeft een superieure aërodynamische uitvoering als resultaat.

Een ander fossiel dat de beweringen van de evolutionisten over de *Archaeopteryx* weerlegde, was de *Eoalulavis*. De vleugelstructuur van de *Eoalulavis*, die, zoals men zei ongeveer 30 miljoen jaar jonger was dan de *Archaeopteryx*, kan ook gezien worden bij langzaam vliegende moderne vogels. Dit bewijst dat er 120 jaar geleden vogels door de lucht vlogen die in vele aspecten niet van de moderne vogels te onderscheiden waren.⁶⁴

Deze feiten duiden er eens te meer op, dat noch *Archaeopteryx* noch een soortgelijke prehistorische vogel een overgangsvorm was. De fossielen tonen niet aan dat de ene vogelsoort uit de andere voortkwam. Integendeel, het fossielenarchief bewijst, dat de hedendaagse vogels en een paar archaische vogels zoals *Archaeopteryx*, werkelijk met elkaar in dezelfde tijd samenleefden. Een paar van deze vogelsoorten zoals *Archaeopteryx* en *Confuciusornis* zijn echter uitgestorven en slechts een deel van de vroeger levende soorten is in staat gebleken tot op de huidige dag te overleven.

Kortom, een aantal typische eigenschappen van de *Archaeopteryx* geeft niet aan, dat dit levende wezen een overgangsvorm is! Stephen Jay Gould en Niles Eldredge, twee paleontologen uit Harvard en wereldberoemde evolutionisten, accepteren, dat de *Archaeopteryx* een levend mozaïek is en dat verschillende eigenschappen in deze vorm tot uiting komen, maar nooit als overgangsvorm gezien kan worden.⁶⁵

De denkbeeldige schakel tussen vogel en dinosaurus

De claim van de evolutionisten om de *Archaeopteryx* als een overgangsvorm te presenteren is dat vogels van dinosauriërs geëvolueerd zijn. Maar één van de bekendste ornithologen van de wereld, Alan Feduccia van de University of North Carolina, weerlegt de theorie dat de vogels aan de dinosauriërs verwant zijn, ondanks het feit dat hij zelf een evolutionist is. Feduccia zegt over dit onderwerp:

“Wel, ik heb 25 jaar lang vogelschedels bestudeerd en tot nu toe heb ik nog geen overeenkomsten gezien. Volgens mij zal de theropodische oorsprong van de vogels de grootste vernedering van de paleontologie van de twintigste eeuw zijn.”⁶⁶

Larry Martin, een specialist op het gebied van oude vogels van de University of Kansas, verwerpt de theorie dat vogels van dezelfde afstammingslijn komen als dinosauriërs. Terwijl hij de tegenstrijdige evolutie over dit onderwerp bespreekt zegt Martin:

“Om u de waarheid te zeggen, als ik de oorsprong van vogels uit dinosauriërs met die eigenschappen zou moeten verdedigen, dan zou ik iedere keer weer in verlegenheid worden gebracht als ik moest opstaan en daarover praten.⁶⁷”

Conclusie: het scenario van de evolutie van vogels is op niets meer gebaseerd dan op de *Archaeopteryx* en is niets anders dan een voortvloeiende van vooringenomenheid en de wens van de evolutionisten.

De oorsprong van zoogdieren

Zoals we al eerder gezegd hebben, beweert de evolutietheorie, dat een paar denkbeeldige beesten uit de zee kwamen, zich omvormden tot reptielen en dat vogels door evolutie uit de reptielen voortkwamen. Volgens hetzelfde scenario zijn reptielen niet alleen de voorouders van vogels maar ook van de zoogdieren. Maar er zijn grote structurele gaten tussen reptielen, die schubben op hun lichaam hebben, koudbloedig zijn en zich voortplanten door het leggen van eieren aan de ene kant, en van zoogdieren, die een vacht over hun lichaam hebben, warmbloedig zijn en zich voortplanten door het levend baren van jongen aan de andere kant.

Een voorbeeld van de structurele barrières tussen reptielen en zoogdieren is de **structuur van hun kaak**. De onderkaak van zoogdieren bestaat uit slechts één onderkaakbot en de tanden zijn in dit bot geplaatst. Bij reptielen zijn er drie kleine beenderen aan beide kanten van de onderkaak. Een ander belangrijk verschil is, dat alle zoogdieren drie beentjes in het middenoor hebben (hamer, aanbeeld en stijgbeugel). Alle reptielen hebben maar één enkel bot in het middenoor. Evolutionisten beweren, dat de kaak van het reptiel en het middenoor van het reptiel geleidelijk in de kaak en het middenoor van het zoogdier evolueerden. Maar de vraag hoe deze verandering tot stand is gekomen, blijft onbeantwoord. En wel in het bijzonder de vraag hoe het oor met een enkel been zich evolueerde naar een oor met drie beentjes en hoe het proces van het horen ondertussen bleef functioneren. Dit kan nooit

De vogel met de naam *Confuciusornis* stamt uit dezelfde tijd als de *Archaeopteryx*.

WAT IS DE OORSPRONG VAN VLEGEN?

De bewering dat dinosauriërs in vogels veranderden, ondersteunden evolutionisten door de bewering dat sommige dinosauriërs met hun voorpoten flapperden terwijl zij op vliegen joegen, vervolgens vormden zij vleugels en vlogen, zoals we op het plaatje kunnen zien.

Omdat deze bewering helemaal geen wetenschappelijke basis heeft en niets anders dan verbeelding is, heeft deze theorie ook een tegenstrijdigheid in zich; het voorbeeld dat de evolutionisten geven om de oorsprong van het vliegen uit te leggen, zegt dat de vlieg al perfect kon vliegen. Terwijl de mens zijn oog niet meer dan tien maal per seconde kan openen en sluiten, moet de vlieg zijn vleugels met een snelheid van 500 maal per minuut op en neer slaan. Verder beweegt hij beide vleugels tegelijk. De geringste dissonantie in de vibratie van de vleugels zal er al voor zorgen, dat de vlieg het evenwicht verliest, dit gebeurt echter nooit.

De evolutionisten moeten eerst maar eens met een verklaring komen hoe de vlieg de perfecte vliegmogelijkheden heeft verkregen. In plaats daarvan verzinnen zij denkbeeldige scenario's hoe veel onhandigere dieren zoals reptielen, gingen vliegen.

Zelfs de perfecte schepping van de huisvlieg maakt de bewering van evolutie ongeldig. De Engelse bioloog Robin Wootton schreef in een artikel met de titel: "Het mechanische ontwerp van vliegvleugels:

"Hoe beter we de werking van de insectenvleugels gaan begrijpen, des te subtieler en mooier het ontwerp voor ons is. De structuren worden traditioneel

Een voorbeeld uit het evolutionair scenario: een dinosaurus die opeens op de vleugels gaat als hij een vlieg probeert te vangen!

gezien ontworpen om zo min mogelijk deformatie te veroorzaken; mechanismen zijn ontworpen om onderdelen op een voorspelbare manier te bewegen. De insectenvleugels combineren beide eigenschappen; zij gebruiken onderdelen met een grote buigzaamheid, elegant samengevoegd om gepaste deformaties toe te laten om de gewenste krachten te verkrijgen om zich zo goed mogelijk in de lucht voort te kunnen bewegen. Zij hebben tot nu toe weinig of geen technologische parallellen." (Robin J. Wootton, "The mechanical design of insect wings", *Scientific American*, vol. 263, November 1990. p.120)

Aan de andere kant is er geen enkel fossiel dat het bewijs kan leveren voor de denkbeeldige evolutie van vliegen. Dit is wat de belangrijke Franse zoöloog Piere Grassé bedoelde, toen hij zei: "Wat de oorsprong van insecten betreft, verkeren wij nog volledig in de duisternis." (Piere-P. Grassé, *Evolution of living organisms*, New York, Academic Press, 1977, p. 30)

uitgelegd worden. Het is dan ook niet verbazend, dat er geen enkel fossiel dat de reptielen met de zoogdieren verbindt, gevonden is. Dit is dan ook de reden waarom de evolutionistische paleontoloog Roger Lewin gedwongen was te zeggen dat: **“de overgang naar de eerste zoogdieren, wat waarschijnlijk in maar één of op zijn hoogst twee afstammingen gebeurd is, nog in duisterheid verkeerd.”**⁶⁸

George Gaylord Simpson, één van de grootste autoriteiten op het gebied van de evolutietheorie en de bedenker van de neodarwinistische theorie, geeft het volgende commentaar op dit feit dat de evolutionisten behoorlijk perplex stelt:

Het verbazingwekkendste moment van de geschiedenis van het leven op aarde is **de overgang van het Mesozoïcum, het tijdperk van de reptielen, naar het tijdperk van de zoogdieren.** Het is alsof er opeens een gordijn van het toneel naar beneden valt en eerst waren alle leidende rollen door reptielen ingenomen, en wel in het bijzonder door dinosauriërs, dit in groten getale en met een grote verscheidenheid, maar dan gaat het gordijn op voor hetzelfde stuk, maar met een geheel nieuwe cast, een cast waar de dinosauriërs geheel niet in voorkomen, alle reptielen zijn nu ondergeschikt en **de leidende partijen worden nu door allerlei soorten zoogdieren gespeeld, die in de voorafgaande stukken amper aanwezig waren.**⁶⁹

Verder was het zo, toen de zoogdieren hun plotselinge intrede maakten, verschilden zij al erg veel van elkaar. Zulke verschillende dieren als **vleermuizen, paarden, muizen en walvissen** zijn allemaal zoogdieren, en zijn allemaal in dezelfde geologische periode verschenen. Een evolutionistische verwantschap tussen hen vormen is onmogelijk, zelfs met onbegrensde verbeelding. De evolutionistische zoöloog R. Eric Lombard haalt dit punt aan in zijn artikel dat in het tijdschrift *Evolution* verscheen:

Degenen die zoeken naar specifieke informatie die nuttig is om evolutionistische classificatiesystemen van de soorten zoogdieren op te zetten zullen teleurgesteld worden.⁷⁰

Dit alles laat zien, dat levende wezens opeens en volledig gevormd op aarde kwamen, zonder een evolutionair proces. Dit is het concrete bewijs voor het feit dat wij geschapen zijn. Evolutionisten proberen echter het feit zodanig te interpreteren, dat de levende soorten in een bepaalde volgorde ontstonden en dat dit een aanwijzing voor de evolutie is. Maar de volgorde waarin de levende wezens verschenen, is de ‘volgorde van de schepping’, want men kan

niet van een evolutionair proces spreken. Met een superieure, foutloze schepping werden eerst de oceanen en daarna het land met levende organismen gevuld en tenslotte werd de mens geschapen.

In tegenstelling tot het verhaal van 'de aapmens' dat door intensieve mediapropaganda aan de massa wordt voorgehouden, is de mens opeens en in perfecte vorm op aarde verschenen.

Een fossiel van een vleermuis, 54 - 37 miljoen jaar oud, er is geen verschil met de moderne vleermuis.

Evolutionisten beweren dat de zoogdiersoorten uit een gemeenschappelijke voorouder geëvolueerd zijn. Maar er zijn grote verschillen tussen de diverse soorten zoogdieren zoals beren, walvissen, muizen en vleermuizen. Ieder van deze levende wezens heeft de beschikking over specifiek ontworpen systemen. Bijvoorbeeld, vleermuizen zijn met een heel gevoelig sonarsysteem geschapen, dat hen helpt om hun weg in het duister te vinden. Deze complexe systemen, die de moderne technologie alleen maar kan namaken, kunnen zich onmogelijk ontwikkeld hebben als resultaat van

toevallige gebeurtenissen. Het fossielenarchief laat ook zien dat de vleermuizen opeens in volledige ontwikkelde staat ontstonden en dat zij geen 'evolutionair proces' hebben doorgemaakt.

DE MYTHE VAN DE EVOLUTIE VAN HET PAARD

Tot voor kort werd er een denkbeeldige serie die de zogenaamde ontwikkeling van het paard liet zien, naar voren gebracht als het belangrijkste bewijs van het fossielenarchief voor de evolutietheorie. Tegenwoordig geven vele evolutionisten eerlijk toe, dat het scenario van de evolutie van het paard niet voldoet. De evolutionist Boyce Rensberger, die een toespraak hield op een vierdaags symposium over de problemen van de theorie van geleidelijke evolutie, in 1980 in het Field Museum of Natural History in Chicago, met 150 evolutionisten als toehoorders, zei, dat voor het scenario van de evolutie van het paard in het fossielenarchief geen bewijzen zijn en dat er geen evolutionair proces bekend is dat als de geleidelijke ontwikkeling van paarden zou kunnen gelden:

Het populaire voorbeeld van de ontwikkeling van het paard suggereert een reeks geleidelijke veranderingen van een veertienig wezen ter grote van een vos welke 50 miljoen jaar geleden leefde tot het huidige veel grotere eenhoevige paard, het is al lang bekend dat dit niet klopt. In plaats van een geleidelijke verandering, verschijnen de fossielen van elk tussensoort volledig ontworpen, en blijven onveranderd en sterven dan uit. Overgangsvormen zijn niet bekend. (Boyce Rensberger, Houston chronicle, November 5, 1980, p. 15)

De beroemde paleontoloog Colin Patterson, directeur van het Museum voor Natuurlijke Historie van Engeland, waar de schermen met de 'evolutie van het paard' op de begane grond nog steeds aan het publiek getoond werden, zei het volgende over de tentoonstelling:

"Er zijn verschrikkelijk veel verhalen, sommige nog fantasierijker dan andere, over wat de aard van de geschiedenis (van het leven) nu werkelijk is. Het bekendste voorbeeld, dat nog steeds beneden bekeken kan worden, is dat van de evolutie van het paard, dat misschien wel vijftig jaar geleden is samengesteld. Dat is boek na boek als de letterlijke waarheid gepresenteerd. Nu denk ik, dat het jammer is, vooral als de mensen die dit soort zaken presenteren, zichzelf bewust zijn van het speculatieve karakter van dit

soort verhalen. (Colin Patterson, Harper's February 1984, p. 60)

Wat is dan de basis voor het scenario van de 'evolutie van het paard'? Dit scenario was gevormd door middel van bedrieglijke reeksen die in een bepaalde volgorde werden gelegd van specifieke fossielen die in heel verschillende perioden in India, Zuid-Afrika, Noord-Amerika en Europa leefden, gerangschikt volgens de verbeeldingskracht van de evolutionisten. Er zijn meer dan 20 reeksen van de evolutie van het paard, door verschillende onderzoekers ingebracht. De evolutionisten zijn het niet eens over de verschillende afstammelingen, die elk zeer van elkaar verschillen. De gemeenschappelijke overeenkomst is dat een wezen ter grote van een hond 'Eohippus' dat in het Eocenische tijdperk leefde, 55 miljoen jaar geleden, de voorouder is van het paard (equus). Maar de zogenaamde afstammingslijn van eohippus naar equus is volledig inconsequent.

De evolutionistische wetenschappelijke schrijver Gordon R. Taylor, legt deze weinig bekende waarheid uit in zijn boek 'The great evolution mystery':

"Maar misschien is de grootste tekortkoming van het Darwinisme de mislukking van paleontologen om overtuigende series van opeenvolgende organismen te vinden die de belangrijkste evolutionistische veranderingen weergeven. Het paard wordt vaak gebruikt als volledig uitgewerkt voorbeeld. Maar eigenlijk is de lijn van Eohippus naar equus erg wisselvallig. Het is toegepast om de voortdurende verandering in grootte te laten zien, maar de waarheid is, dat sommige varianten kleiner dan de eohippus waren, en niet groter. Monsters van verschillende bronnen kunnen in een overtuigend uitzijnde rij samengebracht worden, maar er is geen bewijs, dat zij ook werkelijk door de tijd heen deze volgorde hadden." (Gordon Rattray Taylor, The Great evolution mystery, Abacus, Sphere Books, London, 1984, p. 230)

Al deze feiten tezamen zijn het sterke bewijs dat de kaarten van de evolutie van het paard, die als één van de beste bewijzen van het Darwinisme gepresenteerd waren, niets anders waren dan fantastische en onmogelijke verhalen.

De bedrieglijkheid van de interpretatie van fossielen

Voordat we in detail treden over de mythe van de menselijke evolutie, moeten we iets zeggen over de propagandamethode die gebruikt is om het algemene publiek van het idee van de half-mens half aap wezens die eens in het verleden geleefd zouden hebben, te overtuigen. Deze propagandamethode maakt gebruik van ‘reconstructies’ gemaakt naar aanwijzingen uit de fossielen. Reconstructies kunnen uitgelegd worden als het tekenen van een plaat of het construeren van een model van een levend wezen, deze reconstructie is gebaseerd op één enkel bot – soms zelfs maar een stukje van een bot – opgegraven uit de aarde. De ‘aapmensen’ die we in kranten, tijdschriften of films zien zijn allen reconstructies.

Omdat fossielen meestal door de war liggen en incompleet zijn, is elke theorie die daarop gebaseerd is niets anders dan totale speculatie. Eigenlijk zijn de reconstructies (tekeningen of modellen) die door de evolutionisten gemaakt zijn en zijn gebaseerd op resten van fossielen, zo bereid, dat ze precies de evolutietheorie ondersteunen. Een antropoloog uit Harvard benadrukt dit feit wanneer hij zegt: op z’n minst zijn in de paleoantropologie de data zo schaars, dat de theorie zwaar door interpretaties beïnvloed is. **De theorieën reflecteerden, in het verleden, duidelijk onze toenmalige ideologieën in plaats van de werkelijke data.**⁷¹

Omdat mensen sterk door visuele informatie beïnvloed worden, dienen deze reconstructies het doel van de evolutionisten, de mensen overtuigen, dat deze gereconstrueerde wezens echt in het verleden bestaan hebben.

Nu moeten we een speciaal punt belichten: reconstructies die op overblijfselen van botten gebaseerd zijn, kunnen slechts heel algemene eigenschappen van het object onthullen, want de specifieke details bestaan uit zacht weefsel dat snel vergaat. Daarom zijn de speculatieve interpretaties van het zachte weefsel, die in de tekeningen of in de modellen voorkomen volledig afhankelijk van de verbeeldingskracht van degene die ze maakt. Earnst A. Hooten van de Harvard University legt de zaak als volgt uit:

DENKBEELDIGE EN BEDRIEGLIJKE TEKENINGEN

In platen en reconstructies geven de evolutionisten opzettelijk vorm aan delen die eigenlijk geen fossielsporen hebben achtergelaten, zoals de structuur van de neus en de lippen, de vorm van het haar, de vorm van de wenkbrauwen en ander lichaamshaar om zo de evolutietheorie te ondersteunen. Ze maken ook gedetailleerde plaatjes, waarin deze denkbeeldige wezens met hun gezin rondlopen, jagen of op andere manieren met de dagelijkse besommeringen bezig zijn. Maar deze tekeningen zijn alle uitingen van de fantasie en kunnen niet aan het fossielenarchief getoetst worden.

3 VERSCHILLENDE RECONSTRUCTIES GEBASEERD OP DEZELFDE SCHEDEL

Verscheen op 5 april
1964 in de Sunday
Times

Tekening van
Maurice Wilson

De reconstructie van N.
Parker. National
geographic: september 1960

De pogingen om de zachte delen te reconstrueren zijn zelfs nog gevaarlijker. De lippen, de ogen, de oren en het puntje van de neus laten geen aanwijzing achter op de bottdelen. **Je kunt met evenveel gemak het model van een schedel van een Neanderthaler de uiterlijkheden van een aap geven als de gelaatstreken van een filosoof. Deze toegepaste restoraties van de oude menssoorten hebben weinig of geen wetenschappelijke waarde** en zij kunnen hoogst waarschijnlijk alleen het publiek misleiden.. Vertrouw de reconstructies dus niet.⁷²

Eigenlijk hebben de evolutionisten deze ‘onzinnige verhalen’ bedacht, zij geven verschillende gezichten aan dezelfde schedel. Bijvoorbeeld de drie verschillende tekeningen die van het fossiel met de naam *Australopithecus robustus* (*Zinjanthropus*) gemaakt zijn, is een beroemd voorbeeld van zulk bedrog.

De vooringenomen interpretatie van de fossielen of de fabricage van vele denkbeeldige reconstructies zijn een aanwijzing hoe vaak de evolutionisten hun toevlucht tot trucjes moeten nemen. Maar deze lijken nog onschuldig als we ze met het doelbewuste bedrog vergelijken waarmee de evolutiegeschiedenis doordrenkt is.

Evolutionair bedrog

Er is geen concreet bewijs van de fossielen om het denkbeeld van de aapmens te ondersteunen, een denkbeeld dat voortdurend door de media en de evolutionistische academische kringen wordt ingeprent. Met kwasten in hun handen produceren evolutionisten denkbeeldige schepse-len, maar het feit dat deze tekeningen geen vergelijkend fossiel materiaal hebben, vormt een groot probleem voor hen. Eén van de interessante manieren om dit probleem **het hoofd te bieden is dat zij de fossielen die zij niet kunnen vinden, maar maken**. De Piltdown mens is het grootste schandaal in de wetenschappelijke geschiedenis en is een typisch voorbeeld van deze methode.

De Piltdown mens: een kaak van een orang-oetan en een menselijke schedel!

Een bekende doctor die ook een amateur paleoantropoloog was, Charles Dawson, beweerde dat hij een kaakbeen en een fragment van een schedel gevonden had in een mijn in Piltdown, Engeland in 1912. Hoewel het kaakbeen meer op een aap leek, leken de tanden en de schedel meer op een mens. Dit specimen werd de 'Piltdown mens' genoemd. Er werd aangenomen dat het 500.000 jaar oud was en het werd als een absoluut bewijs voor de menselijke evolutie tentoongesteld in verschillende musea. Gedurende veertig jaar werden vele wetenschappelijke artikelen over de 'Piltdown mens' geschreven, vele interpretaties en tekeningen waren ervan gemaakt en het fossiel werd als een belangrijk bewijsstuk voor de evolutie van de mens gepresenteerd. Niet minder dan vijfhonderd doctoraal scripties werden over dit onderwerp geschreven.⁷³ De beroemde Amerikaanse paleoantropoloog Henry Fairfield Osborn zei: "... we moeten er keer op keer aan denken, dat de natuur vol paradoxen is en dit is een verbazingwekkende vondst⁷⁴ over de vroege mens..." toen hij het British Museum in 1935 bezocht.

In 1949 paste Kenneth Oakley, paleontoloog van het British Museum, de fluoridetestmethode toe, een nieuwe testmethode die gebruikt werd om de leeftijd van verschillende oude fossielen te bepalen. Dit werd ook op het fossiel van de Piltdown mens toegepast. Het resultaat was verbazingwekkend.

HET VERHAAL VAN EEN BEDROG

1

De fossielen worden door Charles Dawson opgegraven en aan Sir Arthur Smith Woodward gegeven.

2

De stukken worden gereconstrueerd om de beroemde schedel te vormen.

Stukken van een menselijke schedel.

Kaak van een orang-oetan.

3

Gebaseerd op de gereconstrueerde schedel worden er verschillende tekeningen en beelden gemaakt, talloze artikelen en commentaren worden geschreven. De originele schedel staat in het British Museum tentoongesteld.

4

Veertig jaar na de ontdekking, blijkt het Piltdown-fossiel een bedrog te zijn, zoals door een groep onderzoekers ontdekt wordt.

Tijdens de test realiseerde men zich, dat het kaakbeen van de Piltdown mens geen fluoride bevatte. Dit is een aanwijzing dat het niet meer dan een paar jaar begraven was geweest. De schedel, die maar een kleine hoeveelheid fluoride bevatte, bleek maar een paar duizend jaar oud te zijn.

De laatste chronologische studies die met de fluoridenmethode gedaan werden, lieten zien dat de schedel maar een paar duizend jaar oud was. Het werd duidelijk dat de tanden uit het kaakbeen van een orang-oetan waren en kunstmatig verouderd waren en dat de ‘primitieve’ werktuigen die bij het fossiel gevonden waren niet meer dan eenvoudige imitaties waren die met stalen instrumenten aangescherpt waren.⁷⁵

In een gedetailleerde analyses die door Weiner voltooid werd, werd dit bedrog in 1953 openbaar gemaakt. **De schedel behoorde toe aan een man van 500 jaar oud en het kaakbeen behoorde toe aan een pas gestorven aap!** De tanden waren daarna speciaal in een rij gezet en aan het kaakbeen toegevoegd en de gewrichten waren opgevuld om op die van een mens te lijken. Toen werden al deze stukken met kaliumdichromaat behandeld om het een oud uiterlijk te geven. Deze vlekken begonnen te verdwijnen als zij in een zuur gedompeld werden. Le Gros Clark die in het team zat dat het bedrog ontdekte, kon zijn verbazing hierover niet verbergen en zei dat: **“de bewijzen van de kunstmatige bewerking onmiddellijk opvielen.** Ze zijn zelfs zo in het oog springend dat men zich moet afvragen - hoe is het mogelijk dat men het niet eerder gezien heeft?”⁷⁶ Nadat men zich van dit alles bewust was geworden, werd de ‘Piltdown mens’ snel uit het British museum verwijderd, waar het meer dan veertig jaar tentoon was gesteld.

De Nebraska-mens: een tand van een varken

In 1922 verklaarde Henry Fairfield Osborn, de directeur van het American Museum of Natural History, dat hij in West-Nebraska in de buurt van Snake Brook een fossiele maalkies gevonden had uit het Pliocen. Deze tand zou gemeenschappelijke eigenschappen van zowel de mens als van de aap hebben. Diepzinnige wetenschappelijke debatten begonnen, waarbij sommigen de tand zagen als één van de *Pithecanthropus erectus*, terwijl anderen beweerden, dat het dichterbij de mens stond. Dit fossiel, waarover zulke diepgaande debatten ontstonden, werd de ‘Nebraska-mens’ genoemd. Het kreeg ook meteen een ‘wetenschappelijke naam’: *Hesperopithecus haraldcocki*.

Vele gezaghebbende personen steunden Osborn. **Op slechts deze ene tand gebaseerd, werden reconstructies getekend van het hoofd van de Nebraska-man en het lichaam.** Het ging nog verder, de Nebraska-man werd

Het plaatje links werd getekend op basis van één enkele tand en werd in de *Illustrated London News* magazine op 24 juli 1922 gepubliceerd. Maar de evolutionisten waren diep teleurgesteld, toen het bekend werd, dat deze tand noch tot een aapachtig wezen toebehoorden noch tot een mens, maar een tand was van een uitgestorven soort varken.

afgebeeld met zijn vrouw en kinderen, als een heel gezin in de natuurlijke omgeving.

Al deze scenario's werden uit één tand ontwikkeld. Evolutionistische kringen verhieven deze 'geest mens' naar zo'n niveau, dat, toen de onderzoeker William Bryan tegen deze vooringenomen beslissingen die op één tand gebaseerd waren, inging, hij grondig terechtgewezen werd.

In 1927 werden ook andere delen van het skelet gevonden. Volgens deze nieuw ontdekte stukken behoorde de tand noch tot een mens noch tot een aap. Men realiseerde zich, dat het tot een uitgestorven soort van Amerikaanse wilde varkens behoorde, de *prosthennops*. William Gregory publiceerde zijn artikel in het tijdschrift *Science* toen hij deze fout aankondigde als: "*Hesperopithecus*: blijkbaar geen aap of mens."⁷⁷ Daarna haastte men zich om alle tekeningen van *Hesperopithecus haraldcooki* en 'zijn gezin' uit de literatuur over de evolutie te halen.

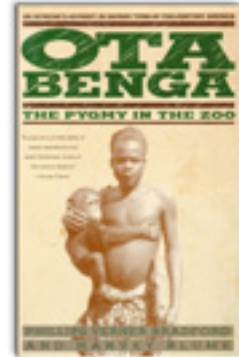
Ota Benga: de afrikaan in de kooi

Nadat Darwin zijn bewering met zijn boek: '*The descent of man*' naar voren had gebracht, dat de mens uit aapachtige levende wezens geëvolueerd was, begon hij naar fossielen te zoeken om de inhoud daarvan te ondersteunen. Maar sommige evolutionisten geloofden, dat de wezens die half-aap, half-mens waren niet alleen in het fossielenarchief te vinden waren, maar dat zij ook nog in verschillende regio's in de wereld leefden. In het begin van de twintigste eeuw leidden deze zoektochten naar '**de levende overgangsschakel**', tot een aantal ongelukkige gebeurtenissen, één van de wreedste hiervan is wel het verhaal van de pygmeë Ota Benga.

Ota Benga werd in 1904 door een evolutionistische onderzoeker in Kongo gevangen genomen. In zijn eigen taal betekent zijn naam 'vriend'.

Hij had een vrouw en twee kinderen. Geketend en opgesloten in een kooi, zoals een beest, werd hij naar de Verenigde Staten meegenomen, waar evolutionistische wetenschappers hem aan het publiek toonden in de St. Louis World Fair, tezamen met andere soorten apen en zij introduceerden hem als **‘de overgangsschakel die het dichtst bij de mens staat’**. Twee jaar later brachten zij hem naar Bronx Zoo in New York en stelden hem daar tentoon onder de naam: ‘oude voorvader van de mens’ samen met een paar chimpansees, een gorilla die Dina heette, en een orang-oetan met de naam Dohung. Dr. William T. Hornaday, de directeur van de dierentuin en een evolutionist, hield lange toespraken over het feit hoe trots hij was om deze buitengewone overgangsvorm in zijn dierentuin te hebben en behandelde de opgesloten Ota Benga alsof hij een gewoon dier was. Omdat hij de behandeling die hij moest ondergaan niet langer meer kon verdragen, pleegde Ota Benga uiteindelijk zelfmoord.⁷⁸

De Piltdown-mens, de Nebraska-mens, Ota Benga... Deze schandalen laten zien dat de evolutionistische wetenschappers niet aarzelen om elke onwetenschappelijke methode te gebruiken om hun theorie te bewijzen. Met dit in gedachten kunnen we nu kijken naar ‘de mythe van het zogenaamde bewijs van de ‘menselijke evolutie’, en daar komen we dezelfde situatie tegen. Hier vinden we een fictief verhaal en een leger van vrijwilligers die alles willen proberen om dit verhaal maar waar te maken.

**OTA BENGA:
De pygmeë in de
dierentuin.**

Het scenario van de menselijke evolutie

In de voorafgaande hoofdstukken hebben we gezien, dat er in de natuur geen mechanisme bestaat, dat ervoor kan zorgen, dat levende wezens tot andere soorten evolueren, en dat de levende soorten niet als gevolg van een evolutionair proces tot stand zijn gekomen, maar dat zij opeens in een perfect stadium verschenen. Dat wil zeggen, zij waren individueel geschapen. Daarom is het duidelijk, dat de ‘menselijke evolutie’ ook een verhaal is dat nooit heeft plaatsgevonden.

Wat zien de evolutionisten dan als basis voor dit verhaal?

De basis hiervan is het bestaan van talrijke fossielen waarmee de evolutionisten in staat waren hun denkbeeldige interpretaties te vormen. Gedurende de hele geschiedenis hebben er meer dan 6000 soorten apen geleefd, de meeste daarvan zijn uitgestorven. Tegenwoordig leven er nog maar **120** soorten apen op de aarde. Deze ongeveer **6000** apensoorten, waarvan de meeste uitgestorven zijn, vormen een rijke bron voor de evolutionisten.

De evolutionisten schreven het scenario van de menselijke evolutie door sommige van die schedels, die voor hun doel bruikbaar waren, van klein naar groot te ordenen en zij voegden de schedels van wat uitgestorven mensenrassen daartussen. Volgens dit scenario stammen de mens en de moderne apen van een gemeenschappelijke voorouder af. Deze wezens hebben zich in de loop van de tijd geëvolueerd en sommige werden de huidige apen, terwijl een andere groep een andere tak van de evolutie volgde en de huidige mens werd.

Maar alle paleontologische, anatomische en biologische ontdekkingen hebben laten zien, dat deze claim op de evolutie even denkbeeldig en ongeldig is als alle andere. Er is geen gedegen of echt bewijs naar voren gekomen om te staven, dat er een verwantschap bestaat tussen de mens en de aap, niets anders dan bedrog, verwarring en misleidende tekeningen en commentaren.

Het fossielenarchief laat ons zien, dat door de geschiedenis heen de mens de mens was en de apen de apen. Sommige fossielen waarvan evolutionisten beweren, dat het de voorouders van de mens waren, behoorden tot mensenrassen die tot zeer recent – ongeveer 10.000 jaar geleden – leefden en toen verdwenen. Verder hebben veel menselijke gemeenschappen van tegenwoordig

nog dezelfde fysieke uiterlijke kenmerken als deze uitgestorven mensenrassen, waarvan de evolutionisten beweren, dat het de voorouders van de mens zijn. Dit alles is een duidelijk bewijs, dat de mens nooit, in welke periode van de geschiedenis ook, door een evolutionair proces is gegaan.

Het belangrijkste is, dat er talloze anatomische verschillen tussen mensen en apen bestaan en dat geen daarvan is door een evolutionair proces tot stand gekomen. **Het op twee voeten lopen** is daar één van. Wij zullen het later in detail beschrijven, op twee voeten lopen is specifiek voor de mens en is één van de belangrijkste kenmerken dat de mens van andere dieren onderscheidt.

De denkbeeldige stamboom van de menselijke familie

De Darwinisten beweren, dat de huidige moderne mens geëvolueerd is van een soort aapachtig wezen. Tijdens dit zogenaamde evolutionair proces, dat 4-5 miljoen jaar geleden begonnen zou moeten zijn, wordt er beweerd, dat er een paar ‘overgangsvormen’ tussen de moderne mens en zijn voorouders bestaan. Volgens dit denkbeeldige volledige scenario kunnen er vier basiscategorieën genoemd worden:

Australopithecine (meervoud van Australopithecus)

Homo habilis

Homo erectus

Homo sapiens

Evolutionisten beweren, dat de eerste de zogenaamde gemeenschappelijke voorouder van mensen en apen is. ‘**Australopithecus**’ betekent Zuid-Afrikaanse aap. De *Australopithecus* was niets anders dan een oude apensoort die uitgestorven is. Er waren verschillende typen. Sommige waren fors, andere klein en dun.

De evolutionisten classificeerden het volgende stadium van de menselijke evolutie als ‘**homo**’, dat betekent ‘mens’. Volgens de beweringen van de evolutionisten zijn de levende wezens in de *homoserie* verder ontwikkeld dan de *Australopithecus*, en verschillen niet veel van de moderne mens. Van de moderne mens, dat wil zeggen de *homo sapiens*, wordt gezegd, dat hij het laatste stadium van de evolutie van deze soort is.

Fossielen zoals de ‘**Java-mens**’, ‘**Peking-mens**’, en **Lucy**, die van tijd tot tijd in de media verschijnen en die in de publicaties van de evolutionisten gevonden worden, vallen onder één van deze soorten die hierboven genoemd zijn. Van deze soorten wordt ook gedacht dat zij weer ondersoorten hebben.

Sommige overgangsvormen uit het verleden zoals **Ramapithecus**, moesten uit de denkbeeldige menselijke evolutionistische familie gehaald worden, toen men begreep dat het maar gewone apen waren.⁷⁹

EEN ENKEL KAAKBEEN ALS EEN SPRANKJE INSPIRATIE

Het eerste fossiel van de *Ramapithecus* was gevonden: een ontbrekende kaak die uit twee delen bestond (aan de rechterkant) De evolutionisten durfden de *Ramapithecus*, zijn gezin en de omgeving waarin hij woonde af te beelden, alleen maar gebaseerd op deze kaakbeenderen.

Door het geven van de verbindingsketen: *Australopithecines* > *homo habilis* > *homo erectus* > *homo sapiens*, willen de evolutionisten beweren, dat iedere soort de voorouder van de ander is. Maar recente ontdekkingen van paleontologen hebben geopenbaard dat de *Australopithecines*, *homo habilis* en *homo erectus* in verschillende delen van de wereld in dezelfde tijd leefden. Verder leefden de mensen die als *homo erectus* geïdentificeerd werden tot zeer recente tijden. *Homo sapiens neanderthalensis* en *homo sapiens sapiens* (de moderne mens) hebben in dezelfde streek geleefd. Deze situatie geeft duidelijk aan, dat de bewering dat zij elkaars voorouders zijn, niet waar is.

Verder geven alle ontdekkingen en het wetenschappelijk onderzoek aan, dat het fossielenarchief niet een evolutionair proces suggereert, een proces zoals de evolutionisten naar voren brengen. De fossielen waarvan door de evolutionisten beweerd wordt dat zij de voorouders van de mens zijn, behoren of tot verschillende menselijke rassen of tot aapsoorten.

Wat zijn dan mensen en wat zijn dan apen? Kunnen we één van hen ooit als overgangsvorm zien? Om hier antwoorden op te krijgen, moeten we beter naar iedere categorie kijken.

***Australopithecus*: een apensoort**

Australopithecus, dat is de eerste categorie, betekent: zuidelijke aap'. Er wordt aangenomen, dat dit wezen voor het eerst 4 miljoen jaar geleden in Afrika verscheen en leefde tot 1 miljoen jaar geleden. Er zijn verschillende klassen onder de *Australopithecines*. De evolutionisten denken, dat de oudste *Australopithecus* de *A. Afarensis* is. Daarna komt *A. Africanus*, die dunnere beenderen had, daarna *A. Robertus*, die relatief grote botten had. Van *A. Boisei* denken sommige onderzoekers, dat het een aparte soort is en anderen zien het als een ondersoort van de *A. Robustus*.

Alle *Australopithecus*soorten zijn uitgestorven apensoorten die op de apen van tegenwoordig lijken. Hun schedelinhoud is hetzelfde of kleiner als bij de huidige chimpansees. Zij hebben een opponerend deel in hun handen en voeten, dat zij bij het beklimmen van bomen gebruiken, net als de moderne chimpansees en hun voeten hebben grijpmogelijkheden om zich aan de takken vast te houden. Zij zijn kort (maximum 130 cm) en net als bij de huidige chimpansee was de mannelijke *Australopithecus* groter dan de vrouwelijke. Vele karakteristieken, zoals de details op de schedel, de dichtbij elkaar staande ogen, de scherpe hoektanden, de structuur van de schedel, lange armen, korte benen zijn een bewijs dat deze levende wezens niet anders waren dan de huidige apen.

De evolutionisten beweren, dat, hoewel de *Australopithecus* de anatomie van een aap had, zij net als mensen en anders dan apen, **rechttop liepen**.

De bewering van het 'rechttop lopen' is eigenlijk een opvatting van paleoantropologen zoals Richard Leakey en Donald C. Johanson, die dat decennia lang beweerden. Maar vele wetenschappers hebben veel tijd in onderzoek besteed aan de structuur van het skelet van de *Australopithecines* en bewezen dat deze bewering niet overleefd kan blijven staan. Diepgaand onderzoek gedaan op de verschillende soorten van de *Australopithecus* door twee wereldberoemde anatomen uit Groot-Brittannië en de Verenigde Staten, namelijk Lord Solly Zuckerman en Prof. Charles Oxnard, heeft aangetoond, dat deze wezens helemaal niet op twee voeten liepen, maar zich op dezelfde manier voortbewogen als de huidige apen. Nadat hij de beenderen van deze fossielen gedurende 15 jaar met een subsidie van de Britse regering onderzocht heeft, zijn Lord Zuckerman en zijn team van 5 specialisten tot de conclusie gekomen, dat de *Australopithecines* alleen maar **een gewone apensoort** was en dat ze beslist **niet op twee voeten liepen**, terwijl Zuckerman zelf een evolutionist is.⁸⁰

En ook heeft Charles E. Oxnard, een andere evolutionist die befaamd is voor zijn onderzoek naar dit onderwerp, de skeletstructuur van de

Australopithecines vergeleken met de moderne orang-oetan.⁸¹ Tenslotte heeft een team van de universiteit van Liverpool een diepgaand onderzoek gelanceerd om tot een definitieve conclusie te komen. Uiteindelijk concludeerden zij dat “De Australopithecines op vier voeten liepen.”⁸²

Samengevat: de Australopithecines hebben geen band met de mensen en zij zijn niets anders dan een uitgestorven soort aap.

***Homo Habilis*: de aap die als mens werd gepresenteerd**

De grote overeenkomst tussen het skelet en de structuur van de schedel van de Australopithecines en de chimpansee en de verwerping van de bewering dat deze wezens rechtop liepen, veroorzaakten voor de evolutionistische paleoantropologen grote problemen. De reden daarvoor is, dat volgens het denkbeeldige evolutieschema de *homo erectus* na de *Australopithecines* komt. Omdat het voorvoegsel *homo*, dat mens betekent, dat al aanduidt. ***Homo erectus*** is een menselijke klasse en het skelet is recht. De schedelinhoud is tweemaal groter dan die van de **Australopithecines**. Een directe overgang van Australopithecines, die een soort chimpanseeachtige aap, waren naar de *Homo erectus* die een skelet had dat zich niet van dat van de moderne mens onderscheidt, is niet mogelijk, zelfs niet volgens de evolutietheorie. Daarom waren er schakels, dat wil zeggen overgangsvormen nodig. Het concept van de ***Homo habilis*** is uit deze noodzaak geboren.

De classificatie van de *Homo habilis* werd in de zestiger jaren door de Leakeys, die met het hele gezin fossielenjagers waren, naar voren gebracht. Volgens de Leakeys, die deze nieuwe soort als *Homo habilis* classificeerden, had deze soort een relatief grote schedelinhoud, de mogelijkheid om rechtop te lopen en stenen en houten werktuigen te gebruiken. Daarom kon het de voorvader van de mens zijn.

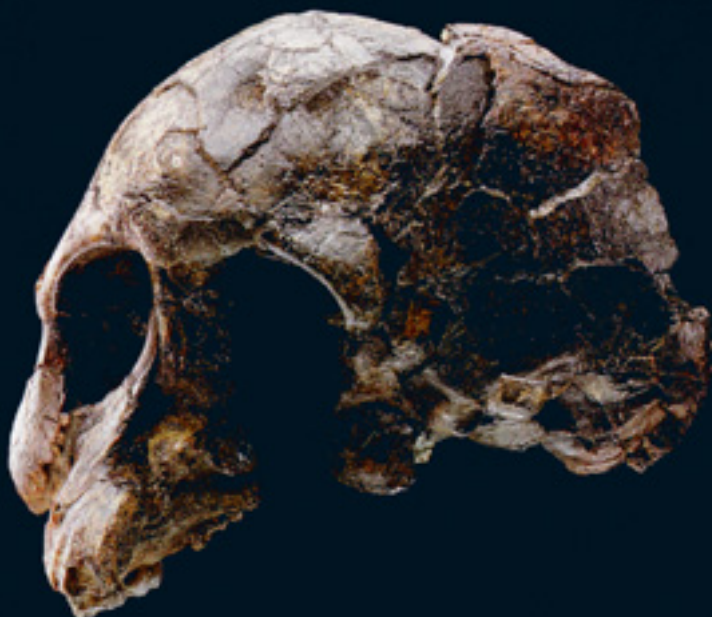
Nieuwe fossielen van dezelfde soort werden aan het eind van de tachtiger jaren opgegraven en stelden deze opvatting in een volstrekt nieuw licht. Sommige onderzoekers, zoals Bernard Wood en C. Loring Brace, die hun onderzoek op deze nieuw gevonden fossielen baseerden, zeiden dat *Homo habilis*, wat ‘mens die in staat is werktuigen te gebruiken, als *Australopithecus habilis* geclassificeerd moest worden, dit betekent “Zuidelijke aap die in staat is werktuigen te gebruiken”, want *Homo habilis* had veel eigenschappen die de apen met de naam *Australopithecines* ook hadden. Het had lange armen, korte benen en een skelet dat op dat van een aap leek net als *Australopithecines*. De vingers en tenen waren geschikt om te klimmen. De structuur van de kaak leek erg op die van de huidige apen. De schedelinhoud van gemiddeld 600 cc was ook een aanwijzing voor het feit dat het apen

AUSTRALOPITHECUS AFERENSIS: EEN UITGESTORVEN AAP

Het eerste fossiel werd in Hadar, Ethiopië gevonden en er wordt gedacht, dat het tot het soort van de Australopithecus aferensis behoort: AL288-1 of "Lucy". Lange tijd probeerden evolutionisten te bewijzen, dat Lucy rechtop kon lopen: maar bij de laatste onderzoeken is definitief vastgesteld dat dit dier een gewone aap was met een gebogen gang.

Het Australopithecus aferensis AL 333-105 fossiel behoort tot een jong lid van deze soort. Daarom waren de uitstekels op zijn schedel nog niet gevormd.

Australopithecus

Boven is de schedel van het fossiel van de *Australopithecus aferensis* AL 444-2 en onder de schedel van een huidige aap. De duidelijke overeenkomsten bevestigen dat *A. aferensis* een gewone apensoort was zonder mensachtige trekken.

Moderne chimpansee

waren. Samengevat, *Homo habilis*, die door sommige evolutionisten als een ander soort gepresenteerd was, was in werkelijkheid een apensoort, net als de andere *Australopithecines*.

Het onderzoek dat in de daaropvolgende jaren uitgevoerd werd, liet inderdaad zien dat *Homo habilis* niet anders was dan *Australopithecines*. De schedel en het skelet van fossiel OH62, dat door Tim White gevonden was, had **een kleine schedelinhoud, lange armen en korte benen** wat hem in staat stelde om, net als apen, in bomen te klimmen.

De gedetailleerde analyse die door de Amerikaanse antropoloog Holly Smith in 1994 werd uitgevoerd, gaf aan dat *Homo habilis* niet 'homo', dat wil zeggen mensachtig was, maar aap. Over de analyse die zij met de tanden van de *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* en *Homo neandertalensis* maakte, zei zij het volgende:

Mij beperkend tot analyse van specimen die aan deze criteria volden, **gaven de patronen van de ontwikkeling van de tanden van de tengere Australopithecines en de *Homo habilis* aan, dat zij als Afrikaanse apen geclassificeerd moesten worden.** Die van *Homo erectus* en Neanderthalensis werden als mens geclassificeerd.⁸³

In hetzelfde jaar kwamen Fred Spoor, Bernard Wood en Frans Zonneveld, anatomiespecialisten, tot dezelfde conclusie, hoewel zij van een totaal andere methode gebruik maakten. Deze methode was gebaseerd op een vergelijkende analyse van de halfronde kanalen van het binnenoor bij mensen en apen, die voor het evenwicht belangrijk zijn. De kanalen van mensen, die rechtop lopen, verschillen aanzienlijk van die van apen, die gebogen lopen. De kanalen van het binnenoor van alle *Australopithecines* en verder ook van de specimen van *Homo habilis* die Spoor, Wood en Zonneveld analyseerden waren hetzelfde als die van moderne apen. De kanalen van het binnenoor van *Homo erectus* waren hetzelfde als van de moderne mens.⁸⁴

Deze ontdekkingen leidden tot twee belangrijke resultaten:

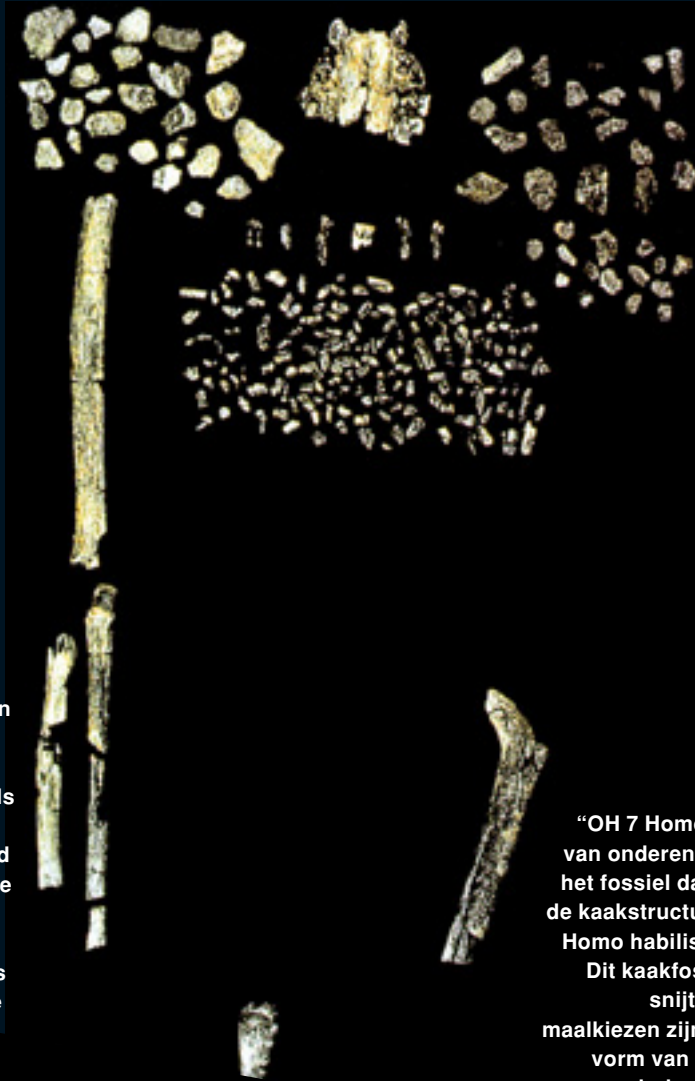
- 1) Fossielen die *Homo habilis* genoemd waren, hoorden niet tot de klasse van 'homo', dat wil zeggen de mensen, maar tot die van *Australopithecines*, dat wil zeggen de apen.
- 2) Zowel *Homo habilis* als *Australopithecines* waren levende wezens die een gebogen gang en daarom het skelet van een aap hadden. Zij hadden geen enkel verband met de mensen.

***Homo Rudolfensis*: het gezicht fout samengevoegd**

De term *Homo rudolfensis* is de naam die aan een paar fossielfragmenten gegeven waren die in 1972 opgegraven werden. Deze klasse werd ook wel

HOMO HABILIS: EEN ANDERE UITGESTORVEN AAP

Lange tijd beweerden evolutionisten, dat het wezen dat zij Homo habilis noemden, rechtop kon lopen. Zij dachten, dat zij een schakel gevonden hadden tussen de aap en de mens. Maar de nieuwe fossielen van Homo habilis die Tim White in 1986 had opgegraven en die bekend zijn onder de naam OH 62 ontcrachtten deze bewering. Deze fossielfragmenten laten zien, dat de Homo habilis lange armen en korte benen had, net als de huidige apen. Dit fossiel maakte een eind aan de bewering, dat de Homo habilis op twee voeten rechtop liep. Homo habilis was niets anders dan een andere apensoort.

“OH 7 Homo habilis”, van onderen gezien, is het fossiel dat het best de kaakstructuur van de Homo habilis laat zien.

Dit kaakfossiel heeft snijtanden. De maalkiezen zijn klein. De vorm van de kaak is vierkant. Al deze eigenschappen van deze kaak laten veel overeenkomsten zien met die van de moderne apen. Met andere woorden, de kaak van de Homo habilis bevestigt nogmaals dat dit in werkelijkheid een aap is.

Homo rudolfensis genoemd omdat deze fossielfragmenten in het stroomgebied van de Rudolf-rivier in Kenia gevonden werden. De meeste paleoantropologen accepteren het feit, dat deze fossielen niet tot een aparte soort behoorden maar dat de levende wezens die *Homo rudolfensis* genoemd werden, eigenlijk *Homo habilis* waren.

Richard Leakey, die de fossielen opgegraven had, presenteerde de schedel die hij “KNM-ER 1470” genoemd had en zei dat die 2,8 miljoen jaar oud en de grootste ontdekking in de geschiedenis van de antropologie was en het had een enorm effect.

Volgens Leakey, was dit wezen, die maar een kleine schedelinhoud had, net zoals de *Australopithecus*, maar toch het gezicht van een mens, de ontbrekende schakel tussen *Australopithecus* en de mens. Maar na korte tijd bleek het dat het mensachtige gezicht van de schedel KNM-ER 1470, die maar al te vaak op de voorpagina van de wetenschappelijke tijdschriften was verschenen, het resultaat was van verkeerd samengevoegde schedelfragmenten – en dit kan met opzet gedaan zijn. Prof. Tim Bromage, die een studie van de anatomie van het menselijke gezicht gemaakt had, beschreef dit feit dat hij met de hulp van computersimulaties in 1992 ontdekt had.

Toen het (KNM-ER 1470) voor het eerst gereconstrueerd was, paste het gezicht op een bijna verticale positie in het schedeldak, zoals de platte gezichten van de moderne mens. Maar recente studies van de anatomische verbanden laten zien, dat in het leven het gezicht ver naar voren stond en daarmee een aapachtig aspect creëerde, eerder zoals de gezichten van de *Australopithecus*.⁸⁵

De evolutionistische paleoantropoloog J.E. Cronin zegt het volgende over de zaak:

... zijn robuust geconstrueerde gezicht, vlakke helling in de neusbrug (hierbij denkend aan het platte gezicht van *Australopithecine*) geringe maximum schedelomvang (op de temporale beenderen), sterke hondachtige kaakbeen en de grote kiezen (zoals dit door de overgebleven wortels wordt aangeduid) zijn allemaal relatief primitieve eigenschappen, die erop wijzen, dat dit specimen behoort tot de leden van de tak van *A. africanus*.⁸⁶

C. Loring Brace van de Michigan University kwam tot dezelfde conclusie als resultaat van de analyse die hij gemaakt had van de kaak en de tandstructuur van schedel 1470, en zei dat de omvang van de kaak en het deel waar de kiezen in hadden gezeten lieten zien dat ER 1470 precies het gezicht en de tanden van een *Australopithecus* had.⁸⁷

Prof. Alan Walker, een paleoantropoloog van de John Hopkins University, heeft net zoveel onderzoek op KNM ER 1470 gedaan als Leakey, en verdedigt het feit dat het levende wezen niet onder een ‘*homo*’ geclassifi-

ceerd moet worden, dat is een mensenras zoals *Homo habilis* of *Homo rudolfensis*, maar integendeel onder de soorten van de *Australopithecus* ingedeeld moet worden.⁸⁸

Samengevat: classificaties zoals *Homo habilis* of *Homo rudolfensis*, die als ontbrekende schakel tussen de *Australopithecines* en de *Homo erectus* gepresenteerd worden, zijn volstrekt denkbeeldig. Dit is nu door vele onderzoekers bevestigd, deze levende wezens **zijn lid van de *Australopithecus-serie***. Al hun anatomische trekken laten zien, dat elk een apensoort is.

Dit feit is door het onderzoek van twee evolutionistische antropologen, Bernard Wood en Mark Collard, bevestigd. Dit onderzoek is in 1999 gepubliceerd in het tijdschrift *Science*. Wood en Collard legden uit, dat de categorieën van *Homo habilis* en *Homo rudolfensis* (schedel 1470) denkbeeldig waren en dat de fossielen die aan deze categorieën toegeschreven zijn, binnen het geslacht van *Australopithecus* vallen:

“Tot voor kort werden fossielen tot de *Homo* gerekend op basis van absolute hersengrootte, daaruit voortkomend, de mogelijkheid tot gebruik van taal en de handfunctie, en toepassing van het gebruik van stenen werktuigen. Met maar een paar uitzonderingen, zijn de definitie en het gebruik van het geslacht binnen de menselijke evolutie, en de aanduiding van *Homo*, toegepast alsof het zonder enige problemen was. Maar... recente gegevens, nieuwe interpretaties van het bestaande bewijs, en de beperkingen van het paleoantropologische archief hebben de bestaande criteria voor het toekennen van taxonomische groepen aan de mens ongeldig gemaakt.

...in de praktijk worden homonide monsters aan de *Homo* toegeschreven op basis van één of meer uit vier criteria... Nu is het duidelijk, dat geen van deze criteria bevredigend is. De cerebrale omvang is problematisch, want absolute hersenscapaciteit is van twijfelachtig biologisch belang. Ook is er duidelijk bewijs, dat de taalfunctie niet afhankelijk gesteld kan worden van de grootte van de hersenen, en dat de taalgebieden in de hersenen nog niet zo duidelijk gelocaliseerd zijn als eerdere studies aangegeven hadden....

Met andere woorden: met het hypodigma van *H. Habilis* en *H. rudolfensis* is het geslacht *Homo* geen goed geslacht meer. Dus *H. habilis* en *H. rudolfensis* (of *Homo habilis sensu lato* voor degenen die de taxonomische groepsindeling van de 'vroeg *Homo*' niet onderschrijven) **MOETEN VAN HOMO VERWIJDERD WORDEN**. Het duidelijke taxonomische alternatief, het verplaatsen van één of beide naar de taxonomische groep van de bestaande vroeg hominine geslachten is niet zonder problemen maar **WIJ RADEN VOORLOPIG AAN, DAT ZOWEL *H. HABILIS* EN *H. RUDOLFENSIS* NAAR HET GESLACHT *AUSTRALOPITHECUS* VERPLAATST WORDT.**⁸⁹

De conclusie van Wood en Collard bevestigt wat we hier uitgelegd hebben. Er bestaan in de geschiedenis geen ‘primitieve menselijke voorouders’. Wezens die als zodanig worden gepresenteerd, zijn eigenlijk apen die aan het geslacht *Australopithecus* moeten worden toegeschreven. Het fossielenarchief laat zien, dat er geen evolutionistische verwantschap is tussen deze uitgestorven apen en *Homo*, dat is de menselijke soort, die opeens in het fossielenarchief verscheen.

***Homo Erectus* en daarna: de menselijke wezens**

Volgens het fantasierijke schema van de evolutionisten heeft de mens zich binnen zijn soort als volgt ontwikkeld: *Homo erectus*, *Homo sapiens archaic* en de *Neanderthaler*, later de *Cro-Magnon-mens* en tenslotte de moderne mens. Maar dit zijn in werkelijkheid allemaal classificaties van oorspronkelijke menselijke rassen. Het verschil tussen hen is niet groter dan het verschil tussen een Inuit en een neger of een Pygmee en een Europeaan.

Laten we eerst *Homo erectus* bekijken die als de primitiefste mensensoort wordt aangeduid. Zoals het woord ‘erect’ aanduidt, betekent *Homo erectus* de rechtopgaande mens. Evolutionisten moesten deze mensen van de voorafgaande onderscheiden door de eigenschap van het rechtopgaand eraan toe te voegen, want alle aanwezige fossielen van *Homo erectus* zijn zo recht als zij nooit bij specimen van *Australopithecines* en *Homo habilis* gezien zijn. **Er is geen verschil tussen het skelet van de moderne mens en *Homo erectus*.**

De voornaamste reden voor de evolutionisten om *Homo erectus* als primitief te omschrijven is de schedelinhoud (900-1100 cc) die kleiner is dan de gemiddelde moderne mens, en zijn dikke wenkbrauwen. **Maar er zijn tegenwoordig in de wereld vele mensen die dezelfde schedelinhoud hebben als de *Homo erectus*** (bijvoorbeeld Pygmeëën) en er zijn andere rassen die vooruitstekende wenkbrauwen hebben (bijvoorbeeld de Australische Aboriginals).

Het is een algemeen geaccepteerd feit dat de verschillen in schedelinhoud niet noodzakelijkerwijs verschillen in intelligentie of vaardigheden inhouden. De intelligentie is eerder afhankelijk van de interne organisatie van het brein dan van de omvang.⁹⁰

De fossielen die de *Homo erectus* in de wereld bekend hebben gemaakt zijn de fossielen van de **Peking-mens** en de **Java-mens** die in Azië gevonden zijn. Maar het is uiteindelijk duidelijk geworden dat deze fossielen niet betrouwbaar zijn. De Peking-mens bevat een aantal onderdelen van kunststof waarvan het origineel verloren is, en de Java-mens is samengesteld uit fragmenten van een schedel en heup die meters van elkaar verwijderd waren, zonder aanwijzing dat ze van hetzelfde levende wezen waren. Dat is dan ook de

HOMO ERECTUS: EEN OUD MENSENRAS

Homo erectus betekent “rechttopgaande mens”. Alle fossielen van deze soort horen tot een specifiek menselijk ras. Omdat de meeste fossielen van Homo erectus geen gemeenschappelijke kenmerken hebben, is het behoorlijk moeilijk om deze mens naar hun schedel te omschrijven. Dit is de reden waarom verschillende evolutionistische wetenschappers verschillende classificaties en beschrijvingen hebben gemaakt. Boven links zien we een schedel die in Koobi Fora, in Afrika (1975), gevonden is, die over het algemeen als Homo erectus gedefinieerd wordt. Rechts boven is een schedel Homo ergaster KNM-ER 3733, waarover nog onduidelijkheid bestaat.

De schedelcapaciteit van al deze verschillende Homo erectus-fossielen schommelt tussen de 900-1100 cc. Deze getallen zijn binnen de grenzen van de moderne menselijke schedelcapaciteit.

KNM-WT 1500, of het skelet van de Turkana-jongen aan de rechterkant is waarschijnlijk het oudste en volledigste menselijke fossiel dat ooit gevonden is. Onderzoek op dit fossiel wijst uit, dat het 1,6 miljoen jaar oud is en dat het van een kind van twaalf jaar oud is, dat waarschijnlijk 1,80 geworden zou zijn als hij de volwassenheid had bereikt. Dit fossiel dat heel erg op het Neanderthalerras lijkt, is één van de opvallendste bewijzen die het verhaal van de menselijke evolutie ontkrachten.

De evolutionist Donald Johnson omschrijft dit fossiel als volgt: “Hij was lang en mager. Zijn lichaamsvorm en proportie van ledenmaten was hetzelfde als de huidige Afrikanen rond de evenaar. De afmeting van zijn ledenmaten komen overeen met die van de huidige blanke Noord-Amerikaanse volwassenen.”

reden waarom de fossielen van *Homo erectus* die in Afrika gevonden zijn, steeds belangrijker worden (Er moet opgemerkt worden, dat sommige fossielen waarvan gezegd is, dat het van *Homo erectus* is, volgens sommige evolutionisten onder een tweede klasse ***Homo ergaster*** moeten worden ingedeeld. Er is onenigheid tussen hen over dit onderwerp. Wij behandelen al deze fossielen onder de classificatie *Homo erectus*).

Het beroemdste specimen van *Homo erectus* dat in Afrika gevonden is, is het fossiel van '*Naricotome homo erectus*' of de "**Turkana jongen**" dat in de buurt van het Turkanameer in Kenia gevonden is. Men is het erover eens, dat het een fossiel van een jongen van 12 jaar oud is, die in zijn puberteit een lengte van 1,83 bereikt zou hebben. De rechtopstaande structuur van het skelet van het fossiel verschilt niet van dat van de moderne mens. Hierover zei de Amerikaanse paleoantropoloog Alan Walker, dat hij twijfelde dat: "de gemiddelde patholoog het verschil zou zien tussen het fossiele skelet en dat van een moderne mens."⁹¹ Over de schedel zei Walker: "het lijkt erg op een Neanderthaler."⁹² Zoals we in het volgende hoofdstuk zullen zien, is de Neanderthaler een modern menselijk ras. Daarom is ook de *Homo erectus* een modern menselijk ras.

Zelfs de evolutionist Richard Leakey zei dat de verschillen tussen *Homo erectus* en de moderne mens niet meer zijn dan raciale verschillen:

Men kan ook verschillen zien in de vorm van de schedel, in de mate waarin het gezicht uitsteekt, de fermheid van de wenkbrauwen etc. **De verschillen zijn waarschijnlijk niet uitgesprokener dan de verschillen die wij tegenwoordig zien tussen twee afzonderlijke geografische rassen van de moderne mens.** Zulke biologische variaties komen voor als de bevolking geografisch gedurende een langere tijd van elkaar gescheiden is.⁹³

Prof. William Laughlin van de Universiteit van Connecticut heeft diepgaande anatomische onderzoeken verricht onder Inuits en de mensen die op de Aleoeteilanden leven en zag, dat deze mensen veel op de *Homo erectus* lijken. De conclusie waartoe Laughlin kwam, was, dat al deze specifieke rassen eigenlijk verschillende rassen van *Homo sapiens* (de moderne mens) zijn.

Als we over de grote verschillen nadenken die tussen de afgelegen groepen bestaan zoals de Eskimo's en de Bosjesmannen, groepen waarvan bekend is, dat ze tot de ene soort van *Homo sapiens* behoren, lijkt het rechtvaardig om te concluderen, dat *Sinanthropus* (een specimen ALC van erectus) tot dezelfde soort behoort.⁹⁴

Het feit dat *Homo erectus* een overbodige classificatie is en dat fossielen die aan de *Homo erectus* toegekend zijn, niet zodanig van *Homo sapiens* verschillen, dat ze als een aparte soort beschouwd moeten worden, is een opvat-

700-DUIZEND JAAR OUDE ZEELIEDEN

“De vroege mens was veel slimmer dan we dachten.

Nieuws dat in de *New Scientist* op 14 maart 1998 verscheen, vertelt ons dat de mensen die door de evolutionisten *Homo erectus* worden genoemd 700.000 jaar geleden het zeemansschap uitoefenden. Deze mensen, die genoeg kennis en technologie hadden om een vaartuig te bouwen, bezaten een cultuur die gebruikt maakte van zeetransport en kan nauwelijks ‘primitief’ genoemd worden.

ting die tegenwoordig vaak uit de wetenschappelijke gemeenschap op klinkt. Het tijdschrift *American Scientist* vat de discussie over dit onderwerp samen en er werd in 2000 een conferentie over dit onderwerp gehouden:

“De meeste deelnemers aan de conferentie van Senckenberg gingen een felle discussie aan over de taxonomische status van *Homo erectus*, ingeleid door Milford Wolpoff van de Universiteit van Michigan, Alan Thorn van de Universiteit van Canberra en hun college. Zij beweerden met klem, dat *Homo erectus* als soort geen geldigheid had en helemaal verwijderd moest worden. Alle leden van het geslacht *Homo*, van ongeveer 2 miljoen jaar geleden tot heden, zijn een hoog variabel, wijdverspreid soort, *Homo Sapiens*, met geen natuurlijke onderbrekingen of onderverdelingen. Het onderwerp van de conferentie was: *Homo erectus* bestond niet.”⁹⁵

De uitspraak: “*Homo erectus* bestond niet” houdt in: “*Homo erectus* is geen andere soort dan *Homo Sapiens*, maar een soort binnen *Homo Sapiens*.” Er is aan de andere kant een enorm gat tussen *Homo erectus*, een mensenras, en de apen die de *Homo erectus* in de ‘menselijke evolutie’ voorgingen (*Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo rudolfensis*). Dit betekent, dat de eerste mens plotseling in het fossielenarchief verscheen en direct zonder enige evolutionistische geschiedenis. Er kan geen duidelijker aanwijzing zijn dat zij geschapen zijn.

Maar het toegeven van dit feit is totaal in tegenstrijd met de dogmatische filosofie en ideologie van de evolutionisten. Als resultaat hiervan proberen zij *Homo erectus*, een echt mensenras, als een halfaapachtig wezen af te beelden. In hun reconstructies van de *Homo erectus* tekenen zij halsstarrig aapachtige wezens. En aan de andere kant, met dezelfde tekentechniek, maken zij apen zoals *Australopithecus* of *Homo habilis* mensachtig. Met deze methode proberen zij de apen en de menselijke wezens nader tot elkaar te brengen om zo het gat tussen deze twee verschillende levende klassen te sluiten.

Neanderthalers

De Neanderthalers zijn mensen die opeens 100.000 jaar geleden in Europa verschenen en die 35.000 jaar geleden stil maar snel verdwenen of in andere rassen zijn opgegaan. Hun enige verschil met de moderne mens is, dat hun skelet wat steviger is en dat hun schedelinhoud een klein beetje groter is.

De Neanderthaler is een mensenras en dit is tegenwoordig door bijna iedereen onderschreven. Evolutionisten hebben hard geprobeerd om ze als een ‘primitief soort’ voor te doen, maar alle ontdekkingen wijzen erop, dat er geen verschil is met een flinke man die tegenwoordig op straat loopt. Een belangrijke autoriteit over dit onderwerp, Erik Trinkaus, een paleoantropoloog van de universiteit van New Mexico, schrijft:

Gedetailleerde vergelijking van het skelet van de overblijfselen van de Neanderthaler met de moderne mens laten zien, **dat niets in de anatomie van de Neanderthaler** zoals beweging, manipulatie, intellect en linguïstische **mogelijkheden inferieur aan de moderne mens is.**⁹⁶

Vele hedendaagse onderzoekers definiëren de Neanderthaler als ondersoort van de moderne mens en noemen het: “*Homo sapiens neanderthalensis*”. De ontdekkingen bewijzen, dat de Neanderthalers de doden begroeven, muziekinstrumenten maakten en culturele contacten met de *Homo sapiens sapiens* hadden die in dezelfde tijd leefde. Om het nog eens precies te zeggen: de Neanderthalers waren een wat fermer uitgevoerd mensenras dat eenvoudig in de loop der tijd verdwenen is.

Valse maskers; Hoewel de Neanderthaler niet afweek van de moderne mens, worden de Neanderthalers door de evolutionisten nog steeds als aapachtige wezens afgebeeld.

***Homo sapiens* archaïc, *Homo heilderbergensis* en de Cro-Magnon mens**

In het denkbeeldige evolutionistische schema is de Archaïsche *homo sapiens* de laatste stap voor de huidige mens. Eigenlijk kunnen evolutionisten niet veel over deze mensen zeggen, want er zijn heel weinig verschillen tussen hen en de moderne mens. Sommige onderzoekers zeggen zelfs, dat vertegenwoordigers van dit ras zelfs vandaag nog leven en wijzen naar de Aboriginals in Australië als voorbeeld hiervan. Net zoals de *homo sapiens* hebben de Aboriginals grote, naar voren komende wenkbrauwen en een terugwijkende kaakstructuur en een iets kleinere schedelinhoud. Verder zijn er belangrijke ontdekkingen gedaan die erop wijzen, dat dit soort mensen tot nog maar kort geleden in Hongarije geleefd heeft en in een aantal dorpen in Italië.

De groep die in de evolutionistische literatuur als *Homo heilderbergensis* wordt aangeduid, is dezelfde als *Homo sapiens* archaïc. De reden waarom er twee verschillende termen gebruikt worden voor hetzelfde mensenras is het verschil in opvatting tussen de evolutionisten. Alle fossielen die onder de classificatie van de *Homo heilderbergensis* vallen, duiden erop, dat de mensen die 500 duizend jaar geleden leefden en zelfs 740 duizend jaar, eerst in Engeland en daarna in Spanje, heel erg op de moderne Europeanen lijken.

Volgens schattingen leefde de Cro-Magnon-mens ongeveer 30.000 jaar geleden. Hij heeft een koepelachtige schedelvorm en een breed voorhoofd. Zijn schedelinhoud van 1600 cc is groter dan die van de moderne mens. Zijn schedel had dikke wenkbrauwen en een beenachtig uitsteeksel aan de achterkant, wat voor zowel de Neanderthaler als de *homo erectus* karakteristiek is. Hoewel de Cro-Magnon als een Europees ras wordt beschouwd, lijken de structuur en de inhoud van de schedel op sommige rassen die tegenwoordig in Afrika en de tropen leven. Hierop gebaseerd wordt er aangenomen dat de Cro-Magnon een archaïsch Afrikaans ras was. Sommige ontdekkingen hebben aangetoond, dat de Cro-Magnon en Neanderthalers zich met elkaar vermengd hebben en de fundamenteën voor de huidige rassen gelegd hebben. Bovendien neemt men tegenwoordig aan, dat de vertegenwoordigers van het Cro-Magnon-ras nog steeds in verschillende gebieden van het Afrikaanse continent en in de Salute en Dordogne van Frankrijk leven. Mensen met dezelfde eigenschappen zijn ook in Polen en Hongarije opgemerkt.

NEANDERTHALERS: EEN FORS VOLK

Hierboven ziet u de Homo sapiens Neanderthalensis, Amud 1-schedel die in Israël gevonden is. Van de Neanderthaler wordt meestal gedacht, dat hij fors, maar kort was. Maar naar schatting was de eigenaar van dit fossiel 1,80 lang. Zijn schedelcapaciteit is de grootste die ooit gezien is: 1740 cc. Hierom is dit fossiel het belangrijkste bewijsstuk dat definitief de bewering, dat de Neanderthaler een primitief soort is, van de baan veegt.

Soorten die in dezelfde tijd leefden als hun voorouders

Met wat we tot nu toe onderzocht hebben, tekent zich in een duidelijk plaatje voor ons af: het scenario van de menselijke evolutie is volledig verzonden. Om zo'n stamboom te laten bestaan, een stamboom waarin er een geleidelijke evolutie plaatsvindt van aap tot mens, zou er bewijs in het fossielenarchief gevonden moeten worden, dit is echter niet gebeurd. **Er is een groot gat tussen apen en mensen.** Skeletstructuur, schedelvermogen en criteria als rechtop of gebogen lopen onderscheiden mensen van apen. (Wij hebben al een onderzoek genoemd dat in 1994 gedaan is met betrekking tot de evenwichtskanalen in het binnenoor, de *Australopithecus* en *Homo habilis* worden dan als aap geïdentificeerd, terwijl *Homo erectus* als mens wordt geïdentificeerd).

Een andere belangrijke ontdekking die bewijst, dat er tussen deze verschillende soorten geen stamboom kan zijn, is, dat de soorten die als elkaars voorouder gepresenteerd worden, in dezelfde tijd leefden. Als, zoals de evolutionisten beweren, de *Australopithecus* tot de *Homo habilis* overging en die weer op zijn beurt in de *Homo erectus*, dan zouden de tijdperken waarin zij leefden elkaar noodzakelijkerwijs moeten opvolgen, maar er is helemaal geen chronologische orde.

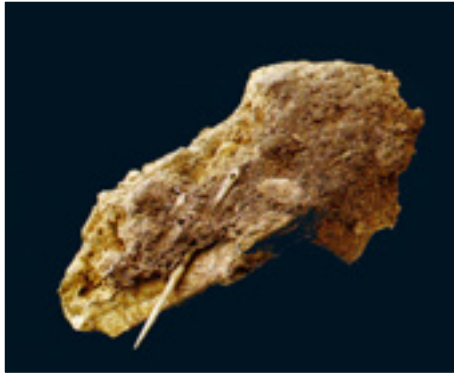
Volgens de schattingen van de evolutionisten leefden de *Australopithecines* van 4 miljoen jaar geleden tot 1 miljoen jaar geleden. Van de levende wezens die als *Homo habilis* geïdentificeerd waren, wordt gedacht dat zij tot 1,7-1,9 miljoen jaar geleden geleefd hebben. *Homo rudolfensis*, waarvan gezegd wordt, dat het een meer ontwikkelde vorm is dan *Homo habilis*, is ongeveer 2,5-2,8 miljoen jaar oud. Dat wil zeggen dat *Homo rudolfensis* bijna 1 miljoen jaar ouder is dan *Homo habilis*, en dat zou dan de 'voorouder' moeten zijn. Maar aan de andere kant wordt de leeftijd van *Homo erectus* wel zo ver terug als 1,6-1,8 miljoen jaar geleden gerekend, dat betekent, dat de specimen van de *Homo erectus* in dezelfde periode op aarde verschenen als zijn zogenaamde voorouder d.w.z. *Homo habilis*.

Alan Walker bevestigt, dit feit door te zeggen dat: "er is bewijs uit Oost-Afrika voor een laat-overlevende van de kleine *Australopithecus* die eerst gelijk met *Homo habilis* leefde en daarna met *Homo erectus*."⁹⁷

Louis Leakey heeft fossielen van *Australopithecus*, *Homo habilis* en *Homo erectus* gevonden die bijna naast elkaar in de Olduvai Gorge-regio lagen in laag Bed II.⁹⁸

Er bestaat beslist niet zo'n stamboom. Een paleontoloog van de Harvard universiteit, Stephen Jay Gould, legt dit dode punt in de evolutie uit, hoewel hij zelf een evolutionist is:

Wat is er van onze ladder geworden als van de drie naast elkaar bestaande

26.000-jaar oude naald
 Een interessant fossiel
 laat zien, dat de
 Neanderthalers kleding
 kenden. Een naald van
 26.000 jaar oud. (D.
 Johanson, B. Edgar From
 Lucy to language, p. 99)

afstammingen van de mensachtigen (*A. africanus*, de robuuste Australopithecines en *Homo habilis*) niet één duidelijk van de ander afstamt? En verder vertonen geen van de drie tijdens hun bestaan op aarde enige evolutionistische trends.⁹⁹

Als we van de *Homo erectus* naar de *Homo sapiens* gaan dan zien we opnieuw dat er geen stamboom is waarover we kunnen praten. Er is bewijs, dat laat zien dat de *Homo erectus* en archaïsche *Homo sapiens* tot 27.000 jaar geleden en zelfs tot 10.000 voor onze tijd leefden. In het Kow-moeras in Australië zijn schedels van *Homo erectus* gevonden die 13.000 jaar oud waren. Op het eiland Java is er een schedel van *Homo erectus* gevonden van 27.000 jaar oud.¹⁰⁰

De geheimzinnige geschiedenis van *Homo sapiens*

Het interessantste en belangrijkste feit dat de denkbeeldige stamboom van de evolutietheorie tenietdoet, is de **onverwacht oude geschiedenis van de moderne mens**. Paleoantropologische gegevens onthullen, dat *Homo sapiens* mensen, die precies op ons leken, een miljoen jaar geleden leefden.

Het was Louis Leakey, de beroemde evolutionistische paleoantropoloog, die de eerste ontdekkingen over dit onderwerp gedaan had. In 1932 vond Leakey in het Kanjeragebied rond het Victoriameer in Kenia verschillende fossielen die in het midden van het pleistocene tijdperk thuishoorden en zij verschilden niet van de moderne mens. En het midden van het pleistocene tijdperk – dat betekent een miljoen jaar oud.¹⁰¹

Omdat deze ontdekkingen de evolutionistische stamboom op z'n kop zetten, liet een aantal evolutionistische paleoantropologen deze ontdekkingen eenvoudig weg. Maar Leakey heeft altijd volgehouden, dat zijn schattingen juist waren.

Net toen dit controversie bewijs was vergeten, werd er in Spanje in 1995 een fossiel opgegraven, dat op een opmerkelijke manier aantoonde dat de geschiedenis van de *Homo sapiens* veel ouder is dan werd aangenomen. Het betreffende fossiel werd in de grot Gran Dolina in de **Atapuerca**-regio in Spanje door drie Spaanse paleoantropologen van de Universiteit van Madrid gevonden. Het fossiel behoorde bij het gezicht van een 11 jaar oude jongen die precies op de moderne mens leek. Maar het was 800.000 jaar geleden, dat het kind gestorven was. Het tijdschrift *Discovery* behandelde het verhaal in december 1997 met veel details.

Het fossiel was zelfs een schok voor de overtuiging van Ferreras, die de opgraving in Gran Dolina leidde. Ferreras zei:

Wij verwachtten iets grootst, iets omvangrijks, iets adembenemends... je weet wel, iets 'primitiefs'. Onze verwachtingen van een 800.000-oude jongen was zoiets als de Turkana-jongen. En wat wij vonden, was een volledig modern gezicht. Dit is voor mij het spectaculairst... Dit zijn de soort dingen die je door elkaar schudden. Om iets volkomen onverwachtst zoals dat te vinden. Het niet vinden van fossielen, en het vinden van fossielen is ook onverwacht, en het is O.K. Maar het spectaculairst is iets vinden waarvan je dacht, dat het tot het heden behoort en het komt uit het verleden. Het is net zoals iets als een taperecorder in de Gran Dolina te vinden. Dat zou erg verrassend zijn. **We verwachtten geen cassettes en taperecorders in het late Pleistoceen. Het vinden van een modern gezicht is hetzelfde.** Wij waren erg verbaasd, toen we het zagen."¹⁰²

Het fossiel belicht het feit, dat de geschiedenis van de *Homo sapiens* tot 800 duizend jaar geleden teruggaat. Toen ze van de eerste schok bijgekomen waren, besloten de evolutionisten die het fossiel ontdekt hadden, dat het tot een aparte soort behoorde, want volgens de evolutionistische stamboom kon er 800 duizend jaar geleden geen *Homo sapiens* geleefd hebben. Daarom bedachten zij een denkbeeldige soort en noemden die "*Homo antecessor*" en classificeerden de Atapuerca schedel hieronder.

Een van de populairste tijdschriften van de evolutionistische literatuur, *Discover*, zette het 800.000-jaar oude gezicht van een mens op zijn voorpagina met de evolutionistische vraag: "Is dit het gezicht van ons verleden?"

De impasse van het bipedalisme in de evolutie

Naast het fossielenarchief waar we tot nu toe mee te maken hebben gehad, zijn er ook onoverkoombare anatomische verschillen tussen de mens en de aap, die ook de gedachte van menselijke evolutie onmogelijk maken. Eén van deze verschillen is de manier van lopen.

Mensen lopen rechtop op hun twee voeten. Dit is een heel bijzondere manier van beweging, die niet bij andere soorten gezien wordt. Sommige andere dieren hebben een beperkte mogelijkheid om als zij staan op hun twee achterpoten te bewegen. Dieren als beren en apen kunnen zich zo nu en dan op deze manier voortbewegen, bijvoorbeeld als zij bij een bepaald soort voedsel willen komen, en dan kunnen zij dit maar voor een korte tijd. Meestal leunen hun skeletten voorwaarts en lopen zij op vier poten.

Heeft deze tweevoetigheid zich uit de viervoetige gang van de apen geëvolueerd, zoals de evolutionisten dat beweren?

Natuurlijk niet. Onderzoek heeft aangetoond, dat de evolutie van de tweevoetigheid nooit bestaan heeft, noch is het mogelijk, dat het voorgekomen is. Ten eerste is de tweevoetigheid geen evolutionair voordeel. De manier waarop apen zich voortbewegen is veel gemakkelijker, sneller en efficiënter dan de tweevoetige gang van de mens. De mens kan niet van boom tot boom springen zonder op de grond te komen, zoals een chimpansee noch met een snelheid van 125 km per uur rennen als een cheetah. Integendeel, omdat de mens op zijn twee voeten loopt, beweegt hij zich langzamer over de grond voort. Om dezelfde reden is hij één van de minst beschermde soorten van de natuur met betrekking tot beweging en verdediging. Volgens de logica van de evolutie zouden de apen niet moeten evolueren om de tweevoetige gang na te streven, maar de mensen zouden in plaats daarvan moeten evolueren om viervoetig te worden.

Een andere impasse van de evolutionistische bewering is, dat tweevoetigheid het model van de ‘geleidelijke ontwikkeling’ van het Darwinisme niet dient. Dit model, dat de basis van de evolutie is, verlangt, dat er een soort overgangsliep tussen bipedalisme en viervoetigheid moet zijn. Maar door het computeronderzoek dat de Engelse paleoantropoloog Robin Crompton in 1996 verricht had, liet hij zien dat een overgangsliep niet mogelijk was. Crompton kwam tot de volgende conclusie: “Een levend wezen kan of recht op lopen of op vier poten,¹⁰⁸ Een soort gang die daartussen ligt, is niet mogelijk, want dat kost buitengewoon veel energie. Daarom kan er geen half-tweevoetig wezen bestaan.

De ontzettend grote kloof tussen mens en aap is niet beperkt tot uitsluitend de tweevoetigheid. Nog vele andere zaken blijven onverklaarbaar, zoals

Recent onderzoek laat zien, dat het onmogelijk is voor een gebogen skelet van een aap dat voor een viervoetige gang geschikt is, te evalueren tot een rechtopgaand skelet van een mens, dat geschikt is voor een tweevoetige gang.

de hersencapaciteit en de mogelijkheid tot spreken etc. Elaine Morgan, een evolutionistische paleoantropoloog, bekennt hierover:

De vier grootste mysteries van de mensen zijn:

- 1) Waarom lopen ze op twee benen?
- 2) Waarom hebben ze hun vacht verloren?
- 3) Waarom hebben ze zulke grote hersenen ontwikkeld?
- 4) Waarom hebben ze leren spreken?

De orthodoxe antwoorden op deze vragen zijn:

- 1) Wij weten het nog niet;
- 2) Wij weten het nog niet;
- 3) Wij weten het nog niet;
- 4) Wij weten het nog niet.

De vragenlijst kan nog aanzienlijk verlengd worden zonder invloed te hebben op de eenduidigheid van de antwoorden.¹⁰⁹

Evolutie: een onwetenschappelijk geloof

Lord Solly Zuckerman is één van de bekendste en meest gerespecteerde wetenschappers van Groot-Brittannië. Jarenlang bestudeerde hij het fossielenarchief en hij heeft talloze gedetailleerde onderzoeken uitgevoerd. Hij werd geëerd met de titel ‘Lord’ voor zijn bijdrage aan de wetenschap. Zuckerman is een evolutionist. Daarom kunnen zijn opmerkingen over de evolutie niet gezien worden als doelbewust perversé opmerkingen. Na jaren bestudering van de fossielen die in het scenario van de menselijke evolutie passen, kwam hij tot de conclusie dat er in werkelijkheid geen stamboom is.

Zuckerman heeft ook een interessant ‘spectrum van wetenschappen’ gemaakt. Hij vormde een spectrum van wetenschappen en ordende die van wetenschappelijk tot die wetenschappen die hij als onwetenschappelijk zag. Volgens het spectrum van Zuckerman zijn de wetenschappelijkste – dat is, afhankelijk van concrete data – wetenschapsvelden scheikunde en natuurkunde. Daarna komen de biologische wetenschappen en daarna de sociale wetenschappen. Aan het uiterste einde van het spectrum, wat het gedeelte is dat als het meest onwetenschappelijk gezien wordt, zijn concepten van paranormale waarneming zoals telepathie en het zesde zintuig en uiteindelijk ‘de menselijke evolutie’. Zuckerman legt zijn redenering daarvoor uit:

Dan verwijderen wij ons van het register van de objectieve waarheid naar die velden van zogenaamde biologische wetenschap, zoals de buitenzintuigelijke waarneming of de **interpretatie van de fossielengeschiedenis van de mens, waar voor de gelovigen alles mogelijk is** – en waar de streng gelovige soms in staat is om tegelijkertijd in verschillende tegenstrijdige dingen te geloven.”¹⁰

Discovering Archeology, een belangrijk tijdschrift over de oorsprong van de mens, zegt: “De zoektocht naar de menselijke voorouders geeft meer hitte dan licht” in een artikel van Robert Locke, de redacteur van het tijdschrift, en citeert de bekentenis van de beroemde evolutionistische paleoantropoloog Tim White:

“Wij zijn allen gefrustreerd door ‘alle vragen die we maar niet kunnen beantwoorden’”¹¹

Het artikel laat de impasse van de evolutietheorie over de oorsprong van de mens zien en de ongegrondheid van de propaganda die over dit onderwerp verspreid wordt:

“Misschien is er geen enkel gebied in de

wetenschap dat meer besmet is dan de zoektocht naar de menselijke oorsprong. De elite van de paleontologen is het zelfs over de meest fundamentele beginnelen van de menselijke stamboom niet eens. Nieuwe takken groeien met veel bombarie om uit te sterven als er nieuwe fossielen gevonden worden.”¹¹²

Hetzelfde feit is onlangs door Henry Gee, de redacteur van het bekende tijdschrift *Nature*, geaccepteerd. In zijn boek ‘In search of deep time,’ uitgegeven in 1999, verwijst Gee naar evolutionistische schema’s over de evolutie van de mens als zijnde “een compleet menselijke uitvinding, geschapen na het feit, gevormd volgens menselijke vooroordelen” en voegt eraan toe:

Een lijn fossielen nemen en beweren dat zij een afstamming vormen, is geen wetenschappelijke hypothese die getest kan worden, maar een bewering die dezelfde waarde heeft als een verhaaltje voor het slapen gaan – vermakelijk, misschien instructief, maar niet wetenschappelijk.”¹¹³

Wat is dan de reden waarom zoveel wetenschappers zo gevoelig over dit dogma zijn? Waarom proberen zij zo hard om de theorie overeind te houden, ten koste van het toegeven van talloze conflicten en het ontkennen van de bewijzen die zij gevonden hebben?

Het enige antwoord is, dat zij bang zijn voor het feit dat zij in dat geval de evolutietheorie moeten verlaten. Het feit wat zij dan onder ogen moeten zien, als zij de evolutietheorie verlaten is, dat de mens door Allah geschapen is. Maar door de vooringenomenheid die zij hebben en de materialistische filosofie waarin zij geloven, is de schepping voor de evolutionisten een onacceptabel concept.

Daarom bedriegen zij zichzelf, en ook de hele wereld, door het gebruik van de media waar zij mee samenwerken. Als zij niet de nodige fossielen kunnen vinden, dan ‘maken’ zij die of in de vorm van denkbeeldige plaatjes of in de vorm van fictieve modellen en proberen dan de indruk te geven, dat er inderdaad fossielen bestaan die de evolutie bevestigen. Een deel van de massamedia die hun materialistische opvatting deelt, probeert ook het publiek te bedriegen en het verhaal van de evolutie in het onderbewustzijn van de mensen in te prenten.

Hoe hard ze het ook proberen, de waarheid is duidelijk: de mens is niet door een evolutionair proces ontstaan, maar door de schepping van Allah. Daarom is hij verantwoording aan Hem verschuldigd, hoe onwillig hij ook is om deze verantwoordelijkheid af te leggen.

De moleculaire impasse van de evolutie

In de voorafgaande hoofdstukken hebben we gezien, hoe het fossielenarchief de evolutietheorie ontkracht. Eigenlijk hadden we hier niets over hoeven te vertellen, want de evolutietheorie was al veel eerder niet meer houdbaar, dit is lang voordat we bij de beweringen van het ‘ontstaan der soorten’ komen en het bewijs daarvoor van de fossielen. Het onderwerp dat de evolutietheorie al vanaf het eerste begin onzinnig maakt, is de vraag hoe het leven op aarde begon.

Als de evolutietheorie met deze vraag omgaat, zegt het, dat het leven met een cel begonnen is, die door toeval ontstaan is. Volgens dit scenario hebben er vier biljoen jaar geleden een aantal levenloze chemische elementen een reactie ondergaan in de prehistorische aardsoep waarbij onder invloed van bliksem en druk de eerste levende cel gevormd is.

Het eerste dat hier gezegd moet worden, is, dat de bewering, dat levenloze stoffen samenkomen en dan leven vormen, onwetenschappelijk is en tot dusver niet door wetenschappelijk onderzoek of observaties geverifieerd kan worden. Leven komt slechts uit het leven voort. Iedere levende cel wordt gevormd door de vermenigvuldiging uit een andere cel. Niemand ter wereld is er in geslaagd om een levende cel te maken door levenloze stoffen bij elkaar te voegen, zelfs niet in de modernste en best toegeruste laboratoria.

De evolutietheorie beweert, dat de cel van een levend wezen, die nog niet geproduceerd kan worden als alle menselijke intellect, kennis en technologie samen worden gebracht, door toeval in de prehistorische aardsoep tot stand is gekomen. Op de volgende pagina's zullen we laten zien, waarom deze bewering in strijd is met de meest basale principes van de wetenschap en de rede.

Het verhaal van de cel die door het toeval ontstaan is

Als iemand gelooft, dat een levende cel door het toeval tot stand is gekomen, dan weerhoudt hem niets om het volgende verhaal dat we hieronder vertellen, ook te geloven. Het is het verhaal van een stad:

Op een dag zat in een verlaten land een klomp klei tussen twee rotsen geperst en wordt na de regen nat. De natte klei droogt en wordt hard als de zon opkomt en krijgt een harde, weerbare vorm. Daarna worden deze rotsen, die ook als een

soort vorm functioneren, op de een of andere manier in stukken geslagen en dan verschijnt er een nette, goedgevormde, sterke baksteen. Dit gaat zo door tot er honderden en duizenden van dit soort bakstenen op dezelfde plaats gevormd worden. En door het toeval wordt geen van de bakstenen die eerder gevormd zijn, beschadigd. Hoewel ze gedurende duizenden jaren blootstaan aan storm, regen, wind, blakerende zon en vrieskou, ontstaan er geen barsten in de bakstenen, noch breken ze of worden ze weggesleept, maar ze wachten daar op dezelfde plaats met hetzelfde doel als de andere bakstenen die gevormd worden.

Als er voldoende bakstenen zijn, dan richten zij een gebouw op door zich naast en op elkaar te stapelen door op een willekeurige manier heen en weer verplaatst te worden onder het effect van natuurlijke omstandigheden zoals wind, stormen of tornado's. Ondertussen wordt er zoiets als cement of een aardemengsel gevormd onder natuurlijke omstandigheden om precies op tijd tussen de bakstenen te komen en ze aan elkaar te voegen. Terwijl dit allemaal gebeurt wordt er onder de aarde ijzererts gevormd onder 'natuurlijke omstandigheden' en dit vormt de fundamente van een gebouw dat door deze bakstenen gevormd wordt. Aan het eind van het proces staat er een volledig gebouw met alles wat daarvoor nodig is, en met het timmerwerk en de installaties intact.

Natuurlijk bestaat een gebouw niet alleen uit een fundering, bakstenen en cement. Hoe worden dan de ontbrekende materialen verkregen? Het antwoord is eenvoudig; alle soorten materialen die voor de bouw van het gebouw nodig zijn, zijn in de aarde waarop het opgericht is, aanwezig. Silicium voor het glas, koper voor de elektrische kabels, ijzer voor de kolommen, balken, waterpijpen etc zijn allemaal overvloedig in de aarde aanwezig. Er is slechts de vaardigheid van de natuurlijke omstandigheden nodig om deze materialen om te vormen en ze in het gebouw te plaatsen. Alle installaties, al het timmerwerk en accessoires worden tussen de bakstenen geplaatst met behulp van blazende wind, regen en aardbevingen. Alles gaat zo goed, dat de bakstenen zich zodanig plaatsen, dat zij de nodige ruimte voor ramen overlaten, alsof zij wisten, dat iets wat glas genoemd wordt, zich later onder natuurlijke omstandigheden zou vormen. Verder zijn ze niet vergeten om wat ruimte open te laten voor de installatie van water, elektriciteit en verwarmingsinstallaties, die ook door het toeval gevormd worden. Alles is zo goed gegaan, dat de toevalligheden en de natuurlijke omstandigheden een perfect ontwerp hebben gemaakt. Als u er nog steeds in geslaagd bent om dit verhaal tot dusver te blijven geloven, dan moet het voor u niet moeilijk zijn om zich te verbeelden hoe de andere gebouwen van de stad, de fabrieken, het wegennet, fundering, communicatie en transportsystemen tot stand zijn gekomen. Als u over technische kennis beschikt en

BEKENTENISSEN VAN EVOLUTIONISTEN

De grootste crises waar de evolutietheorie tegen aanhikt is het verklaren van de verschijning van het leven. De reden daarvoor is dat organische moleculen zo ingewikkeld zijn, dat hun vorming onmogelijk verklaard kan worden als toevalligheid, en het is duidelijk onmogelijk, dat een organische cel door toeval gevormd kan worden.

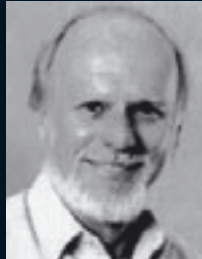
Evolutionisten werden geconfronteerd in het tweede kwart van de twintigste eeuw met de vraag van de oorsprong van het leven. Eén van de leidende autoriteiten op het gebied van de moleculaire evolutie, de Russische evolutionist Alexander I. Oparin, zei in zijn boek: *De oorsprong van het leven*, dat in 1936 werd uitgegeven:

Helaas blijft de oorsprong van de cel een vraag die werkelijk het donkerste punt van de hele evolutietheorie is. (Alexander I. Oparin, *Origin of Life* (1936) New York: Dover publications, 1953 (herdruk), p. 196)

Sinds Oparin hebben evolutionisten talloze experimenten uitgevoerd, onderzoeken gedaan en observaties gemaakt om te bewijzen, dat de cel door toeval gevormd heeft kunnen worden. Maar die pogingen hebben het ingewikkelde ontwerp van de cel alleen maar duidelijker gemaakt en hebben dus de hypothesen van de evolutionisten nog meer verworpen. Professor Klaus Dose, de president van het Instituut voor Biochemie aan de Universiteit van Johannes Gutenberg, zegt:

“Meer dan dertig jaar experimenteren met betrekking tot de oorsprong van het leven op terreinen van chemie en

moleculaire evolutie hebben tot een beter begrip geleid van de immensheid van het probleem van de oorsprong van het leven op aarde, in plaats van dat het naar een oplossing geleid heeft. Bijna alle discussies over de voornaamste theorieën en experimenten op het terrein eindigen in een positie die schaakmat is of in een erkenning van de onwetendheid.” (Klaus Dose, “The origin of life: more questions than answers”, *Interdisciplinary science reviews*, vol. 13. no. 4, 1988, p. 348)

Jeffrey Bada

Alexander Oparin

De volgende uitspraak van de geochemist Jeffrey Bada van San Diego Scripps Institute maakt de hulpeloosheid van de evolutionisten over deze impasse duidelijk:

“Nu, op het moment dat we de twintigste eeuw achter ons laten, hebben we nog steeds het grootste onopgeloste probleem dat we hadden toen we de twintigste eeuw ingingen: hoe is het leven op aarde ontstaan?” (Jeffrey Bada, *Earth* februari 1998, p. 40)

Een wetenschappelijke schrijver voor de *New York Times*, Nicholas Wade, geeft in juni 2000 eenzelfde soort commentaar:

“Alles over de oorsprong van het leven op aarde is een mysterie, en het lijkt wel hoe meer we weten, des te acuter de puzzel wordt.” (Nicholas Wade, “Life origins get Murkiet and messier”. *The New York Times*, 13 juni 2000, pp. D1-D2)

vertrouwd bent met het onderwerp kunt u zelfs een bijzonder ‘wetenschappelijk’ boek van een aantal delen schrijven, waarin uw uiteenzet hoe u theorieën over “het evolutionistische proces van een vuilverwerkingsysteem en zijn overeenkomst met de huidige structuren” eruit zien. U kunt dan zeker met een academische beloning vereerd worden voor uw verhelderende studie en u kunt zichzelf als een genie te beschouwen, die het licht over de mensheid verspreidt.

De evolutietheorie beweert, dat het leven door toeval tot stand is gekomen. Het is een bewering, die niet minder absurd is dan ons verhaal, want met al zijn operationele systemen, communicatiesystemen, transport en management, is een cel niet minder ingewikkeld dan een stad.

Het wonder in de cel en het einde van de evolutie

In de tijd van Darwin wist men nog niets over de complexe structuur van de levende cel, en men schreef het leven toe aan “toevalligheden en natuurlijke omstandigheden” en dit achtten de evolutionisten overtuigend genoeg.

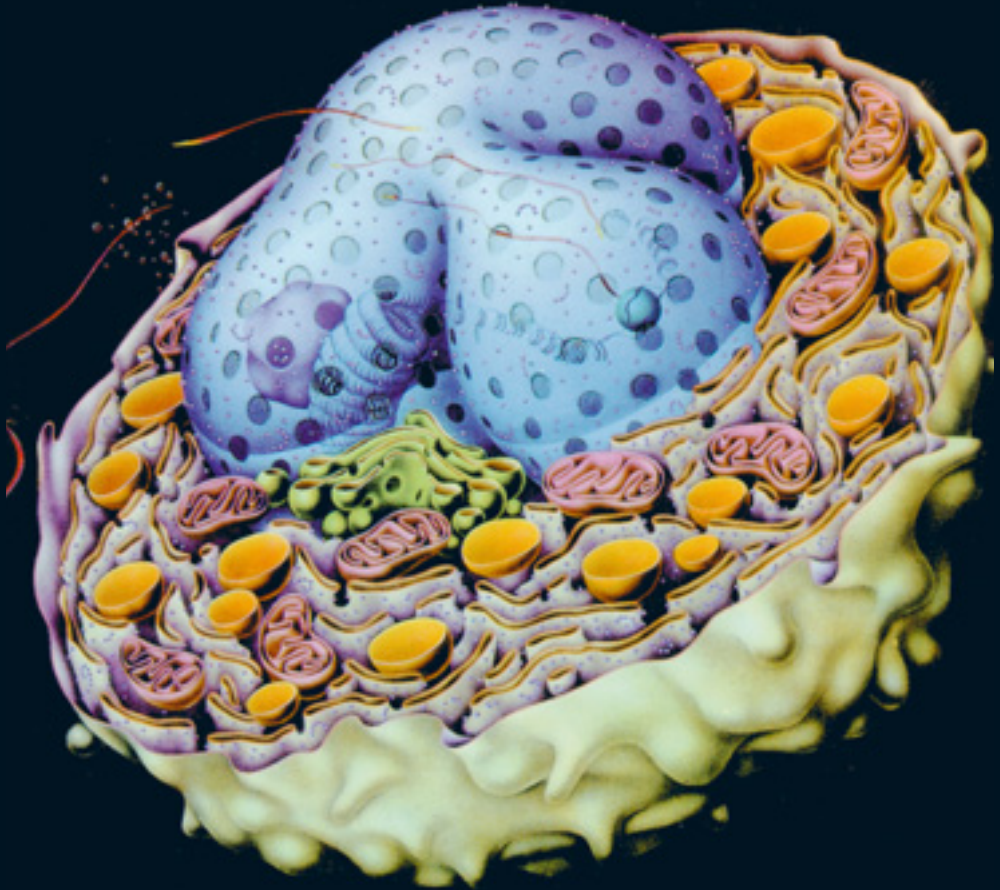
De technologie van de twintigste eeuw heeft zich verdiept in het kleinste onderdeel van het leven en het is duidelijk geworden, dat de cel het ingewikkeldste systeem is waar de mensheid ooit mee te maken heeft gehad. Tegenwoordig weten we, dat een cel krachtcentrales heeft om de energie op te wekken die de cel gebruikt, fabrieken die de enzymen en hormonen produceren die essentieel voor het leven zijn, een databank waar alle benodigde informatie opgeslagen is van de producten die gevormd worden, ingewikkelde transportsystemen en pijpleidingen om de grondstoffen en producten van de ene plaats naar de andere te vervoeren, geavanceerde laboratoria en raffinaderijen om grondstoffen die van buiten komen, af te breken en ze in bruikbare stukken te verdelen, en gespecialiseerde proteïne van de celmembranen om te controleren wat er binnen komt en wat er naar buiten gaat. En dit is nog maar een klein deel van het ongelooflijke ingewikkelde systeem.

W.H. Thorpe, een evolutionistische wetenschapper, moet bekennen dat: **“het eenvoudigste soort cel een mechanisme heeft, dat veel ingewikkelder is dan een”machine die een mens bedacht heeft, laat staan gemaakt.**”¹¹⁴

Een cel is zo ingewikkeld, dat zelfs het hoge technologische niveau dat de mensheid bereikt heeft, er niet voor kan zorgen, dat er één gemaakt wordt. Er is nog nooit poging geslaagd om een kunstmatige cel te maken. Integendeel alle pogingen daartoe zijn nu opgegeven.

De evolutietheorie beweert, dat dit systeem, dat de mensheid met al zijn intelligentie, kennis en technologie, die haar ter beschikking staan niet in staat is na te maken, door toeval tot stand is gekomen onder de omstandigheden van de aardse oersoep. Om nog een ander voorbeeld te geven: de waarschijnlijk-

TDE COMPLEXITEIT VAN DE CEL

De cel is het ingewikkeldste en elegantst ontworpen systeem dat de mens ooit heeft aanschouwd. Professor in de biologie, Michael Denton, legt met een voorbeeld de complexiteit in zijn boek 'Evolutie: een theorie in crises', uit: "Om de realiteit van het leven te begrijpen, zoals zij door de microbiologie duidelijk is geworden, moeten we ons een cel voorstellen die duizend miljoen maal vergroot is, tot hij twintig kilometer in doorsnee is en op een gigantisch luchtschip lijkt, dat groot genoeg is om een grote stad als Londen of New York te bedekken. We zien dan een voorwerp van onvergelykbare complexiteit en toegepast ontwerp. Aan de oppervlakte van de cel zien we miljoenen openingen, zoals poorten van een groot ruimteschip, deze gaan open en dicht om een voortdurende stroom materialen in en uit laten gaan. Als we één van deze openingen binnengaan, dan bevinden wij ons in een wereld van superieure technologie en ontzagwekkende complexiteit...(een complexiteit) die voorbij onze creatieve mogelijkheden ligt, een realiteit die de duidelijke tegenpool van het toeval is, wat in elk opzicht alles wat met de intelligentie van de mens gemaakt is, te boven gaat...."

heid dat er door het toeval een cel gevormd wordt, is even onwaarschijnlijk als het drukken van een boek door een explosie in een drukkerij.

De Engelse wiskundige en astronoom Sir Fred Hoyle gaf in één van zijn interviews dat in het *Nature* tijdschrift van 12 november 1981 gepubliceerd werd, eenzelfde soort vergelijking. Hoewel hij zelf een evolutionist is, drukte Hoyle zich als volgt uit om de kans aan te geven, dat hogere levensvormen op deze manier tot stand zijn gekomen, hij gaf aan dat die net zo groot is als de kans dat **een tornado over een vuilnisbelt raast en daardoor een Boeing 747 samenstelt**.¹¹⁵ Dit houdt in, dat het voor een cel niet mogelijk is door toeval tot stand te komen en dat deze daarom beslist ‘geschapen’ moet zijn.

Eén van de belangrijkste redenen waarom de evolutietheorie niet kan verklaren hoe een cel is ontstaan, is de ‘onveranderlijke complexiteit’ van een cel. Een levende cel onderhoudt zichzelf door de harmonieuze samenwerking van de vele organellen. Als slechts één organel niet meer kan werken, dan blijft de cel niet langer in leven. De cel heeft niet de kans om op een onbewust mechanisme te wachten, een mechanisme zoals natuurlijke selectie of mutatie, die het in staat stelt zich te ontwikkelen. De eerste cel op aarde was dus noodzakelijkerwijs een volledige cel en bezat alle vereiste organellen en functies en dit betekent beslist, dat deze cel geschapen moet zijn geweest.

Proteïne daagt het toeval uit

Dit dus over de cel, maar de evolutie kan zelfs de bouwstenen van de cel niet verklaren. De formatie, onder natuurlijke omstandigheden, van zelfs maar een enkel proteïne van de duizenden complexe proteïnemoleculen waar een cel uit bestaat, is zelfs niet mogelijk.

Proteïnes zijn gigantische moleculen die uit kleinere eenheden samengesteld zijn, deze kleine eenheden worden ‘aminozuren’ genoemd, en deze zijn in een specifieke volgorde van bepaalde hoeveelheden en structuren gerangschikt. Deze moleculen zijn de bouwstenen van een levende cel. De eenvoudigste is uit 50 aminozuren samengesteld, maar er is een aantal proteïnes die uit duizenden aminozuren bestaan.

Het cruciale punt is, dat de afwezigheid, toevoeging of herplaatsing van een enkel aminozuur in de structuur van het proteïne ervoor zorgt, dat de proteïne een nutteloze hoop moleculen wordt. Ieder aminozuur heeft zijn eigen plaats en eigen orde. De evolutietheorie, die beweert, dat het leven door toeval ontstaan is, kan onmogelijk deze orde verklaren, want die is te opmerkelijk om door het toeval te laten verklaren. (Verder is de theorie zelfs niet in staat om de bewering van de toevallige vorming van de aminozuren uit te leggen, dit bespreken we later).

Het feit dat de functionele structuur van proteïne absoluut niet door het toeval tot stand kan zijn gekomen, kan gemakkelijk door een eenvoudige waarschijnlijkheidsberekening getoond worden, een berekening die iedereen kan begrijpen.

Een proteïne van gemiddelde grootte bestaat uit 288 aminozuren van 12 verschillende soorten. Deze kunnen op **10 tot de 300ste** maal verschillende manieren gerangschikt worden. (Dit astronomisch grote getal bestaat uit een één die door 300 nullen gevolgd word). Van alle mogelijke volgorden is er maar één die het verlangde proteïnemolecule vormt. De rest zijn aminozuurketens die volslagen nutteloos zijn of anders zelfs schadelijk voor levende wezens.

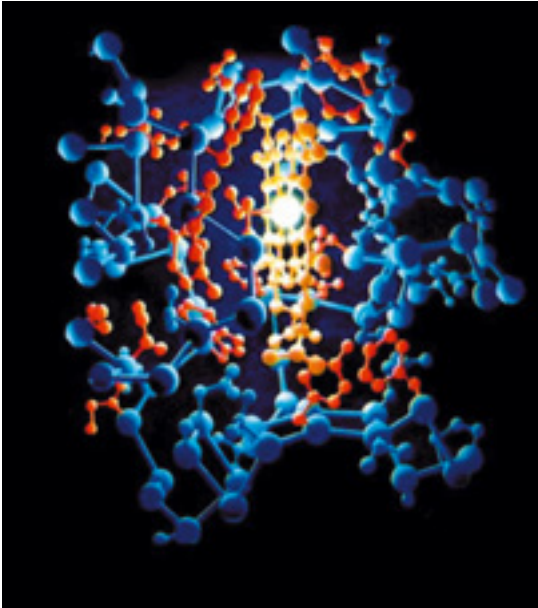
Met andere woorden, de mogelijkheid dat er een proteïne gevormd wordt is **1 tot de 300ste** maal. De waarschijnlijkheid van deze '1' is praktisch onmogelijk. (In de wiskunde wordt een waarschijnlijkheid die kleiner is dan 1 van **10 tot de 50ste** als een waarschijnlijkheid van nul gezien).

Verder is een proteïne van 288 aminozuren maar een bescheiden proteïne, als het vergeleken wordt met een paar van die gigantische proteïnemoleculen die uit duizenden aminozuren bestaan. Als we eenzelfde waarschijnlijkheidsberekening op deze gigantische proteïnemoleculen loslaten, zien we, dat zelfs het woord 'onmogelijk' ontoereikend is.

Als we een stap verder gaan op het schema van de ontwikkeling van het leven, zien we dat een proteïne op zichzelf niets betekent. Eén van de kleinste bacteriën die ooit ontdekt zijn, *Mycoplasma Hominis* H39, bestaat uit 600 soorten proteïnen. In dit geval moeten we de waarschijnlijkheidsberekeningen die we voor één proteïne gemaakt hebben voor elk van deze 600 verschillende soorten proteïnen maken. Het resultaat hiervan overtreft zelfs het concept van onmogelijkheid.

Sommige mensen die dit lezen en tot nu toe de evolutietheorie als een wetenschappelijke verklaring hebben geaccepteerd, kunnen misschien denken, dat deze aantallen overdreven zijn en niet de feiten weergeven. Dit is niet het geval: dit zijn definitieve en concrete feiten, Geen enkele evolutionist kan bezwaar tegen deze getallen hebben. Zij accepteren, dat de waarschijnlijkheid van de toevallige vorming van een enkel proteïne 'even onwaarschijnlijk is als de mogelijkheid, dat een aap de menselijke geschiedenis foutloos op een type-machine uittipt.'¹¹⁶ Maar om in plaats daarvan de andere verklaring te accepteren, die de schepping is, blijven zij deze onmogelijkheid verdedigen.

Vele evolutionisten hebben hetzelfde feit bekend. Bijvoorbeeld: Harold F. Blum, een beroemd evolutionistische wetenschapper, zegt dat: "**de spontane vorming van een polipeptide van de omvang van het kleinste bekende**

Proteïnen zijn de vitalste elementen van levende wezens. Zij voegen zich niet alleen samen om levende cellen te vormen, maar hebben ook een sleutelpositie in de chemie in het lichaam. Proteïnen zijn actief van processen van proteïnesyntheses tot hormonale communicatie.

*proteïne buiten alle mogelijkheden ligt.*¹¹⁷

Evolutionisten beweren, dat de moleculaire evolutie over een heel lange periode plaatsvond en dat die lange periode het onmogelijke mogelijk maakte. Maar hoe lang

deze periode ook geweest mag zijn, het is niet mogelijk, dat aminozuren door het toeval proteïnen vormen. William Stokes, een Amerikaanse geoloog, geeft dit feit toe in zijn boek: *Essentials of Earth history* en beschrijft, dat deze kans zo klein is **“dat het (de proteïne) niet gedurende miljarden jaren op miljarden planeten zal verschijnen, iedere planeet is bedekt met een deken van een geconcentreerde waterachtige oplossing die voor de aminozuren nodig is.”**¹¹⁸

Wat betekent dit dus? Perry Reeves, een professor in de chemie, beantwoordt deze vraag:

Als men het grote aantal mogelijke structuren bekijkt, die het resultaat zijn van een eenvoudige willekeurige combinatie van aminozuren in een verdampende vijver oersoep, dan is het zeer verbijsterend aan te nemen, dat het leven op deze manier begonnen is. **Het is waarschijnlijker, dat een Grote Bouwer met een blauwdruk voor zo'n taak vereist is.**¹¹⁹

Als de toevallige vorming van zelfs maar één van deze proteïnen onmogelijk is, dan is het een miljard keren onmogelijker, dat een miljoen van dit soort proteïnen door toeval op de juiste manier bij elkaar komen en een volledige menselijke cel vormen. En verder wordt een cel niet alleen maar uit proteïnen samengesteld. Bij de proteïnen komen ook nog basiszuren, koolhydraten, lipiden, vitaminen en vele andere chemicaliën zoals elektrolyten die in speciale hoeveelheden, harmonie en ontwerp met betrekking tot de structuur en functie gerangschikt zijn. Elk hiervan functioneert als bouwsteen of als medemolecule in de verschillende organellen.

Robert Shapiro, een professor in chemie aan de Universiteit van New York en DNA-expert, heeft de waarschijnlijkheid van de toevallige vorming van de 2000 soorten proteïnen uitgerekend die in een enkele bacterie gevonden worden. (Er worden 200.000 verschillende soorten proteïnen in de menselijke cel gevonden). Het getal dat gevonden werd, was een 1 tegen een **10 tot de 40000**.¹²⁰ (Dat is het ondenkbare getal dat verkregen wordt als je 40.000 nullen achter de 1 zet).

Een professor in toegepaste wiskunde en astronomie van het University College (Cardiff Wales), Chandra Wickramasinghe, geeft het volgende commentaar:

“De waarschijnlijkheid van de spontane vorming van het leven uit levenloze materie is een getal met 40.000 nullen daarachter. Het is groot genoeg om Darwin en de hele evolutietheorie te begraven. Er was geen oersoep, noch op deze planeet noch op een andere, en als **het begin van het leven** niet willekeurig was, moet het daarom **het resultaat van een doelbewuste intelligentie zijn.**”¹²¹

Sir Fred Hoyle geeft het volgende commentaar op deze onwaarschijnlijke getallen:

Zo’n theorie (dat het leven door een intelligentie gevormd is) is beslist zo duidelijk, dat men zich afvraagt, waarom dit niet algemeen als iets vanzelfsprekends geaccepteerd is. De redenen daarvoor zijn eerder psychologisch dan wetenschappelijk.¹²²

De reden waarom Hoyle de term psychologisch gebruikt, is de zelfconditionering van de evolutionisten om maar niet te accepteren, dat leven geschapen kan zijn. Deze mensen hebben zich als voornaamste doel gesteld om het bestaan van Allah te verwerpen. Dat is dan ook de enige reden waarom zij doorgaan om deze onwaarschijnlijke scenario’s te verdedigen, terwijl ook zij erkennen dat het onmogelijk is.

Linksdraaiende proteïnen

Laten we nu nauwkeurig bestuderen waarom het evolutionistische scenario met betrekking tot de vorming van proteïnen onmogelijk is.

Het is niet voldoende, dat de juiste aminozuren in de juiste volgorde liggen om een proteïnemolecule te vormen. Elk van de 20 verschillende soorten aminozuren die aanwezig zijn om het proteïne samen te stellen moeten ook nog linksdraaiend zijn. Er zijn twee verschillende soorten aminozuren en die worden ‘linksdraaiend’ en ‘rechtsdraaiend’ genoemd. Het verschil hiertussen is de spiegelbeeldsymmetrie tussen hun driedimensionale structuren, die of naar links of naar rechts draait.

Aminozuren van elk van deze twee groepen kunnen zich gemakkelijk met elkaar verbinden. Door onderzoek is men achter een verbazend feit gekomen: alle proteïnen in planten en dieren, van het eenvoudigste organisme tot het meest ontwikkelde, zijn uit linksdraaiende aminozuren samengesteld. Als er maar één enkele rechtsdraaiende aminozuur bij het proteïne komt, is het proteïne onbruikbaar. Ook is het interessant, dat in sommige experimenten de bacteriën die rechtsdraaiende aminozuren gekregen hadden, deze onmiddellijk vernietigden en in sommige gevallen van de gebroken stukken linksdraaiende aminozuren vormden, zodat zij ze konden gebruiken.

Laten we eens aannemen, dat het leven door toeval tot stand is gekomen, zoals de evolutionisten beweren, dat gebeurde. In dit geval zouden de links- en rechtsdraaiende aminozuren die door het toeval in de natuur gevormd werden in ongeveer even grote aantallen voorkomen. Daarom zouden alle levende wezens zowel rechts- als linksdraaiende aminozuren in hun gestel hebben, want chemisch is het voor aminozuren mogelijk, dat beide vormen zich met elkaar verbinden. Maar de proteïnen in alle levende wezens zijn slechts uit linksdraaiende aminozuren samengesteld.

De vraag is nu hoe de proteïnen van alle aminozuren alleen de linksdraaiende eruit kunnen halen en hoe kunnen ze zorgen, dat er geen enkel rechtsdraaiend aminozuur bij het levensproces betrokken wordt, dit is voor de evolutionisten nog steeds zeer confronterend. Er is geen enkele manier om zo'n bijzondere en bewuste selectie te kunnen verantwoorden.

En verder zorgt deze eigenschap van de proteïnen voor meer verwarring over de 'toevallige' impasse van de evolutionisten. Om een 'betekenisvol' proteïne te vormen, is het niet voldoende, dat er een bepaalde hoeveelheid aminozuren in een perfecte volgorde moet zijn die op de juiste manier driedimensionaal met elkaar verbonden zijn. Daarbij komt nog, dat al deze aminozuren linksdraaiend moeten zijn en dat er geen enkel rechtsdraaiend aminozuur bij mag zijn. Maar er is nog geen mechanisme voor natuurlijke selectie, dat de rechtsdraaiende aminozuren kan herkennen als zij aan de rij worden toegevoegd en dat kan herkennen, dat dit een fout is en dat zij uit de keten verwijderd moeten worden. Deze situatie elimineert de mogelijkheid tot toeval nog eens en voor altijd.

In de Brittanica Science Encyclopaedia, waarin de evolutie op uitgesproken wijze verdedigd wordt, wordt aangegeven, dat de aminozuren van alle levende wezens op aarde en de bouwstenen van complexe polymeren zoals proteïnen eenzelfde linksdraaiende asymmetrie hebben. Er wordt aan toegevoegd, dat dit gelijk staat als het duizend maal opgooien van een munt en altijd de kopzijde krijgen. In dezelfde encyclopedie staat er, dat het niet mogelijk is

te begrijpen waarom moleculen linksdraaiend of rechtsdraaiend zijn en dat deze keuze fascinerend genoeg verbonden is met de bron van het leven op aarde.¹²³

Als bij een munt altijd de kopzijde boven komt, als die een miljoen maal wordt opgegooid, moeten wij dat dan aan het toeval toeschrijven of kunnen we aannemen, dat er een bewuste interventie plaatsvindt? Het antwoord is wel duidelijk. Maar ondanks dat het zo duidelijk is, nemen evolutionisten hun toevlucht tot het toeval, alleen omdat zij niet het bestaan van een bewuste interventie willen accepteren.

De situatie is met de nucleotiden, dat is de kleinste eenheid van DNA of RNA, hetzelfde als met de linksdraaiende aminozuren. Maar in tegenstelling tot de aminozuren in levende wezens worden bij de nucleotiden alleen de rechtsdraaiende vormen gekozen. Dit is een ander geval dat nooit door het toeval uitgelegd kan worden.

Concluderend kunnen we zeggen, dat het definitief bewezen is door de waarschijnlijkheden die we tot dusver onderzocht hebben, dat de oorsprong van het leven niet door toeval uitgelegd kan worden. Als we een poging doen om de waarschijnlijkheid te berekenen van een proteïne van gemiddelde omvang dat samengesteld is uit 400 aminozuren die slechts uit de linksdraaiende aminozuren gekozen kunnen worden, komen we tot een waarschijnlijkheid van **1 tot 2 tot de 400** dat is **10 tot de 120ste**. Als vergelijking kunnen we eraan denken, dat het aantal elektronen in het universum geschat wordt op **10 tot de 79**, wat veel kleiner is dan dit getal. De waarschijnlijkheid dat deze aminozuren de vereiste volgorde vormen en de juiste functionele vorm geeft nog grotere getallen. Als we deze waarschijnlijkheden samenvoegen of als we het onderwerp uitbreiden naar de vorming van een groter aantal en soorten proteïnen, wordt de berekening nog onwaarschijnlijker.

De juiste verbinding is van levensbelang

De lange lijst die we hierboven genoemd hebben is nog niet het einde van de impasses van de evolutie. Voor aminozuren is het niet voldoende om met de juiste aantallen, volgorde en de vereiste driedimensionale structuur gerangschikt te zijn. De formatie van een proteïne vereist ook, dat een aminozuur met meer dan één arm met een ander zuur verbonden is door slechts bepaalde armen. Zo'n verbinding wordt een peptidenverbinding genoemd. Aminozuren kunnen verschillende soorten verbindingen met elkaar maken, maar proteïnen bestaan alleen uit die speciale aminozuren die een peptidenverbinding hebben.

Een vergelijking zal dit verklaren: stel je voor dat alle onderdelen van een auto volledig en op de juiste manier geplaatst zijn met uitzondering van één

van de wielen, die in plaats van met schroeven en moeren bevestigd te zijn met een stukje draad vastgemaakt is en wel zodanig, dat het centrale deel van het wiel naar de grond wijst. Zo'n auto kan zelfs niet over de afstand van een meter rijden, ongeacht hoe ingewikkeld de technologie daarvan is of hoe krachtig de motor is. Op het eerste gezicht lijkt alles op de juiste plaats te zitten, maar de verkeerde verbinding van één van de wielen maakt de hele auto nutteloos. Hetzelfde geldt voor de moleculen van het proteïne, de verbinding van zelfs maar één aminozuur met een andere verbinding dan de peptidenverbinding zorgt ervoor, dat het hele molecuul onbruikbaar is.

Onderzoek heeft aangetoond, dat aminozuren zich willekeurig verbinden en dat een peptidenverbinding in 50% van de gevallen plaatsvindt en dat de rest zich op een andere manier verbindt, die niet in proteïnen aanwezig is. Om goed te kunnen werken moet ieder aminozuur dat een proteïne vormt, een peptidenverbinding aangaan, net zoals het alleen uit linksdraaiende exemplaren gekozen moet worden.

Deze waarschijnlijkheid is hetzelfde als de waarschijnlijkheid dat iedere proteïne linksdraaiend is. Als we aannemen, dat het proteïne van 400 aminozuren gemaakt is, is de waarschijnlijkheid dat alle aminozuren een peptidenverbinding aangaan een kans is van 1 tegen **2 tot 399**.

Het evolutionair geklets over de oorsprong van het leven

De vraag "hoe levende wezens voor het eerst verschenen" is zo'n kritieke impasse voor de evolutionisten dat ze maar liever proberen nooit dit onderwerp aan te kaarten. Zij proberen aan deze vraag voorbij te gaan door te zeggen: "de eerste wezens ontstonden als resultaat van wat willekeurige gebeurtenissen in het water." Zij staan bij een wegversperring en zij hebben geen middelen om daar overheen te komen. Ondanks de argumenten uit de paleontologische evolutie, is er over dit onderwerp geen fossiel aanwezig om verarring mee te stichten of fout te interpreteren, zoals zij wel zouden willen, om hun beweringen te kunnen staven. Daarom wordt de evolutietheorie van het eerste begin al definitief verworpen.

Er is een belangrijk punt dat wij in overweging moeten nemen: Als er maar één stap van het evolutieproces is, waarvan bewezen is, dat het onmogelijk is, dan is dat voldoende om te bewijzen, dat de hele theorie onjuist is en niet geldig. Bijvoorbeeld door te bewijzen, dat de willekeurige formatie van proteïnen onmogelijk is, moeten alle andere beweringen over de daaropvolgende stappen van de evolutie ook verworpen worden. Na dit stadium wordt het onzinnig om wat menselijke schedels en die van apen te nemen om daarover te speculeren.

Hoe levende wezens uit levenloze stoffen zijn ontstaan, was een vraag die evolutionisten lange tijd zelfs niet wilden aankaarten. Maar deze vraag, die constant vermeden wordt, groeide uit tot een onafwendbaar probleem en er werden pogingen gedaan om die op te lossen door een aantal studies in het tweede kwart van de twintigste eeuw.

De belangrijkste vraag was: hoe kon de eerste levende cel verschijnen in de oersoep van de aarde? Met andere woorden, wat voor soort uitleg konden de evolutionisten voor dit probleem geven?

De antwoorden voor de vragen werden door het doen van experimenten gezocht. Evolutionistische wetenschappers en onderzoekers voerden laboratoriumexperimenten uit om de antwoorden op deze vragen te krijgen, maar dit heeft niet veel zoden aan de dijk gezet. De invloedrijkste studie over het ontstaan van het leven was het experiment dat het **Miller-experiment** werd genoemd en werd uitgevoerd door de Amerikaanse onderzoeker Stanley Miller in 1953. (Het experiment staat ook bekend onder de naam van het 'Urey-Miller experiment' door de bijdrage van de Millers instructeur aan de universiteit van Chicago, Harold Urey).

Dit experiment is het enige 'bewijs' dat gegeven werd om de 'thesis van de moleculaire evolutie' te bewijzen die het eerste stadium van het evolutionistische tijdperk aangaf. Ondanks het feit dat er bijna een halve eeuw voorbij is gegaan, en er een grote technologische ontwikkeling heeft plaatsgevonden, heeft niemand verdere stappen ondernomen. Desondanks wordt Millers experiment nog in de leerboeken onderwezen als de evolutionistische uitleg voor de eerste generatie van levende wezens. Let wel, deze studies ondersteunen hem niet, integendeel zij verwerpen hun thesis, de evolutionisten vermijden noodgedwongen het rondbazuinen van zulke experimenten.

Het experiment van Miller

Het doel van Stanley Miller was om een experimentele ontdekking naar voren te brengen die aantoonde, dat aminozuren, de bouwstenen van proteïne, door het toeval in de levenloze aarde van biljoenen jaren geleden konden ontstaan.

In dit experiment gebruikte Miller een gasmengsel waarvan hij aannam, dat die bestond in de oersoep van de aarde (dit bleek later onrealistisch te zijn), dit gasmengsel bestond uit ammonia, methaan, waterstof en waterdamp. Omdat deze gassen onder natuurlijke omstandigheden niet met elkaar reageren, voegde hij energie aan het milieu toe om een reactie te beginnen. Omdat hij aannam dat deze energie van de bliksem kon komen in het milieu van de oersoep, gebruikte hij een kunstmatige elektrische ontlader om de energie toe te voegen.

Miller kookte dit gas een week lang bij 100° C en voegde daar de elektrische stroom aan toe. Aan het einde van de week, analyseerde Miller de chemicaliën die zich gevormd hadden op de bodem van de pot en ontdekte, dat drie van de 20 aminozuren, waar de basiselementen van de proteïnen uit bestaan, gevormd waren.

Dit experiment zorgde voor grote opwinding onder de evolutionisten en werd als een buitengewoon succes naar voren gebracht. Verder droegen verschillende publicaties, in een staat van dronken euforie, koppen als: “Miller heeft het leven geschapen.” Maar de moleculen die Miller heeft laten vormen, waren slechts een paar ‘levenloze’ moleculen.

Aangemoedigd door dit experiment, produceerden evolutionisten meteen nieuwe scenario's. Stadia die op aminozuren volgden werden snel van een hypothese voorzien. Waarschijnlijk hadden de aminozuren zich later met de juiste volgorde door het toeval tot proteïnen gevormd. Sommige van deze door het toeval gevormde proteïnen plaatsten zichzelf in celmembraanachtige structuren die ‘op de een of andere manier’ tot leven kwamen en een primitieve cel vormden. De cellen voegden zich in de loop der tijd samen en vormden levende organismen. Maar Millers experiment was niets anders dan een zoethoudertje en het is sinds die tijd al vele malen bewezen, dat het niet klopt.

Het experiment van Miller was niets anders dan een voorwendsel

Het experiment van Miller probeerde te bewijzen, dat er uit zichzelf aminozuren gevormd konden worden uit de omstandigheden van de oersoep op aarde, maar het heeft een aantal onjuistheden. Dat zijn de volgende onjuistheden:

1) Door het gebruikmaken van het mechanisme dat de ‘koude trap’ wordt genoemd, isoleerde Miller de aminozuren, zodra deze gevormd werden van de omgeving. Als hij dat niet had gedaan, dan hadden de omstandigheden in de omgeving ervoor gezorgd, dat de aminozuren die gevormd werden, onmiddellijk deze moleculen hadden afgebroken.

Ongetwijfeld bestond dit soort bewust mechanisme om iets te isoleren niet in de omstandigheden van de aardse oersoep. Zonder dit mechanisme zou zelfs als er een aminozuur verkregen was, deze onmiddellijk vernietigd worden. De chemicus Richard Bliss verwoordde de tegenstelling als volgt: “Zonder deze koude trap zouden de chemische producten zeker door de elektrische bron vernietigd worden.”¹²⁴

Inderdaad kon Miller in zijn vorige experimenten geen enkel aminozuur vormen uit dezelfde stoffen zonder gebruik te maken van de koude trapmethode.

2) De atmosfeer van de aardse oersoep die Miller in zijn experiment probeerde na te doen, was niet realistisch. In de jaren tachtig waren wetenschappers het eens, dat er in deze kunstmatige omgeving stikstof en kooldioxide hadden moeten bestaan in plaats van methaan en ammonia. Na een lange periode van stilte bekende Miller zelf, dat de atmosfeer van de omgeving die hij in zijn experiment gebruikte, niet realistisch was.¹²⁵ Waarom hield Miller zo aan deze gassen vast? Het antwoord is eenvoudig. Zonder ammonia was het onmogelijk om een aminozuur samen te stellen. Kevin McKean vertelt hierover in een artikel dat in het tijdschrift *Discover* gepubliceerd is:

Miller en Urey maakten de oude atmosfeer van de aarde na met een mengsel van methaan en ammonia. Volgens hen was de aarde een echt homogeen mengsel van metaal, rots en ijs. Maar in recente studies bleek, dat de aarde heel heet was in die tijden en dat zij was samengesteld uit gesmolten nikkel en ijzer. Daarom moet de chemische atmosfeer uit die tijd voornamelijk zijn samengesteld uit stikstof (N₂) en kooldioxide (CO₂) en waterdamp (H₂O). Maar dit is niet zo gunstig als methaan en ammonia als er organische moleculen geproduceerd moeten worden.¹²⁶

De Amerikaanse wetenschappers J.P. Ferris en C.T. Chen hebben het experiment van Stanley Miller herhaald onder de atmosferische omgeving die kooldioxide, waterstof, stikstof en waterdamp bevatte, en waren niet in staat om zelfs maar een enkel molecule van aminozuur te verkrijgen.¹²⁷

3) Een ander belangrijk punt dat Millers experiment ongeldig maakt, was dat er genoeg zuurstof was om alle aminozuren in de atmosfeer te vernietigen op het moment dat men dacht dat ze gevormd zouden zijn. Dit feit is door Miller genegeerd, en is duidelijk geworden door sporen van geoxideerd ijzer en uranium die in rotsen gevonden zijn waarvan de leeftijd op 3,5 biljoen jaar oud geschat wordt.¹²⁸

Er zijn andere ontdekkingen die laten zien, dat de hoeveelheid zuurstof in dat stadium veel hoger was dan oorspronkelijk door de evolutionisten beweerd is. Onderzoek laat ook zien, dat in die tijd de hoeveelheid ultraviolette straling waaraan de aarde was blootgesteld tienduizend maal groter was dan de evolutionisten aannamen. Deze intense ultraviolette straling zou beslist zuurstof dat in de waterdamp en de kooldioxide in de atmosfeer zit, vrij hebben gemaakt door dit af te breken.

Deze situatie maakt Millers experiment volledig ongeldig, een experiment waarin de zuurstof volledig wordt genegeerd. Als er zuurstof in het experiment gebruikt was, dan zou het methaan uit elkaar zijn gevallen in kooldioxide en water, en de ammonia zou uit elkaar zijn gevallen in stikstof en water. Aan de andere kant, is in een omgeving waar geen zuurstof bestaat ook geen

ozonlaag, en de aminozuren zouden direkt vernietigd worden, omdat zij bloot zouden staan aan de intense ultraviolette straling zonder de bescherming van de ozonlaag. Met andere woorden, met of zonder zuurstof in de oersoep, het resultaat is een vernietigende omgeving voor de aminozuren.

4) Aan het einde van het experiment van Miller waren er veel organische zuren gevormd met de eigenschappen die de structuur en de functie van levende wezens beschadigen. Als de aminozuren niet geïsoleerd waren en in dezelfde omgeving waren achtergelaten met deze chemicaliën, dan zou hun vernietiging of verandering naar andere stoffen door de chemische reacties onafwendbaar zijn.

Verder werd er aan het einde van het experiment een grote hoeveelheid van rechtsdraaiende aminozuren gevormd.¹²⁹ Het bestaan van deze aminozuren verwerpt de theorie zelfs binnen zijn eigen redenering, want rechtsdraaiende aminozuren waren die aminozuren die niet in staat waren om in de samenstelling van levende wezens te functioneren. We kunnen concluderen dat de omstandigheden waarin de aminozuren in het experiment van Miller gevormd werden, niet geschikt waren voor leven. In werkelijkheid nam dit medium de vorm aan van een zuur mengsel, dat alle nuttige moleculen die verkregen waren, vernietigde of oxideerde.

Er is een concrete werkelijkheid waar al deze feiten naar verwijzen: **het experiment van Miller kan niet bewijzen, dat de levende wezens door toeval uit de oersoep van de aarde gevormd zijn.** Dit hele experiment is niets meer dan een doelbewust experiment onder gecontroleerde laboratorium omstandigheden om aminozuren samen te stellen. De hoeveelheid en soorten gassen die in het experiment gebruikt worden, waren ideaal om aminozuren te vormen. De hoeveelheid energie die aan het systeem werd toegevoerd, was nooit te veel of te weinig, maar was precies bepaald om de noodzakelijke reacties te laten plaatsvinden. Het instrumentarium van het experiment was geïsoleerd en wel zodanig, dat er geen schadelijke, vernietigende of andere soorten elementen bij konden komen die de formatie van de aminozuren konden verhinderen, maar die wel zeer waarschijnlijk in de oersoep van de aarde aanwezig waren. Geen enkel element, mineraal of verbinding die onder de omstandigheden van de oersoep van de aarde bestonden, maar die waarschijnlijk de reacties konden veranderen, werd aan het experiment toegevoegd. Zuurstof, dat de vorming van aminozuren zou hebben tegengehouden door oxidatie, is slechts één van die vernietigende elementen. Zelfs onder de ideale laboratoriumomstandigheden was het onmogelijk om aminozuren te vormen die konden blijven bestaan en niet werden afgebroken zonder gebruik te maken van het 'koude trap'-mechanisme.

Eigenlijk verwerpen de evolutionisten zelf met dit experiment de evolutietheorie, want dit experiment bewijst alleen maar dat aminozuren alleen gevormd kunnen worden onder de gecontroleerde omstandigheden in een laboratorium waar alle voorwaarden specifiek ontworpen zijn door een bewuste tussenkomst. Dit wil zeggen, dat de kracht die leven brengt, geen toeval kan zijn, maar eerder een bewuste schepping.

De reden waarom evolutionisten dit bewijs niet accepteren, is hun blinde toewijding aan vooroordelen die volledig onwetenschappelijk zijn. Het is interessant, dat **Harald Urey**, die het experiment met zijn student Stanley Miller georganiseerd heeft, de volgende bekentenis aflegde:

“Elk van ons die de oorsprong van het leven bestudeert ontdekt, **hoe meer we ernaar kijken, dat we steeds meer het gevoel krijgen, dat het te ingewikkeld is om ergens te hebben kunnen evolueren.** Wij geloven allemaal als een geloofsartikel, dat het leven op deze planeet uit dood materiaal geëvolueerd is. Maar het is nu juist, omdat de complexiteit zo groot is, dat het moeilijk voor ons is om dit voor te stellen.”¹³⁰

De atmosfeer van de aardse oersoep en de proteïnen

Ondanks alle inconsistenties die we hierboven genoemd hebben, verwijzen de evolutionisten nog altijd naar het experiment van Miller om de vraag te vermijden hoe de aminozuren zich uit zichzelf in de atmosfeer van de oersoep van de aarde gevormd hebben. Zelfs vandaag nog gaan ze door met het bedriegen van de mensen door te doen alsof dat probleem door dit ongeldige experiment is opgelost.

Maar om het tweede stadium van de oorsprong van het leven uit te leggen, moeten de evolutionisten nog een veel groter probleem het hoofd bieden in vergelijking met de vorming van de aminozuren: **“proteïnen”** dat wil zeggen de bouwstenen van het leven bestaan uit honderden verschillende aminozuren die met elkaar verbonden zijn, in een bepaalde orde.

De bewering dat proteïnen door het toeval onder natuurlijke omstandigheden gevormd zijn is nog veel onrealistischer dan de bewering dat aminozuren door het toeval gevormd zijn. In de voorafgaande pagina's hebben we met de waarschijnlijkheidsberekeningen de wiskundige onmogelijkheid bestudeerd voor de willekeurige samenvoeging van aminozuren in de juiste volgorde om proteïnen te vormen. Nu zullen we de onmogelijkheid bestuderen van de vorming van proteïnen door de chemische vorming daarvan in de oersoep van de aarde.

DE NIEUWSTE EVOLUTIONISTISCHE BRONNEN WEERLEGGEN HET EXPERIMENT VAN MILLER

Tegenwoordig is het experiment van Miller iets dat volledig weerlegd wordt, zelfs onder evolutionistische wetenschappers. In 1998 gaf het februarinummer van het bekende evolutionistische tijdschrift *Earth* het volgende commentaar in een artikel onder de naam: "Life's crucible": Tegenwoordig denken geologen dat de atmosfeer van de oersoep van de aarde voornamelijk bestond uit kooldioxide en stikstof, gasen die veel minder gemakkelijk reageren dan de gasen die in het experiment van 1953 gebruikt zijn. En zelfs als de atmosfeer van Miller bestaan had, hoe konden zulke eenvoudige moleculen als aminozuren de nodige chemische veranderingen ondergaan en zichzelf in ingewikkelde verbindingen veranderen of in polymeren zoals proteïnen zijn? Bij dat gedeelte van het raadsel hief Miller zijn handen ten hemel en zei: "Het is een probleem," hij zuchtte: "Hoe kun je polymeren vormen? Dat is niet zo gemakkelijk." (*Earth*, "Life's crucible", February 1998, p.34) Zoals we zien, heeft zelfs Miller tegenwoordig geaccepteerd, dat zijn experiment tot geen enkele conclusie met betrekking tot de oorsprong van het leven zal leiden. Het feit dat onze evolutionistische wetenschappers dit experiment zo hartstochtelijk omhelsden, wijst alleen maar op de ellende van de evolutie en de wanhoop van zijn verdedigers.

In *National Geographic* wordt in het maartnummer van 1998 in een artikel met de titel: "The emergence of life on earth", het volgende over dit onderwerp gezegd: "Vele wetenschappers denken nu, dat de atmosfeer van de aarde anders was dan wat Miller eerst veronderstelde. Zij denken, dat het

eerder bestond uit kooldioxide en stikstof in plaats van waterstof, methaan en ammonia."

Dat is slecht nieuws voor de chemici. Als ze kooldioxide en stikstof proberen te laten reageren dan krijgen zij een zeer kleine hoeveelheid organische moleculen – het equivalent van een druppel opgelost voedsel dat het water van een zwembad moet kleuren. Wetenschappers vinden het moeilijk zich voor te stellen dat het leven uit zo'n verdunde soep voort kon komen. (*National Geographic*, "The rise of life on earth", March 1998, p. 68.) Samengevat, noch het experiment van Miller, noch de pogingen van een andere evolutionist kunnen de vraag beantwoorden hoe het leven op aarde ontstond. Al het onderzoek dat gedaan is, laat zien, dat het onmogelijk is dat het leven door toeval ontstond en dit bevestigt, dat het leven geschapen is.

De vorming van proteïne is niet mogelijk in water

Als aminozuren zich tot proteïnen vormen, maken zij een speciale verbinding die peptidenverbinding genoemd wordt. Bij de vorming van deze peptidenverbinding komt één watermolecule vrij.

Dit feit verwerpt definitief de uitleg van de evolutionisten dat het leven in het water is ontstaan, want volgens het principe van “Le Châtelier” in de scheikunde, is het niet mogelijk, dat een reactie waar water bij vrijkomt (condensatiereactie) in een waterachtige omgeving plaatsvindt. Van de verwezenlijking van zo’n soort reactie in een waterachtige omgeving wordt gezegd dat het: van alle chemische reacties. ‘de minst waarschijnlijke is die kan plaatsvinden’.

En de oceanen, waarvan beweert wordt, dat dat de plaats is, waarin het leven begon, zijn dan zeker de plaatsen die het minst waarschijnlijk zijn waar aminozuren zich hebben kunnen omzetten in proteïnen. Maar aan de andere kant zou het voor de evolutionisten irrationeel zijn om van mening te veranderen en te beweren dat het leven op het land begonnen zou zijn, want de enige omgeving waar aminozuren tegen ultraviolette straling beschermd zijn, zijn de oceanen en zeeën. Op het land zouden ze door de ultraviolette straling vernietigd worden. Het principe van Le Châtelier ontkracht de bewering van de vorming van het leven in de zee. Dit is een ander dilemma dat de evolutie het hoofd moet bieden.

Een andere wanhopige poging: het experiment van Fox

Door de bovenstaande dilemma’s uitgedaagd, begonnen evolutionisten onrealistische scenario’s te bedenken voor dit ‘waterprobleem’ dat hun theorie absoluut verwerpt. Sydney Fox was één van de bekendste van deze onderzoekers. Volgens hem moeten de eerste aminozuren, direkt nadat zij in de oersoep van de oceaan gevormd zijn, naar een paar kliffen gesleept zijn die in de buurt van een vulkaan stonden. Het water dat dit mengsel bevat, waarin de aminozuren aanwezig waren op die kliffen, moet verdampt zijn als de temperatuur boven het kookpunt kwam. De aminozuren die ‘gedroogd’ werden, konden een verbinding aangaan om proteïnen te vormen.

Maar deze ‘gecompliceerde’ oplossing werd niet door veel mensen onderschreven, want aminozuren kunnen niet zo’n hoge temperatuur verdragen. Onderzoek heeft aangetoond, dat aminozuren onmiddellijk vernietigd werden als zij aan zo’n hoge temperatuur werden blootgesteld.

Maar Fox gaf niet op. Hij voegde de gezuiverde aminozuren samen in het laboratorium ‘onder zeer speciale omstandigheden’ door ze in een droge omgeving te verhitten. De aminozuren gingen een verbinding aan, maar er

werden nog steeds geen proteïnen gevormd. Wat hij eigenlijk verkreeg, waren eenvoudige en ongeordende draaiingen van aminozuren, die kunstmatig met elkaar een verbinding aan waren gegaan, en deze draaiingen leken in de verste verte niet op welk levend aminozuur dan ook. En als Fox deze aminozuren op een constante temperatuur had gehouden, dan zouden deze nutteloze draaiingen uit elkaar gevallen zijn.¹³¹

Een ander punt dat het experiment ongeldig maakte, is dat Fox niet de nutteloze eindproducten gebruikte die uit Millers experiment waren ontstaan, maar zuivere aminozuren van levende organismen. Maar dit experiment, waar de bedoeling van was, dat het een voortzetting van Millers experiment was, had uitgevoerd moeten worden met de resultaten die door Miller verkregen waren. Maar noch Fox noch enige andere onderzoeker gebruikte de nutteloze aminozuren die door Miller verkregen waren.¹³²

Het experiment van Fox werd zelfs in evolutionistische kringen niet positief ontvangen, want het was wel duidelijk, dat de betekeningloze keten aminozuren (proteïnoïden) die hij verkregen had, niet onder natuurlijke omstandigheden gevormd hadden kunnen worden.. Verder was het zo dat proteïnen, de basiseenheden van het leven, nog steeds niet gevormd konden worden. Het probleem van de oorsprong van de proteïnen bleef nog steeds staan. In een artikel van het populaire wetenschappelijke tijdschrift *Chemical engineering news* (uit 1970) werd het experiment van Fox als volgt aangehaald:

Sydney Fox en de andere onderzoekers slaagden erin om de aminozuren tot proteïnoïden samen te voegen door gebruikmaking van speciale verwarmingstechnieken onder omstandigheden die eigenlijk helemaal niet in de vroege stadia van de oersoep van de aarde voorkwamen. Zij komen ook niet overeen met de meest voorkomende proteïnen die in levende wezens aanwezig zijn. Het zijn niets anders dan nutteloze, onregelmatige vlekken. Men zei ook, dat, zelfs als zich in het vroege stadium zulke moleculen gevormd hadden, zij beslist vernietigd zouden zijn.¹³³

De proteïnoïden die Fox verkregen had, verschilden volledig van de echte proteïnen, zowel wat structuur als functie betreft. Het verschil tussen de proteïnen en de 'proteïnoïden' was even groot als tussen een stuk hoog ontwikkeld gereedschap en een hoop onbewerkte grondstoffen.

Verder was er geen enkele kans, dat deze onregelmatige ketens van aminozuren in de atmosferische omstandigheden van de oersoep hadden kunnen overleven. Schadelijke en vernietigende fysische en chemische effecten veroorzaakt door de grote hoeveelheid ultraviolette straling en de onevenwichtige natuurlijke omstandigheden, zouden de reden zijn dat de proteïnoïden uit elkaar zouden vallen.

Door het principe van Le Châtelier was het ook onmogelijk, dat de aminozuren zich onder water verbonden, waar de ultraviolette straling hen niet kon bereiken. Dit in oogmerk genomen, werd het idee dat de proteïnoïden de basis voor het leven vormden, zelfs niet door de wetenschappers ondersteund.

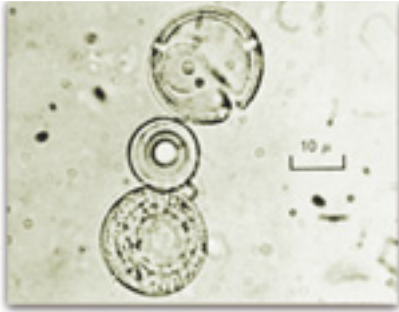
Het wonderbaarlijke molecule: DNA

Onze bestudering op het moleculaire niveau tot dusver hebben laten zien dat de formatie van aminozuren nog totaal niet is verklaard door de evolutionisten. De vorming van proteïne is een mysterie op zichzelf, maar het probleem beperkt zich niet alleen tot aminozuren en proteïnen, dit is slechts het begin. Als we een aantal stappen verder gaan, ligt daar de perfecte structuur van de cel, die de evolutionisten in een impasse brengt. De reden is, dat de cel niet alleen maar een hoop proteïnen is die uit aminozuren zijn opgebouwd; het is een levend mechanisme dat honderden systemen ontwikkeld heeft en dat zo ingewikkeld is, dat het voor de mens tot nog toe onmogelijk is om het geheim te verklaren. Als we de complexe systemen even naast ons neer leggen, kunnen we zeggen, dat de evolutionisten zelfs niet in staat zijn om de vorming van de basiseenheden van de cel uit te leggen.

Terwijl de evolutietheorie niet in staat was om een gedegen verklaring te geven voor het bestaan van de moleculen die de basis van de celstructuur vormen, hebben ontwikkeling in de wetenschap en de genetica ertoe geleid dat de DNA- en RNA-moleculen ontdekt werden, en deze zorgden voor volledig nieuwe problemen voor de evolutietheorie. In 1955 zorgde het werk van twee wetenschappers, James Watson en Francis Crick aan het DNA, dat er in de biologie een nieuw tijdperk aanbrak. Vele wetenschappers richtten hun aandacht op de wetenschap van de genetica. Nu, na jaren van onderzoek, is de structuur van het DNA voor het grootste gedeelte ontrafeld.

Het molecule dat DNA wordt genoemd, wordt in de kernen van ieder van de 100 triljoen cellen van ons lichaam gevonden en bevat een compleet bouwplan van het menselijk lichaam. De informatie bevat alle eigenschappen van een persoon, van fysiek uiterlijk tot de structuur van de innerlijke organen, deze zijn opgeslagen in het DNA door middel van een speciaal coderings-systeem. De informatie op het DNA is gecodeerd door de volgorde van vier speciale basisstoffen waaruit dit molecule opgebouwd is. Deze basisstoffen (nucleotiden) worden aangeduid als A, T, G en C, dit zijn de eerste letters van hun namen. Alle structurele verschillen tussen mensen hangen af van de volgorde van deze letters. Het is een soort databank samengesteld uit vier letters.

De volgorde van de letters in het DNA bepaalt tot in de kleinste details de structuur van een menselijk wezen. Naast uiterlijkheden zoals lengte, oog-

In een experiment produceerde Fox een stof die proteïnoïden werd genoemd. Protonioiden werden willekeurig samengesteld uit combinaties van aminozuren. Anders dan proteïnen van levende wezen, waren dit nutteloze en niet-werkende chemicaliën. Hier is het beeld uit een elektronenmicroscop van de delen van proteïnoïden.

, haar-, en huidskleur bevat het DNA van een enkele cel ook het ontwerp van de 206 beenderen, 600 spieren, het netwerk van 10.000 gehoorsspieren, een netwerk van 2 miljoen optische zenuwen, 100 biljoen zenuwcellen, 130 biljoen meter bloedvaten en 100 triljoen cellen van het lichaam.

Als we de inmatie moesten opschrijven die in het DNA gecodeerd is, dan zouden we een bibliotheek moeten samenstellen van 900 delen van een encyclopedie van ieder 500 pagina's. Deze ongelooflijk omvangrijke informatie is in de delen van het DNA gecodeerd die we genen noemen.

Kan het DNA door toeval tot stand komen?

Op dit moment is er een belangrijk detail dat onze aandacht verdient. Een fout in de volgorde van de nucleotiden die een gen vormen, zorgt ervoor dat het hele gen volledig onbruikbaar wordt. Als we bedenken dat er tweehonderd duizend genen in het menselijk lichaam zitten, dan wordt het wel duidelijk hoe onmogelijk het voor de miljoenen nucleotiden is om al deze genen door toeval in de juiste volgorde te vormen. Een evolutionistische bioloog, Frank Salisbury geeft over deze onmogelijkheid het volgende commentaar:

Een gemiddeld proteïne kan 300 aminozuren bevatten. Het DNA-gen dat dit beheert, zal ongeveer 1000 nucleotiden in zijn keten bevatten. Omdat er vier soorten nucleotiden in een DNA-keten zitten, ieder daarvan heeft 1000 verbindingen, kunnen er 4 tot de 1000ste vormen bestaan. Met het gebruik van een klein beetje algebra (logaritmen) kunnen we zien dat 4 tot de 1000ste gelijk staat aan 10 tot de 600ste. De tien die zichzelf 600 maal vermenigvuldigt, geeft een getal van een 1 gevolgd door 600 nullen! Dit getal is volledig voorbij ons voorstellingsvermogen.¹³⁴

Het getal van **4 tot de 1000ste** is gelijk aan **10 tot de 600ste**. Dit getal wordt verkregen door 600 nullen achter de 1 te plaatsen. Een 10 met elf nullen is een triljoen, om een 1 met 600 nullen voor te stellen is inderdaad moeilijk. De onmogelijkheid van de vorming van RNA en DNA door een toevallige samenvoeging van nucleotiden wordt door de Franse wetenschapper Paul Auger als volgt uitgedrukt:

700-DUIZEND JAAR OUDE ZEELIEDEN

Een aantal experimenten van evolutionisten, zoals het experiment van Miller en dat van Fox, zijn er niet in geslaagd te bewijzen, dat levenloze stof zichzelf zodanig kan organiseren dat daar een ingewikkeld levend wezen uit voortkomt. Dit is een volledig onwetenschappelijke opvatting: elke observatie en elk experiment hebben bewezen, dat die stof daar niet toe in staat is. De beroemde Engelse astronoom en wiskundige Sir Fred Hoyle merkt op dat uit stof niet uit zichzelf zonder een doelbewuste tussenkomst leven kan voortkomen:

“Als er een basisprincipe van de stof bestond die een organisch systeem op de één of andere manier tot leven zou brengen zou dat gemakkelijk in een laboratorium te zien moeten zijn. Men zou bijvoorbeeld een zwembad kunnen nemen om de oersoep na te doen. Vul het met wat voor chemicaliën dan ook of stoffen van welke niet-biologische aard die u maar wilt. Pomp er maar wat voor soorten gas over of doorheen die u maar wilt, en bestraal het met welke straling die u maar kunt bedenken. Laat het experiment maar een jaar doorgaan en kijk dan hoeveel van die 2000 enzymen (proteïnen die door levende cellen gevormd worden) in het bad zijn gekomen. Ik zal het antwoord geven en zo de tijd en moeite en de kosten van het daadwerkelijk verrichten van het experiment besparen. U zult helemaal niets vinden, behalve misschien een teerachtige massa die uit aminozuren en andere eenvoudige organische chemicaliën is samengesteld.” (Fred Hoyle, *The intelligent Universe*, New York, Holt, Rinehard & Winston, 1963, p. 256)

De evolutionistische bioloog Andrew Scot voegt aan hetzelfde feit nog toe: “Neem een stof, verwarm het en roer het, wacht dan. Dat is de moderne versie van Genesis. De ‘fundamentele’ krachten zoals de zwaartekracht, elektromagnetisme en de sterke en zwakke nucleaire krachten zouden de rest moeten doen... Maar hoeveel van dit mooie verhaal wordt er eigenlijk uitgevoerd, en hoeveel is en blijft hoopvolle speculatie? Eigenlijk is het mechanisme van bijna iedere grote stap, van de chemische voorlopers tot de eerste herkenbare cellen, het onderwerp van tegenstrijdigheid of volslagen verwarring.” (Andrew Scott: “Update on Genesis”, *New Scientist*, vol. 106, May 2nd, 1985, p. 30.)

“We moeten een duidelijk onderscheid maken tussen de twee stadia van toeval-
lige vorming van ingewikkelde moleculen, zoals nucleotiden door chemische
reacties. De productie van de nucleotiden één voor één – dit is mogelijk, - en de
combinatie hiervan in heel speciale volgorden. Het tweede is absoluut onmogelijk.”¹³⁵

Zelfs Francis Crick, die jarenlang in de evolutietheorie geloofd had, moest na de ontdekking van het DNA bij zichzelf bekennen, dat zo’n complex molecule niet spontaan door toeval gevormd kon worden door middel van het evolutionistische proces:

Een eerlijk man die met alle kennis gewapend is die ons beschikbaar is, kan alleen maar zeggen, dat op de één of andere manier de oorsprong van het leven op het moment bijna een wonder is.¹³⁶

De Turkse evolutionist, professor Ali Demirsoy, werd gedwongen om over dit onderwerp de volgende bekentenis af te leggen:

Eigenlijk is de waarschijnlijkheid van de vorming van een proteïne en een nucleïnezuur (DNA-RNA) een waarschijnlijkheid die ver boven de schattingen ligt. Verder is de kans dat een bepaalde proteïneketen verschijnt, zo klein, dat het wel astronomisch genoemd kan worden.¹³⁷

Hier komen we een heel interessant dilemma tegen: terwijl het DNA zich alleen kan vermenigvuldigen met de hulp van een paar enzymen die eigenlijk proteïnen zijn, kan de vorming van deze enzymen alleen maar gerealiseerd worden door de informatie die op het DNA is opgeslagen. Omdat beide van elkaar afhankelijk zijn, moeten zij tegelijkertijd vóór de replicatie bestaan, of één van hen moet ‘geschapen’ zijn voor de ander. De Amerikaanse microbioloog Jacobson geeft over dit onderwerp het volgende commentaar:

“Aanwijzingen voor de ontwerpen van de reproductie, voor energie en de ontrekking van delen uit de huidige omgeving, voor de groeivolgorde en voor het mechanisme dat de instructies naar de groei vertaalt, moesten alle tegelijkertijd aanwezig zijn op dat moment (toen het leven begon). Deze combinatie van gebeurtenissen lijkt een ongelooflijk onwaarschijnlijk samenspel en is vaak beschreven als goddelijke tussenkomst.¹³⁸

Het citaat hierboven is twee jaar na de ontdekking van de DNA-structuur door James Watson en Francis Crick geschreven. Maar ondanks alle ontwikkelingen in de wetenschap blijft dit probleem voor de evolutionisten onoplosbaar.

Twee Duitse wetenschappers, Junker en Scherer legden uit, dat voor de syntheses van ieder molecule een chemische evolutie nodig is, die voor de noodzakelijke afzonderlijke omstandigheden zorgt, en dat de waarschijnlijkheid van de samenvoeging van deze materialen, die theoretisch verschillende methoden nodig hebben om te ontstaan, nul is.

Tot nu toe is er geen enkel experiment bekend waarin we alle benodigde moleculen kunnen verkrijgen die voor de chemische evolutie nodig zijn. Daarom is het essentieel om de verschillende moleculen op verschillende plaatsen onder zeer goed aangepaste omstandigheden te produceren en ze dan naar een andere plaats te brengen om te kunnen reageren en hen tegen schadelijke elementen zoals hydrolyse en fotolyse te kunnen beschermen.¹³⁹

Kort gezegd: de evolutietheorie is niet in staat om maar één van de evolutionistische stadia die op het moleculair niveau plaatsvinden, te bewijzen. In plaats van antwoorden op zulk soort vragen te geven, verwijst de ontwikkeling van de wetenschap naar nog ingewikkeldere vormen die nog minder goed te verklaren zijn.

Maar het is interessant te zien, dat de evolutionisten in al deze onmogelijke scenario's geloven, alsof zij een wetenschappelijk feit zijn. Omdat zij zo

Alle informatie van levende wezens is opgeslagen in het DNA-molecule. Deze ongelooflijke efficiënte informatie-opslagmethode is alleen al een duidelijk bewijs dat het leven niet door toeval tot stand gekomen is, maar doelbewust ontworpen, of om het beter te zeggen, op fantastische wijze geschapen is.

geconditioneerd zijn dat ze de schepping niet kunnen toegeven, hebben zij geen andere mogelijkheid om in het onmogelijke te geloven. Een beroemd bioloog uit Oostenrijk, Michael Denton zegt in zijn boek: *“Evolutie: een theorie in crisis* het volgende:

“Voor sceptici is het idee dat de genetische programma’s van hogere organismen die uit ongeveer een miljard eenheden informatie bestaan, gelijk aan de volgorde van letters van een kleine bibliotheek van duizend delen, die een gecodeerde vorm inhoudt van duizenden ingewikkelde algoritmen die de groei en ontwikkeling van biljoenen en biljoenen cellen in de gaten houden, verder bepalen en ordenen om zo een ingewikkeld organisme te vormen, werden samengesteld door een zuiver willekeurig proces eenvoudig een belediging van het gezonde verstand. Maar voor de Darwinist, is het idee zonder twijfel acceptabel - het paradigma heeft de voorkeur!¹⁴⁰

Een andere mislukte poging van de evolutionisten: “De wereld van het RNA”

De ontdekking in de zeventiger jaren dat de gassen die in de oersoep bestonden, ervoor zorgden, dat de synthese van de aminozuren onmogelijk is, was een grote klap voor de moleculaire evolutietheorie. Men begreep toen, dat ‘de experimenten van de primitieve atmosfeer’ van evolutionisten zoals Miller, Fox en Ponnampereuma geen waarde meer hadden. Daarom werden in de tachtiger jaren nieuwe pogingen door evolutionisten ondernomen. Met als resultaat, dat het scenario van de ‘RNA-Wereld’ naar voren werd geschoven,

dat aannam, dat het niet de proteïnen waren die het eerst gevormd werden, maar het RNA-molecule dat de informatie voor de proteïnen bevatte.

Volgens dit scenario, dat door Walter Gilbert naar voren werd gebracht, dit was een chemicus van Harvard uit 1986, werd biljoenen jaren geleden een RNA-molecule dat op de één of andere manier erin slaagde om door toeval zelfreplicerend te zijn, gevormd. Daarna begon dit RNA-molecule proteïnen te vormen die door externe effecten geactiveerd werden. Daarna werd het noodzakelijk, dat deze informatie in een tweede molecule werd opgeslagen en op de één of andere manier verscheen er een DNA-molecule.

Omdat dit scenario in ieder stadium gevormd is door een keten van onmogelijkheden, kon dit nauwelijks denkbare scenario alleen het probleem maar vergroten en het bracht een aantal onnavolgbare vragen naar voren in plaats van een antwoord voor de oorsprong van het leven te bieden:

1) Als het al onmogelijk is om te verklaren hoe door toeval zelfs maar één van de nucleotiden waaruit het RNA bestaat, gevormd kan worden, hoe is het dan voor deze denkbeeldige nucleotiden mogelijk om het RNA te vormen door in de juiste volgorde samen te komen? De evolutionistische bioloog John Horgan geeft de onmogelijkheid van de toevallige vorming van het RNA als volgt toe:

Als de onderzoekers het concept van de RNA-wereld nauwkeurig blijven onderzoeken, komen er meer problemen. Hoe is het RNA voor het eerst opgekomen? RNA en zijn onderdelen zijn moeilijk in een laboratorium onder de beste omstandigheden samen te voegen, en veel minder onder waarschijnlijke omstandigheden.¹⁴¹

2) Zelfs als we aannemen, dat het door het toeval gevormd is, hoe kan dit

Watson en Crick met een vast model van het DNA molecule

RNA een enkele nucleotide vormen die ‘besloten’ heeft om zelfvermenigvuldigend te zijn en met wat voor soort mechanisme kan het deze zelfvermenigvuldiging uitvoeren? Waar kon het nucleotiden vinden om te gebruiken, toen het zichzelf wou vermenigvuldigen? Zelfs de evolutionistische microbiologen Gerald Joyce en Leslie Orgel geven uitdrukking aan hun wanhoop over de situatie in hun boek met de titel: *“In de RNA-wereld.”*

Deze discussie heeft zich zogezegd op een stropop gefocust: de mythe van een zelfreplicerend RNA-molecuul die opeens verscheen uit een soep van willekeurige polynucleotiden. Dit is niet alleen onrealistisch in het licht van ons hedendaags begrip van de prebiologische chemie, maar de catalytische mogelijkheid van het RNA is zelfs voor een goedgegelovige optimist teveel gevraagd.¹⁴²

3) Zelfs als we aannemen, dat er een zelfreplicerend RNA in de wereld van de oersoep waren, en dat de talloze aminozuren van ieder soort dat direkt door het RNA bruikbaar was, beschikbaar was en dat al deze onmogelijkheden plaatsvonden, dan leidt de situatie nog niet naar de vorming van een enkel proteïne. Want RNA bevat slechts informatie over de structuur van proteïnen. Aminozuren daarentegen zijn grondstoffen. Niettemin bestaat er geen mechanisme om proteïnen te produceren. Om het bestaan van het RNA als voldoende te beschouwen voor de productie van proteïne is even onzinnig als te verwachten, dat een auto zichzelf vormt en in elkaar zet door het ontwerp op papier te zetten en de duizenden delen bij elkaar op te stapelen. Ook in dat geval vindt er helemaal geen productie plaats. Omdat er geen fabriek of arbeiders bij het proces betrokken zijn.

Een proteïne wordt in de ribosomenfabriek geproduceerd, met behulp van vele enzymen en als resultaat van een buitengewoon ingewikkeld proces in de cel. Ribosomen zijn complexe celorganellen die van proteïnen gemaakt zijn. Daarom brengt deze situatie weer een onredelijke veronderstelling voort, namelijk dat ribosomen ook door het toeval en op dezelfde tijd ontstaan moeten zijn. Zelfs Nobelprijswinnaar Jacques Monod, die één van de fanatiekste verdedigers van de evolutie is, legt uit, dat de synthese van een gezien moeten worden als iets dat slechts afhankelijk is van de informatie uit de nucleïnezuren:

De code is betekenisloos tenzij hij vertaald wordt. De machinerie van de vertaling in de moderne cel bestaat uit tenminste vijftig macromoleculaire onderdelen, die zelf weer door het DNA gecodeerd zijn: de code kan niet vertaald worden, tenzij er producten voor de vertaling gebruikt worden. Het is de moderne

Prof. Francis Crick:
**“De oorsprong van
 het leven lijkt bijna
 wel een wonder.”**

*versie van de uitdrukking: wat was er eerder, de kip of het ei? Wanneer en hoe werd deze cirkel gesloten? Dit is bijzonder moeilijk voor te stellen.*¹⁴³

Hoe kon een RNA-keten in de oersoep zo'n beslissing nemen en wat voor methode kon het in het werk hebben gesteld om de proteïneproductie te realiseren door voor deze klus de functie van de vijftig gespecialiseerde onderdelen helemaal zelf uit te voeren? Evolutionisten hebben op deze vragen geen antwoord.

Dr. Leslie Orgel, één van de partners van Stanley Miller en Francis Crick aan de Universiteit van San Diego, California, gebruikt de uitdrukking 'scenario' voor de mogelijkheid van 'de oorsprong van het leven door de RNA-wereld'. Orgel beschrijft wat voor eigenschappen dit RNA zou moeten hebben en hoe onmogelijk dit was, in haar artikel met de titel: "De oorsprong van het leven" gepubliceerd in *American Scientist* in oktober 1994:

Dit scenario had kunnen vóórkomen, moeten we opmerken, mits het prebiotische RNA twee eigenschappen had die tegenwoordig niet meer duidelijk zijn: Een mogelijkheid tot vermenigvuldiging zonder de hulp van proteïnen en de mogelijkheid om iedere stap van de proteïnesynthese te katalyseren.¹⁴⁴

Zoals wel duidelijk is, kunnen we deze twee complexe en buitengewoon belangrijke processen van een molecule zoals het RNA, alleen verwachten door een denkbeeldige evolutionistische macht en denkwijze. Concrete wetenschappelijke feiten maken het daarentegen duidelijk, dat de these van de RNA-wereld, wat een nieuw model is dat is voorgesteld voor de vorming van het leven door verandering, slechts een onwaarschijnlijke fabel is.

Biochemicus Gordon C. Mills van de Universiteit van Texas en moleculair bioloog Dean Kenyon van de San Francisco State University schatten de barsten van het scenario van de RNA wereld in en komen tot een korte conclusie in hun artikel getiteld "The RNA world: A critique": "*RNA is een opmerkelijk molecuul. De hypothese van de RNA-wereld is een ander geval. We hebben geen reden om het als vaststaand te beschouwen, of zelfs als veel belovend.*"¹⁴⁵

Het artikel van de wetenschappelijke schrijver Brig Klyce uit 2001 legt uit, dat de evolutionistische wetenschappers over dit onderwerp erg vasthoudend zijn, maar dat de resultaten die tot dusver verkregen zijn, al hebben laten zien, dat hun inspanningen nutteloos zijn:

"Onderzoek in de RNA-wereld in een industrie van gemiddelde omvang. Dit onderzoek heeft aangetoond hoe bijzonder moeilijk het voor levende cellen zou zijn om door toeval uit levenloze materie te ontstaan in de tijd die op aarde beschikbaar is. Deze demonstratie is een waardevolle bijdrage aan de wetenschap. Aanvullend onderzoek zal ook waardevol zijn. Maar volhouden, dat het

BEKENTENISSEN VAN EVOLUTIONISTEN

Waarschijnlijkheidsberekeningen maken duidelijk, dat complexe moleculen als proteïnen en nucleïnezuren (RNA en DNA) nooit onafhankelijk van elkaar door toeval gevormd kunnen worden. Maar evolutionisten hebben een groter probleem op te lossen, al deze complexe moleculen zouden tegelijkertijd hebben moeten bestaan om het leven tot stand te brengen. De evolutietheorie is volledig door deze eis van de kaart geveegd. Dit is het punt waarop leidende evolutionisten tot een bekentenis zijn gekomen. Bijvoorbeeld de directe collega van Stanley Miller en Francis Crick van de Universiteit van San Diego, California, een bekend evolutionist, Dr. Leslie Orgel, zegt:

Het is hoogst onwaarschijnlijk, dat proteïnen en nucleïnezuren, die beide een ingewikkelde structuur hebben, spontaan tegelijkertijd op dezelfde plaats verschenen. Maar het is ook onmogelijk om het één zonder het andere te hebben. En zo zou men op het eerste gezicht zeggen dat het leven eigenlijk nooit door chemische methoden tot stand zou kunnen zijn gekomen. (Leslie E. Orgel, "The origin of life on Earth", Scientific American, vol. 271, October 1994, p. 78.)

Hetzelfde feit wordt ook door andere wetenschappers toegegeven:

DNA kan zijn werk niet doen, en ook geen ander DNA vormen, zonder de hulp van katalytische proteïnen of enzymen. Kortom, proteïnen kan niet zonder DNA en DNA kunnen niet zonder proteïnen. (John Horgan: "In the beginning," Scientific American, vol 264, February 1991, p. 119)

Hoe kon de genetische code, tezamen met de manieren om het te vertalen (ribosomen en RNA moleculen) ontstaan? Op dit moment moeten we onszelf tevreden stellen met een gevoel van verbazing en ontzag, in plaats van een antwoord te geven. (Douglas r. Hofstadter, Gödel, Escher, Bach: An eternal golden braid, New York, Vintage Books, 1980, p. 548)

De wetenschappelijke correspondent van de New York Times, Nicholas Wade, geeft dit commentaar in zijn artikel uit 2000:

"Alles over de oorsprong van het leven op aarde is een mysterie en het lijkt wel hoe meer we weten des te accuter de puzzel wordt. (Nicholar Wade, "The life origins get murkier and Messier", The New York Times, 13 juni, 2000. pp. D1-D2.)

leven spontaan verschijnt uit levenloze chemicaliën, is in het licht van de pas begrepen problemen verbazend. Het is te vergelijken met het werk van de alchemisten uit de middeleeuwen die maar steeds probeerden lood in goud te veranderen.¹⁴⁶

Het leven is een concept dat verder gaat dan hopen moleculen

Laten we alle onmogelijkheden nu even vergeten en aannemen, dat er een proteïnemolecule gevormd is in de onwaarschijnlijkste en niet te controleren omstandigheden van de aardse oersoep. De vorming van één enkel proteïne is niet voldoende; dit proteïne zou geduldig duizenden, misschien miljoenen jaren moeten wachten in deze niet te controleren omgeving zonder enige schade op te lopen, tot er door toeval onder dezelfde omstandigheden een ander

molecule gevormd wordt. Het zou moeten wachten tot er miljoenen van deze correcte en essentiële proteïnen onder dezelfde omstandigheden door toeval gevormd zouden worden. Die welke eerder gevormd zijn, zouden geduldig genoeg moeten zijn om te wachten, en niet vernietigd moeten worden, ondanks de ultraviolette stralen en de indringende mechanische effecten, tot dat andere precies naast hen gevormd zouden worden. Dan zouden deze proteïnen in de juiste aantallen, die allemaal op diezelfde plek ontstaan zouden moeten zijn, bij elkaar moeten komen en betekenisvolle combinaties maken en de celorganellen moeten vormen. Er mogen geen extern materiaal, schadelijke moleculen of nutteloze proteïneketens tussenkomen. Dan, zelfs als deze organellen op een buitengewone harmonieuze en goedsamenwerkende manier samenkomen binnen het ontwerp en het plan, dan moeten zij alle benodigde enzymen bij zich nemen en zich met een membraan bedekken, de binnenkant moet met een speciale vloeistof gevuld worden die de ideale omgeving voor hen vormt. Zelfs als deze “hoogst onwaarschijnlijke” gebeurtenissen werkelijk door het toeval plaatsvinden, zou deze hoop moleculen dan tot leven komen?

Het antwoord is nee, want door onderzoek is duidelijk geworden, dat er **voor het begin van het leven meer nodig is dan een combinatie van al de materialen die voor het leven essentieel zijn.** Zelfs als alle essentiële proteïnen voor het leven verzameld werden en in een testbuis gedaan, zouden deze inspanningen nog niet de productie van een levende cel tot resultaat hebben. Alle experimenten die voor dit onderwerp zijn uitgevoerd, zijn een mislukking geworden. Alle observaties en experimenten geven aan, dat leven slechts uit leven kan voortkomen. De opvatting dat leven zich uit niet-levende objecten geëvolueerd heeft, met andere woorden ‘niet-biogenetisch’, is een sprookje dat alleen in de dromen van de evolutionisten bestaat en volkomen in strijd is met de resultaten van iedere observatie en ieder experiment.

Daarom moet het eerste leven op aarde uit ander leven zijn voortgekomen. Dit is een weerspiegeling van Allahs naam van “Hayy”(De eigenaar van het leven). Het leven kan slechts beginnen, zich voortzetten en beëindigen door Zijn wil. Evolutie is niet alleen niet in staat te verklaren hoe het leven begon, het is ook absoluut niet in staat uit te leggen hoe de materialen die voor het leven essentieel zijn, zich gevormd hebben en bij elkaar zijn gekomen.

Chandra Wickramasinghe beschrijft de werkelijkheid die hij als wetenschapper tegenkwam, terwijl hem zijn hele leven verteld was dat het leven ontstaan is als resultaat van toevallige gebeurtenissen:

Sinds mijn vroegste training als wetenschapper werd ik al sterk gehersenspoeld om te geloven, dat wetenschap niet kan bestaan met een soort van bewuste schepping. Die opvatting moest pijnlijk verwijderd worden. Op dit moment kan ik geen enkel rationeel argument vinden om de argumenten die pleiten voor ekjer-ing tot God te weerleggen. Wij hadden een open geest ; nu realiseren wij ons dat het enige logische antwoord is, dat het leven geschapen is - en niet door toeval willekeurig bij elkaar is geraapt.¹⁴⁷

De thermodynamica ontkracht de evolutie

De tweede wet van de thermodynamica, die als één van de basiswetten van de natuurkunde geaccepteerd is, zegt dat onder normale omstandigheden, alle systemen die aan zichzelf zijn overgelaten op den duur in verwarring raken, verstrooid worden en vernield, dit in directe relatie met de hoeveelheid tijd die daar overheen gaat. Alles, levend of niet-levend, verslijt, vergaat, breekt zich af en wordt vernietigd. Dit is het absolute einde dat alle wezens volgens deze wet op de één of andere manier zullen ondergaan, dit onvermijdbare proces is onomkeerbaar.

Dit is iets wat we allemaal gezien hebben. Als je bijvoorbeeld een auto naar de woestijn brengt en die daar achterlaat, kun je moeilijk verwachten, dat je die in een betere conditie terug ziet, als je jaren later daar weer komt. Integendeel, je zult zien, dat de banden leeg zijn, de ramen gebroken, dat het chassis is gaan roesten en dat de motor vergaan is. Hetzelfde onafwendbare proces geldt voor levende wezens en gaat vaak nog sneller.

De tweede wet van de thermodynamica is het middel waardoor dit natuurlijke proces omschreven is, met zijn fysische vergelijkingen en berekeningen.

Deze bekende wet is ook bekend als de Wet van Entropie. Entropie is de mate van wanorde die op een systeem in de fysica van toepassing is. De entropie van een systeem neemt toe als het wanordelijker wordt, meer verspreid raakt en in een niet-geplande vorm van orde georganiseerd is. Hoe hoger de wanorde van een systeem is, hoe hoger de entropie is. De wet van de entropie zegt, dat het gehele universum onomkeerbaar naar een wanordelijker, minder geplande en minder georganiseerde staat toe beweegt.

De geldigheid van de tweede wet van de thermodynamica, of de wet van de entropie is experimenteel en theoretisch vastgesteld. De belangrijkste wetenschappers van onze tijd zijn het eens, over het feit, dat de Wet van de entropie in de volgende historische periode het geldend paradigma zal zijn. Albert Einstein, de grootste wetenschapper van onze tijd, zei, dat het de eerste wet van alle wetenschappen is. Sir Arthur Eddington verwees ernaar als de 'suprême metafysische wet van het hele universum'.¹⁴⁸

De evolutietheorie is een bewering die onderhouden wordt door de volledige onwetendheid over deze en universele basiswet uit de fysica. Het mechanisme dat de evolutie aanbiedt, gaat volledig tegen deze wet in. De evolutietheorie zegt, dat wanordelijke, verstrooide en anorganische atomen en moleculen in de loop der tijd spontaan samenkwamen in een bepaalde orde en met een bepaald plan om zich tot buitengewoon complexe moleculen zoals proteïnen, DNA en RNA te vormen, die daarna geleidelijk miljoenen verschillende soorten levende wezens met een nog veel ingewikkelder structuur vormden. Volgens de evolutietheorie wordt dit zogenaamde proces, dat in ieder stadium steeds meer gepland, meer geordend en complexer georganiseerd, wordt door zichzelf onder natuurlijke omstandigheden gevormd. De Wet van entropie laat zien, dat dit zogenaamde natuurlijke proces in zijn geheel tegen de wetten van de fysica ingaat.

Evolutionistische wetenschappers zijn zich ook van dit feit bewust. J.H. Rush zegt:

“Op de ingewikkelde weg van de evolutie vertoont het leven een opmerkelijk contrast met de tendens die in de tweede wet van de thermodynamica tot uitdrukking is gebracht. Terwijl de tweede wet een onomkeerbare voortgang naar toenemende entropie en wanorde weergeeft, evolueert het leven voortdurend naar hogere niveaus van orde.¹⁴⁹

De evolutionistische wetenschapper Roger Lewin brengt de impasse van de thermodynamica met betrekking tot de evolutie tot uitdrukking in een artikel in *Science*:

“Een probleem dat biologen het hoofd moeten bieden is de klaarblijkelijke tegenstelling van de evolutie met de tweede wet van de thermodynamica. Systemen behoren in de loop der tijd uit elkaar te vallen, minder te worden, niet meer geordend.”¹⁵⁰

Een andere evolutionistisch wetenschapper, George Stravropoulos, heeft het in het bekende evolutionistische tijdschrift *American Scientist* over de thermodynamische onmogelijkheid van de spontane vorming van het leven en de onmogelijkheid om het bestaan van ingewikkelde levende mechanismen door natuurwetten uit te leggen, hij brengt het als volgt onder woorden:

“Maar onder normale omstandigheden kan er nooit een complex organisch molecuule spontaan gevormd worden, het zou eerder ontbinden, dit in overeen-

De wet van de thermodynamica luidt dat natuurlijke omstandigheden altijd leiden tot wanorde en verlies van informatie. De evolutietheorie daarentegen is een onwetenschappelijk geloof, dat helemaal tegen deze wet ingaat.

stemming met de tweede wet. Het is zeker zo, dat hoe ingewikkelder het is, des te onstabiel het is, en het is zeker, dat vroeger of later zijn ontbinding zal plaatsvinden. Fotosynthese en alle levensprocessen en het leven zelf kunnen ondanks verwarrende of bewust verwarrende taal nog niet begrepen worden in termen van de thermodynamica of andere exacte wetenschappen.¹⁵¹

Zoals erkend bevat de tweede wet van de thermodynamica een onoverkoombaar obstakel voor het scenario van de evolutie, dit zowel op terrein van de logica als op terrein van de wetenschap. Omdat de evolutionisten niet in staat zijn om een wetenschappelijke of consistente verklaring te geven om dit obstakel te overwinnen, kunnen zij het maar in hun eigen fantasie verslaan. Bijvoorbeeld, de beroemde evolutionist Jeremy Rifkin merkt op, dat in zijn geloof de evolutie de wetten van de fysica met ‘magische krachten’ overstijgt:

“De wet van de entropie zegt, dat de evolutie de overl beschikbare energie voor het leven op deze planeet verspreidt. Ons concept van de evolutie is precies het tegendeel. Wij geloven, dat de evolutie op de één of andere magische manier een grotere waarde van alles scheidt en een orde op aarde.”¹⁵²

De mythe van het ‘open systeem’

Omdat de evolutionisten met al deze waarheden geconfronteerd werden, hebben zij hun toevlucht genomen in het mangelen van de tweede wet van de thermodynamica, zij zeggen, dat het alleen geldt voor ‘gesloten systemen’ en dat ‘open systemen’ buiten het bereik van deze wet vallen.

Een ‘open systeem’ is een thermodynamisch systeem waar de energie in en uit stroomt, in tegenstelling met een ‘gesloten systeem’ waarin de interne energie en stof constant blijven. Evolutionisten beweren, dat de wereld een open systeem is; dat er een voortdurende toevoer van energie van de zon is, en dat de Wet van de entropie niet op de wereld als geheel van toepassing is en dat de geordende ingewikkelde levensvormen voort kunnen komen uit ongeordende, eenvoudige niet-levende structuren.

Maar er is hier een duidelijke tekortkoming. **Het feit dat een systeem een inkomende energiestroom is, is niet genoeg om het systeem geordend te maken. Er zijn speciale mechanismen nodig om de energie te laten functioneren.** Bijvoorbeeld, een auto heeft een motor nodig en een transmissiesysteem en daaraan verwante controlemechanismen om de energie in de brandstof te laten werken. Zonder zo’n conversiesysteem kan de auto de energie in de brandstof niet gebruiken.

Hetzelfde geldt voor het geval van het leven. Het is waar, dat het leven zijn energie van de zon opneemt. Maar de zonne-energie kan slechts in chemische energie omgezet worden door ongelooflijke ingewikkelde conversie-

systemen in levende wezens (zoals de fotosynthese in planten en het spijsverteringssysteem bij mensen en dieren). Geen enkel levend wezen kan zonder zo'n energieconversiesysteem leven. Zonder zo'n conversiesysteem is de zon niets anders dan een bron van vernietigende energie, die brandt, roostert of doet smelten.

Zoals we gezien hebben, is een thermodynamisch systeem zonder enig soort energieconversiemechanisme ongunstig voor de evolutie, of het nu open of gesloten is. Niemand beweert, dat zo'n ingewikkeld en bewust mechanisme in de natuur bestaan zou kunnen hebben onder de omstandigheden van de oersoep. Maar het ware probleem voor de evolutionisten is de vraag hoe ingewikkelde energieconversiemechanismen zoals de fotosynthese in planten, die zelfs niet met de modernste technologie na kan worden gemaakt, uit zichzelf tot stand hebben kunnen komen.

De instroom van zonne-energie op de wereld heeft op zichzelf geen effect in het scheppen van orde. Ongeacht hoe hoog de temperatuur ook kan worden, de aminozuren weigeren om bindingen te maken in geordende volgorde. Energie alleen is niet voldoende om aminozuren zulke ingewikkelde moleculen te laten vormen als proteïnen of om proteïnen de nog ingewikkelder georganiseerde structuren te laten vormen van de celorganellen. De ware en essentiële bron van deze organisatie, op alle niveaus is een bewust ontwerp, met een ander woord, schepping.

De mythe van het 'zelf organiseren van de materie'

Omdat men zich bewust is van de tweede wet van de thermodynamica, wordt evolutie onmogelijk, sommige evolutionisten hebben spectaculaire pogingen ondernomen om de kloof tussen deze twee te dichten en zo evolutie mogelijk te maken. Zoals gewoonlijk, laten zelfs deze pogingen zien, dat de evolutietheorie een onmogelijke, onherroepelijke impasse het hoofd moet bieden.

Er is één persoon die zich door zijn inspanningen om de thermodynamica en de evolutie te laten samengaan, onderscheidt, dit is de Belgische wetenschapper Ilya Prigogine. Beginnend bij de chaostheorie, stelt Prigogine een aantal hypothesen voor waarin orde uit chaos (wanorde) voortkomt. Hij beweert, dat een paar open systemen een vermindering van entropie kunnen ondergaan door de invloed van energie van buitenaf, en de verschenen 'orde' is een bewijs dat de 'materie zichzelf organiseert'. Sinds dat moment is het concept van de 'zelforganiserende materie' behoorlijk populair onder evolutionisten en materialisten. Zij gedragen zich alsof zij een materialistische oorsprong van de complexiteit van het leven gevonden hebben en een materialistische oplossing voor het probleem van het ontstaan van het leven.

Maar als we beter kijken, zien we, dat dit argument helemaal abstract is en dat eigenlijk alleen maar de wens de vader van de gedachte is. Verder omvat het een heel naïef beeld. Dit beeld is de bewuste vermenging van twee verschillende concepten ‘**zelforganisatie**’ en ‘**zelfordening**’.¹⁵³

Wij kunnen het door middel van een voorbeeld uitleggen. Stelt u zich een kuststrook voor met verschillende soorten stenen die door elkaar liggen. Grote stenen, kleinere stenen en hele kleine steentjes. Als een grote golf de kust raakt, kan er een ordening onder de stenen optreden. Het water zal de stenen met gelijk gewicht in gelijke hoeveelheid optillen. Als de golf terugvloeit, zullen de stenen waarschijnlijk geordend zijn, van de kleinste tot de grootste dichtbij de zee.

Dit is een zelfordenend proces. De kust is een open systeem en de invloed van energie (de golf) kan voor de ordening zorgen. Merk echter wel op, dat hetzelfde proces geen zandkasteel op het strand kan maken. Als we een zandkasteel zien, dan weten we zeker, dat iemand dat gemaakt heeft. Het verschil tussen het kasteel en de geordende stenen is dat het eerste op een heel speciale complexiteit duidt, terwijl de laatste alleen een herhalende orde inhouden. Het is alsof een typemachine honderden malen ‘aaaaaaaaaaaa’ heeft getypt, omdat een object (instroom van energie) op de letter a van het toetsenbord gevallen is. Natuurlijk houdt de herhalende orde van de ‘a’s geen enkele informatie en dus geen enkele complexiteit in. Je hebt een bewuste geest nodig om een ingewikkelde rij letters te vormen die informatie bevat.

Hetzelfde geldt voor de wind die in een kamer vol stof blaast. Voor deze instroom was het stof overal verspreid. Als de wind binnenkomt, zal het stof zich in de hoek van de kamer verzamelen. Dit is zelfordenend. Maar het stof organiseert zichzelf nooit, en vormt dan nooit een plaatje van een man op de vloer van de kamer.

Deze voorbeelden lijken erg op de scenario’s van de ‘zelforganisatie’ van de evolutionisten. Zij beweren, dat materie de neiging tot zelforganisatie heeft, en geven dan voorbeelden van zelfordening en proberen die twee concepten met elkaar te verwarren. Prigogine geeft zelf voorbeelden van zelfordenende moleculen bij de instroom van energie. De Amerikaanse wetenschappers Thaxton, Brandley en Olsen leggen het feit in hun boek: *“Het geheim van de oorsprong van het leven”* als volgt uit:

...In elk geval worden de willekeurige bewegingen van moleculen in een vloeistof spontaan vervangen door een hoog geordend gedrag. Prigogine, Eigen en anderen suggereerden, dat eenzelfde soort zelforganisatie bij organische chemie kan voorkomen en waarschijnlijk voor hoogontwikkelde macromoleculen gezorgd kan hebben die essentieel voor levende wezens zijn. Maar zulke analo-

gieën zijn van geringe betekenis bij de vraag naar de oorsprong van het leven. Een belangrijke reden hiervoor is, dat zij geen onderscheid kunnen maken tussen orde en complexiteit... Regelmaat of orde kan niet dienen om de grote hoeveelheid informatie die voor levende wezens nodig is op te slaan. Er is eerder een zeer onregelmatige, maar specifieke structuur nodig dan een geordende structuur. Dit is een belangrijke zwakte van de analogie. Er is geen duidelijke verbinding tussen het soort spontane ordening die voorkomt uit de instroom van energie door zulke systemen en het werk dat nodig is om de onregelmatige informatie-intensieve moleculen als DNA en proteïnen te bouwen.¹⁵⁴

Eigenlijk moest Prigogine zelf accepteren, dat zijn argumenten niet de oorsprong van het leven konden verklaren. Hij zei:

“Het probleem van de biologische orde houdt de overdracht van de moleculaire activiteit naar de supermoleculaire orde van de cel in. Dit probleem is nog helemaal niet opgelost.”¹⁵⁵

Waarom geloven de evolutionisten nog steeds aan de onwetenschappelijke scenario's als 'het zelforganiseren van de materie'? Waarom blijven zij de duidelijke intelligentie in levende systemen verwerpen? Het antwoord is dat zij een dogmatisch geloof in het materialisme hebben en dat zij geloven, dat de materie de één of andere mysterieuze kracht heeft om het leven te scheppen. Een professor in de chemie van de Universiteit van New York en een expert in DNA, Robert Shapiro, legt het geloof van de evolutionisten en het materialistische dogma dat daar de grondslag voor is als volgt uit:

“Er is nog een ander evolutionistisch principe nodig om ons over de kloof van het mengen van eenvoudige natuurlijke chemicaliën naar de eerste effectieve replicator te tillen. Dit principe is nog niet in detail beschreven of getoond, maar men verwacht het en het wordt namen gegeven als de chemische evolutie en het zelf-organiseren van materie. Men gaat er in de filosofie van het dialectische materialisme vanuit dat dit principe bestaat, zoals het op de oorsprong van het leven door Alexander Oparin is toegepast.¹⁵⁶

Dit alles maakt duidelijk, dat de evolutie een dogma is dat tegen de empirische wetenschap in gaat en dat het ontstaan van de oorsprong van levende wezens alleen maar uitgelegd kan worden door de inmenging van een bovennatuurlijke kracht. Die bovennatuurlijke kracht is de schepping van Allah, Die het hele universum uit het niets geschapen heeft. De wetenschap heeft bewezen, dat de evolutie wat betreft de thermodynamica nog steeds onmogelijk is en dat het bestaan van het leven geen andere uitleg heeft dan de Schepping.

Ontwerp en toeval

In het voorafgaande hoofdstuk hebben gezien hoe onmogelijk de toevallige vorming van het leven is. Laten we deze onmogelijkheid voor een moment opnieuw aannemen. Laten we eens aannemen, dat miljoenen jaren geleden er een cel gevormd was en alle benodigdheden voor het leven gekregen had en ‘tot leven kwam’. Opnieuw gaat hier de evolutie ten onder. Want zelfs als deze cel een tijdje heeft kunnen bestaan, zou die tenslotte doodgaan en na zijn dood zou niets achterblijven en alles zou weer zijn zoals het begon. Dit, omdat de eerste levende cel die geen enkele genetische informatie heeft, dan niet in staat is, zich te vermenigvuldigen en een nieuwe generatie te beginnen.

Het genetische systeem is niet alleen samengesteld uit DNA. In hetzelfde milieu zouden ook enzymen moeten bestaan om de code op het DNA te lezen, de boodschapper RNA moet gevormd worden, nadat deze codes gelezen zijn, een ribosoom waarop het RNA zich hecht volgens deze code en zich vastklampt om te produceren, om het RNA over te brengen naar de aminozuren op het ribosoom om voor de productie te gebruiken, en enorm ingewikkelde enzymen om de talloze intermediaire processen uit te voeren. Zo'n omgeving kan niet bestaan, behalve in een volledig geïsoleerde en volledig beheerste omgeving als de cel, waar alle essentiële grondstoffen aanwezig zijn en er energievoorraden bestaan.

Als resultaat hiervan kan organische materie alleen zichzelf vermenigvuldigen als die zich in een volledig ontwikkelde cel met daarin al de organellen en in het geschikte milieu bevindt, waar die kan overleven, materiaal uitwisselen, en de energie uit de omgeving kan betrekken. Dit betekent, dat de eerste cel op aarde ‘opeens’ gevormd werd, met zijn ongelooflijke ingewikkelde structuur.

Als er opeens een complexe structuur tot bestaan komt, wat betekent dit dan?

Laten wij deze vraag stellen aan de hand van een voorbeeld. Laten we de cel wat complexiteit voorstellen als een technisch hoog ontwikkelde auto (eigenlijk bestaat een cel uit een veel ingewikkelder ontwikkelingssysteem dan een auto met zijn motor en alle technische instrumenten). Laten we ons nu het volgende afvragen: wat zou u denken als u op een trektocht was in een dicht begroeid bos en opeens het laatste model auto onder de bomen tegenkomt? Zou u denken dat de verschillende elementen van het bos door toeval gedurende miljoenen jaren bij elkaar zijn gekomen en zo'n voertuig gevormd hebben? Alle grondstoffen waar de auto uit gemaakt is, kunnen uit ijzer, plastic, rubber, aarde en zijn bijproducten verkregen worden, maar zou dit feit u laten denken dat deze materialen door het toeval gevormd zijn en dan bij elkaar gekomen zijn om zo een auto te maken?

Zonder twijfel begrijpt iedereen met gezond verstand, dat de auto het gevolg is van een bewust ontwerp, dat is een fabriek, en zou zich afvragen wat hij midden in de jungle deed. Het plotselinge ontstaan van een complexe structuur in zijn complete vorm laat zien, dat het bewust geschapen is. Een complex systeem zoals een cel is zonder twijfel geschapen door een superieure wil en wijsheid. Met andere woorden het ontstond als een schepping van Allah.

Door te geloven, dat het pure toeval perfecte ontwerpen kan vormen, overschrijden de evolutionisten de grens van rede en wetenschap. Een uitgesproken autoriteit op dit gebied is de beroemde Franse zoöloog Pierre Grassé, de voormalige president van de Franse Academie van wetenschappen. Grassé is een materialist, maar hij erkent toch, dat de Darwinistische theorie niet in staat is om het leven uit te leggen, en maakt een punt van de logica van het toeval, wat de ruggengraat van het Darwinisme is:

“De opportunistische verschijning van mutaties die planten en dieren in de gelegenheid stellen om aan hun behoefte te voldoen, lijkt moeilijk te geloven. Maar de Darwinistische theorie vraagt nog meer. Een enkele plant, een enkel dier zou duizenden en duizenden van die gelukkig passende gebeurtenissen moeten hebben. Dus wonderen zouden regel moeten worden, gebeurtenissen met een onmogelijk kleine waarschijnlijkheid zouden moeten blijven gebeuren... **Er is geen wet tegen dagdromen, maar de wetenschap laat zich er niet mee in.**”¹⁵⁷

Grassé vat de betekenis van het concept van het toeval voor de evolutionisten samen. **“Het toeval wordt een soort voorzienigheid, wat onder de dekmantel van het atheïsme, niet genoemd wordt, maar wel in het geheim aanbeden.”**¹⁵⁸

De logische mislukking van de evolutionisten is het resultaat van hun aanbedding van het concept van het toeval. In de *Qoer-aan* staat geschreven, dat degenen die andere wezens dan Allah aanbidden, het begrip ontzegd zijn:

Zij hebben harten, waarmee zij niet begrijpen, zij hebben ogen waarmee zij niet zien en zij hebben oren waarmee zij niet horen. Zij zijn als vee, nee nog erger dan dat, zij zijn de achtelozen! (Soera Al-Araf:179)

De Darwinistische formule!

Naast al het technische bewijs waar we ons tot dus ver mee bezig hebben gehouden, zouden we nog eens moeten bestuderen wat voor soort bijgeloof de evolutionisten hebben door middel van een voorbeeld dat zo eenvoudig is, dat zelf kinderen het kunnen begrijpen:

De evolutietheorie beweert, dat leven door toeval ontstaan is. Volgens deze bewering zijn levenloze en onbewuste atomen bij elkaar gekomen om een cel te vormen en dan vormden zij op de één of andere manier levende wezens, waaronder ook de mens. Laten we hier eens over nadenken. Als we de elementen die de bouwstenen van het leven zijn, zoals koolstof, fosfor, stikstof en kalium, bij elkaar voegen we alleen maar een hoop. Ongeacht welke behandeling we die ook laten ondergaan, zal deze hoop atomen nooit één enkele levend wezen vormen. Als u het leuk vindt, kunnen we een ‘experiment’ over dit onderwerp onder woorden brengen en laten wij voor de evolutionisten datgene wat zij echt beweren, duidelijk uitspreken onder de naam van de Darwinistische formule:

Laat de evolutionisten een overvloed van materialen die in de samenstelling van levende wezens zitten zoals fosfor, stikstof, koolstof, zuurstof, ijzer en magnesium, in grote vaten samenvoegen. Verder mogen zij in deze vaten alles toevoegen wat onder normale omstandigheden niet bestaat, maar waarvan zij denken, dat zij het nodig hebben. Laat hen bij dit mengsel net zoveel aminozuren – die onder natuurlijke omstandigheden niet gevormd kunnen worden – en net zoveel proteïnen – waarvan een enkel proteïne een waarschijnlijkheid heeft van **10 tot de 950ste** macht om gevormd te worden, toevoegen als ze willen. Laat hen dit mengsel aan zoveel warmte of vochtigheid blootstellen als ze willen. Laat ze met elk technisch ontwikkeld ontwerp roeren dat zij willen. Laat hen de beste wetenschappers naast de vaten zetten. Laat de evolutionisten om de beurt de wacht bij de vaten houden gedurende biljoenen, zo niet triljoenen jaren. Laat hen alle voorwaarden waarvan ze denken, dat die nodig zijn om de mens te vormen, gebruiken. Wat ze ook doen, ze kunnen uit deze vaten geen mens maken, laten we zeggen een professor die zijn celstructuur bestudeert onder een elektronenmicroscop. Zij kunnen geen

giraffen, leeuwen, bijen, kanaries, paarden, dolfijnen, rozen, orchideeën, lelies, bananen, sinaasappels, appels, dadels, tomaten, meloenen, watermeloenen, vijgen, olijven, druiven, perziken, pauwen, fazanten, veelkleurige vlinders of miljoenen andere levende wezens zoals deze maken. Ze kunnen zelfs niet een enkele cel van één van hen vormen.

Kortom: onbewuste atomen kunnen geen cel vormen door samenvoeging.

Zij kunnen geen nieuw besluit nemen en deze cel in tweeën laten delen, dan een ander besluit nemen en de professor scheppen die eerst de elektronenmicroscopie heeft uitgevonden en daarna zijn eigen celstructuur onder de microscoop bestudeert. **Materie is een onbewuste levenloze hoop en komt door Allahs superieure schepping tot leven.**

De evolutietheorie die het tegenovergestelde beweert, is een volslagen leugen en gaat volledig tegen de rede in. Denk maar een klein beetje na over de beweringen van de evolutionisten die deze werkelijkheid buitensluiten, net zoals in het bovenstaande voorbeeld.

De technologie van het oog en het oor

Een ander onderwerp dat door de evolutietheorie onbeantwoord is, is de uitmuntende waarnemingskwaliteit van het oog en het oor.

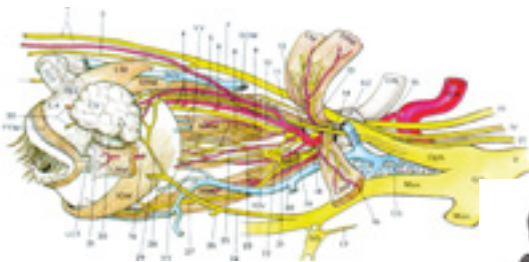
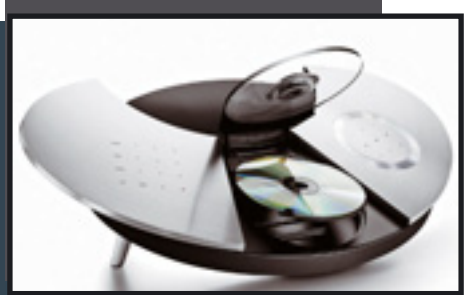
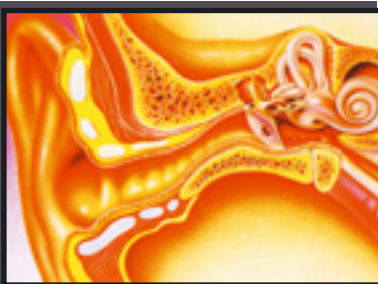
Voordat we het over het onderwerp van het oog hebben, moeten we eerst kort de vraag beantwoorden “hoe we zien”. Lichtstralen komen van een object en vallen omgekeerd op de retina van het oog. Hier worden deze lichtstralen door cellen omgezet in elektrische signalen en zij bereiken een kleine plek achter in de hersenen die het gezichtscentrum wordt genoemd. Deze elektrische signalen dringen door in dit centrum van de hersenen als een beeld na een serie processen. Dit is de technische achtergrond, laten we even verder nadenken.

De hersenen zijn van het licht afgeschermd. Dit betekent, dat binnen in de hersenen een diepe duisternis is, en dat het licht niet de plaats bereikt waar de hersenen zich bevinden. De plaats die het gezichtscentrum heeft, is een plaats van diepe duisternis, waar geen licht komt, en kan wel de donkerste plaats zijn die u ooit gekend heeft. Maar u kunt een lichte heldere wereld zien door deze diepe duisternis.

Het beeld dat in het oog gevormd wordt, is zo scherp en speciaal, dat zelfs de technologie van de twintigste eeuw niet in staat is het te evenaren. Bijvoorbeeld, kijk in het boek dat u leest, naar de handen die het vasthouden, til dan uw hoofd op en kijk om u heen. Heeft u ooit op andere plaatsen zo'n scherp en duidelijk beeld gezien als dit? Zelfs het meest ontwikkelde televi-

siescherm, dat door de grootste televisieproducenten ter wereld gemaakt is, kan voor u niet zo'n scherp beeld maken. Dit is een driedimensionaal gekleurd en buitengewoon scherp beeld. Meer dan honderd jaar lang hebben duizenden ingenieurs geprobeerd deze scherppte te bereiken. Fabrieken, grote gebouwen werden opgericht, er werd veel onderzoek gedaan, plannen en ontwerpen werden voor dit doel gemaakt. Kijk nog eens naar het tv-beeld en het boek dat u in uw handen houdt. U zult een groot verschil in scherppte en onderscheid zien. En verder laat het tv-beeld u een tweedimensionaal beeld zien, terwijl u met uw ogen een driedimensionale waarneming heeft met diepte. Als u nog nauwkeuriger kijkt, ziet u, dat er een schittering in de televisie is, is er een schittering in uw blik? Natuurlijk is dat niet zo.

Vele jaren hebben tienduizenden ingenieurs geprobeerd om driedimensionale tv te maken, die de zichtkwaliteit van het oog evenaart. Ja, ze hebben een driedimensionaal televisiesysteem gemaakt, maar het is niet mogelijk daarnaar te kijken zonder brillen op te zetten; verder is het alleen maar een kunstmatige derde dimensie. De achtergrond is nog glimmender, de voorgrond lijkt op een papieren ontwerp. Nooit is het mogelijk gebleken om een scherp onderscheidend zicht te maken, zoals dat van het oog. Door zowel de camera als de televisie is er verlies aan beeldkwaliteit.

Als we het oog en het oor met camera's en met instrumenten voor geluidsopnamen vergelijken, zien we dat het oog en het oor veel complexer, functioneler en beter zijn dan die technologische producten.

Evolutionisten beweren, dat het mechanisme dat dit scherpe onderscheidende beeld maakt, door toeval gevormd is. Als iemand u nu zou vertellen, dat de televisie in uw kamer door toeval gevormd is, dat de atomen juist op de goede plaats gekomen zijn om de ontvangst mogelijk te maken en om een beeld te vormen, wat zou u dan denken? Hoe kunnen atomen iets doen wat duizenden mensen niet kunnen doen?

Bijna een eeuw lang hebben tienduizenden ingenieurs onderzoek gedaan en hebben er in hoog ontwikkelde laboratoria en grote industriële complexen met gebruik van de best ontwikkelde instrumenten ernaar gestreefd en zij konden niet beter doen dan dit dat zij gemaakt hebben.

Als een ontwerp een primitiever beeld dan het oog weergeeft en niet door het toeval gevormd kon worden, dan is het heel duidelijk, dat het oog en het beeld dat door het oog gezien wordt, niet door het toeval gevormd konden worden. Het vereist een veel gedetailleerder en wijzer plan en ontwerp dan dat van de tv. Het plan en het ontwerp van het beeld dat zo onderscheidend en zo scherp als dit is, behoort tot Allah, Die de macht over alles heeft.

Dezelfde situatie geldt voor het oor. Het buitenoer vangt de beschikbare geluiden op door de oorschelp en stuurt het naar het middenoor; het middenoor vertaalt de geluidsvibraties en versterkt ze; het binnenoer stuurt deze trillingen naar de hersenen door ze om te zetten in elektrische signalen. Net als bij het oor eindigt de daad van het horen in het gehoorcentrum in de hersenen.

De situatie van het oog geldt ook voor het oor. Dat wil zeggen, de hersenen zijn van het geluid afgeschermd, net zoals zij van het licht zijn afgeschermd; ze laten geen geluid door. Daarom is, hoe lawaaierig het buiten ook is, de binnenkant van de hersenen absoluut stil. Maar toch worden de scherpste geluiden door de hersenen waargenomen. In uw hersenen, die van het geluid zijn afgeschermd, luistert u naar de symfonieën van orkesten en hoort u alle geluiden van een drukke ruimte. Maar als het geluidsniveau in uw hersenen door nauwkeurige apparaten op dat moment zou worden gemeten dan zou u zien, dat daar een volledige stilte heerst.

Laten we opnieuw de hoge kwaliteit en de superieure technologie die in het oor en de hersens zijn, vergelijken met de technologie die de mensen maken. Net zoals het het geval was met het beeld, zijn er decennia lang inspanningen ondernomen om een geluid te kunnen weergeven dat net zoals het origineel is. Het resultaat van deze inspanningen zijn geluidsrecorders, hifi systemen en systemen om geluid waar te nemen. Ondanks al deze technologie en duizenden ingenieurs en experts die aan deze verworvenheden gewerkt hebben, is er nog steeds geen geluid verkregen met de scherpte en duidelijkheid van het geluid dat in het oor komt. Denk maar aan de beste kwaliteit hifisy-

stemmen die door de grootste bedrijven in de muziekindustrie gemaakt zijn. Zelfs bij deze opnamesystemen gaat er bij de opname wat van het geluid verloren; of als u de hifi aanzet hoort u altijd een sissend geluid voordat de muziek begint. Maar de geluiden die het product van de technologie van het menselijk lichaam zijn, zijn buitengewoon scherp en duidelijk. Het menselijk oor neemt nooit een geluid waar dat samengaat met een sissend geluid of met storingen, zoals de hifi dat heeft; het neemt het geluid precies zo waar als het is, scherp en duidelijk. Dit is de manier waarop het al sinds de schepping van de mens is.

Kortom, de technologie van ons lichaam is ver superieur boven de technologie die de mens gemaakt heeft met gebruik van de vergaarde informatie, ervaring, en mogelijkheden. Niemand zou zeggen, dat een hifysysteem of een camera door toeval tot stand is gekomen. Hoe kan men dan beweren, dat de technologie die in het menselijk lichaam bestaat, die veel beter is dan deze technologie, tot stand heeft gekomen als resultaat van een keten van toevalligheden die evolutie wordt genoemd?

Het is duidelijk dat het oor, het oor en ook alle andere delen van het menselijk lichaam het product zijn van een superieure schepping. Dit zijn kristalheldere aanwijzingen voor Allahs unieke, niet te evenaren schepping, van Zijn eeuwige kennis en macht.

De reden waarom we speciaal de zintuigen van het gezicht en het gehoor noemen, is, dat de evolutionisten niet in staat zijn om het bewijs van de schepping zo duidelijk als dit, te begrijpen. Als u op een dag een evolutionist vraagt u uit te leggen hoe dit uitmuntende ontwerp en de technologie van het oog en het oor als gevolg van toeval mogelijk is geworden, dan zult u merken, dat hij niet in staat is u een redelijk of logisch antwoord te geven. Zelfs Darwin schreef in zijn brief aan Asa Gray op 3 april 1860: “de gedachte aan het oog maakt hem helemaal koud” en hij gaf de wanhoop van de evolutionisten toe over het feit van het uitmuntende ontwerp van levende wezens.¹⁵⁹

Wat evolutionisten beweren en de feiten

In de vorige hoofdstukken hebben we de ongeldigheid van de evolutietheorie bestudeerd met betrekking tot het bewijs dat in de fossielen gevonden is en vanuit het standpunt van de microbiologie. In dit hoofdstuk zullen we een aantal biologische fenomenen laten zien en concepten die als theoretisch bewijs door de evolutionisten naar voren worden gebracht.

Deze onderwerpen zijn in het bijzonder zo belangrijk, omdat zij laten zien, dat er geen wetenschappelijke ontdekkingen zijn die de evolutie ondersteunen, en tonen in plaats daarvan de mate van wanorde en het bedrog van de evolutionisten aan.

Variaties en soorten

Variatie, een term die in de genetica gebruikt wordt, verwijst naar een genetische gebeurtenis die ervoor zorgt, dat individuen of groepen van een bepaalde soort zich in eigenschappen onderscheiden van een andere. Bijvoorbeeld: alle mensen op aarde hebben in beginsel dezelfde genetische informatie, maar sommigen hebben spleetogen, sommigen hebben rood haar, sommigen hebben een lange neus of sommigen zijn kort, afhankelijk van de mate van variatie die mogelijk is voor deze genetische informatie.

Evolutionisten beweren, dat de variatie binnen een soort een bewijs voor hun theorie is. **Maar variatie levert geen bewijs voor de evolutie, want de variaties zijn de uitkomsten van verschillende combinaties van al bestaande genetische informatie en zij voegen geen nieuwe eigenschappen aan de genetische informatie toe.**

Variaties komen altijd voor binnen de grenzen van de genetische informatie. In de wetenschap van de genetica heet deze begrenzing de genenpoel. Alle eigenschappen die in de genenpoel van een soort aanwezig zijn, kunnen op verschillende manieren tot uiting komen, afhankelijk van de variatie. Bijvoorbeeld, als gevolg van de variatie kan er een soort reptiel komen die lan-

gere staarten of kortere poten heeft, voor zowel de langere taart of de kortere poten bestaat er een gen in de genenpoel van het reptiel. Maar de variaties veranderen de reptielen niet in vogels door vleugels of veren aan hen toe te voegen, of door het metabolisme te veranderen. Zulke veranderingen verlangen een toename in de genetische informatie van levende wezens, wat door variatie niet mogelijk is.

Darwin was zich niet van dit feit bewust toen hij zijn theorie formuleerde. Hij dacht dat er geen beperkingen aan de variaties waren. In een artikel dat hij in 1844 schreef, zei hij: **“Dat er een grens aan de variaties bestaat die in de natuur voorkomen, wordt door de meeste auteurs aangenomen, hoewel ik niet in staat was om een enkel feit te ontdekken dat dit geloof onderschrijft”**.¹⁶⁰ In *“Het ontstaan der soorten”* citeert hij verschillende voorbeelden van variaties als belangrijk bewijs voor zijn theorie.

Bijvoorbeeld, volgens Darwin, zorgden dierenfokkers die verschillende variaties vee met elkaar lieten paren om nieuwe variaties te vormen die meer melk gaven, er uiteindelijk voor dat zij een heel ander soort vormden. Darwins opmerking over de ‘onbeperkte variatie’ kan het beste gezien worden in de volgende zin uit *“Het ontstaan der soorten”*:

“Ik zie geen probleem in een soort beer die door natuurlijke selectie steeds meer in het water komt, met grotere en grotere monden, tot er een wezen gevormd was dat zo monsterachtig als een walvis was.”¹⁶¹

De reden waarom Darwin zo’n vergaand voorbeeld aanhaalt was het primitieve begrip van de wetenschap in die dagen. Maar sinds die tijd, in de twintigste eeuw, heeft de wetenschap het principe van de **‘genetische stabiliteit’** (genetische homeostasis) ontdekt, gebaseerd op de resultaten van experimenten die op levende wezens zijn uitgevoerd. Dit principe houdt in, dat alle paringspogingen die gedaan waren om nieuwe variaties te vormen onbeslist waren en **dat er strikte grenzen waren tussen de verschillende soorten levende wezens**. Dit hield in, dat het voor veefokkers absoluut onmogelijk was om het vee in verschillende soorten te veranderen door verschillende soorten met elkaar te laten paren, zoals Darwin veronderstelde.

Norman Macbeth die het Darwinisme ontkrachtte in zijn boek *‘Darwinisme retried’*, zei:

“De kern van het probleem is, of levende wezen inderdaad tot het onbegrensde kunnen variëren... **De soort lijkt stabiel**. Wij hebben allemaal gehoord over teleurgestelde fokkers die hun werk tot een bepaald punt kunnen uitvoeren en dan zagen, dat hun planten of dieren er weer uitzagen als in het begin. Ondanks grote inspanningen gedurende twee of drie eeuwen, is het niet mogelijk om een blauwe roos of een zwarte tulp te kweken.”¹⁶²

Zijn walvissen uit beren geëvolueerd?

In "Het ontstaan der soorten", suggereert Darwin, dat walvissen uit beren zijn ontstaan die probeerden te zwemmen. Darwin nam foutief aan, dat de mogelijkheid van variatie binnen een soort onbegrensd was. Maar de wetenschap van de twintigste eeuw heeft laten zien, dat dit evolutionistische scenario denkbeeldig is.

Luther Burbank, die als beste fokker ooit beschouwd wordt, brengt dit feit als volgt tot uitdrukking: "Er zijn grenzen aan de mogelijkheid tot ontwikkeling, en deze grenzen volgen een bepaalde wet."¹⁶³ Terwijl hij het onderwerp aansnijdt, zegt de Deense wetenschapper W.L. Johannsen:

"De variaties die Darwin en Wallace benadrukten kunnen niet voorbij het punt want **zo'n variatie bevat niet het geheim van de onbeperkte mogelijkheden.**"¹⁶⁴

Weerstand tegen antibiotica en immuniteit tegen DDT zijn geen bewijs voor de evolutie

Een van de biologische concepten die evolutionisten als bewijs voor hun theorie proberen te presenteren, is de weerstand van bacteriën voor antibiotica. Bijna alle evolutionistische bronnen laten de weerstand tegen antibiotica zien als "een voorbeeld van de ontwikkeling van levende zaken door nuttige mutaties". Eenzelfde soort bewering wordt ook gemaakt voor de insecten die een immuniteit voor insecticide zoals DDT hebben opgebouwd.

Maar ook met dit onderwerp hebben de evolutionisten het bij het verkeerde eind.

Antibiotica zijn een 'moordenaar van moleculen' die door micro-organismen geproduceerd worden om tegen andere micro-organismen te vechten. Het eerste antibioticum was penicilline, ontdekt door Alexander Fleming in 1928. Fleming ontdekte dat gist een molecuul produceert dat de *Staphylococcus* bacteria doodt, en deze ontdekking gaf een keerpunt aan in de wereld van de medicijnen. Antibiotica afkomstig van micro-organismen werden tegen bacteria gebruikt en de resultaten waren goed.

Spoedig werd er iets nieuws ontdekt. Na verloop van tijd ontwikkelden bacteriën immuniteit tegen de antibiotica. Het mechanisme werkt als volgt: een grote groep van de bacteriën die met antibiotica bestreden wordt, sterft, maar een paar andere die waar de antibiotica geen effect op heeft, vermenigvuldigen zich snel en vormen spoedig de hele populatie. Dus de hele populatie wordt immuun voor antibiotica.

Evolutionisten proberen dit te presenteren als “de evolutie van de bacteria door zich aan de omstandigheden aan te passen”.

De waarheid is echter heel anders dan deze bijgelovige interpretatie. Eén van de wetenschappers, die het gedetailleerdste onderzoek over dit onderwerp heeft gedaan, is de Israelische bionatuurkundige Lee Spetner, die bekend is door zijn boek *“Not by Chance,”* uitgegeven in 1997. Spetner beweert, dat de immuniteit van de bacteriën door twee verschillende mechanismen veroorzaakt wordt, maar geen van de twee levert bewijs voor de evolutietheorie. Die twee mechanismen zijn:

1) De overdracht van resistente genen die als in de bacteriën aanwezig zijn.

2) Bacteriën bouwen weerstand tegen antibiotica op al resultaat van hun verlies van genetische data door mutatie.

Spetner legt het eerste mechanisme uit in een artikel dat in 2001 is uitgekomen:

Sommige micro-organismen hebben genen die weerstand bieden tegen deze antibiotica. Deze weerstand kan de vorm aannemen van het degraderen van het antibiotische molecuul of die verwerpen uit de cel... De organismen die deze genen hebben, kunnen ze overdragen aan andere bacteriën en die ook resistent maken. Hoewel de resistentiemechanismen specifiek voor een speciale antibiotica zijn, hebben de meeste pathogenetische bacteriën met succes een aantal sets genen gevormd die hen resistent maken voor een aantal antibiotica.¹⁶⁵

Spetner gaat door met te zeggen, dat dit geen ‘bewijs voor de evolutie’ is.

Het verkrijgen van resistentie tegen antibiotica op deze manier... is niet het soort, dat als prototype kan dienen voor de mutaties die voor de evolutie nodig zijn. De genetische veranderingen die de theorie kunnen illustreren, moeten niet alleen informatie aan het gen van de bacterie toevoegen, het moet nieuwe informatie aan de biocosmos toevoegen. De horizontale overdracht van genen spreidt alleen genen die al bij sommige soorten bekend zijn.¹⁶⁶

Dus kunnen we hier niet over evolutie spreken, want er wordt geen nieuwe genetische informatie geproduceerd: genetische informatie die al bestaat, wordt eenvoudig tussen bacteriën overgedragen.

Het tweede soort immuniteit, dat het resultaat van een mutatie is, is ook geen voorbeeld voor de evolutie. Spetner schrijft:

...Een micro-organisme kan soms resistent worden voor een antibioticum door een willekeurige vervanging van een enkel nucleotide. Streptomycine, dat door Selman Waksman en Albert Schatz ontdekt is en voor het eerst beschreven in 1944, is een antibioticum waar bacteriën op deze manier resistent voor kunnen worden. Maar hoewel de mutatie die zij in het proces ondergaan nuttig voor de micro-organismen is in de aanwezigheid van Streptomycine, kan het niet dienen als prototype voor het soort mutaties dat voor de Neodarwinistische theorie nodig is. Het soort mutatie dat resistentie tegen Streptomycine geeft, wordt in de ribosomen duidelijk en vermindert de moleculaire aanknopning met het antibioticum-molecuul. Deze verandering in de oppervlakte van het ribosoom van het micro-organisme weerhoudt het Streptomycine-molecuul om aan te koppelen en zijn functie als antibioticum uit te voeren. Het blijkt, dat deze degradatie een verlies van specificiteit is en daarom een verlies aan informatie. Het belangrijkste punt is, dat (de evolutie) niet bereikt kan worden door dit soort mutaties, ongeacht hoeveel het er zijn. De evolutie kan niet gebouwd worden door een optelling van mutaties die alleen de specificiteit degraderen.¹⁶⁷

Samengevat, een mutatie op de ribosomen van de bacteriën maakt hen resistent voor Streptomycine. De reden hiervoor, is de ontleding van het ribosoom door mutatie. Dat wil zeggen: er wordt geen nieuwe genetische informatie aan de bacterie toegevoegd. Integendeel, de structuur van het ribosoom is ontleed, dat wil zeggen de bacterie is ‘verminkt’. (Er is ook ontdekt, dat het ribosoom van de gemuteerde bacterie minder functioneel is dan die van een normale bacterie). Omdat deze ‘verminking’ voorkomt dat het antibioticum dat een ontwerp heeft dat deze in staat stelt om aan het ribosoom aan te koppelen, dit doet, wordt er resistentie tegen het antibioticum ontwikkeld.

Tenslotte, er is geen voorbeeld van een mutatie die “genetische informatie ontwikkelt”.

Dezelfde situatie geldt voor de immuniteit die insecten ontwikkelen tegen DDT en dergelijke insecticiden. In de meeste gevallen bestaan de genen die immuun zijn, al. De evolutionistische bioloog Francisco Ayala geeft dit feit toe en zegt: “De genetische varianten die voor resistentie nodig zijn tegen de meeste soorten pesticiden waren blijkbaar al in iedere populatie aanwezig die aan deze door de mens gemaakte middelen werden blootgesteld.”¹⁶⁸ Sommige andere voorbeelden, verklaard door mutaties, net zoals in de mutatie van de ribosomen die hierboven genoemd zijn, zijn fenomenen die ‘een afbraak van genetische informatie’ veroorzaken in insecten.

In dit geval kan men niet beweren, dat het immuniteitsmechanisme in bacteriën en insecten bewijs levert voor de evolutietheorie. Dit, omdat de evolutietheorie gebaseerd is op de bewering dat levende wezens zich door mutaties ontwikkelen. Maar Spetner legde uit, dat noch de immuniteit voor antibiotica noch enig andere biologisch fenomeen zo'n voorbeeld voor mutatie aanduidt:

De mutaties die voor de macro-evolutie nodig zijn, zijn nog niet waargenomen. Geen enkele willekeurige mutatie kan de mutaties weergeven die voor de Neodarwinistische theorie vereist zijn en die op moleculair niveau onderzocht zijn en informatie hebben toegevoegd. De vraag die ik stel is: zijn de mutaties die gezien zijn het soort die de theorie nodig heeft voor ondersteuning? Het antwoord moet "NEE", zijn.¹⁶⁹

De falsificatie van de rudimentaire organen

Lange tijd verscheen het begrip 'rudimentaire organen' vaak in de evolutionistische literatuur als bewijs voor de evolutie. Uiteindelijk werd het stilletjes opzij gezet, toen er bewezen was dat het niet geldig was. Maar sommige evolutionisten geloven er nog steeds in en van tijd tot tijd probeert iemand deze 'rudimentaire organen' weer naar voren te brengen als een belangrijk bewijs voor de evolutie.

Het begrip rudimentaire organen werd voor het eerst een eeuw geleden gebruikt. Evolutionisten zouden willen dat in de lichamen van wat wezens een aantal niet-werkende organen zouden bestaan. Deze organen zijn van voorouders overgeërfd en zijn geleidelijk rudimentair geworden omdat zij niet meer gebruikt werden.

De hele veronderstelling is behoorlijk onwetenschappelijk, omdat het geheel op onvoldoende kennis is gebaseerd. Deze "niet-werkende organen" waren eigenlijk organen waarvan **"de functie nog niet ontdekt was"**. De beste aanwijzing hiervoor was de geleidelijke maar zekere vermindering van de lange lijst die evolutionisten gemaakt hadden van rudimentaire organen. S. R. Scadding, zelf een evolutionist, openbaarde dit feit in zijn artikel met als titel: "Kunnen rudimentaire organen een bewijs voor de evolutie leveren?" verschenen in het tijdschrift *"Evolutionary Theory"*:

"Omdat het niet mogelijk is onomstotelijk nutteloze structuren te identificeren, en omdat de inhoud van het argument dat gebruikt is, niet wetenschappelijk geldig is, **concludeer ik, dat 'rudimentaire organen' geen speciaal bewijs leveren voor de evolutietheorie.**"¹⁷⁰

De lijst van rudimentaire organen die in 1895 gemaakt werd door de Duitse anatoom R. Wiedersheim bevatten ongeveer 100 organen, waaronder

de appendix en het staartbeen. Met de ontwikkeling die in de wetenschap gemaakt is, werd er ontdekt, dat alle organen op de lijst van Wiedersheim eigenlijk belangrijke functies in het lichaam hadden. Bijvoorbeeld, er werd ontdekt dat de **appendix**, die als een rudimentair orgaan gezien was, eigenlijk een lymfe-orgaan was, die tegen de infecties in het lichaam vecht. Dit feit is in 1997 duidelijk geworden: “Andere lichaamsorganen en weefsel zoals de zwezerik, lever, milt, appendix, beenmerg en een kleine verzameling van lymfe-weefsel zoals de amandelen in de keel en Peyers plaque in de ingewanden spelen ook een rol in het lymfesysteem. **Zij helpen het lichaam ook om tegen infecties te vechten.**¹⁷¹

Er werd ook ontdekt, dat de **amandelen** die op dezelfde lijst van rudimentaire organen stonden, een belangrijke rol spelen in de bescherming van de keel tegen infecties, en wel in het bijzonder tot de adolescentie. Er werd ontdekt, dat het staartbeen aan de onderkant van de wervelkolom de beenderen rond het bekken ondersteunt en dat het een punt is, waar kleine spieren samenkomen. In de daaropvolgende jaren ging men begrijpen, dat de **zwezerik** het immuunstelsel in het menselijk lichaam ondersteunt door de T-cellen te activeren, dat de **pijnappelklier** ervoor zorgt, dat er een aantal belangrijke hormonen afgescheiden wordt, dat de **schildklier** effectief was in het regelen van een geleidelijke groei bij baby's en kinderen en dat de **hypofyse** de correcte functionering van de vele hormoonklieren controleert. Dit zijn allemaal organen die eens als rudimentair gezien werden. De halve-maan vouw in het oog werd ook als een rudimentair orgaan gezien door Darwin, maar heeft in feite de controle over het reinigen en bevochtigen van de oogboog.

Dit waren heel belangrijke logische fouten in de beweringen van de evolutionisten over de rudimentaire organen. Zoals net uitgelegd is, beweren evolutionisten dat de rudimentaire organen van schepselen door hun voorouders waren overgeërfd. Maar een aantal van de verwante 'rudimentaire' organen worden niet in levende soorten gevonden waarvan men beweert, dat zij de voorouders van de mens zijn! Bijvoorbeeld, de appendix bestaat niet bij een paar apensoorten waarvan men beweert, dat ze de voorouders van de mens zijn.

Alle gevallen van rudimentaire organen zijn in de loop der tijd ontkracht. Bijvoorbeeld de halfcirkelvormige boog bij de ogen die in “Het ontstaan der soorten” genoemd was als een rudimentaire structuur, blijkt tegenwoordig nog een volledige functie te hebben, hoewel deze functie in Darwins tijd nog onbekend was. Dit orgaan bevochtigt de oogbal.

De beroemde bioloog H. Enoch, die de theorie van de rudimentaire organen uitdaagt, brengt deze logische fout als volgt tot uitdrukking:

“Mensapen bezitten een appendix, terwijl hun minder direkte verwanten, de lagere apensoorten die niet bezitten: en het verschijnt weer opnieuw onder de rustige zoogdieren zoals de opossum. Hoe kunnen de evolutionisten dit verklaren?”¹⁷²

Eenvoudig gezegd, het scenario van de rudimentaire organen dat door de evolutionisten naar voren is gebracht, bevat een aantal zware logische tekortkomingen en er is in ieder geval bewezen, dat het wetenschappelijk onjuist is. In het menselijk lichaam bestaat geen enkel rudimentair orgaan, omdat de mens niet uit andere soorten is voortgekomen als resultaat van het toeval, maar geschapen werd in zijn huidige, complete en perfecte vorm.

De mythe van de homologie

Structurele overeenkomsten van verschillende soorten worden in de biologie **homoloog** genoemd. Evolutionisten proberen deze overeenkomsten als bewijs voor de evolutie te laten gelden.

Darwin dacht, dat wezens met eenzelfde soort (homologe) organen een evolutionistische relatie met elkaar hadden en dat deze organen van een gemeenschappelijke voorouder geërfd waren. Volgens zijn bewering hebben duiven en adelaars allebei vleugels, daarom hebben duiven, adelaars en elke andere vogel met vleugels zich uit een gemeenschappelijke voorouder ontwikkeld.

Homologie is een verraderlijk argument en wordt op geen andere basis naar voren gebracht dan de schijnbare fysieke gelijkenis. Dit argument is nooit door maar een enkele concrete ontdekking door de jaren heen sinds Darwin, geverifieerd. Er is nooit uit de aarde een fossiel verschenen dat de denkbeeldige voorouder van de wezens met homologe structuren kon zijn. Verder geven de volgende zaken aan dat homologie nooit een bewijs voor de evolutie kan zijn:

1) Men kan homologe organen in wezens vinden van totaal verschillende soorten, waarvan de evolutionisten niet in staat zijn geweest om een soort evolutionistische verwantschap te ontdekken.

2) De genetische code van sommige wezens die homologe organen hebben, verschillen zeer van elkaar.

3) De embryonale ontwikkeling van homologe organen bij verschillende soorten zijn volslagen afwijkend.

Laten we nu ieder van deze punten één voor één bekijken.

Dezelfde organen in volslagen verschillende levende soorten

Er is een aantal homologe organen die door verschillende soorten gedeeld worden, waarvan evolutionisten niet in staat zijn enige evolutionistische verwantschap aan te geven. Vleugels zijn hier een voorbeeld van. Naast vogels kunnen we vleugels vinden bij vleermuizen, wat zoogdieren zijn, en bij insecten en zelfs bij een paar dinosauriërs, wat uitgestorven reptielen zijn. Zelfs een evolutionist kan geen evolutionistische verwantschap tussen deze vier verschillende klassen dieren aangeven.

Een ander opvallend voorbeeld is de opmerkelijke gelijkheid en structurele overeenkomsten die we in de ogen van de verschillende schepselen kunnen zien. Bijvoorbeeld, de octopus en de mens zijn twee volslagen verschillende soorten, waartussen geen evolutionistische verwantschap aannemelijk is of zelfs maar is voorgesteld, maar de ogen van beide soorten lijken qua structuur en functie erg op elkaar. Zelfs een evolutionist beweert niet, dat de mens en de octopus een gemeenschappelijke voorouder hebben omdat zij dezelfde ogen hebben. Deze en andere talloze voorbeelden bevestigen, dat de bewering van de evolutionisten dat 'homogene organen bewijzen, dat levende soorten uit een gemeenschappelijke voorouder geëvolueerd zijn' geen wetenschappelijke basis hebben.

Eigenlijk zouden de homogene organen een grote vernedering voor de evolutionisten moeten zijn. De bekentenis van de beroemde evolutionist Frank Salisbury liet zien hoe in zijn bewering totaal verschillende soorten eenzelfde soort ogen hadden en hoe dit de impasse van de homologie onderstreepte:

“Zelfs iets dat zo ingewikkeld is als het oog, is verschillende malen verschenen; bijvoorbeeld, bij de inktvis, de gewervelde dieren en de antropoïde. Het is al erg genoeg om voor de oorsprong van zoiets één maal ter verantwoording geroepen te moeten worden, maar de gedachte dat zoiets verschillende malen geproduceerd zou zijn volgens de moderne synthetische theorie, brengt mij totaal in de war.”¹⁷³

Er zijn vele wezens die ondanks een grote fysieke gelijkheid, geen enkele claim op evolutionistische verwantschap kunnen leggen. Twee grote taxonomische groepen in de zoogdieren, de dieren met een baarmoeder en de buideldieren zijn hier een voorbeeld van. Evolutionisten geven toe, dat deze twee groepen zoogdieren zich in het begin van de ontwikkelingsperiode van de zoogdieren van elkaar hebben afgescheiden en de ontwikkeling van elke groep een heel eigen weg is gegaan. Maar er zijn talloze wezens met een uiterlijk dat eenzelfde uitgangspunt heeft tussen deze twee groepen, waarvan gezegd wordt, dat ze ieder volledig apart zijn. De Amerikaanse biologen Dean Kenyon en Percival Davis geven het volgende commentaar:

Volgens de theorie van Darwin, hebben de patronen voor wolven, katten, eekhoorns, marmotten, miereneters, mollen en muizen zich ieder twee maal geëvolueerd; één maal in de zoogdieren met een baarmoeder en opnieuw volledig onafhankelijk daarvan in de buideldieren. Hierdoor komen we bij de verbijsterende bewering, dat in een onwilkeurig, niet-gestuurd proces van mutatie en natuurlijke selectie, op de één of andere manier dezelfde eigenschappen verschillende malen in de ver van elkaar verwijderde organismen verschillende malen tevoorschijn kwamen.”¹⁷⁴

De genetische en embryologe impasse van de homologie

Om de bewering van de evolutionisten over homologie serieus te nemen, zouden gelijke (homologe) organen in verschillende wezens met eenzelfde (homologe) DNA-structuur gecodeerd moeten zijn. Maar dat zijn ze niet. In de meeste gevallen is de genetische codering heel anders. Verder geeft een gelijke genetische codering van het DNA in verschillende wezens vaak totaal verschillende organen.

Michael Denton, een Australische professor in de biochemie, beschrijft in zijn boek: *“Evolution: A theory in crisis”* de genetische impassen van de evolutionistische interpretatie van de homologie: **“Homologe structuren worden vaak bepaald door niet-homologe genetische systemen** en het concept van de homologie kan zelden naar de embryologie getraceerd worden.”¹⁷⁵

Een beroemd voorbeeld over dit onderwerp is “de homologie van de vijf vingers” die in bijna alle evolutionistische tekstboeken genoemd wordt. Tetrapoden, dat zijn dieren met een ruggegraat die op het land leven, hebben aan voor- en achterpoten vijf vingers en vijf tenen. Hoewel dit niet altijd het uiterlijk van vijf vingers heeft, zoals wij dat kennen, worden zij door hun botstructuur als vijf-vingerig (-tenig) beschouwd. De voor- en achterpoten van een kikker, hagedis, eekhoorn of aap zijn zo. De skeletstructuur van vogels en vleermuizen hebben ook dit basisontwerp.

Evolutionisten beweerden, dat al deze wezens van eenzelfde voorvader afstamden, en deze bewering wordt in bijna alle basisbronnen van de biologie in de 20ste eeuw genoemd als een sterk bewijs voor de evolutie. Genetische ontdekkingen in de 80-er jaren van de 20ste eeuw verwerpen deze evolutionistische bewering. Men realiseerde zich, dat het vijfvingerige patroon van de ledenmaten van verschillende schepselen gecontroleerd werd door heel verschillende genen. De evolutionistische bioloog William Fix beschrijft de val van deze evolutionistische thesis op de volgende manier:

De oudere tekstboeken over de evolutie leggen sterk de nadruk op het idee van de homologie, en verwijzen naar de duidelijke gelijkenis tussen skeletten van

ledenmaten van verschillende dieren. Het patroon van de vijfvingerige ledenmaten wordt gevonden in de arm van een mens, de vleugel van een vogel en de vin van een walvis en dit wordt gezien als een aanduiding voor een gemeenschappelijke oorsprong. Als deze verschillende structuren nu door eenzelfde genencomplex overgeleverd zouden zijn, en zo nu en dan door mutaties veranderd zouden zijn en aan de natuurlijke selectie onderhevig, dan zou de theorie nog aannemelijk zijn. Helaas is dit niet het geval. We weten nu, dat homologe organen in de verschillende soorten door totaal verschillende genencomplexen worden geproduceerd. Het concept van homologie in termen van dezelfde genen die van een gemeenschappelijke voorouder doorgegeven worden, is afgebroken...¹⁷⁶

Een ander punt is, dat volgens de evolutionistische homologie de embryologische ontwikkeling (de ontwikkelingsfase in het ei of in de baarmoeder van de moeder) van soorten met homologe organen parallel aan elkaar moet lopen. Maar de embryologische ontwikkeling van dit soort organen is in elk levend soort weer volkomen anders.

Concluderend kunnen we zeggen, dat genetisch en embryologisch onderzoek bewezen hebben, dat het concept van de homologie die door Darwin als bewijs voor de evolutie van levende wezens uit een gemeenschappelijke voorouder werd gezien, in geen geval als een bewijs gezien kan worden. Hierover kan de wetenschap zeggen, dat het keer op keer bewezen heeft dat de these van Darwin onjuist is.

De ongeldigheid van de bewering van moleculaire homologie

De beweringen van evolutionisten, dat de homologie een bewijs voor de evolutie is, is op het niveau van de organen en op het niveau van de moleculen onjuist. Evolutionisten zeggen dat de **DNA-codes of de proteïnestructuren** van verschillende levende soorten overeenkomstig zijn en dat deze overeenkomstigheid een bewijs is, dat deze levende soorten uit een gemeenschappelijke voorouder of uit elkaar geëvolueerd zijn.

In werkelijkheid werken de resultaten van de moleculaire vergelijking helemaal niet in voordeel van de evolutietheorie. Er zijn grote moleculaire verschillen tussen schepsels die erg op elkaar lijken en verwant aan elkaar lijken te zijn. Bijvoorbeeld, de structuur van Cytochroom-C, één van de belangrijkste proteïnen voor de ademhaling, is voor de levende wezens van dezelfde klasse ongelooflijk verschillend. Volgens onderzoek dat hierover is uitgevoerd, is het verschil tussen twee verschillende soorten reptielen groter dan het verschil tussen een vogel en een vis of een vis en een zoogdier. Een andere studie laat zien, dat de moleculaire verschillen tussen een paar vogels groter is

dan de verschillen tussen dezelfde vogels en zoogdieren. Er is ook ontdekt, dat de moleculaire verschillen tussen bacteriën die erg op elkaar lijken groter zijn dan de verschillen tussen zoogdieren en amfibieën of insecten.¹⁷⁷

Er zijn vergelijkingen gemaakt met hemoglobine, myoglobine, hormonen en genen en men kwam tot dezelfde conclusie.¹⁷⁸

Hierover en over andere ontdekkingen geeft Dr. Michael Denton het volgende commentaar:

“Iedere klasse is op moleculair niveau uniek, geïsoleerd en niet verbonden door een tussenvorm. Dus moleculen waren net als fossielen niet in staat om een belangrijke tussenschakel te leveren, waar zolang in de evolutionistische biologie naar gezocht is... **Op moleculair niveau is geen enkel organisme: ‘voorouder’ of ‘primitief’ of ‘ver-ontwikkeld’ in vergelijking met zijn verwanten...** Men twijfelt er nauwelijks aan, dat als dit moleculair bewijs een eeuw geleden beschikbaar was geweest... het idee van de organische evolutie nooit geaccepteerd zou zijn geweest.”¹⁷⁹

Het onderzoek in de jaren 90 van de 20ste eeuw over de genetische codes van levende zaken verslechterde de situatie van de evolutietheorie over deze zaak. In deze experimenten werden in plaats van eerdere vergelijkingen met alleen maar proteïnevolgorden, “ribosomaal RNA (rRNA)-volgorden vergeleken, en tenslotte werd er naar een ‘evolutionistische boom’ gezocht. Maar de evolutionisten werden door de resultaten teleurgesteld. Volgens de Franse biologen Hervé Philippe en Patrick Forterre: “Waren steeds meer reeksen beschikbaar, maar het bleek, dat **de meeste proteïne-fylogenies zowel met elkaar als met de rRNA-boom in tegenstrijd waren.**”¹⁸⁰

Professor Michael Denton: “Evolutie is een theorie die in een crises verkeert.”

Naast de vergelijking van rRNA werden de DNA-codes van de genen van levende wezens ook vergeleken, maar de resultaten waren het tegenovergestelde van de ‘levensboom’ die door de evolutie was voorgesteld. De moleculaire biologen James Lake, Ravi Jain en Maria Rivera benadrukten dit in een artikel in 1999:

“Wetenschappers zijn begonnen om verschillende genen van verschillende organismen te analyseren en ontdekten, dat hun verwantschap met elkaar niet in overeenstemming is met de evolutionistische levensboom, die van alleen de rRNA-analyse afgeleid is.”¹⁸¹

Noch de vergelijking om die uit de proteïnen gemaakt werden, noch die van rRNA’s of genen bevestigden de vooronderstelling van de evolutietheorie. Carl Woese, beroemd bioloog van de Universiteit van Illinois, heeft dit erover te zeggen:

“Er is geen consistent organisch fylogenie uit de vele individuele proteïne-fylogenies die tot dusver geproduceerd zijn, verschenen. Overal kunnen fylogenetische buitensporigheden gezien worden in de universele boom, van de wortel tot de belangrijkste takken en onder de verschillende (groepen) tot zelfs tot het uiterlijk van de belangrijkste groepen.”¹⁸²

Het feit dat de resultaten van de moleculaire vergelijking niet voor de evolutietheorie, maar eerder daartegen spreken, wordt ook toegegeven in een artikel met als titel “Is it time to uproot the tree of life?” gepubliceerd in het tijdschrift *Science* in 1999. Dit artikel door Elzibet Pennisi zegt, dat de genetische analyse en vergelijkingen die door de Darwinistische biologen zijn uitgevoerd om het licht over de ‘levensboom’ te laten schijnen, eigenlijk tot de tegenovergestelde resultaten leidden, en zegt dat: “de nieuwe gegevens vervuilen het evolutionistische plaatje”

Een jaar geleden dachten biologen die de nieuwe reeksen genomen van meer dan een dozijn micro-organismen bestudeerden dat deze gegevens wellicht de geaccepteerde belangrijkste levenslijnen van de vroegste geschiedenis zouden ondersteunen. Maar wat zij zagen, verbaasden hen. De vergelijking van de beschikbare genomen verhelderde het plaatje, hoe de belangrijkste groepen zich ontwikkeld hadden niet, het bracht het in verwarring. En nu met nog acht microbiale reeksen in de hand, wordt de situatie nog verwarrender.. Vele evolutionistische biologen hadden gedacht, dat zij ruwweg het begin van de drie koninkrijken van het leven zouden zien... toen de volledige DNA-reeksen de weg vrij maakten om andere soorten genen te vergelijken, verwachtten onderzoekers, dat zij deze details eenvoudig aan de boom konden toevoegen. Maar “niets is verder van de waarheid afgelegen” zegt Claire Fraser, hoofd van The institute for genomic research (TIGR) in Rockville, Maryland. In plaats daarvan hebben **de vergelijkingen vele versies van de levensboom opgelevert die verschillen van de rRNA-boom en ook in tegenstrijd met elkaar zijn...**¹⁸³

Hoe meer onderzoek er gedaan wordt, des te meer het concept van de homologie terrein verliest. Vergelijkingen van proteïnen, rRNA's en genen laten zien dat schepsels die volgens de evolutietheorie nauw aan elkaar verwant zijn, eigenlijk totaal van elkaar verschillen. Een studie uit 1996 gebruikte 88 proteïnenreeksen en deelde de konijnen bij de primaten in, in plaats van knaagdieren; een analyse in 1998 van 13 genen in 10 diersoorten plaatste zeeëgels onder de chordata; een andere studie in 1998 gebaseerd op 12 proteïnen plaatste koeien dichter bij walvissen dan bij paarden. Moleculair bioloog Jonathan Well beschrijft de situatie:

“De inconsistenties in de bomen zijn op verschillende moleculen gebaseerd, en de vreemde bomen die het resultaat van een aantal moleculaire analyses zijn hebben nu de moleculaire fylogenie in een crisis gebracht.”¹⁸⁴

De mythe van de embryologe recapitulatie

Wat we de recapitulatietheorie noemen, is al lang uit de wetenschappelijke literatuur verbannen, maar wordt nog steeds als een wetenschappelijke realiteit genoemd in een aantal evolutionistische publicaties. De term ‘recapitulatie’ is een verkorte uitgave van de term: “ontogenetische recapitulatiefylogeneze”, die aan het einde van de 19de eeuw door de evolutionistische bioloog Ernst Haeckel naar voren werd gebracht.

Deze theorie die door Haeckel ontwikkeld, is beweert, dat levende embryo’s het evolutionistische proces van hun pseudo-voorouder ondergaan. Hij theoretiseerde, dat tijdens de ontwikkeling in de baarmoeder van de moeder, het menselijk embryo eerst de eigenschappen van een vis laat zien, daarna van een reptiel en tenslotte van een mens.

In de jaren hierna is **bewezen, dat deze theorie volslagen onzin is**. Nu weten we, dat de ‘kieuwen’ die in het vroege stadium van het menselijk embryo zouden verschijnen, eigenlijk de eerste fases van het kanaal van het middenoor, de bijschildklieren en de zwezerik zijn. Het embryonale deel dat aan de eierzak verbonden was, blijkt een orgaan te zijn dat bloed voor het embryo maakt. Het deel dat als staart door Haeckel en zijn volgelingen gezien werd, is eigenlijk de ruggengraat, die op een staart lijkt, want het heeft die vorm voordat de benen komen.

Dit zijn in de wetenschappelijke wereld universeel erkende feiten en zij worden zelfs door de evolutionisten aanvaard. George Gaylord Simpson, één van de stichters van het Neodarwinisme schrijft:

“Haeckel heeft het evolutionistische principe dat daarmee samenhang niet goed begrepen. **Er is nu duidelijk bewezen, dat de ontwikkelingsleer niet de fylogeneze herhaalt.**”¹⁸⁵

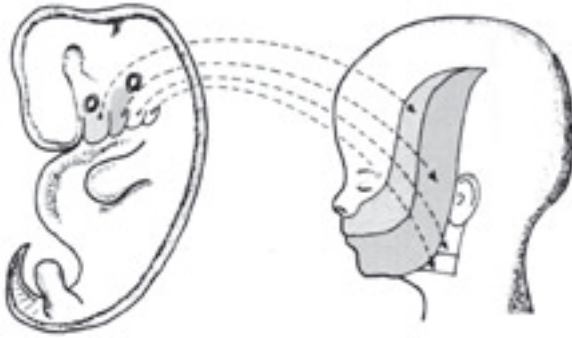
In een ander artikel, dat in *American Scientist* is verschenen, lezen we:

“Zeker, **de biogenetische wet is zo dood als een pier**. Het is tenslotte in de jaren vijftig uit de bio-

Haeckel was een evolutionist die op een bepaalde manier nog gepassioneerder was dan Darwin. Daarom aarzelde hij ook niet om wetenschappelijke gegevens te vervormen en divers bedrog toe te passen.

HET MENSELIJK EMBRYO HEFT GEEN KIEUWEN

Eens gedefinieerd als erfenis van de voorouders, zijn de vouwen die het menselijk embryo heeft opnieuw gedefinieerd. Er is nu aangetoond, dat het menselijk embryo geen recapitulatoire evolutionistische geschiedenis van de mens ondergaat.

logieboeken verbannen. En als serieus discussie-onderwerp was het al in de twintiger jaren afgedaan...¹⁸⁶

Een ander interessant aspect van de ‘recapitulatie’ was Ernst Haeckel zelf, een charlatan die zijn tekeningen vervalste om zijn theorie te ondersteunen. **Haeckels** vervalsingen lieten zien, dat de vis en het menselijk embryo op elkaar leken. Toen hij gepakt werd, was zijn enige verdediging, dat andere evolutionisten dezelfde misdrijven hadden begaan:

“Na deze compromitterende bekentenis van “vervalsingen” moet ik mijzelf als schuldig en vernederd zien, als ik niet de troost had gehad om in de gevangenis honderden medebedriegers te zien, waaronder vele vertrouwde observatoren en uitgelezen biologen. De grote meerderheid van alle diagrammen in de beste biologieboeken, verhandelingen en rapporten zijn in dezelfde mate bedrog, want zij zijn alle niet exact, en in meer of mindere mate uitgedokterd, geschematiseerd en geconstrueerd.”¹⁸⁷

Er zijn beslist honderden medebedriegers onder de vele vertrouwde observatoren en uitgelezen biologen” wier studies vol met bevooroordeelde conclusies, verminkingen en zelfs bedrog zijn. Dit, omdat zij zichzelf allemaal geconditioneerd hebben om de evolutietheorie te laten overwinnen, hoewel er geen schijn van wetenschappelijk bewijs is om die te ondersteunen.

De evolutietheorie: een materialistische verplichting

De informatie die we door het hele boek heen gepresenteerd hebben, laat ons zien, dat de evolutietheorie helemaal niet op een wetenschappelijke basis gestoeld is en dat het integendeel zaken beweert, die duidelijk in conflict zijn met wetenschappelijke ontdekkingen. Met andere woorden, de macht die de evolutie onderhoudt is niet de wetenschap. De evolutie kan wel door wat ‘wetenschappers’ verdedigd worden, maar er moet een andere fundamentele kracht aan het werk zijn.

Die andere kracht is de materialistische filosofie.

De materialistische filosofie is één van de oudste denksystemen van de geschiedenis. De belangrijkste eigenschap is, dat het de materie als iets absoluuts beschouwt. Volgens deze filosofie is materie oneindig en alles bestaat uit materie en alleen maar uit materie. Deze benadering leidt er noodzakelijkerwijs toe, dat het onmogelijk is om in een Schepper te geloven. Materialisten zijn daarom reeds lang vijandig tegen elk religieus geloof in Allah.

Nu is de vraag dus, of dit materialistische uitgangspunt correct is. Een manier om te testen of een filosofie juist of onjuist is, is te onderzoeken of de beweringen van die filosofie, die aan de wetenschap verwant zijn door het gebruikmaken van wetenschappelijke methoden, te testen. Bijvoorbeeld, een filosoof uit de tiende eeuw kan beweerd hebben, dat er een heilige boom op het maanoppervlakte staat en dat alle levende wezens eigenlijk aan de takken van deze grote boom groeien, als vruchten, en dat zij dan op de aarde vallen. Sommige mensen zouden deze filosofie aantrekkelijk vinden en erin geloven. Maar in de twintigste eeuw, een tijd waarin de mensen in staat zijn om op de maan te lopen, is het onmogelijk om met zo’n filosofie te komen. Of zo’n boom al dan niet bestaat, kan door wetenschappelijke methoden bepaald worden, dat wil zeggen door observatie en door experimenten.

We kunnen daarom door middel van wetenschappelijke methoden de materialistische beweringen onderzoeken; dat is, dat de materie eeuwig bestaan heeft en dat de materie zichzelf zonder de supermaterie van de Schepper kan organiseren en ervoor kan zorgen, dat leven ontstaat. Als we dit

doen, dan zien we, dat het materialisme al omver valt, want **het idee dat de materie altijd al bestaan heeft is omvergegooid door de Big Bang theorie die laat zien, dat het universum uit het niets geschapen is.** De claim, dat de materie zichzelf organiseert en leven brengt, is de claim die we ook wel de ‘evolutietheorie’ noemen – de theorie die in dit boek onderzocht is en waarvan we ook zien, dat hij omvervalt.

Maar als men vastbesloten is in het materialisme te geloven en zijn toewijding voor de materialistische filosofie boven al het andere plaatst, dan handelt men niet zo. Als men eerst een materialist is en dan pas een wetenschapper, dan verbant men het materialisme niet zo maar, als men ziet, dat de evolutie door de wetenschap weerlegd wordt. Integendeel, men probeert het materialisme overeind te houden en het te redden door de evolutie met van alles en nog wat te ondersteunen. Dit is dan ook precies de houding die we bij de evolutionisten zien die de evolutietheorie verdedigen.

Interessant is, dat zij dit zo nu en dan toegeven. Een bekende geneticus en een uitgesproken evolutionist, Richard C. Lewontin van de Harvard Universiteit, bekend, dat hij ”eerst een materialist is en dan pas een wetenschapper”, hij doet dit in de volgende bewoordingen:

“Het zijn niet de methoden en wetenschappelijke instituten die ons tot de materialistische uitleg van de fenomenen in de wereld dwingen, integendeel, **wij worden a priori tot de materialistische redenen gedwongen** om zo een onderzoeksapparaat te creëren en een aantal concepten op te zetten die een materialistische uitleg geven, ongeacht hoe tegenstrijdig, ongeacht hoe geheimzinnig dit ook is voor de niet-betrokkenen. **Verder is het materialisme absoluut, dus kunnen we de Goddelijke Voet niet tussen de deur laten.**”¹⁸⁸

De term ‘a priori’ die Lewontin hier gebruikt, is heel belangrijk. Deze filosofische term verwijst naar een vooringenomenheid die niet op experimentele kennis gebaseerd is. Een gedachte is ‘a priori’, wanneer die als juist wordt beschouwd en geaccepteerd wordt, zelfs als er geen informatie beschikbaar is over de juistheid van de gedachte. Als evolutionist brengt Lewontin openlijk zijn opvatting over het materialisme als ‘a priori’ tot uitdrukking die aan de materialisten gegeven is en hun pogingen om de wetenschap aan dit gegeven aan te passen. Omdat het materialisme het onvoorwaardelijk nodig heeft, dat het bestaan van de schepper ontkend wordt, omhelzen zij het enige alternatief dat zij in handen hebben, en dat is de evolutietheorie. Het maakt hen niets uit, dat de evolutie door wetenschappelijke feiten weerlegd is; dit soort wetenschappers heeft het ‘a priori’ als juist geaccepteerd.

Dit bevooroordeelde gedrag leidt evolutionisten naar het geloof van: ‘onbewuste materie kan zichzelf samenstellen’, dit is in tegenstrijd met niet

alleen de wetenschap, maar ook met de rede. Robert Shapiro, professor in de chemie en DNA-specialist aan de Universiteit van New York, die wij reeds hiervoor geciteerd hebben, legt het geloof van de evolutionisten en het materialisme dat hieraan ten grondslag ligt als volgt uit:

“Daarom is er een ander evolutionair principe nodig om ons over de kloof van de mengsels van eenvoudige natuurlijke chemicaliën naar de eerste effectieve replicator te leiden. Dit principe is nog niet in detail beschreven of gedemonstreerd, maar men loopt er op vooruit en geeft het namen zoals de chemische revolutie en **de materie die zichzelf organiseert. Het bestaan van dit principe wordt zomaar in de filosofie van het dialectische materialisme aangomen**, zoals op het ontstaan van het leven door Alexander Oparin toegepast.”¹⁸⁹

Evolutionistische propaganda, die we steeds in de leidende westerse media en in de beroemde en ‘uitgelezen’ wetenschappelijke tijdschriften tegenkomen, is het resultaat van deze ideologische noodzakelijkheid. Omdat evolutie als iets absoluut noodzakelijks wordt beschouwd, is het in wetenschappelijke kringen een taboe geworden.

Er zijn wetenschappers die zichzelf in de positie zien waarbij zij gedwongen zijn om deze verreikende theorie te verdedigen of tenminste geen enkel woord tegen deze theorie te uiten om op deze manier hun reputatie veilig te stellen. De academici in de westerse landen zijn verplicht om hun artikelen in bepaalde wetenschappelijke bladen te publiceren om zo hun positie van professor te kunnen behouden. Alle biologische tijdschriften staan onder controle van evolutionisten en zij staan niet toe, dat een niet-evolutionist in hun tijdschrift schrijft. Daarom moet iedere bioloog zijn studies naar deze dominante theorie voegen. Ook zij zijn onderdeel van de gevestigde orde die de evolutie ziet als een ideologische noodzakelijkheid, daarom verdedigen zij blind alle ‘onmogelijke gevolgen’ die wij tot nu toe in dit boek bestudeerd hebben.

Materialistische bekentenissen

De Duitse bioloog Hoimar Von Dithfurt, een bekend evolutionist, is een goed voorbeeld van dit onverdraagzame materialistische begrip. Nadat Dithfurt een voorbeeld heeft gegeven van de buitengewone complexiteit van de samenstelling van het leven, gaat hij verder en zegt het volgende over de vraag of dit al dan niet door toeval tot stand heeft kunnen komen:

“Is zo’n harmonie die alleen maar uit toeval tot stand is gekomen in werkelijkheid mogelijk? Dit is de fundamentele vraag voor de hele biologische evolutie. De vraag met ‘Ja, het is mogelijk’ beantwoorden is net zoiets als het bekennen van geloof in de moderne natuurwetenschappen.. Kritisch gesproken moeten we

DARWINISME EN MATERIALISME

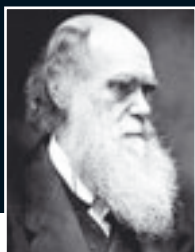
De enige reden waarom Darwins theorie nog steeds verdedigd wordt ondanks de duidelijke verwerping door de wetenschap, is vanwege de nauwe band tussen die theorie en het materialisme. Darwin paste de materialistische filosofie toe op de natuurwetenschappen en de verdedigers van deze filosofie, de marxisten waren de eersten onder hen, verdedigen ondanks alles het Darwinisme.

Eén van de beroemdste hedendaagse voorvechters van de evolutietheorie, de bioloog Douglas Futuyma, schreef: "Tezamen met de materialistische theorie van Marx voor de geschiedenis was de evolutietheorie van Darwin een cruciale plank in het platform van het mechanisme en het materialisme." Dit is een heel duidelijke bevestiging waarom de evolutietheorie zo vreselijk belangrijk was voor zijn verdedigers. (Douglas Futuyma, *Evolutionary Biology*, 2nd ed. Sunderland MA: Sinauer, 1986, p. 3.)

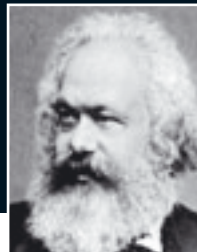
Een andere belangrijke evolutionist, de paleontoloog Stephen J. Gould, zei: "Darwin paste een consistente materialistische filosofie toe op zijn interpretatie van de natuur." (Alan Woods en Ted Grant, "Marxisme and Darwinisme", *Reason in Revolt: Marxism and modern science*, London, 1993) Leon Trotsky tezamen met Lenin, één van de grote denkers achter de Russische communistische revolutie, zei: "De ontdekking van Darwin was de grootste triomf van de dialectiek in het hele veld van de organische materie." (Alan Woods en Ted Grant, "Marxisme and Darwinisme" London, 1993) Maar de wetenschap heeft laten zien, dat het Darwinisme niet een overwinning voor het materialisme was, maar eerder een teken van het verlies van die filosofie.

Trotsky

Darwin

Marx

zeggen, dat iemand die de moderne natuurwetenschappen accepteert geen andere keuze heeft dan 'ja' te zeggen, want hij zou tot doel moeten hebben de natuurlijke verschijnselen op een begrijpelijke manier uit te leggen en dit van de natuurwetten af te leiden zonder naar een metafysische tussenkomst te verwijzen. Maar dit punt, alles door middel van natuurwetten uit te leggen, dat is door toevalligheden, is een teken dat hij geen ontsnapingsmogelijkheid heeft. Want wat kan hij anders dan in het toeval te geloven?"¹⁹⁰

Ja, zoals Dithfurt zegt, de wetenschappelijke materialistische benadering neemt het grondprincipe aan, dat het leven verklaart door de ontkenning van 'supernatuurlijke interventie', d.w.z. de schepping. Als dit principe eenmaal geaccepteerd is, dan zijn zelfs de meest onwaarschijnlijke mogelijkheden gemakkelijk te accepteren. Het is mogelijk om voorbeelden van deze dogma-

tische mentaliteit in bijna alle evolutionistische literatuur te vinden. Professor Ali Demirsoy, de bekende verdediger van de evolutietheorie in Turkije, is slechts één van de velen. Zoals we in de voorafgaande pagina's hebben aangetoond, is volgens Demirsoy de waarschijnlijkheid van de toevallige vorming van Cythochroom-C, een essentieel proteïne voor de overleving: **“even onwaarschijnlijk als de mogelijkheid, dat een aap de geschiedenis van de mens op een typemachines schrijft zonder een fout te maken.”**¹⁹¹

Men hoeft er niet over te twijfelen, dat het accepteren van deze mogelijkheid eigenlijk tegen de grondprincipes van de rede en het gezond verstand ingaan. Zelfs een enkel correct gespeld woord op een pagina verzekert ons ervan, dat het door een persoon geschreven is. Als men een boek over wereldgeschiedenis ziet, dan is men er nog meer van overtuigd, dat het door een auteur geschreven is. Niemand met gezond verstand zou het erover eens zijn, dat de woorden van zo'n groot boek door het toeval bij elkaar zijn gekomen.

Maar het is heel interessant te zien, dat de 'evolutionistische wetenschapper' prof. Ali Demirsoy dit soort van irrationele voorstellen accepteert:

“Eigenlijk, is de waarschijnlijkheid dat er een serie Cytochrom-C gevormd wordt gelijk aan nul. Dat wil zeggen, dat als het leven een bepaalde volgorde verlangt, er gezegd kan worden, dat dit een waarschijnlijkheid heeft waarvan het waarschijnlijk is dat hij één maal in het hele universum tot stand kan komen. Anders zou er een bepaalde **metafysische kracht** die buiten onze definitie valt moeten handelen om de formatie daarvan tot stand te brengen. **Het accepteren van deze laatste optie is niet passend voor wetenschappelijke doeleinden.** We moeten dus naar de eerste hypothese kijken.”¹⁹²

Demirsoy gaat door en zegt dat hij de onmogelijkheid accepteert om **“niet de metafysische krachten te accepteren”**, dat is toe te geven, dat er een schepping van Allah is. Het is duidelijk dat deze benadering in zijn geheel geen relatie met de wetenschap heeft. Dat is niet verrassend, want als Demirsoy een ander onderwerp aansnijdt, de oorsprong van de mitochondrieën in de cel, accepteert hij openlijk zijn uitleg van het toeval, hoewel het “behoorlijk tegen de wetenschappelijke gedachte ingaat.”

“De kern van het probleem is, hoe de mitochondrieën deze vorm verkregen hebben, want om deze vorm door het toeval te verkrijgen, zelfs maar voor één individu, worden bijzondere waarschijnlijkheden vereist die niet in te denken zijn... De enzymen die in elke stap in een andere vorm voor de ademhaling en de functionering als een katalysator functioneren, zijn de basis van het mechanisme. Een cel moet een volledige serie enzymen bevatten, anders is het nutteloos. Maar, **ondanks dat het tegen de biologische gedachte ingaat**, en om nog verdere dogmatische uitleg of speculatie te vermijden, moeten we accepteren dat, hoe-

DE DOOD VAN HET MATERIALISME

19de eeuws materialisme dat de filosofische onderbouwing vormt van de evolutietheorie suggereert dat het universum altijd bestaan heeft en dat het niet geschapen is en dat de organische wereld in termen als interactiviteit van materie kan worden uitgelegd. De ontdekkingen van de 20ste-eeuwse wetenschap hebben echter aangetoond, dat deze hypothesen volslagen ongeldig zijn. De veronderstelling dat het universum altijd bestaan heeft, is door de ontdekking dat het universum uit een grote explosie (de zogenaamde big bang theorie) ontstaan is, die 15 biljoen jaar geleden heeft plaatsgevonden, weggeblazen. De big bang laat zien, dat alle fysieke substanties in het universum uit het niets voortgekomen zijn; met andere woorden, zij zijn geschapen. Eén van de bekendste verdedigers van het materialisme, de atheïstische filosoof Anthony Flew zegt:

“Bekentenissen zijn zeker goed voor de ziel. Ik zal daarom met een bekentenis beginnen, dat de Stratoniciaanse atheïst wel in verlegenheid gebracht moet zijn door de huidige kosmologische consensus (big bang). Want het lijkt erop, dat de kosmologen een wetenschappelijk bewijs hebben... dat het universum een begin heeft. (Henry Margenau, Roy A. Vargesse. *Cosmos, bios, theos.*” La Salle il. : Open court publishing, 1992, p. 241.)

De big bang laat ook zien, dat in ieder stadium het universum gevormd is door een gecontroleerde schepping. Dit wordt duidelijk door de orde die na de big bang gekomen is, deze is te perfect om door een ongecontroleerde explosie gevormd te zijn. De beroemde natuurkundige Paul Davies legt deze situatie uit: “Het is moeilijk om weerstand te bieden aan de neiging te denken, dat de huidige structuur van het universum, die blijkbaar zo gevoelig is voor kleine veranderingen in de aantallen, nauwkeurig is uitgedacht... De ogenschijnlijke wonderbaarlijke overeenkomst van numerieke waarden die de natuur aan haar fundamenteën heeft toegekend, moet wel het beste bewijs zijn voor een element van kosmisch ontwerp. (Paul Davies, “God and the new physics.” New York: Simon & Schuster, 1983, p. 189.)

De Amerikaanse professor in de astronomie is zich bewust van dezelfde realiteit en zegt:

“Als we al het bewijs overzien, komt de gedachte op, dat een bovennatuurlijke kracht of eerder Kracht, hierbij betrokken moet zijn

geweest. (Hugh Ross. “The creator and the cosmos.” Colorado Springs CO: Nav-Press, 1993, pp.114-5)

Aldus gaat de materialistische hypothese dat het leven uitsluitend uitgelegd kan worden door interactie van materie ook door de ontdekkingen van de wetenschap ten onder. In het bijzonder de oorsprong van de genetische informatie die de levende wezens bepaalt kan in geen geval door uitsluitend materiële waarden uitgelegd worden. Eén van de leidende verdedigers van de evolutietheorie, George C. Williams, geeft dit feit toe in een artikel dat hij in 1995 schreef:

Evolutionistische biologen zijn er niet in geslaagd zich te realiseren, dat zij met twee of meer niet-gelijke domeinen werken; dat van de informatie en dat van de materie... de genen zijn een pakket informatie, niet een object... Deze gewaagde omschrijving maakt van de materie en de informatie twee aparte domeinen van bestaan, die elk apart besproken moeten worden, elk in zijn eigen termen. (George C. Williams. “The third culture: beyond the scientific revolution.” New York, Simon & Schuster, 1995, pp. 42-3)

Deze situatie is een bewijs voor het bestaan van een bovenmateriële wijsheid die de genetische informatie laat bestaan. Het is voor de materie onmogelijk om in zichzelf informatie te produceren. De directeur van het Duitse Federale Instituut voor Natuurkunde en Technologie, Professor Werner Glitt merkt op: “Alle experimenten duiden erop, dat een denkend wezen dat vrijwillig zijn eigen vrije wil uitoefent, zowel cognitief als creatief vereist is. Er is geen bekende wet in de natuur, geen bekend proces en geen bekende volgorde van gebeurtenissen die ervoor kan zorgen, dat informatie door zichzelf tot stand komt in de materie. (Werner Glitt. “In the beginning was information.” CLV Bielefeld, Duitsland, p. 107, 141)

Al deze wetenschappelijke feiten laten zien, dat het universum en alle levende wezens door een Schepper geschapen zijn, een Schepper die eeuwige macht en kennis heeft, dat is door Allah. Wat het materialisme betreft, Arthur Koestler, één van de bekendste filosofen van deze eeuw zegt: “Het kan niet langer meer beweren, dat het een wetenschappelijke filosofie is. (Arthus Koestler, “Janus: A summing up.” New York, Vintage Book, 1978, p. 250.)

wel het met tegenzin is, dat de enzymen van de ademhaling al **volledig in de cel bestonden**, voordat de cel voor het eerst in contact met zuurstof kwam.¹⁹³

De conclusie die uit zo'n uitspraak getrokken kan worden, is dat de evolutie in ieder geval geen theorie is die door wetenschappelijk onderzoek tot stand is gekomen. Integendeel, de vorm en de inhoud van deze theorie zijn gedicteerd door de vereisten van de materialistische filosofie. En zijn toen een eigen leven als geloof of dogma gaan leiden, ondanks de concrete wetenschappelijke feiten. Opnieuw kunnen we duidelijk uit de evolutionistische literatuur, zien dat alle inspanningen inderdaad tot een doel moesten leiden. En dat doel is het verwerpen van het geloof, dat alle levende wezens door een Schepper geschapen zijn.

Evolutionisten definiëren dit doel als iets 'wetenschappelijks'. Maar waar zij naar verwijzen is geen wetenschap, maar materialistische filosofie. Materialisme verwerpt absoluut het bestaan van iets anders dan 'materie' (of iets bovennatuurlijks). Zelfs de wetenschap is niet verplicht om zo'n dogma te accepteren. Wetenschap betekent de natuur onderzoeken en conclusies trekken van de uitkomsten van het onderzoek. Als deze uitkomsten tot de conclusie leiden, dat de natuur geschapen is, dan accepteert de wetenschap dat. Dat is de plicht van een ware wetenschapper; niet het verdedigen van een onmogelijk scenario door een gedateerd materialistisch dogma uit de 19de eeuw aan te hangen.

Materialisme, de valse religie en de ware religie

Tot nu toe hebben we onderzocht, hoe de groeperingen die de materialistische filosofie aanhangen, de wetenschap ontkrachten, hoe zij de mensen bedriegen door hun evolutionistische fabels waar zij blind in geloven en hoe zij de werkelijkheid afschermen. Maar er moet gezegd worden, dat we moeten toegeven, dat deze materialistische groeperingen ons ook een belangrijke 'dienst' bewijzen, hoewel dit onbewust is.

Zij leveren deze 'dienst', omdat zij hun eigen onware en atheïstische gedachten proberen te rechtvaardigen door al de onzinnige, inconsequenties van de tradionalistische en de onverdraagzame gedachten in de naam van de islam, tentoon te stellen. De aanval van de materialistische atheïstische groeperingen hebben geholpen om de valse godsdienst, die absoluut geen relatie met de Qoer-aan of de islam heeft, naar voren te brengen; iets dat van horen zeggen, bijgeloof en zinloos gepraat afhankelijk is, en dat geen enkel goed argument naar voren kan brengen. Dus alle inconsequenties, discrepanties en niet-logische argumenten die door deze onoprechte groeperingen, die valselijk in

de naam van de islam handelen zonder op enig bewijs te steunen, worden in de openbaarheid gebracht.

De materialisten helpen dus vele mensen de ware aard van de bevooroordeelde en traditionele mentaliteit te doorgronden en moedigen hen aan om de essentie en de ware bron van de godsdienst te zoeken door naar de Qoer-aan te verwijzen en daar bij te blijven.. Hoewel onbewust, gehoorzamen zij aan Allah's bevel en dienen Zijn godsdienst. Verder, onthullen zij de hele nietigheid van de mentaliteit die de valse godsdienst vertegenwoordigt die in de naam van Allah bedacht is en voor iedereen als islam voorgedaan wordt en zij helpen met het verzwakken van de invloed van dit bevooroordeelde systeem dat het grootste deel van de maatschappij bedreigt.

Dus, of zij nu willen of niet, en in overeenkomst met hun lot, worden zij het middel waardoor het besluit van Allah over het overeind houden van Zijn ware religie door de vijanden van de religie tegen elkaar uit te spelen tot waarheid wordt. Allahs wet staat als volgt in de Qoer-aan:

En als Allah niet een groep mensen door middel van een ander controleert, zal de aarde waarlijk vol ellende zijn...(Soera 2:251)

Op dit punt denken we dat het nodig is, dat we een kier voor iemand open laten om het evolutionistische gedachtengoed te verdedigen. Deze mensen zijn misschien eens op een eerlijke zoektocht gegaan, maar nu zijn ze ver van de ware godsdienst afgedwaald en staan onder invloed van zinloze praat die in de naam van islam wordt geuit, leugens die in de naam van de Profeet verzonnen worden en verhalen van horen zeggen waar zij sinds hun kinderjaren al door beïnvloed zijn, en hebben dus nooit zelf de gelegenheid gehad om de waarheid te ontdekken. Het kan zijn, dat zij de religie uit boeken geleerd hebben, geschreven door de vijanden van de religie, die proberen om de islam met leugens en bedrog die niet in de Qoer-aan staan, te identificeren en met het traditionele denken en onverdraagzaamheid. De essentie en de oorsprong van de islam is heel anders en verder volledig in strijd met datgene wat hen geleerd is. Daarom stellen we voor, dat zij zo snel mogelijk een Qoer-aan bemachtigen en Allahs boek met een open geest lezen en met een nauwkeurige en onbevooroordeelde blik en de oorspronkelijke godsdienst van de ware bron leren. Als ze hulp nodig hebben, dan kunnen zij de boeken van de schrijver van dit boek, Harun Yahya, raadplegen, boeken die op de basisconcepten van de Qoer-aan gebaseerd zijn.

Media: vruchtbare grond voor de evolutie

Zoals we onderzocht hebben en het gedemonstreerd is, berust de evolutietheorie niet op een wetenschappelijke basis. Maar de meeste mensen in de wereld zijn zich hier niet van bewust en nemen aan dat de evolutietheorie een wetenschappelijk feit is. De grootste reden voor dit bedrog is de systematische indoctrinatie en propaganda die door de media over de evolutie wordt uitgevoerd. Daarom moeten we ook de specifieke kenmerken van deze indoctrinatie en propaganda noemen.

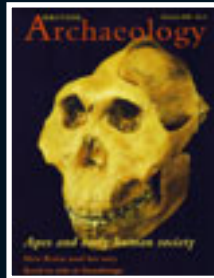
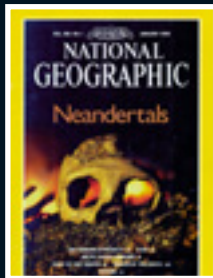
Als we goed naar de Westerse media kijken, komen we regelmatig nieuws tegen over de evolutietheorie. Leidende media-organisaties en bekende ‘gerespecteerde’ tijdschriften snijden dit onderwerp regelmatig aan. Als hun benadering bekeken wordt, krijgt men de indruk, dat deze theorie een absoluut bewezen feit is en dat er geen ruimte voor discussie is.

Normale mensen die dit soort nieuws lezen, denken natuurlijk, dat de evolutietheorie een feit is, net als een wiskundige wet. Dit soort nieuws dat in de vooraanstaande media verschijnt, wordt ook door de plaatselijke media opgepikt. Zij drukken krantenkoppen in grote letters zoals: “Volgens *Time* magazine is er een nieuw fossiel gevonden, dat de kloof in de fossielenketen dicht”, of ‘*Nature*’ laat zien, dat wetenschappers hun licht hebben laten schijnen over de laatste onderwerpen van de evolutietheorie”. De vondst van de ‘laatste ontbrekende schakel van de evolutionistische keten’ betekent niets, want er is niets uit de evolutie bewezen. Alles wat als bewijs is aangevoerd, is vals, zoals we in de voorafgaande hoofdstukken beschreven hebben. En naast de media geldt hetzelfde voor wetenschappelijke bronnen, encyclopedieën en biologieboeken.

Kort gezegd, zowel de media als de academische kringen, die de vergaarbak zijn van antireligieuze machtscentra, houden de opvatting over de evolutie warm en leggen dit de maatschappij op. Deze invloed is zo effectief, dat de evolutie op den duur een idee is geworden dat nooit verworpen is. Het ontkennen van de evolutie wordt als daad tegen de wetenschap gezien en als verwerping van de fundamentele werkelijkheid. Dit is dan ook de reden waarom, ondanks de vele tekortkomingen die tot dusver onthuld zijn (en wel in het

EVOLUTIONISTISCHE PROPAGANDA

Populair-wetenschappelijke tijdschriften hebben de leiding van de evolutionistische propaganda overgenomen, zij spelen een belangrijke rol om het publiek aan te moedigen de evolutietheorie te accepteren.

bijzonder sinds de vijftiger jaren), en het feit dat evolutionistische wetenschappers dit zelf toegaven, het vandaag bijna onmogelijk is om in wetenschappelijke kringen of in de media kritiek op de evolutie te vinden.

Algemeen geaccepteerde en gerespecteerde bladen over biologie en de natuur in het Westen, tijdschriften zoals *Scientific American*, *Nature*, *Focus* en *National Geographic* hebben de evolutietheorie als een officiële theorie geadopteerd en proberen de theorie als een bewezen feit te presenteren.

Leugen op leugen

Evolutionisten maken maar al te graag gebruik van de hersenspoelingen die de media toepassen. Veel mensen geloven zo onvoorwaardelijk in de evolutie, dat zij niet eens 'hoe' en 'waarom' vragen. Dit betekent, dat de evolutionisten hun leugens zodanig kunnen verpakken, dat zij gemakkelijk geslikt worden.

Bijvoorbeeld, in zelfs de meest wetenschappelijke evolutionistische boeken wordt de 'overgang van water naar land', wat een van de grootste niet-verantwoorde fenomenen van de evolutie is, met een belachelijke eenvoud uitgelegd. Volgens de evolutie begon het leven in het water en de eerste dieren die

FABELS VAN DE EVOLUTIONISTEN

Evolutie is, zoals eens door een bekend wetenschapper opgemerkt is, een sprookje voor volwassenen. Het is een totaal irrationeel en onwetenschappelijk scenario, dat suggereert dat niet-levende materie een bepaald soort toverkracht en intelligentie heeft om ingewikkelde levensvormen samen te stellen. Eén van die vreemde evolutionistische fabels is de 'evolutie van de walvis', dit is in National Geographic verschenen, alom gerespecteerd als één van de meest wetenschappelijke en serieuze bladen in de wereld:

De afstamming van de walvis gaat ongeveer zestig miljoen jaar terug, toen harige, viervoetige zoogdieren, op zoek naar voedsel of veiligheid in het water terecht kwamen. Terwijl duizenden jaren voorbijgingen traden er langzaam veranderingen op. Achterbenen verdwenen, voorbenen veranderden in vinnen, haar maakte plaats voor een dikke gladde blubberlaag, neusgaten verplaatsten zich naar de top van de kop, de staart verbreedde zich in een staartvin en in de gestroomlijnde waterwereld werd het lichaam enorm. (Victor B. Scheffer, "Exploring the lives of whales", National Geographic, vol. 50, December 1976, p. 752.)

Naast het feit dat hier niet het minste wetenschappelijk bewijs voor is, is zo'n verschijning ook in strijd met de wetten van de natuur. Deze fabel, die in National Geographic verschenen is, is onze aandacht waard, want we kunnen hier het niveau van de valse beweringen zien in de min of meer serieuze evolutionistische uitgaven. Een andere fabel die voor de evolutionisten belangrijk is, is het ontstaan van de zoogdieren. Evolutionisten beweren, dat zoogdieren van een reptielachtige voorouder afstammen. Maar als het op de uitleg van de details van de veronderstelde verandering komt, komen er interessante verhalen naar boven. Hier is er één van: Sommige reptielen in de koudere gebieden gingen een manier ontwikkelen om hun lichamen warm te houden. Hun warmtetoevoer nam met koud weer toe en hun warmteverlies werd verkleind als de schubben kleiner werden en spitsen en tot een vacht evolueerden. Zweeten was ook een aanpassing om de lichaamstemperatuur te regelen, een manier om het lichaam af te koelen door de noodzakelijke verdamping van water. Maar zo af en toe begonnen de jongen van deze reptielen het zweet van de moeder op te likken als voeding. Sommige zweetklieren begonnen een steeds rijkere afscheiding te produceren, tot het tenslotte melk werd. Dus de jongen van deze vroege zoogdieren hadden een betere start in het leven. (George Gamow, Martynas Ycas, "Mr. Tompkins inside himself," London: Allan & Unwin, 1968, p. 149.)

Het idee dat goed ontwikkeld voedsel zoals melk, oorspronkelijk uit zweetklieren zou komen en alle andere details hierboven, zijn alleen maar vreemde producten van de evolutionistische fantasie, en hebben geen wetenschappelijke basis.

zich ontwikkelden waren vissen. De theorie zegt, dat op een dag de vissen zichzelf om de één of andere reden op het land wierpen (meestal wordt droogte als reden gegeven), en de vissen die ervoor kozen om op het land te leven, bleken opeens voeten te hebben in plaats van vinnen en longen in plaats van kieuwen.

De meeste evolutionistische boeken geven niet het 'hoe' van het onderwerp. Zelfs in de meest wetenschappelijke bronnen, wordt de dwaasheid van deze bewering verborgen tussen zinnen zoals 'de overgang van water naar land was bereikt'.

Hoe was deze ‘overgang’ bereikt? Wij weten, dat een vis niet langer in leven kan blijven dan een paar minuten uit het water. Als we aannemen, dat er een droogte heerste en de vissen naar het land kwamen, wat zou er dan met de vissen gebeuren? Het antwoord is duidelijk. Alle vissen die uit het water zouden komen, zouden één voor één na een paar minuten sterven. Zelfs als dit proces tien miljoen jaar had geduurd, het antwoord zou nog steeds hetzelfde zijn, de vissen zouden één voor één doodgaan. De reden daarvoor is, dat zo’n ingewikkeld orgaan als de volledige long niet opeens door toeval kan ontstaan, dat wil zeggen door mutatie; maar een halve long aan de andere kant, is volslagen nutteloos.

Het is gemakkelijk om de gewone man met een pakket ‘wetenschap’ te beïnvloeden. Je tekent een denkbeeldig figuur dat de overgang van water naar land uitbeeldt, je bedenkt wat Latijnse woorden voor het dier in het water, zijn ‘afstammeling’ op het land en voor de ‘overgangsvorm’(dat een denkbeeldig dier is) en bedenkt dat de uitvoerige leugen: “*Eusthenopteron* ging eerst over in *Rhipitistian Crossoptergian*, daarna in een langdurig evolutionair proces in *Ichthyostega*.” Als je deze woorden in de mond van een wetenschapper legt met een grote bril en een witte boord, dan zul je erin slagen veel mensen te overtuigen, want de media, die toegewijd zijn om de evolutie te promoten, zullen het goede nieuws met groot enthousiasme aan de wereld verkondigen.

Conclusie: de evolutie is bedrog

Er is nog veel meer bewijs, en er zijn wetenschappelijke wetten die de evolutie ongeldig maken, maar in dit boek hebben we alleen maar een paar ervan besproken. Maar zelfs dat zou genoeg moeten zijn om de belangrijkste waarheid te openbaren: hoewel het onder een mantel van (schijnbare) wetenschap verborgen is, is de evolutietheorie niets anders dan bedrog; een bedrog dat alleen ten gunste van de materialistische filosofie wordt verdedigd; een bedrog dat niet op wetenschap gebaseerd is, maar op hersenspoeling, propaganda en fraude.

We vatten nu samen wat we tot dus ver hebben opgeschreven:

De evolutietheorie is in elkaar gestort

De evolutietheorie is een theorie die al bij de eerste stap mislukt. De reden daarvoor is, dat evolutionisten niet in staat zijn om zelfs maar de vorming van een enkel proteïne te verklaren. Noch de wetten van de waarschijnlijkheid noch die van de natuurkunde en de scheikunde bieden enige kans om met succes leven te vormen.

Klinkt het logisch of redelijk als zelfs geen enkele door toeval gevormd proteïne kan bestaan, dat er dan wel miljoenen van dit soort proteïnen samenkomen om een cel van een levend wezen te vormen; en dat biljoenen cellen in staat zijn om door toeval bij elkaar te komen en levende wezens te vormen; en dat zij dan vissen vormen en dat deze naar het land toe komen en in reptielen en vogels veranderen en dat dit de manier is waarop miljoenen verschillende soorten op aarde zich gevormd hebben?

Zelfs als het voor u niet logisch lijkt, is het toch zo, dat evolutionisten in deze fabel geloven.

Maar het is alleen maar een geloof, want zij hebben geen enkel bewijs om hun verhaal te verifiëren. Zij hebben nooit een overgangsvorm gevonden, zoals half-vis half-reptiel of half-reptiel en half-vogel. Noch zijn ze in staat geweest om te bewijzen dat een proteïne, of zelfs maar een enkel molecuul van een aminozuur waaruit een proteïne bestaat, gevormd heeft kunnen worden onder de omstandigheden van de aarde die zij de oersoep noemen; zelfs niet

in hun ver ontwikkelde laboratoria zijn ze erin geslaagd dat te doen. Integendeel, met alle inspanningen die de evolutionisten zichzelf getroust hebben, hebben ze alleen maar laten zien, dat er nooit een evolutionair proces kan plaatsvinden en nooit in welke tijd op aarde ook heeft plaatsgevonden.

Ook in de toekomst kan de evolutie niet geverifieerd worden

Als we dit zien, kunnen de evolutionisten alleen nog maar dromen, dat de wetenschap in de loop der tijd hun problemen kan oplossen. Maar de wetenschap zal nooit zo'n totaal ongegronde en onlogische claim verifiëren, ongeacht hoeveel tijd er overheen zal gaan. Integendeel, als de wetenschap zich verder ontwikkelt, maakt het alleen de onzin van de evolutionistische beweringen helderder en duidelijker.

Dit is momenteel de stand van zaken. Hoe meer details over de structuur en de functies van de levende cel ontdekt worden, hoe duidelijker het wordt, dat de cel geen eenvoudige, willekeurig gevormde samenstelling is, zoals men dacht in de primitieve biologie ten tijde van Darwin.

Vanuit een situatie die zo vanzelfsprekend is, kan het ontkennen van de schepping en het baseren van de oorsprong van het leven op hoogst onwaarschijnlijke toevalligheden, en dan de hardnekkige verdediging van deze bewering, later een bron van grote vernedering worden. Als het ware gezicht van de evolutietheorie langzamerhand duidelijker wordt, en als de openbare mening de waarheid gaat erkennen, zal het niet lang meer duren, voordat de blinde fanatieke verdedigers van de evolutie niet meer in staat zijn hun gezicht te laten zien.

Het grootste obstakel van de evolutie: de ziel

Er zijn vele soorten in de wereld die op elkaar lijken. Bijvoorbeeld; er zijn vele levende wezens die op een paard of een kat lijken, en er zijn vele insecten die op elkaar lijken. Deze overeenkomsten verbazen niemand.

De oppervlakkige overeenkomsten tussen de mens en de aap trekken op de één of andere manier te veel aandacht. Deze belangstelling gaat soms zo ver, dat sommige mensen daardoor in de foutieve these van de evolutie gaan geloven. Maar eigenlijk betekenen de oppervlakkige overeenkomsten tussen de mens en de aap niets. De neushoorn en de neushoornkever hebben ook bepaalde oppervlakkige overeenkomsten maar het zou gek zijn om een soort evolutionistische band tussen hen te zoeken op grond van hun gelijkens, de een is een insect en de andere is een zoogdier,.

Behalve de oppervlakkige gelijkens, kan men niet zeggen dat de aap dichter bij de mens staat dan een ander dier. Als men het intelligentieniveau als

criterium beschouwt, dan is de honingbij, die prachtige geometrische structuren van de honingraat bouwt of de spin, die een wonder van techniek toepast in het bouwen van het spinnenweb, dichterbij de mens. Zij zijn in sommige aspecten zelfs superieur.

Er is een groot verschil tussen de mens en de aap, ongeacht het enigszins gelijkende uiterlijk. Een aap is een dier en verschilt wat bewustzijnsniveau betreft niet van een paard of een hond. Maar de mens is een bewust wezen met een sterke wil, die kan denken, spreken, begrijpen, beslissen en oordelen. Dit zijn alle uitingen van het functioneren van de ziel die de mens bezit. De ziel is het belangrijkste verschil, dat de grote kloof tussen de mens en de andere schepselen kenmerkt. Geen enkele fysieke gelijkenis kan deze kloof dichten die tussen de mens en de andere levende wezens bestaat. In de natuur is het enige levende wezen dat een ziel heeft, de mens.

Allah heeft volgens Zijn wil geschapen

Zou het wat uitmaken als het scenario dat de evolutionisten voorstellen, echt had plaatsgevonden? Niet in het minst. De reden is, dat ieder stadium dat door de evolutietheorie naar voren is gebracht en op toeval gebaseerd is, als uitkomst van een wonder had kunnen gebeuren. Zelfs als het leven geleidelijk door zulke opeenvolgende stadia tot stand was gekomen, dan zou ieder volgend stadium door een bewuste wil tot stand zijn gekomen. Het is niet alleen onwaarschijnlijk, dat zulke stadia door toeval voorgekomen zijn, het is onmogelijk.

Er is gezegd, dat het proteïnemolecule zich gevormd heeft onder de atmosferische omstandigheden van de oersoep, we moeten er echter aan denken dat er al eerder door de wetten van de waarschijnlijkheid, van de biologie en van de scheikunde, getoond is dat dit niet het resultaat kan zijn van toeval. Maar als men er op staat, dat het zo gebeurd is, dan is er geen andere keuze dan toe te geven, dat het de wil van een Schepper is. Dezelfde logica geldt voor de hele hypothese die door de evolutionisten naar voren is gebracht. Bijvoorbeeld: er is geen enkel paleontologisch bewijs noch natuurkundig, chemisch, biologisch of een logische rechtvaardiging die aangeeft, dat de vissen van het water naar het land zijn gekomen en landdieren zijn geworden. Maar als men nu zo nodig wil, dat de vissen op het land zijn geklommen en zich tot reptielen hebben gevormd, dan moet de maker van de bewering ook accepteren dat er een Schepper is die alles wat Hij wil verzorgt, alleen maar met het woord 'en zij'. Een andere uitleg van zo'n wonder spreekt zichzelf automatisch tegen en doet de principes van de redelijkheid geweld aan.

De werkelijkheid is helder en duidelijk. Al het leven is het resultaat van

een volmaakt ontwerp van een superieure schepping. Dit geeft op zijn beurt concreet bewijs voor het bestaan van een Schepper, de Bezitter van oneindige macht, kennis en intelligentie.

Die Schepper is Allah, de Heer van de hemelen en aarde, en van alles wat daartussen is.

De bewijzen voor de schepping

In de voorafgaande delen van het boek hebben wij de evolutietheorie bestudeerd, deze theorie die zegt, dat het leven niet geschapen is, is een ongeldige theorie en staat haaks op de wetenschappelijke feiten. We hebben gezien, dat de moderne wetenschap een heel duidelijk feit onthuld heeft met behulp van wetenschappen zoals de paleontologie, biochemie en anatomie. Dit feit is, dat alle levende wezens door Allah geschapen zijn.

Eigenlijk hoeft men helemaal geen beroep te doen op de ingewikkelde resultaten uit de biochemische laboratoria of van geologische opgravingen. De tekenen van een buitengewone wijsheid zijn onweerlegbaar in alle levende wezens die wij bekijken. Er is sprake van hoogontwikkelde technologie en ontwerp in het lichaam van een insect of een kleine vis in de diepte van de zee, die nooit door mensen bereikt kan worden. Sommige levende wezens, die zelfs geen hersens hebben, zijn in staat om ingewikkelde taken zo perfect uit te voeren als nooit door een mens bereikt kan worden.

Deze grote wijsheid, dit ontwerp en dit plan die in de hele natuur bestaan, leveren zonder twijfel het degelijke bewijs van het bestaan van een almachtige Schepper die over de hele natuur heerst, dit is Allah. Allah heeft alle levende wezens met buitengewone trekken bekleed om de mens de duidelijke tekenen van Zijn bestaan en Zijn macht te laten zien.

In de volgende pagina's zullen we slechts een paar van de talloze bewijzen van de Schepping in de natuur bekijken.

Honingbijen en het architectonische wonder van de honingraat

Bijen produceren meer honing dan zij eigenlijk nodig hebben en bewaren die in honingraten. De zeshoekige structuur van het honingraat is bij iedereen wel bekend. Heeft u zich ooit afgevraagd waarom bijen zeshoekige honingraten maken in plaats van achthoekig of tienhoekig?

Wiskundigen hebben naar het antwoord op deze vraag gezocht en zijn tot een interessante conclusie gekomen: "Een zeshoek is de beste geometrische vorm voor het maximale gebruik van een bepaald gebied."

Een zeshoekige cel vereist een minimum aan was voor de bouw, terwijl het de maximum hoeveelheid honing opslaat. Dus de bijen maken van de beste vorm gebruik.

De methode die voor de constructie van het honingraat gebruikt wordt, is ook verbluffend: de bijen beginnen met de constructie van de korf vanuit twee of drie verschillende plaatsen en weven de honingraat gelijktijdig in twee of drie strengen. Hoewel zij op verschillende plaatsen beginnen, bouwen de bijen, groot in aantal, identieke zeshoeken en weven dan de honingraat door deze te combineren en zij ontmoeten elkaar in het centrum. De ontmoetingspunten van de zeshoeken zijn zo precies aangebracht, dat er geen teken is, dat zij achtereenvolgens zijn samengevoegd.

In het aangezicht van deze buitengewone prestatie, moeten wij zeker het bestaan van een superieure wil die deze schepselen beveelt, toegeven. Evolutionisten willen deze prestatie door het concept 'instinct' verklaren en proberen het voor te doen als een eenvoudige eigenschap van de bij. Maar als er een instinkt aan het werk is, en als dit alle bijen reguleert en ervoor zorgt, dat de bijen in harmonie samenwerken, terwijl zij niet door de ander geïnformeerd zijn, dan betekent dit, dat er een buitengewone Wijsheid is die over al deze kleine wezentjes heerst.

Om het nog duidelijker te zeggen: Allah, de schepper van deze kleine wezentjes, inspireert hen wat te doen. Dit feit werd veertienhonderd jaar geleden in de *Qoer-aan* verklaard:

En jullie Heer heeft de bij geïnspireerd, zeggende: "Neem je woonplaats in de bergen en in de bomen en in wat zij oprichten." Eet dan van al het fruit en volg de wegen die jouw Heer gemakkelijk maakt." Dan komt er uit hun buiken een drank voort variërend in kleur en waarin genezing voor de mensen is. Waarlijk, hierin is beslist een teken voor de mensen die denken.

(Soera Al-Nahl:68-9)

Verbluffende architecten: de termieten

Niemand kan er wat aan doen, dat hij verbaasd is, als hij een termietenest uit de grond ziet oprijzen, gebouwd door termieten. Dit omdat termietenesten architectonische wonders zijn van ongeveer 5 tot 6 m hoog. In het nest is er een ingewikkeld systeem dat aan alle noden van de termieten, die door hun lichaamsstructuur nooit in de zon komen, tegemoet te komen. In het nest is er een ventilatiesysteem, er zijn kanalen, larvenkamers, gangen, speciale velden waar schimmels worden gekweekt, nooduitgangen, kamers voor heet en koud weer, kort gezegd, alles. En wat nog vreemder is, is, dat de termieten die dit wonderbaarlijke nest bouwen, blind zijn.¹⁹⁴

Ondanks het feit, dat wij kunnen zien, winnen de termieten nog van ons, als wij de omgang van de termiet en zijn nest beschouwen, hun architectonische project is meer dan 300 keer groter dan zij zelf zijn.

Termieten hebben nog een verbazende eigenschap; als wij een termietenest in het eerste stadium van de bouw in tweeën delen, en het na een poosje weer samenvoegen, zullen we zien dat alle doorgangen,

kanalen en wegsegmenten weer aan elkaar passen. Termieten gaan met hun taak door alsof zij nooit van elkaar en een bepaalde plaats gescheiden zijn.

De specht

Iedereen weet, dat de specht zijn nest bouwt in gaten die hij uit een boom uitholt. Het punt waar veel mensen niet bij stilstaan is, waarom de specht geen hersenbloedingen krijgt wanneer hij zo hard met zijn hoofd slaat. Wat spechten doen, zou hetzelfde zijn als een mens die met zijn hoofd een spijker in de muur slaat. Als iemand zo iets zou doen, dan zou hij waarschijnlijk een hersenschudding krijgen met vervolgens daarop een

mens die met zijn hoofd een spijker in de muur slaat. Als iemand zoiets zou doen, dan zou hij waarschijnlijk een hersenschudding krijgen met vervolgens daarop een hersenbloeding. Een specht kan echter 38 tot 43 keer tussen 2,10 en 2,69 seconden in een boom pikken en er gebeurt niets met hem.

Er gebeurt niets, omdat de structuur van de kop van de specht voor dit werk geschapen is. De schedel van de specht heeft een ‘opvang’systeem dat de kracht van de schokken vermindert en absorbeert. Er is speciaal verzachtend weefsel tussen de beenderen van zijn schedel.¹⁹⁵

Het sonarsysteem van vleermuizen

Vleermuizen vliegen zonder enig probleem in het pikkedonker en zij hebben een interessant navigatiesysteem om dit te kunnen doen. Het is wat we een sonarsysteem noemen, een systeem waarbij de vormen van de omliggende voorwerpen bepaald worden door de echo van de geluidsgolven.

Een jong iemand kan nauwelijks een geluidsfrequentie van 20.000 vibraties per seconde horen. Een vleermuis heeft een speciaal ontworpen sonarsysteem waarmee hij gebruik maakt van geluiden met een frequentie van tussen de 50.000 en 200.000 vibraties per seconde. Hij stuurt deze geluiden 20 of 30 maal per seconde in alle richtingen uit. De echo van het geluid is zo krachtig dat de vleermuis niet alleen begrijpt dat er een object op zijn weg staat, maar ook de plaats van zijn snelvliegende prooi kan bepalen.¹⁹⁶

Walvissen

Zoogdieren moeten ademen en daarom is water niet zo’n passende omgeving voor hen. Een walvis, wat een zeezoogdier is, heeft het probleem opgelost met een ademhalingssysteem dat veel efficiënter is, dan dat van de meeste op het land levende dieren. Als walvissen uitademen, vervangen zij 90% van de lucht die zij gebruiken. Dus hoeven zij maar met zeer lange tussenpozen adem te halen. Zij hebben ook een substantie met hoge concentratie die ‘myoglobine’ genoemd wordt, die helpt bij de opslag van zuurstof in hun spieren. Met behulp van deze systemen kan een bepaalde walvissoort wel 500 meter diep duiken en wel 40 minuten zwemmen zonder adem te halen.¹⁹⁷ Ook de neusgaten van de walvis zijn, in tegenstelling tot die van landdieren, op de rug geplaatst, zodat hij gemakkelijker kan ademen.

Het ontwerp van de mug

Wij denken altijd aan de mug als een vliegend dier. Maar eigenlijk ondergaat de mug zijn ontwikkelingsstadia onderwater en komt uit het water door een buitengewoon ‘ontwerp’ dat hem alle organen geeft die hij nodig heeft.

De mug begint met een speciaal opsporingssysteem te vliegen dat hem in

staat stelt de plaats van zijn prooi te bepalen. Met deze systemen lijkt hij op een oorlogsvliegtuig met detectoren voor hitte, gas, vochtigheid en geur. Hij heeft een mogelijkheid om door middel van temperatuur te 'zien' zodat hij ook in de diepe duisternis zijn prooi kan vinden.

De techniek van het bloedzuigen van de mug gaat samen met een ongelooflijk ingewikkeld systeem. Met zijn zesbladig snijsysteem snijdt het door de huid als een zaag. Als het snijden doorgaat, wordt een vloeistof afgescheiden op de wond die het weefsel verdooft zodat het slachtoffer niet eens door heeft, dat er bloed uitgezogen wordt. Die vloeistof bewerkstelligt ook, dat het bloed niet klontert en stelt de voortgang van het zuigproces veilig.

Als hij maar één van deze elementen zou missen, zou de mug niet in staat zijn zich met bloed te voeden om een volgende generatie te kunnen voldragen. Met dit buitengewone ontwerp is zelfs dit kleine wezens een duidelijk teken van zijn eigen Schepping. In de *Qoer-aan* wordt de mug als voorbeeld voor het bestaan van Allah benadrukt voor de mensen met begrip.

Waarlijk, Allah schaamt zich niet om een parabel over zelfs maar een mug te beschrijven of iets anders als het groter is. En voor degenen die geloven, is dit de waarheid van hun Heer, maar de ongelovigen zeggen: "Wat bedoelde Allah met deze parabel?" Door het (de parabel) misleidt Hij er velen, en velen leidt Hij erdoor. En Hij misleidt slechts degenen die niet aan Allahs gehoorzaamheid beantwoorden. (Soera Baqara:26)

Roofvogels met een scherpe blik

Roofvogels hebben scherpe ogen die hen in staat stellen om perfect afstand in te schatten, terwijl zij hun prooi aanvallen. Daarvoor bevatten hun grote ogen meer lichtcellen, die hen een beter zicht geven. Zij hebben meer dan een miljoen lichtcellen in ieder oog.

Adelaren, die wel duizenden meters hoog vliegen, hebben zulke scherpe ogen, dat zij de aarde perfect van die afstand kunnen afsporen. Net als oorlogsvliegtuigen nemen zij hun doel waar van duizenden meters ver, dus adelaren nemen hun prooi waar door het geringste kleurverschil of de geringste beweging op de aarde. De adelaar heeft een blikveld van 300 graden en het een gegeven

beeld rond de zes tot acht maal vergroten. Als adelaars 4.500 meter hoog vliegen, kunnen zij een gebied van 30.000 hectaren afspeuren. Zij kunnen gemakkelijk van een hoogte van 1500 meter een konijn ontdekken dat zich in het gras schuilhoudt. Het is duidelijk, dat deze bijzondere oogstructuur van de adelaar speciaal voor dit wezen ontwikkeld is.

De draad van de spin

De spin *Dinopis* is een groot jager. In plaats van een web te maken en daar op zijn prooi te wachten, maakt het een klein maar zeer ongebruikelijk web dat hij over zijn prooi heengooit. Daarna bindt hij de prooi stevig in het web vast. Het gevangen insect kan niets doen om zichzelf te bevrijden. Het web is zo mooi geconstrueerd, dat het insect eerder nog meer verstrikt raakt als het meer in paniek raakt. Om zijn voedsel op te kunnen slaan, windt de spin de prooi in wat extra draden, net alsof hij het wil verpakken.

Hoe kan de spin zo'n uitmuntend web maken met zulk prachtig mechanisch ontwerp en chemische structuur? Het is onmogelijk, dat de spin deze vaardigheid door toeval, zoals de evolutionisten beweren, verkregen heeft. De spin heeft niet de mogelijkheid om iets te leren en te onthouden en heeft zelfs geen hersens om dit soort activiteiten uit te voeren. Het is wel duidelijk, dat de spin deze vaardigheid gekregen heeft door zijn schepper, Allah, Die uitmuntend in de macht is.

Veel belangrijke wonderen zijn in de draad van de spinnen verborgen. De draad, met een doorsnede van minder dan een duizendste millimeter, is vijf keer sterker dan staaldraad van dezelfde dikte. De draad heeft nog een andere eigenschap, hij is bijzonder licht. Een lengte van deze draad die lang genoeg is om rondom de hele wereld te winden weegt maar 320 gram.¹⁹⁸ Staal, een materiaal dat speciaal in fabrieken gemaakt wordt, is één van de sterkste materialen die door de mens gemaakt worden. Maar de spin kan in zijn lichaam een draad maken die veel sterker is dan staal. Terwijl de mens staal produceert, maakt hij gebruik van kennis en technologie die eeuwen oud is; welke kennis of technologie gebruikt de spin dan, terwijl hij deze draad maakt?

Zoals we zien, zijn alle technologische en technische middelen die de mens ter beschikking staan, veel minder dan die van de spin.

Dieren in winterslaap

Dieren in winterslaap leven nog steeds, terwijl hun lichaamstemperatuur dezelfde temperatuur aanneemt als de kou buiten. Hoe kunnen zij dit voor elkaar krijgen?

Zoogdieren zijn warmbloedig. Dit houdt in, dat onder normale omstandigheden hun lichaamstemperatuur altijd constant blijft, want de natuurlijke thermostaat van hun lichaam reguleert deze temperatuur. Maar tijdens de winterslaap neemt de normale temperatuur van kleine zoogdieren, zoals de eekhoorn, die een normale temperatuur van 40 graden heeft, af tot net boven het vriespunt, alsof het door een bepaalde sleutel wordt afgestemd. Het lichaamssysteem vertraagt voor een groot deel. Het dier begint zeer langzaam te ademen en de hartslag, die normaal rond de 300 maal per minuut is, valt terug tot 7-10 maal per minuut. De normale lichaamsreflexen stoppen en de elektrische activiteit van de hersenen neemt zo sterk af, dat hij nauwelijks meer waar te nemen is.

Eén van de gevaren van bewegingloosheid is bevriezing van het weefsel bij zeer koud weer en dat door ijskristallen vernietigd wordt. Dieren in winterslaap zijn tegen dit gevaar beschermd door een speciale eigenschap die zij hebben. De lichaamsvloeistoffen van dieren in winterslaap hebben een hoge moleculaire massa door bepaalde chemische stoffen. Aldus is hun bevriezingspunt afgenomen en zijn zij tegen schade beschermd.¹⁹⁹

Elektrische vissen

Speciale soorten vis, zoals de aal en de tapirvissen, wekken elektriciteit in hun lichaam op om zichzelf tegen hun vijanden te beschermen of hun prooi te verlammen. In ieder levend wezen, waaronder ook de mens – is een kleine hoeveelheid elektriciteit. De mens echter kan deze elektriciteit niet leiden noch heeft hij er controle over om het voor zijn eigen nut te gebruiken. De boven-

genoemde wezens daarentegen kunnen een elektrische spanning in hun lichaam oproepen van 500-600 volt en zij zijn in staat om dit tegen hun vijanden te gebruiken. Verder ondervinden zij zelf geen negatieve effecten van deze elektriciteit.

De energie die zij gebruiken om zichzelf te verdedigen is na een tijd weer opgeladen, net zoals het opladen van een batterij, en de elektrische kracht staat weer ter beschikking. Vissen gebruiken de hoge voltages aan elektriciteit in hun kleine lichamen niet alleen voor verdedigingsdoeleinden. Naast het nut om de weg in donker water te kunnen vinden, helpt de elektriciteit hen ook om voorwerpen waar te nemen zonder dat zij ze zien. Vissen kunnen signalen uitzenden door gebruik te maken van de elektriciteit in hun lichaam. De elektrische signalen keren terug, nadat zij tegen een vast voorwerp zijn aangekomen en deze reflecties geven de vis informatie over het voorwerp. Op deze manier kunnen vissen de afstand en de grootte van het voorwerp vaststellen.²⁰⁰

Een intelligent plan met dieren: camouflage

Een andere eigenschap die dieren bezitten om in leven te blijven, is de kunst zichzelf te verbergen – dat wil zeggen: camouflage.

Dieren voelen om twee redenen de noodzaak om zichzelf te verbergen: voor de jacht en om zichzelf tegen roofdieren te beschermen. Camouflage verschilt van alle andere methoden, door de speciale bijdrage van buitengewone intelligentie, vaardigheid, esthetiek en harmonie.

De camouflagetechnieken van dieren zijn werkelijk verbazingwekkend. Het is bijna onmogelijk om een insect dat in een boomstam verborgen is, te ontdekken of een ander schepsel dat onder een blad verborgen is.

Bladluizen die de sappen van planten opzuigen, voeden zichzelf op plantestengels door te doen alsof zij doornen zijn. Door deze methoden kunnen ze vogels bedriegen, hun grootste vijanden, en zij zijn ervan verzekerd, dat de vogels niet deze planten doorboren.

Inktvissen

Onder de huid van inktvissen is een kleine laag van elastische pigmentzakken die chromatofores genoemd worden. Zij worden voornamelijk geel, rood, zwart en bruin. Bij een bepaald teken breiden de cellen zich over de huid uit met de juiste schaduw. Op die manier kunnen inktvissen de kleur van de rotsen aannemen waarop zij liggen, en zo een perfecte camouflage maken.

Het systeem werkt zo effectief, dat inktvissen ook een complex zebraachtig strepenpatroon kunnen vormen.²⁰¹

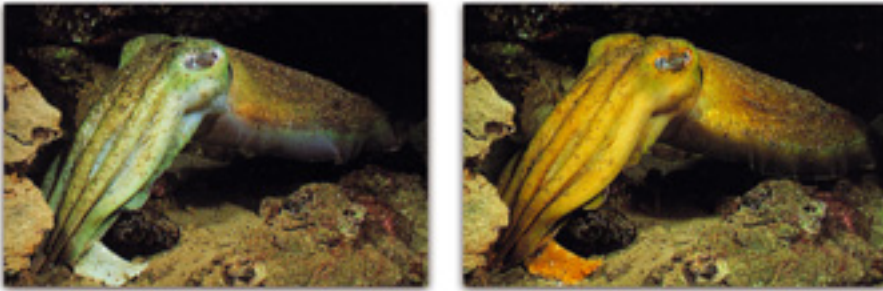
Links: Drie luizen imiteren drie doorns. Onder rechts: Een rups is zit op het midden van het blad en wordt bijna niet gezien. Boven rechts: een slang heeft zichzelf tussen de bladeren verstopt.

Verschillende gezichtssystemen

Voor vele in de zee levende dieren is zien bijzonder belangrijk, zowel voor de jacht als voor de verdediging. Daarom hebben de meeste zeedieren ogen die perfect ontwikkeld zijn om onder water te kunnen zien. Onder water is de mogelijkheid om te zien steeds beperkter, afhankelijk van de diepte, en wel in het bijzonder na 30 meter. Organismen die in deze diepte leven, hebben echter ogen die voor de gegeven omstandigheden geschikt zijn.

Zeedieren hebben in tegenstelling tot landdieren, sferische lenzen, die perfect in overeenstemming zijn met de dichtheid van het water waarin zij leven. In vergelijking met de grote elliptische ogen van landdieren is deze sferische structuur beter voor het zicht onder water; het is aangepast om voorwerpen in close-up te zien. Als er naar een voorwerp op grotere afstand gekeken wordt, wordt de hele lens naar achteren geduwd met behulp van een speciaal spiersysteem in het oog.

Een andere reden waarom de ogen van vissen sferisch zijn, is de weerpiegeling van het licht in het water. Omdat het oog met een vloeistof gevuld

Links: De inktvis laat zichzelf op de zanderige ondergrond lijken.

Rechts: De heldergele kleur waarin sommige vissen veranderen bij gevaar, wanneer zij door een duiker gezien worden.

is die bijna dezelfde dichtheid heeft als het water, treedt er geen weerspiegeling op, wanneer er een beeld buiten het oog gevormd wordt en dit in het oog gereflecteerd wordt. Daarom kan de ooglenzen het beeld dat buiten de retina ligt volledig scherpstellen. Dus kunnen vissen, anders dan mensen, wel heel scherp in het water zien.

Sommige dieren, zoals de octopus, hebben tamelijk grote ogen om een compensatie te hebben voor het schamele licht in de diepten van het water. Onder de 300 meter moeten grootogige vissen de flitsen van de omringende wezens opvangen om ze te kunnen zien. Zij moeten in het bijzonder zo gevoelig zijn om het zwakke blauwe licht dat in het water doordringt waar te nemen. Daarom is er een grote hoeveelheid gevoelige blauwe cellen in de retina van hun ogen.

Zoals uit de voorbeelden begrepen kan worden, heeft ieder wezen zijn specifieke ogen, die speciaal ontworpen zijn om in de eigen behoefte te voorzien. Dit bewijst, dat zij alle precies zo geschapen zijn zoals zij moeten zijn door een Schepper Die eeuwige wijsheid, kennis en macht heeft.

Een speciaal bevroeringssysteem

Een bevroren kikker laat een ongewone biologische structuur zien. Het vertoont geen levenstekenen. De hartslag, ademhaling en bloedcirculatie zijn volledig gestopt. Als het ijs smelt, komt dezelfde kikker echter weer tot leven alsof hij uit een slaap wakker is geworden.

Normaal gesproken moet een levend wezens dat bevroren is, vele fatale risico's ondergaan. De kikker echter niet. Zijn belangrijkste eigenschap is, dat hij in die toestand een overvloed aan glucose produceert. Op die manier rijst, net als bij een suikerpatiënt, de bloedsuikerspiegel tot enorme hoogte. Soms

wordt die wel zo hoog als 550 milimol per liter (dit getal is normaal gesproken voor kikkers tussen de 1-5 mmol/liter en voor mensen 4-5 mmol/liter) Onder normale omstandigheden kan deze extreme glucoseconcentratie voor serieuze problemen zorgen.

In een bevroren kikker echter, houdt deze extreme glucoseconcentratie het water uit de afbrekende cellen en voorkomt inkrimping. Het celmembraan van de kikker is zeer goed doorlaatbaar voor glucose, zodat de glucose zijn weg naar de cellen kan vinden. Het hoge niveau van de glucose in het lichaam vermindert de bevroeringstemperatuur en zorgt ervoor, dat slechts een klein gedeelte van de innerlijke lichaamsvloeistof van het dier door de kou in ijs verandert. Onderzoek heeft aangetoond, dat de glucose de bevroren cellen ook kan voeden. Tijdens deze periode, is de glucose de natuurlijke vloeistof van het lichaam, maar stopt ook vele metabolische reacties zoals de ureasynthese en voorkomt dus, dat verschillende voedselbronnen van de cel uitgeput raken.

Hoe kan er zo plotseling een grote hoeveelheid glucose in het lichaam van de kikker komen? Het antwoord is heel interessant: dit levende wezen heeft een heel speciaal systeem tot zijn beschikking voor deze taak. Zodra er ijs op zijn huid komt, gaat er een boodschap naar de lever die de lever wat van zijn opgeslagen glycogeen in glucose laat omzetten. De aard van deze boodschap die naar de lever gaat, is nog onbekend. Vijf minuten nadat boodschap ontvangen is, begint het suikergehalte geleidelijk te stijgen.²⁰²

Het staat buiten kijf, dat een dier dat met zo'n systeem toegerust is om zijn hele metabolisme te veranderen om aan zijn behoefte tegemoet te komen als dit nodig is, dit alleen kan door het vlekkeloze plan van de Almachtige Schepper. Geen enkele toevalligheid kan zo'n perfect en volledig systeem vormen.

Albatrossen

Migrerende vogels minimaliseren hun energieconsumptie door gebruikmaking van verschillende 'vliegtechnieken'. Bij albatrossen is ook waargenomen, dat zij zo'n vliegstyl hebben. Deze vogels, die 92% van hun leven op zee doorbrengen, hebben een spanwijdte tot 3,50 meter. De belangrijkste eigenschap van albatrossen is hun vliegstyl; zij kunnen uren vliegen zonder met hun vleugels te slaan. Om dit te kunnen doen, glijden ze door de lucht door hun vleugels stil te houden en gebruik te maken van de wind.

Het vergt een grote hoeveelheid energie om vleugels met een spanwijdte van 3,50 meter constant open te houden. Maar albatrossen kunnen deze positie uren volhouden. Dit komt door een speciaal anatomisch systeem dat zij al van de geboorte af aan hebben. Tijdens de vlucht zijn de vleugels van de alba-

tros geblokkeerd. Daarom hoeft hij geen spierkracht te gebruiken. Alleen de vleugels optillen kost spierkracht. Dit is voor de vogel tijdens zijn vlucht een grote hulp. Door dit systeem wordt de energie consumptie tijdens de vlucht gereduceerd. De albatros gebruikt geen energie, omdat hij niet met zijn vleugels slaat of energie verspilt door de vleugels uitgeklat te houden. Uren vliegen door alleen maar gebruik te maken van de

wind, voorziet de vogels van een onbeperkte energiebron. Bijvoorbeeld: een albatros van tien kilo verliest slechts 1% van zijn lichaamsgewicht als hij 1000 kilometer reist. Dit is beslist een zeer kleine hoeveelheid. De mens heeft zweeftoestellen gemaakt naar voorbeeld van de albatros en maakt daarbij gebruik van hun fascinerende vliegtechniek.²⁰³

Een zware migratie

Zalm uit de Stille Oceaan heeft de bijzondere eigenschap om naar de rivier terug te keren waar deze uit het ei is gekomen en zich daar te vermenigvuldigen. Terwijl zij hun hele leven in zee hebben doorgebracht, komen deze dieren naar het zoete water terug om zich voort te planten.

Als zij hun reis in de vroege zomer beginnen, is de kleur van de zalm helderrood. Aan het einde van de reis is de kleur in zwart veranderd. Bij het begin van hun migratie komen ze eerst naar de kust en proberen de rivieren te bereiken. Halsstarrig proberen zij naar hun geboorteplaats te komen. Zij bereiken de plaats waar zij uit het ei gekomen zijn door tegen woeste rivieren op te springen, tegen de stroom in te zwemmen, watervallen en dijken te overbruggen. Aan het einde van deze reis van 3.500-4000 kilometer heeft de vrouwelijke zalm haar kuit gereed en de mannelijke zalm zijn hom. Bij aankomst op de geboorteplaats, legt het vrouwtje haar kuit (3- tot 5-duizend eitjes) terwijl het mannetje die bevrucht. De vissen hebben veel schade ondervonden door deze migratie en legperiode. Vrouwtjes die hun kuit leggen, raken uitgeput; hun staartvin zakt naar beneden en hun huid wordt zwart. Hetzelfde geldt voor mannetjes. Al spoedig is de rivier vol dode zalm. Maar nu staat een volgende generatie van de zalm op het punt om uit het ei te komen en dezelfde reis te maken.

Hoe kan de zalm zo'n reis voltooien; hoe kunnen zij de zee bereiken,

nadat zij uit het ei zijn gekomen, hoe kunnen zij hun weg vinden; dit zijn slechts een paar vragen die onbeantwoord blijven. Hoewel er vele suggesties gedaan zijn, is men nog niet tot een definitieve oplossing gekomen. Wat is de macht die ervoor zorgt, dat de zalm een terugreis maakt van duizenden kilometers naar een plek die hij niet kent? Het is duidelijk, dat hier een superieure Wil is, die alle levende wezens beheert en controleert. Het is Allah, de Onderhouder van alle werelden.

Koala's

De olie die in de bladeren van de eucalyptusbomen gevonden wordt, is voor veel zoogdieren giftig. Dit gif is een chemisch verdedigingsmechanisme dat de eucalyptusbomen tegen hun vijanden gebruiken. Maar er is een heel speciaal levend wezen dat dit verdedigingsmechanisme kan uitschakelen en zich met deze giftige eucalyptusbladeren voedt; een buidel-dier dat de koala wordt genoemd. Koala's maken deze eucalyptusbomen tot hun huis, terwijl zij zich ook daarmee voeden en hun water daaraan onttrekken.

Net als andere zoogdieren kunnen koala's ook de cellulose die in de boom aanwezig is niet verteren. Hiervoor zijn ze afhankelijk van celluloseverterende micro-organismen. Deze micro-organismen komen veel voor op het punt waar de dikke en de dunne darm samenkomen, het caecum, dat het begin van de dikke darm is. Het caecum is het interessantste gedeelte van het spijsverteringssysteem van de koala. Dit segment functioneert als een fermentatieruimte, waar microben de cellulose kunnen verteren, terwijl de doorgang van de bladeren vertraagd wordt. Zo kan de koala het giftige effect van de oliën van de eucalyptusbladeren neutraliseren.²⁰⁴

Jachtmogelijkheden op een vaste plaats

Het Zuid-Afrikaanse zonnedauw vangt insecten met zijn kleverige haren. De bladeren van deze plant zijn vol lange, rode haren. De puntjes van deze haren zijn met een vloeistof bedekt, waarvan de geur insecten aantrekt. Een andere eigenschap van deze vloeistof is, dat hij buitengewoon plakkerig is.

Een insect, dat op de geur afgaat, blijft in deze plakkerige haren kleven. Kort daarna wordt het hele blad gesloten rond het insect dat al tussen de haren gevangen is en de plant haalt de proteïne die hij nodig heeft uit het insect door het te verteren.²⁰⁵

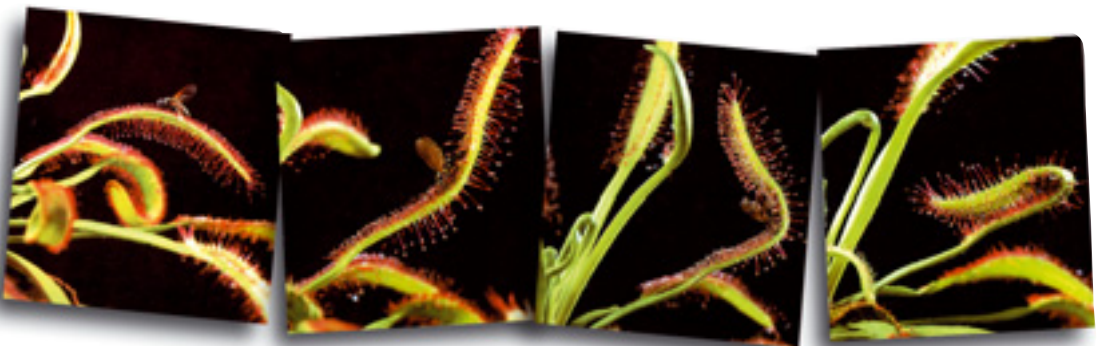
De voorzieningen van dien aard van een plant die geen mogelijkheid heeft om te bewegen zijn zonder twijfel een teken van een speciaal ontwerp. Het is onmogelijk dat een plant die jachtmethode vanuit een eigen bewustzijn of wil ontwikkeld heeft of door middel van toeval. Dus behoort het tot de nog grotere onmogelijkheden om het bestaan en de macht van de Schepper die hen allemaal met deze mogelijkheden voorzien, heeft te negeren.

Het ontwerp in vogelveren

Op het eerste gezicht lijken vogelveren maar een eenvoudig ontwerp te hebben. Maar als we ze nader bekijken, komen we een heel ingewikkelde verenstructuur tegen, die licht zijn, maar toch buitengewoon sterk en waterafstotend.

Vogels moeten zo licht mogelijk zijn om gemakkelijk te kunnen vliegen. De veren zijn gemaakt uit keratineproteïne en verschaffen deze mogelijkheid. Aan beide kanten van de stam van de veer zijn aders en bij iedere ader zijn er ongeveer 400 kleine weerhaakjes. Op deze 400 weerhaakjes zijn er een totaal van 800 kleinere weerhaakjes, twee per stuk. Van de 800 kleinere weerhaakjes die op een veer van een kleine vogel dicht op elkaar zitten, zijn aan de voorkant van elk nog eens 20 weerhaakjes. Deze weerhaakjes zetten twee veren aan elkaar vast, als twee stukken doek aan elkaar geniet. Op een enkele veer zijn er ongeveer 300 miljoen kleine weerhaakjes. Het totaal aantal weerhaakjes van alle veren van een vogel is rond de 700 biljoen.

Er is een heel belangrijke reden waarom een vogelveer stevig aan een

Links Open zonnedauw. Rechts Gesloten

andere veer vastzit met haakjes en klemmen. De veren moeten goed aan de vogel vastzitten, zodat ze er niet bij iedere beweging afvallen. Met het mechanisme van haken en klemmen zijn de veren zo stevig aan de vogel vastgebonden, dat zelfs geen sterke wind, regen of sneeuw ze af kan laten vallen.

Verder zijn de buikveren van de vogel anders dan de veren in zijn vleugel en staart. De staartveren bestaan uit tamelijk grote veren die de functie van roer en rem hebben; vleugelveren zijn ontworpen om het oppervlak van de vleugel van de vogel te vergroten en heen en weer te slaan en zo het hefvermogen te vergroten.

De basilisk: de expert in het over het water lopen

Er zijn maar weinig dieren die over het oppervlak van water kunnen lopen. Een uitzondering is de basilisk, die in Centraal-Amerika leeft en die wij hierboven kunnen zien. Aan de zijkanten van de tenen van de achterpoot van de basilisk zijn flappen die hem in staat stellen om met het water te spetteren. Deze flappen zijn opgerold als het dier over land loopt. Als het dier in gevaar is, begint het hard over het oppervlak van een rivier of een meer te rennen. De flappen op zijn achterpoten openen zich en hij heeft dus meer oppervlakte, wat hem in staat stelt om over het water te rennen.²⁰⁶

Dit unieke ontwerp van de basilisk is één van de duidelijke tekenen van een bewuste Schepping.

De basilisk is een van die zeldzame dieren die zich kunnen voortbewegen albalancerend tussen water en lucht.

Fotosynthese

Planten spelen ongevraagd een belangrijke rol om het universum bewoonbaar te maken. Zij maken de lucht voor ons schoon, houden de temperatuur van de planeet op een constant niveau, en zorgen voor een balans in de hoeveelheden gas in de atmosfeer. De zuurstof in de lucht die wij inademen, wordt door planten gemaakt. Een belangrijk deel van ons voedsel bestaat uit planten. De voedingswaarde van planten komt uit het speciale ontwerp in hun cellen, waaraan zij ook hun eigen eigenschappen danken.

De plantencel kan, in tegenstelling tot de menselijke of dierlijke cellen direct gebruik maken van de zonne-energie. Hij zet de zonne-energie om in chemische energie en slaat deze op een speciale manier in voedingsstoffen op. Dit proces heet 'fotosynthese'. Eigenlijk vindt dit proces niet door de cel plaats maar door het chloroform, organellen die de plant de groene kleur geven. Deze kleine groene organellen zijn alleen via een microscoop te zien en zijn de enige laboratoria op aarde die in staat zijn om zonne-energie in organische stoffen op te slaan.

De hoeveelheid materie die de planten op aarde maken is ongeveer 200 biljoen ton per jaar. Deze productie is van levensbelang voor alle levende wezens op aarde. De productie door planten wordt door een heel ingewikkeld chemisch proces gerealiseerd. Duizenden 'chlorofyl'-pigmenten die in het chloroform gevonden worden, reageren in een ongelooflijk korte tijd op licht, zoiets als een duizendste seconde. Dat is dan ook de reden waarom veel activiteiten die in het chlorofyl plaatsvinden, nog niet bekeken zijn.

Het omzetten van zonne-energie in elektrische of chemische energie is

een zeer recente technologische doorbraak. Om dit te doen, worden hoogontwikkelde technische instrumenten gebruikt. Een plantencel is zo klein, dat het niet door het menselijk oog kan worden waargenomen en verricht deze taak al miljoenen jaren.

Dit perfecte systeem laat de Schepping nogmaals voor ons allen zien. Het zeer ingewikkelde systeem van de fotosynthese is een bewust ontwikkeld mechanisme, geschapen door Allah. Een vuurloze fabriek is samengeperst in een minuscule eenheid in de bladeren. Dit ontzaglijke ontwerp is slechts een van de tekenen die openbaren dat alle levende wezens door Allah, de Onderhouder van alle werelden geschapen zijn.

DEEL II

DE VERWERPING VAN HET MATERIALISME

WAARSCHUWING!

Het hoofdstuk wat u nu gaat lezen onthult een cruciaal geheim van uw leven. U moet het zeer aandachtig en grondig lezen, want het gaat over een onderwerp dat wellicht een fundamentele verandering zal veroorzaken op uw kijk op de uiterlijke wereld. Het onderwerp van dit hoofdstuk is niet alleen een bepaalde opvatting, een andere benadering of een traditionele filosofische gedachte; het is een feit dat iedereen, gelovig of ongelovig, moet toegeven en dat door de huidige wetenschap bewezen is.

De ware essentie van de materie

Mensen die bewust over hun omgeving nadenken, realiseren zich wisselend, dat in het universum zowel de levende als de dode materie geschapen moet zijn. Dan komt de vraag bij hen op: “Wie is de schepper van dit alles?”

Het is duidelijk dat **‘het feit van de schepping’**, dat zichzelf in ieder aspect van het universum openbaart, niet het resultaat van het universum zelf kan zijn. Bijvoorbeeld, een kevertje kan niet zichzelf scheppen. Het zonnestelsel kan niet zichzelf geschapen en georganiseerd hebben. Noch planten, mensen bacteriën, rode bloedcellen, noch vlinders kunnen zichzelf geschapen hebben. De mogelijkheid dat deze alle door toeval tot stand zijn gekomen, is zelfs onvoorstelbaar.

Daarom komen we tot de volgende conclusie: alles wat we zien is geschapen. Maar niets wat we zien, kan zelf de ‘schepper’ zijn. De Schepper onderscheidt zich en is superieur aan alles wat wij met onze ogen kunnen zien, een superieure kracht die onzichtbaar is, maar waarvan het bestaan en de eigenschappen in alles wat er bestaat, geopenbaard worden.

Dit is het punt waar degenen die het bestaan van Allah ontkennen, bezwaar tegen maken. Deze mensen zijn geconditioneerd om niet in Zijn bestaan te geloven, tenzij zij Hem met hun eigen ogen zien. Deze mensen, die het feit van de **‘schepping’** verwerpen, zijn gedwongen om de werkelijkheid van de ‘schepping’, die door het hele universum heen duidelijk wordt, te negeren en zij leveren valse bewijzen, dat het universum en de levende wezens niet geschapen zijn. De evolutietheorie is het schoolvoorbeeld van hun ijdele pogingen hiervoor.

De fundamentele fout van degenen die Allah ontkennen, wordt door veel mensen gedeeld, die eigenlijk niet het bestaan van Allah ontkennen, maar een verkeerd beeld van Hem hebben. Zij ontkennen de schepping niet, maar hebben bijgelovige ideeën over ‘waar’ Allah is. De meesten van hen denken, dat Allah boven in de ‘hemel’ is.

Ze nemen stilletjes aan, dat Allah achter een verre planeet verscholen is en zich zo nu en dan eens bezighoudt met de ‘wereldse zaken’. Of misschien bemoeit Hij zich daar in het geheel niet mee: Hij heeft een universum geschapen en heeft het daarna aan zichzelf en de mensen overgelaten om daarmee zelf hun lot te bepalen.

Maar anderen hebben gehoord, dat in de *Qoer-aan* geschreven staat, dat Allah ‘alom vertegenwoordigd’ is, maar zij kunnen niet begrijpen wat dat precies betekent. Zij denken dan, dat Allah alles omringt, zoals radiogolven of als onzichtbaar, ontastbaar gas.

Maar deze opvatting en andere geloven die niet in staat zijn duidelijk te maken ‘waar’ Allah is (en Hem misschien daarom ontkennen) zijn alle op een algemene fout gebaseerd. Zij zijn zonder enige reden bevooroordeeld en zij hebben een verkeerd beeld van Allah. Wat is dit vooroordeel?

Dit vooroordeel betreft de natuur en de eigenschappen van materie. Wij zijn zo geconditioneerd over het bestaan van materie, dat we niet nadenken of het echt bestaat of dat het slechts een schaduw is. Moderne wetenschap vernietigt dit vooroordeel en opent een heel belangrijke en indrukwekkende werkelijkheid. Op de volgende pagina’s zullen we deze grote werkelijkheid waarnaar de *Qoer-aan* verwijst, proberen uit te leggen.

De wereld van elektrische signalen

Alle informatie die we over de wereld waarin wij leven hebben, wordt bij ons door de vijf zintuigen geleverd. De wereld die wij kennen, bestaat uit wat onze ogen zien, onze handen voelen, onze neus ruikt, onze tong proeft en onze oren horen. We denken nooit, dat de wereld buiten anders kan zijn dan onze zintuigen ons laten waarnemen, want we zijn sinds de geboorte alleen maar van deze zintuigen afhankelijk.

Modern onderzoek in de verschillende takken van wetenschap verwijst echter naar een ander begrip en schept een oprechte twijfel over onze zintuigen en de wereld die we daarmee waarnemen.

Het beginpunt van deze benadering is het besef van een ‘uiterlijke wereld’ die alleen in onze hersenen geschapen is als antwoord op elektrische signalen. De roodheid van de appel, de hardheid van het hout en verder, uw moeder, vader, uw familie en alles wat u bezit, uw huis, uw baan, de regels van dit boek, zijn alleen samengesteld uit elektrische signalen.

Frederick Vester legt het punt uit dat de wetenschap over dit onderwerp heeft bereikt:

“Uitingen van wetenschappers dat ‘de mens een beeld is, alles wat ervaren wordt tijdelijk en bedrieglijk is en dat dit universum een schaduw is, lijkt tegenwoordig door de wetenschap bewezen te zijn.”²⁰⁷

Prikkels die van een object komen worden omgezet in elektrische signalen en veroorzaken een effect in de hersenen. Als we 'zien' kijken we eigenlijk naar het effect van deze elektrische signalen in de hersenen.

De beroemde filosoof George Berkeley geeft over dit onderwerp het volgende commentaar:

“Wij geloven in het bestaan van objecten, alleen maar omdat we ze zien en ze aanraken, en zij worden door onze waarneming bij ons weerspiegeld. Maar onze waarneming is slechts een idee in ons verstand. Dus objecten die wij met onze waarneming gevangen houden zijn niets anders dan ideeën, en deze ideeën zijn noodzakelijkerwijs nergens anders dan in ons verstand... Aangezien dit alles alleen in ons verstand bestaat, betekent het, dat wij door vervormingen misleidt worden, wanneer wij ons voorstellen, dat het universum en de dingen een bestaan buiten ons verstand hebben. Dus niets van alle zaken om ons heen heeft een bestaan buiten ons verstand.”²⁰⁸

Om dit onderwerp te verduidelijken moeten we het zintuig van het zicht eens nader bekijken, dit geeft ons de meest uitgebreide informatie over de uiterlijke wereld.

Hoe we zien, horen en proeven

Het zien vindt op een heel progressieve manier plaats. Lichtbundels (fotons) die van een object afkomen naar het oog, gaan door de lens voor in het oog, waar deze gebroken worden en zij vallen in spiegelbeeld op de retina aan de achterkant van het oog. Hier wordt het binnengekomen licht omgezet in elektrische signalen, die door neuronen op een kleine plaats, die het gezichtscentrum genoemd wordt en zich in de achterkant van de hersenen bevindt, omgezet. Dit elektrische signaal wordt als een beeld in dit hersencentrum waargenomen na een aantal processen. Het eigenlijke zien vindt hier plaats op een kleine plaats achter in de hersenen, **die pikkedonker is en volledig van het licht is afgeschermd.**

Laten wij dit ogenschijnlijk normale en onopvallende proces eens nader beschouwen. Als we zeggen dat ‘we zien’, zien we eigenlijk de effecten van de impulens die ons oog bereiken en in onze hersenen verwerkt worden nadat ze tot een elektrisch signaal zijn omgezet. Dat wil zeggen, **dat, als we zeggen ‘we zien’, we eigenlijk de elektrische signalen in onze hersenen waarnemen.**

Alle beelden die we in het leven zien worden in ons gezichtscentrum gevormd, dat alleen maar een paar kubieke centimeter van onze hersenen is. Zowel het boek dat u nu leest als het eindeloze landschap dat u ziet als u naar de horizon staart, passen op deze kleine plaats. Iets anders waar we ook aan moeten denken, is, dat, zoals we al eerder hebben opgemerkt, de hersenen volledig van het licht zijn afgeschermd; binnenin is het helemaal donker. De hersenen hebben geen contact met het licht zelf.

Wij kunnen deze interessante situatie met een voorbeeld uitleggen. Laten we aannemen, dat er een brandende kaars voor ons staat. We kunnen ervoor gaan zitten en er een tijd naar kijken. Maar gedurende deze periode hebben onze hersenen nooit direct contact met het licht van de kaars, de binnenkant van onze hersenen is helemaal donker. We nemen een kleurrijke heldere wereld waar in onze donkere hersenen.

R.I Gregory geeft de volgende uitleg over het wonderlijke aspect van zien, een handeling die we als zo vanzelfsprekend beschouwen:

Wij zijn zo vertrouwd met het zien, dat het een sprong in onze verbeelding nodig heeft om ons te realiseren dat er problemen zijn die opgelost moeten worden. Maar we moeten erover nadenken. Wij krijgen kleine verminkte beelden die ondersteboven staan in onze ogen, en wij zien apart duidelijke objecten in de omgeving. Van de simulatiepatronen op de retina nemen we de wereld van objecten waar en **dit is niets minder dan een wonder.**²⁰⁹

Dezelfde situatie geldt voor de andere zintuigen. Gehoor, tast, smaak en geur worden allemaal in de hersenen als elektrische signalen verwerkt en worden in de desbetreffende centra van de hersenen waargenomen.

Het horen vindt op eenzelfde manier plaats. Het buitenoor vangt de beschikbare geluiden op in de oorschelp en stuurt ze naar het middenoor; het middenoor stuurt de geluidsvibraties naar het binnenoor door ze te versterken; het binnenoor stuurt deze vibraties naar de hersenen door ze om te zetten in elektrische signalen. Net als bij het oog komt het gehoor tenslotte uit bij het gehoorcentrum in de hersenen. De hersenen zijn, net als bij het licht, van het geluid geïsoleerd. Daarom is de binnenkant van de hersenen volledig stil, ongeacht hoe lawaaiig het buiten ook is.

Zelfs op het moment dat we de het licht en de hitte van het vuur voelen, is de binnenkant van de hersenen pikgedonker en verandert de temperatuur daar nooit.

Bundels licht komen van het object en vallen omgekeerd op het netvlies. Hier wordt het beeld omgezet in elektrische signalen en naar het gezichtscentrum gebracht, achterin de hersenen. Omdat de hersenen van licht worden afgeschermd, is het voor het licht onmogelijk om het gezichtscentrum te bereiken. Dit houdt in dat we een grote wereld vol licht en diepte zien in een kleine plek die van het licht is afgeschermd.

Niettemin wordt het kleinste geluid door de hersenen waargenomen. Dit is zo perfect, dat het oor van een gezond iemand alles hoort zonder atmosferische ruis of interventie. In uw hersenen, die van het geluid afgeschermd zijn, luistert u naar de symfonieën van een orkest, hoort u alle geluiden van een drukke ruimte en neemt u alle geluiden waar van het ruisen van een blad tot het gebrul van een straalvliegtuig. Maar als het geluid in uw hersenen door een gevoelig apparaat gemeten zou worden, dan zou men zien, dat daar een vol-slagen stilte heerst.

Onze waarneming van geuren vindt op dezelfde manier plaats. Vervliegende moleculen, veroorzaakt door zaken als vanille of een roos, komen bij de receptoren in de delicate haartjes van de huid en slijmcellen in de neus en daar vindt een interactie plaats. Deze interactie wordt aan de hersenen in de vorm van elektrische signalen doorgegeven en dit wordt als geur waargenomen. Alles wat we ruiken, goed of slecht, is niets anders dan de waarneming van de hersenen van een interactie van de vervliegende moleculen, nadat zij omgezet zijn in elektrische signalen. U neemt de geur van een parfum, een bloem, voedsel dat u lekker vindt, de zee of andere geuren die u wel of niet aangenaam vindt, in uw hersenen waar. De moleculen zelf bereiken nooit de hersenen. Net als met het geluid en het gezicht, is alles dat uw hersenen bereikt, alleen elektrische signalen. Met andere woorden, alle geuren waarvan u aangenomen heeft, dat ze tot externe objecten behoren sinds het moment dat u geboren bent, zijn slechts elektrische signalen die u voelt door middel van uw zintuigen.

Er zijn ook vier verschillende soorten chemische receptoren op het voorste gedeelte van de menselijke tong. Deze brengen de smaken zout, zoet, zuur en bitter over. Onze tastreceptoren geven deze waarnemingen door als elektrische signalen, na een reeks chemische processen en brengen dit aan de hersenen over. Deze signalen worden als smaak in de hersenen waargenomen. De smaak die u heeft, als u een reep chocola eet of een stuk fruit dat u lekker vindt is, de interpretatie van elektrische signalen door de hersenen. U kunt nooit bij het object buiten komen; u kunt nooit de chocola zelf zien, ruiken of proeven. Bijvoorbeeld, als de smaakzenuwen die naar uw hersenen lopen, doorgesneden zijn, zal niets dat u op dat moment eet, de hersenen kunnen bereiken, u zult dan volledig uw gevoel voor smaak verloren hebben.

Op dit punt komen we ook aan een ander feit toe: we zijn nooit zeker, dat, wat we voelen

We zien alles om ons heen als gekleurd in de duisternis van onze hersenen, net zoals deze tuin er gekleurd uitziet uit het raam van een donkere kamer.

Alles wat we in ons leven zien wordt in een deel van de hersenen gevormd dat het 'gezichtscentrum' wordt genoemd, achter in onze hersenen, dat maar een paar vierkante centimeter omvat. Zowel het boek dat u nu leest als het grenzeloze landschap dat u

ziet als u naar de horizon staart, passen op deze kleine plaats. Daarom zien we objecten niet in hun werkelijke grootte zoals ze buiten bestaan, maar in de grootte die door onze hersenen wordt waargenomen.

wanneer we voedsel proeven en wat een ander voelt wanneer hij hetzelfde voedsel proeft, of wat we horen wanneer we een stem horen en wat een ander hoort wanneer hij een stem hoort hetzelfde is. Over dit feit zei Lincoln Barnett, dat niemand weet of een ander de kleur rood of de noot C op dezelfde manier waarneemt als hijzelf.²¹⁰

Onze tastzin is niet anders dan de andere zintuigen. Als we een voorwerp aanraken, zal alle informatie die ons helpt de externe wereld en voorwerpen te herkennen door de zenuwcellen in de huid naar de hersenen overgebracht worden. Het gevoel iets aan te raken wordt in onze hersenen gevormd. In tegenstelling tot wat algemeen wordt aangenomen, bevindt de plaats waar we iets voelen zich niet op de toppen van onze vingers of in de huid, maar in het centrum voor de tastzin in onze hersenen. Als gevolg van de gevoeligheid van de hersenen voor de elektrische prikkeling die van de objecten komt, hebben we verschillende gevoelens over deze objecten met betrekking tot de hardheid of zachtheid, de hitte of kou. We nemen alle details waar die ons helpen om een object door deze prikkeling te herkennen. Over dit belangrijke feit zijn de gedachten van twee beroemde filosofen: B. Russel en L. Wittgenstein, het volgende:

Of een citroen bijvoorbeeld wel of niet echt bestaat en hoe die ontstaan is, kan niet onderzocht of afgevraagd worden. Een citroen bestaat voornamelijk uit smaak die door de tong wordt waargenomen, door geur die door de neus geroken wordt, een kleur en vorm waargenomen door het oog; en slechts deze eigenschappen ervan kunnen het onderwerp van een onderzoek of een bepaling zijn. Wetenschap kan nooit de fysieke wereld kennen.²¹¹

Het is voor ons onmogelijk om de fysieke wereld te bereiken. Alle objecten om ons heen zijn een verzameling van waarnemingen zoals zien, horen en voelen. Door het doorgeven van de gegevens aan het gezichtscentrum en andere zintuiglijke centra, komen onze hersenen gedurende ons hele leven niet **de originele vorm van de materie tegen die buiten ons bestaat, maar eerder een kopie die in onze hersenen gevormd wordt**. Op dit punt worden we misleid door aan te nemen, dat deze kopieën de ware materie buiten ons zijn.

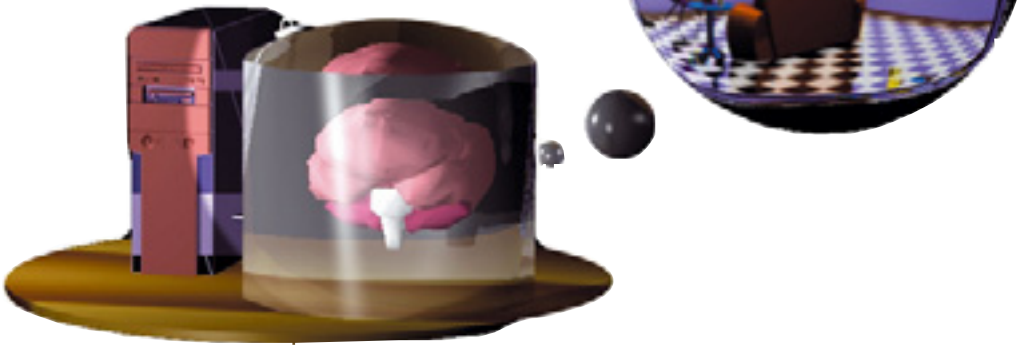
“De buitenwereld” in onze hersenen

Als gevolg van de beschrijving van die fysieke feiten tot dusver mogen we het volgende concluderen. Alles wat we zien, voelen, horen en als “materie” waarnemen, de wereld of “het universum” zijn niets anders dan elektrische signalen die in onze hersenen plaatsvinden.

Iemand die een stuk fruit eet, wordt niet met het echte fruit geconfronteerd, maar met de waarneming in de hersenen. Het object dat door die persoon als “fruit” wordt beschouwd, bestaat uit een elektrische impressie in de hersenen over de vorm, smaak, geur en samenstelling van het fruit. Als de gezichtszenw die naar de hersenen loopt, plotseling beschadigd zou worden, dan zal het beeld van het fruit opeens verdwijnen. Of een storing in de zenuw die van de receptoren in de neus loopt naar de hersenen zal volledig het gevoel van de geur tenietdoen. Eenvoudig gezegd: het fruit is niets anders dan de interpretatie van elektrische signalen door de hersenen.

Een ander punt waar we onze aandacht op moeten richten, is ook **het gevoel voor afstand**. Afstand, zoals bijvoorbeeld de afstand tussen u en dit boek, is slechts een gevoel van leegheid dat door uw hersenen gevormd wordt. Objecten die in de blik van iemand op afstand staan, bestaan ook in de hersenen. Bijvoorbeeld iemand kijkt naar de sterren in de hemelen en neemt aan, dat zij miljoenen lichtjaren ver van hem staan. Maar wat hij “ziet” zijn eigenlijk de sterren in hem zelf, in zijn gezichtscentrum. Als u deze regels leest, bent u in werkelijkheid niet in de kamer waarvan u aanneemt dat u er bent; integendeel, de kamer is in u. Uw zien van uw lichaam laat u denken, dat u daarin bent. **Maar u moet er ook aan denken, dat ook uw lichaam een beeld is dat in uw hersenen gevormd wordt.**

Als resultaat van kunstmatige prikkeling kan een fysieke wereld als even waar en echt en als de werkelijke wereld in onze hersenen gevormd worden zonder dat die fysieke wereld bestaat. Als resultaat van de kunstmatige prikkeling kan iemand denken, dat hij in zijn auto rijdt, terwijl hij eigenlijk thuis zit.

Hetzelfde geldt voor al uw waarnemingen. Bijvoorbeeld, wanneer u denkt een geluid te horen van de televisie in de kamer naast u, ervaart u in werkelijkheid het geluid in uw hersenen. Noch kunt u bewijzen, dat de kamer naast die van u bestaat, noch dat het geluid van de televisie in die kamer komt. Zowel het geluid waarvan u denkt, dat het meters van u vandaan komt en het gesprek van de mensen direkt naast u, worden waargenomen in een paar vierkante centimeters-groot centrum voor het gehoor in uw hersenen. Naast het waarnemingscentrum bestaan geen concepten zoals rechts, links voor of achter. Dat wil zeggen: het geluid komt niet van de rechts, van de links of uit de lucht; **er is geen richting waarvan het geluid komt.**

De geuren die u waarneemt, zijn net zo; geen enkele geur komt tot u van een lange afstand. U neemt aan, dat de eeffecten daarvan die in uw centrum van de geur gevormd worden, de geur van de objecten buiten is. Maar net zoals het beeld van een roos zich in uw gezichtscentra bevindt, zit de geur van deze roos in uw centrum voor geur; er is noch een roos noch een geur die naar de buitenwereld verwijst.

De “buitenwereld” die door onze waarneming aan ons gepresenteerd wordt, is niets anders dan een verzameling van elektrische signalen die onze hersenen bereiken. Door ons hele leven heen worden deze signalen door onze hersenen verwerkt en wij leven zonder te herkennen, dat we fouten maken in onze veronderstelling dat dit de originele versie is van de materie die in de

“buitenwereld” bestaat. We worden misleid, omdat we zelf nooit bij de materie komen door middel van onze zintuigen.

Verder zijn het weer onze hersenen die de betekenis van signalen interpreteren en er eigenschappen aan geven waarvan we aannemen dat het de “buitenwereld” is. Bijvoorbeeld, laten we het gehoor eens bekijken. Het zijn eigenlijk onze hersenen die de geluidsgolven in de “buitenwereld” in een symfonie omzetten. Dat wil zeggen, muziek is ook een waarneming die in onze hersenen gevormd wordt. Hetzelfde geldt als wij kleuren zien, wat onze ogen bereikt is niets anders dan elektrische signalen van **verschillende golflengtes**. Het zijn weer onze hersenen die deze signalen omzetten in kleuren. **In de “buitenwereld” zijn geen kleuren.** De appel is niet rood noch de lucht blauw of zijn de bomen groen. Zij zijn zoals zij zijn alleen maar, omdat wij ze zo waarnemen. **De “buitenwereld” is geheel afhankelijk van de waarnemer.**

Elk gering defect in de retina van het oog veroorzaakt kleurenblindheid. Sommige mensen nemen blauw als groen waar, sommigen rood als blauw en sommigen alle kleuren als verschillende gradaties grijs. Op dit punt maakt het niet uit of iets gekleurd is of niet.

De prominente denker Berkeley snijdt ook dit feit aan:

“In het begin dacht men, dat **kleuren, geuren, etc.** “echt bestonden”, maar geleidelijk is men op die opvatting teruggekomen en men begreep, dat **zij slechts bestonden bij de gratie van onze waarneming.**”²¹²

Concluderend, de reden waarom we objecten gekleurd zien, is niet, omdat zij gekleurd zijn of omdat ze een onafhankelijk materieel bestaan hebben buiten onszelf. De waarheid van de materie is veeleer, dat **alle eigenschappen die wij eraan toeschrijven in ons zijn en niet in de “buitenwereld”.**

Wat blijft er dus van de “buitenwereld” over?

Is het bestaan van de “buitenwereld” absoluut noodzakelijk?

Tot dusver hebben we herhaaldelijk over de “buitenwereld” gesproken en over een wereld van waarnemingen die in onze hersenen gevormd wordt, de laatste is de wereld die we zien. Maar omdat we

De ontdekkingen van de moderne natuurkunde laten zien, dat het universum een verzameling waarnemingen is. De volgende vraag verschijnt op de voorpagina van het bekende Amerikaanse wetenschappelijke blad New Scientist dat het nummer van 30 januari 1999 hiraan wijdde: “Voorbij de werkelijkheid: Is het universum echt een spel van primaire informatie en materie slechts een luchtspiegeling?”

nooit echt in staat zijn om bij de “buitenwereld” te komen, hoe kunnen we er dan zeker van zijn dat er echt zo’n wereld bestaat?

Eigenlijk kunnen we dat niet. Omdat ieder object alleen maar een verzameling van waarnemingen is en omdat die waarnemingen alleen in ons hoofd bestaan, is het nauwkeuriger om te zeggen, dat **de enige wereld die bestaat, de wereld van de waarnemingen is**. De enige wereld die wij kennen, is de wereld die in ons hoofd bestaat; de wereld die daar ontworpen, opgeslagen en levendig gemaakt wordt, de wereld die kort gezegd in ons hoofd geschapen wordt. Dat is de enige wereld waar we zeker van kunnen zijn.

We kunnen nooit bewijzen, dat de waarnemingen die we door onze hersenen observeren een materiele correlatie hebben. Deze waarnemingen kunnen ook wel van een “kunstmatige” bron afkomstig zijn.

Het is mogelijk om dit te bekijken. Valse prikkelingen kunnen in onze hersenen een geheel denkbeeldige “materiele wereld” vormen. Bijvoorbeeld, laten we eens aan een hoogontwikkeld opnameinstrument denken, waar alle elektrische soorten signalen mee kunnen worden opgenomen. Laten we eerst alle data die bij een bepaalde situatie horen (waaronder het beeld van het lichaam valt) aan dit apparaat doorgeven, dat ze in elektrische signalen omzet. Laten we ten tweede eens aannemen, dat uw hersenen zonder lichaam kunnen overleven. En tenslotte, laten we ons opname-instrument met elektroden die als zenuwen functioneren aan onze hersenen aansluiten en de al eerder opgenomen data naar onze hersenen sturen. In dit stadium heeft u van uzelf het gevoel, dat u in een kunstmatig ontworpen omgeving leeft. U kunt bijvoorbeeld gemakkelijk aannemen, dat u snel over de snelweg rijdt. Het wordt nooit mogelijk te begrijpen, dat u uit niets anders bestaat dan uw hersenen. Dat is, omdat datgene wat nodig is om een wereld in uw hersenen te vormen, niet in de echte wereld bestaat, maar eerder de aanwezigheid van prikkels is. Het is heel goed mogelijk dat deze prikkels uit een kunstmatige bron komen, zoals een opname-instrument.

In dit verband zegt de befaamde wetenschappelijk filosoof Bertrand Russell:

“Het tastgevoel dat we ervaren als we met onze vingers op de tafel drukken, is een elektrische verstoring van de elektronen en protonen op onze vingertoppen, geproduceerd, volgens de moderne natuurkunde, door de nabijheid van elektronen en protonen van de tafel. **Als op een andere manier dezelfde verstoring in onze vingertoppen komt, dan zouden we de prikkeling hebben, ondanks dat er geen tafel is.**”²¹³

Het is voor ons echt heel gemakkelijk om bedrogen te worden in wat we geacht worden waar te nemen zonder dat er enige echte materiële correlatie is.

Wij maken dit gevoel vaak in onze dromen mee. In onze dromen ervaren we gebeurtenissen, zien mensen, dingen en situaties, die helemaal echt lijken. Maar zij zijn niets anders dan waarnemingen. Er is geen fundamenteel verschil tussen de droom en de ‘echte’ wereld; beide ervaren we in de hersenen.

Wie is de Waarnemer?

Zoals we dat nu toe hebben verteld, is er geen twijfel over het feit, dat de wereld waar we in denken te wonen en die we de ‘buitenwereld’ noemen, in onze hersenen geschapen wordt. Maar hier komt een zeer belangrijke vraag op. Als alle fysieke gebeurtenissen die wij kennen van nature waarnemingen zijn, hoe zit het dan met onze hersenen? Omdat onze hersenen onderdeel van de fysieke wereld zijn, net als onze armen, benen of ieder ander object, zouden ze ook een waarneming moeten zijn, net zoals alle andere objecten.

Een voorbeeld over dromen zal dit onderwerp verder verhelderen. Laten we eens aannemen, dat we de droom in onze hersenen zien in overeenstemming met wat tot dusver gezegd is. In de droom hebben we een denkbeeldig lichaam, een denkbeeldige arm, een denkbeeldig oog en een denkbeeldig stel hersenen. Als ons in onze droom gevraagd wordt: “waar zie je?” dan zouden we antwoorden: “ik zie in mijn hersenen.” Maar eigenlijk zijn er geen hersenen om over te praten, maar een denkbeeldig hoofd en een denkbeeldig stel hersenen. De waarnemer van de beelden is niet de denkbeeldige hersenen in de droom, maar een ‘wezen’, dat daar ver boven staat.

We weten, dat er geen fysiek onderscheid bestaat tussen de situatie in een droom en de situatie in wat wij het echte leven noemen. Dus, als ons in de situatie die wij het echte leven noemen, de bovenstaande vraag: “waar zie je” gesteld wordt, dan is het net zo betekenisloos als het antwoord ‘in mijn hersenen’ zoals in het bovenstaande voorbeeld. In beide omstandigheden is het wezen dat ziet en waarneemt niet de hersenen, die eigenlijk maar een brok vlees zijn.

Als we de hersenen analyseren, zien we dat ze niets anders bevatten dan lipide- en proteïnemoleculen, deze bestaan ook in andere levende organismen. Dit houdt in, dat in het stuk vlees dat we onze ‘hersenen’ noemen, niets is wat de beelden waarneemt, wat het bewustzijn vormt of het wezen scheidt, dat wij ‘ik zelf’ noemen.

R.L. Gregory verwijst naar een fout die mensen met betrekking tot de waarneming in hun hersenen maken:

“Er is een verleiding die vermeden moet worden, een verleiding om te zeggen, dat de ogen beelden in de hersenen vormen. Een beeld in de hersenen houdt de noodzaak in van een bepaald innerlijk oog om het te zien – maar dit houdt een

ander oog in om het plaatje daarvan te zien... en dit gaat maar door tot een eendeloze rij ogen en plaatjes. Dit is absurd.”²¹⁴

Dit is nu juist het punt dat de materialisten, die niets behalve de materie als waar aannemen, in twijfel brengt. Aan wie behoort ‘het oog binnenin’ toe dat ziet, dat waarneemt wat het ziet en reageert?

Karl Pribram concentreert zich ook op deze belangrijke vraag in de wereld van de wetenschap en de filosofie, de vraag wie de waarnemer is.

“Filosofen hebben sinds de Grieken gespeculeerd over de geest in de machine de “kleine man in de kleine man” etc.. Waar is de ik - de entiniteit die de hersenen gebruikt? Wie doet het daadwerkelijke weten? Of, zoals Sint Franciscus zei: “Waar we willen zien, is degene die ziet.”²¹⁵

Denk nu na over het volgende: het boek in uw handen, de kamer waar u in bent, kortom alle beelden voor u die in uw hersenen gezien worden. Zijn het de atomen die deze beelden zien? Blinde, dove onbewuste atomen? Waarom verkrijgen sommige atomen deze eigenschap en anderen niet? Bestaan onze handelingen van denken, begrijpen, herinneren, blij zijn, ongelukkig zijn en al het andere uit elektrochemische reacties tussen deze atomen?

Als we over deze vragen nadenken, dan realiseren wij ons, dat het onzin is om naar de wil in de atomen te zoeken. Het is duidelijk, dat het wezen dat ziet, hoort en voelt, een wezen is, dat boven de materie staat. Dit wezen is ‘levend’ en het is noch materie noch het beeld van de materie. Dit wezen, dat zich met de waarneming voor zich associeert door gebruik te maken van het beeld van ons lichaam.

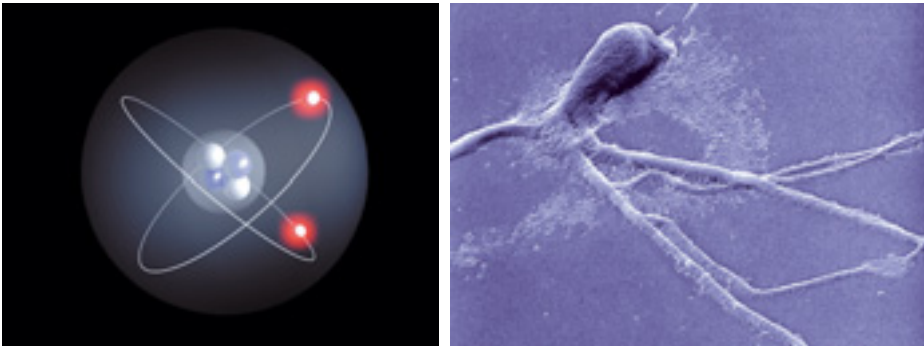
Dit wezen is de ‘ziel’

Dit samenraapsel van waarnemingen die we de materiële wereld noemen, is een droom die door deze ziel wordt geobserveerd. Net zoals het lichaam dat we bezitten en de materiële wereld die we in onze dromen zien, heeft het geen realiteit, het universum dat we in beslag nemen en het lichaam dat we bezitten hebben geen materiële werkelijkheid.

Het ware wezen is de ziel. Materie bestaat uitsluitend als waarnemingen gezien door de ziel. De intelligente wezens die schrijven en deze regels lezen, zijn niet ieder een hoop atomen en moleculen - en de chemische reacties daartussen - maar een ‘ziel’.

Het ware absolute wezen

Al deze feiten brengen ons oog in oog met een heel belangrijke vraag. Als datgene waarvan we aannemen, dat het de materiële wereld is, voornamelijk

De hersenen zijn een hoop cellen gemaakt van proteïne en vetmoleculen. Ze worden gevormd door zenuwcellen die neuronen worden genoemd. Er is geen macht in dit stukje vlees om beelden te zien, een bewustzijn te vormen of het wezen te scheppen dat wij “ik zelf” noemen.

is samengesteld uit de waarnemingen gezien door onze ziel, wat is dan de bron van deze waarnemingen?

Om een antwoord op deze vraag te kunnen geven, moeten we het volgende feit in beschouwing nemen: materie heeft uit zichzelf geen eigen geregeld bestaan. Omdat materie een waarneming is, is het iets ‘kunstmatigs’. Dat wil zeggen, deze waarneming moet door een andere kracht veroorzaakt zijn, wat betekent, dat het eigenlijk geschapen moet zijn. Verder, deze schepping moet voortdurend zijn. Als er geen voortdurende consistente schepping bestaat, dan zou dat wat we materie noemen, verdwijnen en verloren gaan. Dit lijkt op een televisie waarop het plaatje getoond wordt zolang de signalen maar uitzenden. Dus wie laat onze ziel de sterren, de aarde, de planten, de mensen, ons lichaam en al het andere dat we ervaren, zien?

Het is overduidelijk dat er een almachtige Schepper bestaat, Die het hele materiële universum geschapen heeft, d.w.z. de som van onze waarnemingen, en Die onvermoeid met Zijn schepping doorgaat. Omdat deze Schepper zo’n magnifieke schepping laat zien, moet Hij zeker een oneindige kracht en macht bezitten.

De Schepper stelt Zichzelf aan ons voor. Hij heeft een boek neergezonden en in dit boek beschrijft Hij Zichzelf, het universum en de reden van ons bestaan aan ons.

De Schepper is Allah en de naam van Zijn boek is de *Qoer-aan*

Het feit dat de hemelen en aarde, d.w.z. het universum niet stabiel is, dat hun aanwezigheid alleen door Allahs schepping mogelijk wordt gemaakt en dat zij zullen verdwijnen als Hij met Zijn schepping stopt, worden allemaal in het vers als volgt uitgelegd:

Waarlijk! Allah grijpt de hemelen en de aarde opdat zij niet van hun plaats afgaan, en als zij van hun plaatsen afgaan, dan is er niemand die hen kan grijpen na Hem. Waarlijk, Hij is de altijd Verdraagzame, de Vaak-Vergevende. (Soera Fatir:41)

Zoals we al in het begin hebben gezegd, sommige mensen hebben geen juist begrip van Allah en stellen zich, voor dat Hij ergens aanwezig is in de hemelen en zich niet echt met wereldlijke zaken bemoeit. De basis van deze logica ligt in de gedachte, dat het universum een combinatie van materie is en dat Allah 'buiten' deze materiële wereld staat, op een plaats ver hier vandaan. In een paar valse godsdiensten is het geloof in Allah tot dit begrip beperkt.

Maar, zoals we tot nu toe hebben gezien, bestaat materie alleen uit prikkelingen. En het enige echte absolute wezen is Allah. Dat betekent, dat **alleen Allah bestaat, alles behalve Hem zijn schaduwwezens**. Daarom is het onmogelijk om Allah als een apart wezen buiten deze hele hoop materie te zien. **Allah is beslist 'overal' en omringt alles**. Deze werkelijkheid wordt in de *Qoer-aan* als volgt uitgelegd:

*Allah! Geen heeft het recht om aanbeden te worden behalve Hij, de Eeuwigelevende, de Ene Die alles wat bestaat onderhoudt en beschermt. Sluimer noch slaap overmant Hem. Aan Hem behoort alles wat in de hemel en wat op aarde is toe. Wie is hij die kan bemiddelen bij Hem zonder Zijn toestemming? Hij weet wat met hen gebeurt in de wereld en wat er met hen in het hiernamaals gebeurt. En er gebeurt niets zonder Zijn kennis behalve wat Hij wil. **Zijn troon strekt zich uit over de hemelen en de aarde** en Hij voelt geen vermoeidheid in het hoeden en onderhouden daarvan. En Hij is de Allerhoogste, de Allergrootste. (Soera Bakara:255)*

Het feit, dat Allah niet aan ruimte gebonden is en dat Hij alles omringt, wordt in het volgende vers als volgt gezegd:

*En aan Allah behoort het oosten en het westen, **dus waar jullie jezelf ook toe keren, daar is het aangezicht van Allah**. Allah is voldoende voor de behoefte van Zijn schepselen. Alwetend.*

(Soera Bakara:115)

Omdat materiële wezens ieder een waarneming zijn, kunnen ze Allah niet zien, maar Allah ziet de materie die Hij in al zijn vormen geschapen heeft. In de *Qoer-aan* wordt dit feit als volgt omschreven:

Geen gezichtspunt kan Hem bevatten. Maar Zijn bevattingsvermogen is over alle gezichtspunten

(Soera al-Anaam:103)

D.w.z. dat we Allahs bestaan niet met onze ogen kunnen waarnemen, maar Allah heeft grondig ons innerlijk, uiterlijk, verschijning en gedachten

omringd. We kunnen geen woord uiten zonder Zijn kennis, noch kunnen we een ademteug nemen.

Als we deze zintuiglijke prikkels door de loop van ons leven bekijken, is het wezen dat ons het meest dichtbij staat niet één van deze prikkelingen, maar Allah zelf.

Het geheim van het volgende vers van de Qoer-aan wordt in deze waarheid verborgen:

*En zeker, Wij hebben de mens geschapen en Wij weten wat hij in zichzelf zegt. **Wij zijn hem nader dan zijn eigen halsslagader.***

(Soera Qaf:16).

Als iemand denkt, dat zijn lichaam van materie gemaakt is, kan hij het belang niet begrijpen van dit feit. Als hij zijn hersenen als ‘zichzelf’ beschouwt, dan zal de plaats die hij als buitenkant beschouwt 20 tot 30 cm van hem verwijderd zijn. Maar als hij begrijpt, dat er niet zoiets als materie is, en dat alles verbeelding is, dan verliezen begrippen als buitenkant, binnenkant of dichtbij hun betekenis. **Allah heeft hem omringd en Hij is ‘oneindig dichtbij’ hem.**

Allah vertelt de mensen, dat Hij ‘oneindig dichtbij’ hen is in het vers En als Mijn slaven jou over Mij ondervragen (antwoord hen) dan dat **Ik zeker in hun buurt ben**, (Soera Baqara:186). Een ander vers vertelt hetzelfde En (gedenk) dat, toen Wij jullie vertelden: “*Waarlijk! **Jullie Heer heeft de mensheid omringd.***”

(Soera al-Isra:60).

De mens wordt misleid door de gedachte, dat degene die het dichtst bij hem is, hijzelf is. Allah is in werkelijkheid nog dichter bij ons dan onszelf. Hij roept onze aandacht voor dit punt in het volgende vers op: **Waarom is het dan niet wanneer het (de ziel) de keel bereikt; en jullie er op dat moment naar kijken, Wij meer in zijn nabijheid zijn dan jullie, maar jullie zien het niet.** (Soera al-Waqia). Zoals in het vers verteld wordt, zijn de mensen zich niet bewust van dit fenomenale feit, omdat zij het niet met hun eigen ogen zien.

Aan de andere kant is het onmogelijk voor de mens, die niets anders dan een schaduwwezen is, om een kracht en een wil te hebben die onafhankelijk van Allah is. Het vers: **Terwijl Allah jullie en wat jullie gemaakt heeft, heeft geschapen!**” (Soera as-Saffat:96) laat zien dat alles wat we ervaren onder het gezag van Allah plaatsvindt. In de Qoer-aan staat deze realiteit in het vers: *en jij hebt niet gegooid toen jij gooide, maar Allah gooide, (Soera Al-Anfal:17)*

Waarom is het dan niet wanneer het (de ziel) de keel bereikt; en jullie er op dat moment naar kijken, Wij meer in zijn nabijheid zijn dan jullie, maar jullie zien het niet.
(Soera 56:83-85)

Als men diep over alles wat hier gezegd wordt, nadenkt, zal men zich spoedig deze verbazingwekkende ongewone situatie realiseren, dat alle gebeurtenissen in de wereld niets anders dan verbeelding zijn.

waarbij benadrukt wordt, dat geen enkele daad onafhankelijk van Allah is. Omdat de mens een schaduwwezen is, kan het zelf niet de daad van het gooien verrichten. Maar Allah geeft dit schaduwwezen het gevoel van het zelf. In werkelijkheid verricht Allah alle daden. Dus als men de daden verricht die men zelf doet, betekent het eigenlijk dat men zichzelf bedriegt.

Dit is de werkelijkheid. Iemand kan het wel niet willen toegeven en kan denken dat hij zelf een wezen is dat onafhankelijk van Allah is, maar dat verandert niets. Natuurlijk is zijn domme ontkenning opnieuw volgens Allahs wil en wens.

Alles wat je bezit is van oorsprong een illusie

Zoals we nu duidelijk zien, is het een wetenschappelijk en logisch feit, dat de 'buitenwereld' geen materialistische werkelijkheid heeft en dat het een verzameling van beelden is, die voortdurend door Allah aan onze ziel wordt gepresenteerd. Niettemin omvatten mensen gewoonlijk niet, of willen niet omvatten, dat alles in het concept van de 'buitenwereld' valt.

Als je diep en vrijmoedig over dit onderwerp nadenkt, dan ga je je realiseren, dat je huis, de meubels daarin, je auto, die je misschien nog maar pas gekocht hebt, je kantoor, je juwelen, je bankrekening, je kledingkast, je echt-

genoot, je kinderen, je collega's en al het andere dat je bezit de hele denkbeeldige wereld is die aan jou gepresenteerd wordt. Alles wat je ziet, hoort, ruikt, kortom, wat door je vijf zintuigen om je heen wordt waargenomen, is deel van deze 'denkbeeldige' wereld, de stem van je favoriete zanger, de hardheid van de stoel waarop je zit, het parfum waarvan je de geur zo lekker vindt, de zon die je warm houdt, een bloem met prachtige kleuren, een vogel die voor je raam vliegt, een speedboot die snel door het water gaat, je vruchtbare tuin, de computer die je voor je werk gebruikt of je hifi die de meest ontwikkelde technologie ter wereld bevat.

Dit is de werkelijkheid, want de wereld is slechts een verzameling van beelden die gemaakt zijn om de mens te testen. De mensen worden getest tijdens hun hele beperkte leven, met waarnemingen die geen realiteit dragen. Deze waarnemingen worden bewust als aantrekkelijk gepresenteerd. Dit feit wordt in de *Qoer-aan* genoemd:

Schoon voor de mens is de liefde voor zaken die zij begeren; vrouwen, kinderen, veel goud en zilver; gebrandmerkte schone paarden, vee en goed bebouwd land. Dit zijn de geneugten van het huidige wereldse leven; maar Allah heeft een uitmuntend alternatief bij Hem.

(Soera Ali Imran:14)

De meeste mensen verwerpen hun godsdienst voor de aantrekkingskracht van bezit, weelde, hopen goud en zilver, dollars, juwelen, bankrekeningen, creditkaarten, kledingkasten vol kleren, het laatste model auto, kortweg allerlei vormen van welvaart die zij bezitten of waarnaar zij streven en zij concentreren zich geheel op deze wereld, terwijl zij het hiernamaals vergeten. Zij worden bedrogen door het 'mooie' gezicht van het leven op deze wereld en slagen er niet in hun gebeden te verrichten, liefdadigheid aan de armen te geven, handelingen van aanbidding te verrichten die hun voorspoed brengen in het hiernamaals, doordat ze zeggen: "Ik heb zaken af te handelen," "Ik heb idealen," "Ik heb verantwoordelijkheden", "Ik heb niet voldoende tijd", "Ik moet dingen afmaken", "Ik zal ze later doen", Zij verteren hun leven door alleen in deze wereld te gedijen. In het vers: "**Zij kennen slechts de uiterlijke schijn van het leven van de wereld en zij zijn achteloos voor het hiernamaals.**" (Soera ar-Roem: 7) wordt deze misvatting beschreven.

Het feit dat wij in dit hoofdstuk beschrijven, namelijk het feit dat alles verbeelding is, is heel belangrijk voor de gevolgen die het heeft, omdat het de lusten en de grenzen betekenisloos maakt. De verificatie van dit feit maakt duidelijk, dat alles wat de mensen bezitten en het werk dat zij bezitten, hun weelde wordt door hebzucht gevormd, de kinderen waarover zij opscheppen, hun wederhelft waarvan zij denken dat die hun na aan het hart is, hun vrien-

den, hun meest geliefde lichamen, de rang die zij bezitten, waarvan zij denken, dat die superieur is, de scholen waarop zij geweest zijn, de vakanties, dit alles is niet meer dan een illusie. Daarom zijn alle inspanningen die daar in gestoken worden en alle tijd die daarmee wordt doorgebracht en de hebzucht die daarvoor is gevoeld van geen enkel nut.

Dat is dan ook de reden waarom sommige mensen onbewust een domkop van zichzelf maken als zij over hun welvaart en eigendommen opscheppen of over hun jachten, helikopters, fabrieken, huizen en land, alsof die echt bestaan. Deze mensen in goede doen, die voortdurend pochend over de dekken van hun jachten schrijden, pronken met hun auto's, steeds maar over hun weelde blijven praten, denken, dat hun rang hoger is dan ieder ander en steeds maar blijven denken, dat zij succesvol zijn, vanwege dit alles, die moeten eigenlijk denken in wat voor toestand zij zich bevinden als zij zich zouden realiseren, dat hun succes niet meer dan verbeelding is.

Deze scènes worden ook vaak in dromen gezien. In hun dromen hebben zij ook huizen, snelle wagens, bijzonder dure juwelen, bakken euro's en ladingen goud en zilver. In hun dromen bekleden zij ook een hoge rang, hebben fabrieken met duizenden arbeiders, bezitten macht om over veel mensen te heersen, trekken kleren aan waardoor ze door iedereen bewonderd worden... Net zoals zij over hun bezittingen opscheppen in hun droom, is dit de reden, dat iemand voor de gek wordt gehouden, hij kan er zeker van zijn, dat hij op dezelfde manier voor de gek wordt gehouden, als hij over de beelden die hij in deze wereld ziet opscheept. Want wat hij in zijn droom ziet en wat hij de wereld toerekent, zijn beiden niets anders dan beelden in zijn hoofd.

Evenzo maakt de manier waarop mensen op gebeurtenissen reageren, die zij in de wereld ondergaan, hen beschaamd als zij zich van de werkelijkheid bewust zijn. Degenen die fel met elkaar strijden, degenen die ongelooflijk boos worden, die zwendelen, die steekpenningen aannemen, die verraad plegen, die liegen, die bewust geld vasthouden, die mensen onrecht aandoen, die een ander slaan en vervloeken, die agressors zijn, die vol passie voor hun werk en rang zijn, die jaloers zijn, die proberen op te scheppen, die zichzelf heilig verklaren en alle anderen zullen schande ervaren als zij zich realiseren dat zij dit allemaal gedaan hebben in een droom.

Omdat het Allah is Die deze beelden schept, alleen Allah is de Ultieme Eigenaar van Alles. Dit feit wordt in de *Qoer-aan* benadrukt:

“En aan Allah behoort alles wat in de hemelen is en alles wat op aarde is. En Allah omvat altijd alle zaken.”

(Soera an-Nisa:126)

Het getuigt van grote dwaasheid om de religie te verwerpen ten koste van denkbeeldige passies en dus het eeuwige leven te verliezen.

In dit stadium moet één ding goed begrepen worden; er wordt hier niet gezegd, dat het feit waarmee je oog in oog staat verklaart dat “alle eigendommen, weelde, kinderen, echtgenoten, vrienden, rangen die u bekleed en waarmee u gierig bent, vroeger of later zullen verdwijnen en daarom geen betekenis hebben.” Er wordt eerder gezegd “alle bezittingen die u lijkt te hebben, bestaan eigenlijk helemaal niet, maar zij zijn slechts een droom en vormen de beelden die aan u door Allah worden getoond om u te testen.” Zoals u ziet, is er een groot verschil tussen de twee uitspraken.

**En aan Allah
behoort alles wat
in de hemelen is en
alles wat op aarde
is. En Allah omvat
altijd alle zaken.
(Soera 4:126)**

Hoewel men niet meteen dit feit wil erkennen en liever zichzelf zou bedriegen door aan te nemen, dat alles wat iemand bezit werkelijk bestaat, zal hij uiteindelijk sterven en in het hiernamaals wordt alles duidelijk, als hij opnieuw geschapen wordt. Op die dag: Voorwaar, hiervoor waren jullie achteloos, nu hebben Wij jullie bedekking verwijderd, en **scherp is jullie gezicht op deze dag!**” (Soera Qaf: 22) en hij is in staat om alles veel duidelijker te zien. Maar als hij zijn leven doorgebracht heeft met het jagen naar denkbeeldige doelen, dan zou hij wensen dat hij nooit zijn leven geleefd heeft en zeggen: “Ik

wens dat het mijn einde zou zijn! Mijn welvaart is mij niet tot nut geweest. Mijn kracht is van mij weggegaan!”

(Soera al-Haqqa: 27-9)

Wat een verstandig iemand moet doen, is daarentegen de grootste werkelijkheid van het universum op deze wereld proberen te begrijpen terwijl hij nog tijd heeft. Anders brengt hij zijn leven door met het najagen van dromen en zal hij aan het einde een verschrikkelijke straf krijgen. In de Qoer-aan wordt de uiteindelijke staat van die mensen die achter waanbeelden aanrennen (of luchtspiegelingen) in deze wereld en die hun Schepper vergeten, als volgt beschreven:

En voor degenen die ongelovig zijn, hun daden zijn als een luchtspiegeling in een woestijn. De dorstige denkt dat er water is, maar als hij het nadert, vindt hij niets, maar hij vindt Allah bij hem, Die hem zijn vergoeding zal geven. En Allah is snel in de afrekening.

(Soera an-Noer:39)

De logische tekortkomingen van de materialisten

Vanaf het begin van dit hoofdstuk is duidelijk gezegd, dat materie geen absoluut wezen is, zoals de materialisten beweren maar eerder een verzameling van prikkelingen die Allah geschapen heeft. Materialisten verwerpen op een buitengewoon dogmatische manier deze duidelijke realiteit die hun filosofie vernietigt en een ongegronde antithese naar voren brengt.

Bijvoorbeeld, één van de grootste verdedigers van de materialistische filosofie in de 20ste eeuw, een fervent marxist, **George Politzer**, gaf het **voorbeeld van de bus** als het ‘grootste bewijs’ voor het bestaan van de materie. Volgens Politzer, vluchten filosofen die denken, dat materie waarneming is, ook weg wanneer zij een bus zien, en dit is het bewijs van het fysieke bestaan van materie.²¹⁶

Toen een andere beroemde materialist, Johnson, verteld werd, dat materie een verzameling waarnemingen was, probeerde hij het fysieke bestaan van stenen te ‘bewijzen’ door er een schop tegen te geven.²¹⁷

Eenzelfde voorbeeld wordt door **Friedrich Engels** gegeven, de mentor van Politzer, en samen met Marx de stichter van het dialectische materialisme, hij schreef: **“als de cakejes die we eten, alleen maar waarnemingen waren, dan zouden ze onze honger niet stillen.”**²¹⁸

Er zijn dergelijke voorbeelden en impulsieve zinnen zoals: **“je begrijpt het bestaan van de materie als je in je gezicht geslagen wordt”**, in de boeken van beroemde materialisten zoals **Marx, Engels, Lenin** en anderen.

De verwarring in het begrip die de oorzaak van deze voorbeelden van de materialisten is, is hun interpretatie van de uitleg: “materie is een waarneming” “en “materie is een spoor licht.” Zij denken, dat het begrip van de waarneming alleen beperkt is tot het gezicht en dat waarnemingen zoals de tast, een fysieke correlatie hebben. Een bus die iemand overrijdt, laat hen zeggen: “Kijk, het is verongelukt, daarom is het geen verbeelding.” Wat zij niet begrijpen, is, dat alle waarnemingen tijdens een busongeluk, zoals hardheid, aanraking en pijn in de hersenen gevormd worden.

En voor degenen die ongelovig zijn, hun daden zijn als een luchtspiegeling in een woestijn. De dorstige denkt dat er water is, maar als hij het nadert, vindt hij niets, maar hij vindt Allah bij hem. Die hem zijn vergoeding zal geven. En Allah is snel in de afrekening. (Soera 24:39)

Het voorbeeld van dromen

Het beste voorbeeld om deze realiteit uit te leggen zijn dromen. Iemand kan heel levendige gebeurtenissen in zijn droom meemaken. Hij kan van de trap af vallen en zijn been breken, een ernstig auto-ongeluk hebben, vast zitten onder een bus, of zich vol eten aan cake. Eenzelfde soort ervaringen die we in ons dagelijks leven meemaken, wordt ook in dromen ervaren met dezelfde vasthoudendheid en zij roepen hetzelfde gevoel in ons op.

Iemand die droomt, dat hij door een bus omver wordt gereden, kan zijn ogen in het ziekenhuis openen, opnieuw in zijn droom en begrijpen, dat hij gehandicapt is, maar dat dit slechts een droom is. Hij kan ook dromen, dat hij in een auto-ongeluk overlijdt, dat de doodsengelen zijn ziel nemen en dat het leven in het hiernamaals begint. (Deze gebeurtenis wordt op dezelfde manier in dit leven ervaren dat een waarneming is, precies zoals een droom).

De persoon neemt deze beelden, dit geluid, het gevoel van hardheid, het licht, de kleuren en alle andere gevoelens scherp waar in zijn droom. De waarnemingen die hij in zijn droom heeft, zijn even natuurlijk als die van het ‘werkelijke’ leven. De cake die hij in zijn droom eet, bevredigt hem, hoewel het niets anders is dan een waarneming, want bevredigd worden is ook een waarneming. Maar in werkelijkheid ligt die persoon op dat moment op zijn bed. Er zijn geen trappen, geen verkeer, geen bussen om op te letten. De dromer ervaart en ziet beelden en gevoelens die in de buitenwereld niet bestaan. Het feit dat in onze dromen, we ervaren, zien en gebeurtenissen voelen zonder fysiek verband met de ‘buitenwereld’, onthult heel duidelijk, dat de ‘buitenwereld’ alleen uit waarnemingen bestaat.

Degenen die in de materialistische filosofie geloven, en wel in het bijzonder de marxistische, worden woedend als hen over deze werkelijkheid verteld wordt, de essentie van de materie. Zij citeren voorbeelden van de oppervlakkige redenering van **Marx, Engels of Lenin**, en zij leggen emotionele verklaringen af.

Maar deze mensen moeten eraan denken, dat zij ook in deze dromen deze verklaringen kunnen afleggen. In hun droom kunnen zij ook “Das Kapital” lezen, aan vergaderingen meedoen, tegen de politie vechten, op het hoofd geslagen worden en verder pijn aan hun wonden voelen. Als het hun in hun dromen gevraagd wordt, dan zullen zij denken dat wat zij in hun dromen ervaren, ook uit ‘absolute materie’ bestaat, net zoals zij aannemen, dat de dingen die zij zien als zij wakker zijn, uit ‘absolute materie’ bestaan. Maar of het nu in hun droom of in hun dagelijks leven gebeurt, alles wat zij zien, ervaren of voelen bestaat slechts uit waarnemingen.

DE WERELD IN DROMEN

Voor u is de werkelijkheid wat met de hand kan worden aangeraakt en met het oog gezien kan worden. In uw droom kunt u ook: “met uw handen aanraken en met uw ogen zien”, maar in werkelijkheid heeft u noch een oog noch een hand, noch is er iets wat gezien of aangeraakt kan worden. Er is geen materiële werkelijkheid die de dingen laat gebeuren, behalve uw hersenen. U wordt eenvoudigweg bedrogen.

Wat is dat, dat het ware leven van de droom onderscheidt? Uiteindelijk zijn beide vormen van leven in uw hersenen ontstaan. Als we gemakkelijk tijdens de dromen in onze onwerkelijke wereld kunnen leven, dan kan hetzelfde gelden voor de wereld waarin we leven. Als we uit een droom wakker worden, is er geen logische reden om niet te denken, dat wij in een langere droom zijn aangeland die we het ‘echte leven’ noemen. De reden waarom we onze dromen als fantasie beschouwen en de wereld als echt, is niets anders dan een uitkomst van onze gewoonten en vooroordelen. Die suggereren, dat we wel wakker zijn voor het leven op aarde, waarvan we denken, dat wij dat nu leven, net zoals we wakker zijn geworden uit een droom.

Het voorbeeld van de zenuwen parallel verbinden

Laten we eens naar het auto-ongeluk van het voorbeeld van Politzer kijken. In dit ongeluk, zouden als de zenuwen van de verongelukte persoon van zijn vijf zintuigen naar zijn hersenen lopen en deze met die van iemand anders, bijvoorbeeld met die van Politzers hersenen parallel verbonden zouden worden, op het moment, dat de bus diegene overrijdt, dan zouden zij ook Politzer overrijden, die op dat moment thuis is. Nauwkeuriger gezegd, al de gevoelens die degene heeft die het ongeluk ondergaat, zouden ook door Politzer ervaren

worden, net zoals hetzelfde lied beluisterd wordt via twee verschillende luidsprekers die aan dezelfde taperecorder verbonden zijn. Politzer zal het geluid van de remmende bus, de aanraking met de bus met zijn lichaam, de beelden van een gebroken arm en vloeiend bloed, pijn van de breuk, de beelden van zijn binnenkomst in de operatiekamer, de hardheid van het gipsverband en de gevoeligheid van zijn arm voelen, zien en ervaren.

Ieder ander die met de zenuwen van de man parallel verbonden is, zal het ongeluk van begin tot eind net zo ervaren als Politzer. Als degene van het ongeluk in coma raakt, zullen ook zij in coma raken. En verder, als alle waarnemingen met betrekking tot het ongeluk zouden worden opgenomen in een toestel en als al deze waarnemingen aan iemand zouden worden doorgespeeld, zou de bus diegene vele keren omverrijden.

Dus welke aanrijding van de bus is voor die mensen echt? De materialistische filosofie heeft geen afdoende antwoord op deze vraag. Het juiste antwoord is, dat zij allemaal het auto-ongeluk meemaken in alle details in hun eigen hersenen.

Hetzelfde principes geldt voor het voorbeeld van de cake en de steen. Als de zenuwen van de zintuigen van Engels, die de voldaanheid en de volheid van de cake in zijn maag voelde, nadat hij hem had opgegeten, parallel verbonden werden met de hersenen van een tweede persoon, dan zou diegene zich ook vol voelen, wanneer Engels de cake at en voldaan was. Als de zenuwen van Johnson, die de pijn aan zijn voet voelde, toen hij een harde schop tegen een steen gaf, parallel verbonden zou worden met een tweede persoon, dan zou die persoon dezelfde pijn voelen.

Dus welke cake of welke steen is de echte? Opnieuw schiet de materialistische filosofie tekort om een adequaat antwoord op deze vraag te geven. Het correcte en adequate antwoord is het volgende: zowel Engels als de tweede persoon eten de cake in hun gedachten en zijn voldaan; zowel Johnson en de tweede persoon ervaren volledig het moment van de klap met de steen in hun geest.

Laten we een verandering aanbrengen in het voorbeeld dat we over Politzer hebben gegeven; laten wij de zenuwen van de man die door de bus omver is gereden met die van Politzers hersenen verbinden en de zenuwen van Politzer die thuis zit met de hersenen van die man die door de bus omver is gereden. In dit geval zal Politzer denken dat hij door de bus wordt aangereiden terwijl hij thuis zit; en de man die echt door de bus wordt aangereiden, zal nooit de invloed van het ongeluk voelen en hij denkt dat hij in het huis van Politzer zit. Dezelfde logica kan op het voorbeeld van de cake en de steen toegepast worden.

Zoals we kunnen zien, is het voor de mens niet mogelijk om over zijn zintuigen heen te komen en zich er los van te breken. Wat dit betreft, is de ziel van de mens onderworpen aan allerlei vormen van representatie, hoewel het geen fysiek lichaam heeft en geen materieel bestaan en het hem aan materieel gewicht ontbreekt. Het is onmogelijk voor iemand zich dit te realiseren, omdat hij aanneemt, dat deze driedimensionale beelden echt zijn en dat hij absoluut zeker is van zijn bestaan, want iedereen is van de waarnemingen die door het gevoel van zijn zintuigen veroorzaakt worden, afhankelijk.

De beroemde Britse filosoof David Hume brengt zijn gedachten over dit feit tot uitdrukking:

“Vrijuit gesproken, als ik mijzelf bij mij eigen ik-begrip insluit, kom ik altijd een bijzondere waarneming tegen die te heet of te koud, licht of schaduw, liefde of haat, zuur of zoet of een andere betekenis heeft. Zonder het bestaan van de waarneming kan ik mijzelf nooit op een bepaald moment vangen en **kan ik niets anders dan waarneming zien.**”²¹⁹

De vorming van waarnemingen in de hersenen is geen filosofisch, maar een wetenschappelijk feit

Materialisten beweren, dat, wat we hier gezegd hebben, een filosofische opvatting is. Maar om te beweren, dat ‘de buitenwereld’, zoals we het noemen, een verzameling van waarnemingen is, is geen filosofische aangelegenheid, maar een duidelijk wetenschappelijk feit. Hoe de beelden en gevoelens in de hersenen tot stand komen, wordt in alle medische scholen in detail onderwezen. Deze feiten, bewezen door de wetenschap van de 20ste eeuw en wel in het bijzonder door de natuurkunde, laat duidelijk zien, dat materie geen absolute werkelijkheid heeft en dat iedereen op een bepaalde manier naar ‘de monitor in zijn hersenen’ kijkt.

Iedereen die in de wetenschap gelooft, of hij nu een atheïst is, boeddhist, of iemand die een andere mening is toegedaan, moet dit feit accepteren. Een materialist kan het bestaan van een Schepper ontkennen, maar hij kan niet deze wetenschappelijke realiteit ontkennen.

Het onvermogen van Karl Marx, Friedrich Engels, Georges Politzer en anderen om zo’n eenvoudig en duidelijk feit te begrijpen, is nog steeds verbazend, hoewel het niveau van wetenschappelijk begrip en mogelijkheden in hun tijd onvoldoende waren. In onze tijd zijn wetenschap en technologie hoog ontwikkeld en recente ontdekkingen maken dit feit gemakkelijker te begrijpen. Materialisten daarentegen worden overstroomd door angst van zowel het begrip van dit feit, al is het maar gedeeltelijk, zowel als door het realiseren hoe het hun filosofie definitief verwerpt.

De grote angst van de materialisten

Korte tijd kwam er geen concreet weerwoord uit de Turkse materialistische kringen over het onderwerp dat in dit boek naar voren is gebracht, dat wil zeggen het feit, dat materie niets meer is dan waarneming. Dat heeft ons de indruk gegeven, dat ons punt niet erg duidelijk was en dat het meer uitleg behoefde. Maar sinds kort is duidelijk geworden, dat de materialisten zich over de populariteit van dit onderwerp ongemakkelijk voelen, eigenlijk zijn ze er erg bang voor.

De materialisten hebben enige tijd luid hun angst en paniek in hun publicaties, conferenties en panels verkondigd. Hun opwinding en hopeloze dialogen houden in, dat zij lijden aan een ernstige intellectuele crisis. De wetenschappelijke ineenstorting van de evolutietheorie, de zogenoemde basis van hun filosofie, was al een grote schok voor hen. Nu gingen zij zich realiseren, dat zij de materie zelf aan het verliezen waren, wat voor hen een grotere pijler is dan het Darwinisme, en zij ervaren een zelfs nog grotere schok. Zij verklaren, dat dit onderwerp de ‘grootste bedreiging’ voor hen is en dat het volledig ‘hun culturele bouwsel’ vernietigt.

Eén van degenen die deze angst en paniek, die in de materialistische kringen leefden, op de meest uitgesproken manier tot uitdrukking bracht, was Renan Pekunlu, een academicus, en ook een schrijver van het tijdschrift *Bilim ve Utopya* (Wetenschap en Utopie), dat de taak heeft om het materialisme te verdedigen. In zowel de artikelen in *Bilim ve Utopya* als in de panels waar hij aan deelnam, presenteerde Pekunlu het boek *Het verraad van de evolutie* als nummer één van de bedreigingen voor het materialisme. Wat Pekunlu nog meer dwars zat dan de hoofdstukken die het Darwinisme onderuit haalden was het deel dat u nu leest. Aan zijn lezers en (slechts een handvol) toehoorders, gaf Pekunlu de boodschap: “laat uzelf niet meeslepen door de indoctrinatie van het idealisme en houdt uw geloof in het materialisme” en gaf Vladimir I. Lenin, de leider van de bloedige communistische revolutie als referentie op. Hij adviseerde iedereen om het 100-jaar oude boek van Lenin: *Materialisme en Empirio-criticisme* te lezen. Pekunlu deed niets anders dan de uitspraken van Lenin herhalen “denk niet over dit onderwerp na, of je zult het spoor van het materialisme verliezen en door de godsdienst weggedragen worden.” In een artikel dat hij in het al eerder genoemde tijdschrift schreef, citeerde hij de volgende regels van Lenin:

“Op een keer zul je de objectieve waarheid ontkennen, die ons in prikkelingen gegeven wordt, je hebt al alle wapens tegen ongelof verloren, want je bent naar het agnosticisme of het subjectivisme afgegleden – en dit is alles wat het ongelof vraagt. **Een enkele klauw verstrikt, en de vogel is verloren.** En onze

Machisten zijn allemaal in het idealisme verstrikt, dat wil zeggen in een flauw, subtiel ongeloof; zij werden van het moment dat zij de ‘prikkeling’ niet als een beeld van de buitenwereld namen, maar als een speciaal element, verstrikt. Het is niemands gevoel, niemands gedachten, niemands geest, niemands wil.”²²⁰

Deze woorden laten bijzonder duidelijk het feit zien dat Lenin zich tot zijn grote schrik realiseerde en dat hij uit zijn gedachten en uit de gedachten van zijn ‘kameraden’ wilde bannen, en dit stoort ook op dezelfde manier de huidige materialisten.

Maar Pekunlu en de andere materialisten lijden aan een nog grotere spanning; want zij zijn zich ervan bewust, dat het feit nu nog veel explicieter, zekerder en overtuigender naar voren wordt gebracht dan 100 jaar geleden. Voor de eerste keer in de wereldgeschiedenis wordt dit onderwerp op een zo onweerstaanbare manier uitgelegd.

Niettemin is het algemene beeld dat een groot aantal materialistische wetenschappers nog een bijgelovige opvatting hebben over het feit, dat ‘materie niets anders dan illusie is’. Het onderwerp dat in dit hoofdstuk wordt uitgelegd, is **één van de belangrijkste en opwindendste onderwerpen** die men in zijn leven kan tegenkomen. Men heeft vroeger nooit de kans gehad om met zo’n cruciaal onderwerp in aanraking te komen. Maar de reacties van deze wetenschappers of de manier waarop zij in hun toespraken en artikelen te werk gaan, duidt erop hoe beperkt en bijgelovig hun begrip is.

Het gaat zover dat de reacties van een paar materialisten die het onderwerp bespraken dat hier getoond wordt, een soort blinde volgzzaamheid voor het materialisme laten zien, wat een bepaalde schade in hun logica teweeg brengt, en daarom zijn zij nog ver verwijderd van het begrip van dit onderwerp. Bijvoorbeeld Alaattin Senel, ook een academicus en een schrijver voor Bilim ve Utopya, gaf dezelfde boodschap als Rennan Pekunla door te zeggen: **“Vergeet de ondergang van het Darwinisme, het echt bedreigende onderwerp is dit”**, en stelde eisen zoals: “dus je moet maar bewijzen wat je zegt” terwijl hij doorhad, dat zijn eigen filosofie geen basis had. Wat nog interessanter is, is, dat de schrijver zelf een stukje heeft geschreven waarin hij zegt, dat hij op geen enkele manier dit feit kan begrijpen, het feit dat hij als een bedreiging ziet.

Bijvoorbeeld, in een artikel waar hij uitsluitend dit onderwerp bespreekt, accepteert Senel, dat de buitenwereld door de hersenen als beeld wordt waargenomen. Maar hij gaat door met de bewering dat de beelden ook in tweeën worden verdeeld, namelijk in die, die een fysieke correlatie hebben en die beelden die dat niet hebben, en dat beelden die tot de buitenwereld behoren een fysieke correlatie hebben. Om zijn bewering te ondersteunen geeft hij:

“het voorbeeld van de telefoon”. Kort gezegd, schreef hij: “Ik weet niet of de beelden van mijn hersenen een correlatie met de buitenwereld hebben of niet, maar hetzelfde is het geval als ik door de telefoon praat. Als ik in de telefoon spreek, dan kan ik de persoon waarmee ik spreek niet zien, maar ik kan dit gesprek bevestigd zien als ik hem in werkelijkheid ontmoet.”²²¹

Door dit te zeggen bedoelt de schrijver eigenlijk het volgende: “Als wij twijfelen over onze waarneming, dan kunnen we naar de materie zelf kijken en de werkelijkheid daarvan controleren.” Maar dit is een duidelijke misvatting, want het is onmogelijk voor ons om zelf bij de materie te komen. **Wij kunnen niet buiten onze hersenen treden en weten wat ‘buiten’ is.** Of de stem in de telefoon wel of geen verband heeft, kan door de persoon van de telefoon bevestigd worden. Maar deze bevestiging is ook een denkbeeldige ervaring van onze hersenen.

Eigenlijk ervaren deze mensen dezelfde gebeurtenissen in hun dromen. Bijvoorbeeld, Senel heeft ook een droom gehad waarin hij telefoneert en dit gesprek is later bevestigd door de persoon waarmee hij gesproken heeft. Of Pekunlu heeft in zijn droom het gevoel gehad ‘van een serieuze bedreiging’ en adviseerde mensen om boeken van honderd jaar oud van Lenin te lezen. Maar, ongeacht wat ze doen, deze materialisten kunnen nooit het feit ontkennen, dat de gebeurtenissen die zij ervaren hebben en de mensen waarmee zij in hun dromen gesproken hebben, niets meer dan waarnemingen zijn geweest.

Bij wie kan men dan bevestiging vinden of de beelden in de hersenen verbanden hebben of niet? Opnieuw bij de schaduwwezens in de hersenen? Zonder twijfel is het voor een materialist onmogelijk om een informatiebron te vinden die data verzamelt over de buitenkant van de hersenen en dit kan bevestigen.

Erkennen, dat alle waarnemingen in de hersenen gevormd worden, maar aannemen, dat men ‘hieruit’ kan stappen en waarnemingen hebben die door de werkelijke buitenwereld gevormd wordt, geeft aan dat het begripsniveau van die persoon beperkt is en dat hij een verwarde manier van redeneren heeft.

Maar het feit dat hier verteld wordt, kan gemakkelijk begrepen worden door iemand met een normaal verstand en vermogen tot redeneren. Ieder onbevooroordeeld persoon weet, dat in verband met alles wat wij gezegd hebben, het niet mogelijk voor hem is om het bestaan van de buitenwereld met zijn eigen zintuigen te testen. Maar het lijkt erop, dat de blinde aanhang tot het materialisme het vermogen tot redeneren van mensen verstoort. Daarom laten de huidige materialisten duidelijke logische tekortkomingen zien, net als hun leermeesters die probeerden te ‘bewijzen’, dat materie bestond, door tegen een steen aan te schoppen of cake te eten.

Er moet ook gezegd worden, dat dit geen verbazingwekkende situatie is; want niet in staat te begrijpen is een normale eigenschap van ongelovigen. In de Qoer-aan zegt Allah uitdrukkelijk, dat zij: **“een volk zonder begrip zijn.”** (Soera al-maida: 58)

Materialisten zijn in de grootste valkuil van de geschiedenis gevallen

Een panieksfeer waart in de materialistische kringen van Turkije rond, waarvan we slechts een paar voorbeelden gegeven hebben, die laten zien, dat de materialisten een ondergang tegemoet zien die zij nog nooit in de geschiedenis meegemaakt hebben. Het feit dat materie eenvoudig een waarneming is en dat dit door de moderne wetenschap bewezen is, is op een heel duidelijke, rechtlijnige en krachtige manier naar voren gebracht. Voor de materialisten blijft slechts, over dat zij de ondergang van de hele materiele wereld waar zij blind in geloofden en op vertrouwden, kunnen bekijken.

Tijdens de hele geschiedenis van de mensheid heeft het materialistische gedachtengoed altijd bestaan. Omdat zij heel zeker van zichzelf waren en van de filosofie waarin zij geloofden, kwamen zij tegen Allah, Die hen geschapen heeft, in opstand. Het scenario dat zij geformuleerd hadden, hield in, dat de materie geen begin of einde had, en dat dit alles onmogelijk een schepper kon hebben. Terwijl zij Allah vanwege hun hoogmoed ontkennd, namen zij hun toevlucht tot de materie, waarvan zij dachten, dat die echt bestond. Zij waren zo zeker van deze filosofie, dat zij dachten, dat het nooit mogelijk zou zijn om een uitleg naar voren te brengen die het tegendeel beweerde.

Dat is dan ook de reden waarom de feiten die in dit boek over de ware aard van de materie gegeven worden, de mensen zo verbazen. Wat hier verteld wordt, vernietigt de basis van hun filosofie en geeft geen ruimte voor verdere discussies. De materie waarop al hun gedachten, leven, hoogmoed en ontkenning gebaseerd zijn, verdwijnt plotseling. **Hoe kan het materialisme bestaan, wanneer de materie niet bestaat?**

Een van de eigenschappen van Allah is Zijn plannen smeden tegen de ongelovigen. Dit staat in het vers: *zij spanden samen en Allah maakte plannen en Allah is de beste van de plannenmakers.*

(Soera Al-Anfal:30)

Allah zet een val voor de materialisten door hen te laten aannemen, dat materie bestaat, en door dit te doen, vernedert Hij hen op een onzichtbare manier. Materialisten oordelen over hun eigendommen, status, rang, de maatschappij waartoe zij behoren, de hele wereld en al het andere dat er bestaat en verder worden zij hoogmoedig ten opzichte van Allah door hierop te vertrouwen. Zij komen tegen Allah in opstand door op te scheppen en hun ongelooft

te vergroten. Terwijl zij dat deden, steunden zij volledig op de materie. Maar zij zijn zo traag van begrip, dat ze er niet toe in staat zijn om te bedenken, dat Allah alles om hen heen omringt. Allah kondigt de staat waarin de ongelovigen geleid zijn aan als het resultaat van hun koppigheid:

*Of zijn zij iets van plan. Maar **degenen die ongelovig zijn, zijn zelf het onderwerp van een plan!***

(Soera At-Tur:42)

Dit is waarschijnlijk het grootste nederlaag in de geschiedenis. Terwijl zij door eigen toedoen hoogmoedig zijn geworden, worden de materialisten in de maling genomen en ondergaan een grote nederlaag in de oorlog die zij tegen Allah durfden te ondernemen, door iets verschrikkelijks tegen Hem in de strijd te werpen. Het vers: **En dus hebben Wij in iedere stad grootheden van hun slechte mensen opgesteld om samen te zweren. Maar zij zweren niet samen, behalve tegen henzelf en zij begrijpen dat niet.** (Soera Al-Anaam:123) verklaart hoe deze mensen onbewust tegen hun Schepper in opstand waren gekomen en wat voor einde zij zullen ondergaan. In een ander vers wordt hetzelfde feit omschreven als:

*Zij (denken), dat zij Allah en degenen die geloven bedriegen, **terwijl zij slechts zichzelf bedriegen en zij beseffen (het) niet.***

(Soera al-Baqara:9)

Terwijl de ongelovigen plannen proberen te maken, realiseren zij zich niet het belangrijke feit dat benadrukt wordt in de woorden: “Zij bedriegen alleen zichzelf, maar zij realiseren zich het niet!” in het vers. Dit is het feit, dat alles wat zij ervaren een beeld is, dat ontworpen is om door hen waargenomen te worden, en alle plannen die zij verzinnen zijn ook beelden die in hun hensen gevormd worden, net zoals iedere andere daad die zij verrichten. Hun dwaasheid heeft hen laten vergeten, dat zij alleen met Allah zijn en derhalve zijn zij het slachtoffer van hun eigen bedrieglijke plannen geworden.

Net zoals de ongelovigen uit het verleden, moeten die ongelovigen die tegenwoordig leven, de realiteit het hoofd bieden die hun kwade plannen bij de basis al vernietigen. Met het vers: **“waarlijk, de samenzwering van sheitan is altijd zwak** (Soera An-Nisa: 76) zegt Allah, dat deze plannen wel op het moment dat zij ontstaan tot mislukking gedoemd zijn, en Hij gaf goed nieuws aan de gelovigen met het vers: **kan het geringste kwaad jullie niet treffen.**

(Soera Ali Imran: 120)

In een ander vers zegt Allah:

“En voor degenen die ongelovig zijn, hun daden zijn als een luchtspiegeling in een woestijn. De dorstige denkt, dat er water is, maar als hij het nadert, vindt hij niets”

(Soera an-Noer:39)

Materialisme wordt ook een luchtspiegeling voor de opstandelingen, net zoals het in het vers gezegd is; als zij daar toegang toe vinden, ontdekken zij, dat het niets anders dan een illusie is. Allah heeft hen met zo'n luchtspiegeling bedrogen, en heeft hen verleid om deze hele verzameling beelden als echt te zien. Al die 'eminente' mensen, professoren, astronomen, biologen, natuurkundigen en alle anderen, ongeacht hun rang en positie zijn eenvoudig net als kinderen voor de gek gehouden, en worden vernederd, want zij hebben de materie als hun godheid aangenomen. Omdat zij aannamen, dat een verzameling van beelden absoluut is, baseren zij hun filosofie en ideologie daarop, zij gaan diepgaande discussies aan, en onderhouden zogenaamde 'intellectuele' gesprekken. Zij denken van zichzelf, dat zij verstandig genoeg zijn om een argument aan te brengen over de waarheid van het universum, en wat nog belangrijker is, twisten met hun beperkte verstand over Allah. Allah legt hun situatie in het volgende vers uit:

En zij (de ongelovigen) smeden een complot om hem te doden en Allah heeft ook een plan gesmeed. En Allah is de beste plannenmaker.

(Soera Ali-Imran:54)

Het kan mogelijk zijn om uit dergelijke samenzweringen te ontsnappen, maar het plan van Allah tegen de ongelovigen is zo goed dat er geen mogelijkheid is om daaraan te ontsnappen. Ongeacht wat zij doen of wie zij aanroepen, zij kunnen nooit een andere helper dan Allah vinden. Zoals Allah in de Qoer-aan vertelt:

En zij zullen voor zichzelf naast Allah geen beschermer of helper vinden.

(Soera an-Nisa:173)

Materialisten verwachten nooit, dat zij in zo'n valkuil vallen. Terwijl zij alle middelen van de twintigste eeuw tot hun beschikking hebben, dachten zij, dat zij halsstarrig in hun ontkenning konden groeien en mensen naar het ongelooft konden slepen. De eeuwige mentaliteit van de ongelovigen en hun einde zijn als volgt in de Qoer-aan beschreven:

Dus smeden zij een plan en Wij hebben een plan gesmeed, terwijl zij het niet doorzagen. Zie dan hoe het einde van hun plan was! Waarlijk! Wij hebben hen vernietigd en hun natie, allen tezamen.

(Soera an-Naml: 50-1)

Dit, op een andere manier, is wat het feit in de verzen en tot uitdrukking brengt; materialisten zich doen realiseren, dat alles wat zij bezitten niets is dan een illusie en dat daarom **alles wat zij bezitten vernietigd is**. Als zij getuigen zijn dat hun bezittingen, fabrieken, goud, euro's, kinderen, echtgenoten, vrienden, rang en stand en zelfs hun eigen lichamen, alles waar zij van uitgaan, dat het bestaat, uit hun handen slipt, zijn zij '**vernietigd**' in de woorden van het 51ste vers van Soera an-Naml. Op dit punt zijn zij niets meer dan zielen.

Ongetwijfeld is het realiseren van de waarheid het ergste dat materialisten kan overkomen. Het feit dat alles wat zij bezitten niets meer dan een illusie is, komt neer op hun woorden: dood voordat zij gestorven zijn” in deze wereld.

Het feit laat hen alleen met Allah. Met het vers Laat Mij alleen met degenen die Ik alleen heb geschapen!

(Soera Al-Muddaththir:11)

vraagt Allah onze aandacht voor het feit dat ieder levend wezen in werkelijkheid alleen is in Zijn vertegenwoordiging. Dit opmerkelijke feit wordt in veel andere verzen herhaald:

En waarlijk, jullie komen alleen tot Ons, zoals Wij je de eerste keer geschapen hebben. Jullie hebben alles achter je gelaten wat bij je was.

(Soera Al-Anaam:94)

En ieder van hen zal op de Dag der Opstanding alleen tot Hem komen.

(Soera Maryam:95)

Dit, op een andere manier, is wat het feit in de verzen en tot uitdrukking brengt. Degenen die de materie als hun god nemen, komen van Allah en keren naar Hem terug. Zij hebben hun wil aan Allah onderworpen of zij dit nu willen of niet. Nu wachten zij op de Dag des oordeels, waarop ieder van hen tot verantwoording wordt geroepen. Hoe onwillig zij ook zijn om dit te begrijpen.

Conclusie

Het onderwerp dat we tot dusver hebben uitgelegd, is één van de grootste waarheden die u ooit in uw leven zijn verteld. Bewijzen dat de hele materiële wereld in werkelijkheid een ‘**schaduwwezen**’ is, dit onderwerp is de sleutel tot het begrip van het bestaan van en de schepping door Allah en van het begrijpen dat Hij het enige absolute wezen is.

Iemand die dit onderwerp begrijpt, realiseert zich, dat de wereld niet het soort plaats is waarvan de meeste mensen denken, dat deze het is. De wereld is niet een absolute plaats met een waar bestaan, zoals degenen die doelloos door de straten zwerven, die zich in gevechten in cafés mengen, die lopen te pronken in dure restaurants, die hun eigendommen naar buiten brengen of die hun leven aan nutteloze doelen wijden, aannemen. De wereld is slechts een verzameling van waarnemingen, een illusie. Alle mensen die wij hierboven genoemd hebben, zijn slechts schaduwwezens die deze waarnemingen in hun hersenen gadeslaan; maar zij zijn zich hier niet van bewust.

Dit concept is heel belangrijk, want het ondermijnt de **materialistische filosofie** die het bestaan van Allah ontkent en laat die ten gronde gaan. Dit is de reden waarom materialisten zoals **Marx, Engels** en **Lenin** in paniek raak-

ten, woedend werden en hun volgelingen waarschuwd 'er niet over na te denken' als hen erover werd verteld. Eigenlijk verkeren dit soort mensen in zo'n staat van mentale aftakeling, dat zij zelf niet het feit dat waarnemingen in de hersenen worden gevormd, kunnen begrijpen. Zij nemen aan, dat de wereld die zij in hun hersenen zien de 'buitenwereld' is en zij kunnen het duidelijke bewijs van het tegendeel niet begrijpen.

Dit zich niet bewust zijn, is het resultaat van het gebrek aan wijsheid dat door Allah aan de ongelovigen wordt gegeven. Want er wordt in de *Qoer-aan* over de ongelovigen gezegd: **Zij hebben harten, waarmee zij niet begrijpen, zij hebben ogen waarmee zij niet zien en zij hebben oren waarmee zij niet horen. Zij zijn als vee, nee nog erger dan dat, zij zijn de achtelozen!**

(Soera al-Araf:179)

U kunt voorbij dit punt op ontdekkingsreis gaan door de kracht van uw persoonlijke bespiegeling te gebruiken. Hiervoor moet u zich concentreren, uw aandacht richten en op de manier denken, dat u de objecten om u heen ziet en op de manier waarop u voelt. Als u voorzichtig nadenkt, kunt u voelen, dat het wijze wezen dat ziet, hoort, voelt, denkt en op dit moment dit boek leest, alleen een ziel is en naar de waarneming op het scherm kijkt dat 'materie' wordt genoemd. Iemand die dit begrijpt, wordt verondersteld van het domein van de wereld van de materie weg te zijn gegaan, een wereld die het grootste gedeelte van de mensheid bedriegt en toe te zijn getreden tot het domein van het ware bestaan.

Deze realiteit is door aan aantal theologen of filosofen door de eeuwen heen begrepen. Islamitische intellectuelen zoals Imam Rabbani, Muhyiddin Ibn Arabi en Mevlana Cami realiseerden zich dit feit uit de tekenen van de *Qoer-aan* en door gebruik te maken van hun eigen verstand. Sommige Westerse filosofen, zoals George Berkeley, hebben dezelfde realiteit door de rede begrepen. Imam Rabbani schreef in zijn *Mektubat* (Brieven), dat het hele materiële universum een 'illusie en een vermoeden (waarneming)' is en dat het enige absolute wezen Allah is.

Allah... De substantie van deze wezens die Hij geschapen heeft, is niets dan nietigheid... **Hij schiep alleen een sfeer van zintuigen en illusies...** Het bestaan van het universum is in de sfeer van zintuigen en illusies, en niets is materieel...

In werkelijkheid is er niet buiten, behalve het Glorieuze Wezen (dat is Allah).²²²

Imam Rabbani zegt uitdrukkelijk, dat alle beelden die aan de mens gepresenteerd worden, niets dan een illusie zijn, en dat zij geen origineel in de buitenwereld hebben.

Deze denkbeeldige cirkel wordt in de verbeelding beschreven. Het wordt tot het niveau gezien waarop het is afgebeeld. Maar met **het oog van de gedachten**. In

de buitenwereld lijkt het, alsof het met het oog van het hoofd gezien wordt. Maar dit is niet zo. Het is noch een benaming noch een spoor in de buitenwereld. Het kan onder geen omstandigheid worden waargenomen. Zelfs het gezicht van iemand, dat door een spiegel teruggekaatst wordt, is als zoiets dergelijks. Het heeft in de buitenwereld geen consistentie. Ongetwijfeld bevinden zich zowel het consistenties als het beeld in de VERBEELDING. Allah is degene die het het beste weet.²²³

Mevlana Cami zei over hetzelfde feit, dat hij gevonden had door de tekenen van de Qoer-aan te volgen en door gebruik te maken van zijn verstand: **“Wat er ook in het universum is, het zijn zintuigen en illusies. Zij zijn als de weerspiegeling van een spiegel of een schaduw.”**

Maar het aantal van degenen die dit feit door de hele geschiedenis heen begrepen hebben, is beperkt. Grote geleerden zoals Imam Rabbani, hebben geschreven, dat het wellicht ongepast is om dit feit aan de massa mee te delen en dat de meeste mensen niet in staat zijn om het te begrijpen.

In de tijd waarin we nu leven, is dit feit op empirische wijze door een aantal bewijzen door de wetenschap naar voren gebracht. Het feit, dat het universum een schaduw is, wordt op zo'n concrete, duidelijke en expliciete manier voor de eerste keer in de geschiedenis beschreven.

Daarom zal **de 21ste eeuw een historische ommekeer** zijn wanneer de mensen in het algemeen de goddelijke realiteit begrijpen en in massa's tot Allah, het enige Absolute Wezen, geleid zullen worden. In de 21ste eeuw zullen de materialistische geloofsopvattingen van de 19de eeuw naar de vuilnisbak van de geschiedenis verwezen worden. Allahs bestaan en schepping zullen begrepen worden, feiten als ruimteloosheid en tijdloosheid zullen begrepen worden, de mensheid zal losbreken van de eeuwenoude sluiers, bedrog en bijgeloof die hen gevangen hielden.

Het is niet mogelijk dat welk schaduwwezen dan ook deze onafwendbare koers belemmert.

Relativiteit in tijd en de werkelijkheid van het lot

Alles wat hierboven verteld is, laat zien dat een ‘driedimensionale ruimte’ niet in werkelijkheid bestaat, dat het een vooroordeel is dat volledig door de waarnemingen ingegeven wordt en dat men zijn hele leven in een ‘ruimteloosheid’ leidt. Om het tegendeel te beweren zou bijgeloof zijn dat van de rede en de wetenschappelijke waarheid afwijkt, want er is geen geldig bewijs voor het bestaan van een driedimensionale materiële wereld.

Dit feit verwerpt de eerste bewering van de materialistische filosofie die de grondslag voor de evolutietheorie is. Dat is de bewering dat materie absoluut en eeuwig is. De tweede bewering waarop de materialistische filosofie steunt, is de veronderstelling dat tijd absoluut en eeuwig is. Dit is net als de eerste bewering ook bijgeloof.

De waarneming van tijd

De waarneming die wij tijd noemen, is eigenlijk een manier waarop één moment met een ander wordt vergeleken. Wij kunnen dit met een voorbeeld uitleggen. Bijvoorbeeld, als iemand op een bepaald object klopt, hoort hij een bepaald geluid, als hij vijf minuten later op hetzelfde object klopt, hoort hij een ander geluid. De persoon heeft waargenomen, dat er een interval tussen het eerste geluid en het tweede geluid is en hij noemt die interval: tijd. Maar op het moment, dat hij het tweede geluid hoort, is het eerste geluid niet meer dan verbeelding in zijn hoofd. Het is slechts een beetje informatie in zijn geheugen. De persoon formuleert de waarneming van tijd door **het ene moment waarin hij leeft met het andere dat hij in zijn geheugen heeft te vergelijken. Als deze vergelijking niet is gemaakt, kan er ook geen waarneming van de tijd zijn.**

Hetzelfde geldt voor iemand die de vergelijking maakt, als hij iemand de kamer ziet binnenkomen door de deur en in de armstoel in het midden van de kamer zit. Op het moment dat diegene in de armstoel zit, is het beeld dat hij met het openen van de deur relateert, het lopen door de kamer en in zijn armstoel gaan zitten samengesteld uit stukjes informatie in de hersenen. De waarneming van de tijd verschijnt, wanneer men de zittende man in de armstoel vergelijkt met de stukjes informatie die hij heeft.

Kortom, **de tijd ontstaat als resultaat van de vergelijking die gemaakt wordt tussen een paar illusies die in de hersenen zijn opgeslagen.** Als de mens geen geheugen zou hebben, dan zouden zijn hersenen niet zulke interpretaties maken en daarom zou dan de waarneming van de tijd nooit gevormd worden. De reden waarom iemand bepaalt dat hij dertig jaar oud is, is, omdat hij informatie in zijn hersenen heeft opgeslagen over deze dertig jaar. Als zijn geheugen niet zou bestaan, dan zou hij niet aan het bestaan van zo'n voorafgaande periode gedacht hebben en zou hij alleen het losstaande moment waarin hij leeft, ervaren.

De wetenschappelijke uitleg van tijdloosheid

Laten we proberen dit onderwerp te verhelderen door een aantal verklaringen van diverse wetenschappers en geleerden over dit onderwerp aan te halen. Met betrekking tot het onderwerp van de tijd die achteruitloopt, heeft de beroemde intellectueel en Nobelprijswinnaar, professor in de genetica, François Jacob, het volgende gezegd in zijn boek: “Le jeu des possibles (het mogelijke en het actuele):

Films die achteruit worden vertoond geven ons de mogelijkheid ons **een wereld voor te stellen waarin de tijd achteruit loopt.** Een wereld waarin de melk zich van de koffie afscheidt en uit de kop springt om in de melkpan terecht te komen; een wereld waarin lichtstralen van de muren af worden gezonden om in een val (het zwaartepunt) terecht te komen in plaats van uit een lichtbron te stromen; een wereld waarin een steen in de hand van iemand springt door de verbazingwekkende samenwerking van een ontelbare hoeveelheid druppels water die het voor de steen mogelijk maken om uit het water te springen. En in zo'n wereld, waarin de tijd zulke tegengestelde eigenschappen heeft, **zou de werking van onze hersenen en de manier waarop het geheugen informatie verzamelt simpelweg andersom werken.** Hetzelfde geldt voor het verleden en de toekomst en de wereld zal voor ons precies zo lijken als die tegenwoordig lijkt.²²⁴

Omdat onze hersenen gewend zijn aan een bepaalde volgorde van gebeurtenissen, werkt de wereld niet zoals het hierboven verteld is en wij nemen aan, dat tijd altijd vooruitgaat. Maar, dit is een besluit, dat de hersenen namen en daarom is het volledig relatief. In werkelijkheid kunnen we nooit weten hoe de tijd stroomt en óf het stroomt. Dit is een aanwijzing voor het feit, dat tijd geen absoluut feit is, maar een soort waarneming.

De relativiteit van de tijd is een feit dat ook door de belangrijkste natuurkundige van de 20ste eeuw, Albert Einstein geverifieerd werd. Lincoln Barnett schrijft in zijn boek “*Het universum en Dr. Einstein:*

“Samen met de absolute ruimte beschouwd Einstein het concept van de absolute tijd als een voortdurende, onveranderlijke, onverbiddelijke universele tijd-

De tijd is een concept dat geheel verbonden is aan de ontvanger.

Terwijl een bepaalde tijdsperiode voor iemand lang kan lijken, kan het voor een ander kort zijn. Om te begrijpen wie er gelijk heeft hebben we bronnen nodig zoals klokken en kalenders. Het is onmogelijk zonder deze om een goede beoordeling over de tijd te maken.

stroom, die van het onbepaalde verleden naar de onbepaalde toekomst stroomt. Veel van de onbekendheid die de Relativiteitstheorie omringt, komt van aarzeling van de mens om te erkennen, dat het gevoel van **tijd, zoals het gevoel van kleur, een waarneming is**. Net zoals de ruimte eenvoudig een manier is van het ordenen van materiele objecten, is **tijd een manier om gebeurtenissen te ordenen**. De subjectiviteit van de tijd kan het beste met de eigen woorden van Einstein uitgelegd worden: “De ervaringen van het individu,” zegt hij, “verschijnen voor ons als een opeenvolgende serie gebeurtenissen; in die series wordt de **enkele gebeurtenis die wij ons herinneren geordend volgens het criterium ‘vroeger’ of ‘later’**. Er bestaat daarom voor het individu een ik-tijd, of een **subjectieve tijd**. Dit is zelf niet meetbaar. Ik kan zeker bepaalde getallen met gebeurtenissen associëren en wel zodanig dat een grotere hoeveelheid met de latere gebeurtenissen geassocieerd wordt dan met de vroegere.”²²⁵

Einstein zelf verwijst ernaar zoals het in het boek van Barnett geciteerd is: “ruimte en tijd zijn vormen van intuïtie, die net als ons begrip voor kleur, vorm en grootte **niet van het bewustzijn kunnen worden afgescheiden**.” Volgens de theorie van de algemene relativiteit: **heeft tijd geen onafhankelijk bestaan zonder de volgorde van de gebeurtenissen waardoor we het afmeten.**”²²⁶

Omdat tijd uit waarneming bestaat, is het volledig afhankelijk van de waarnemer en daarom relatief.

De snelheid waarin de tijd stroomt, varieert volgens de verwijzingen die wij gebruiken om het te meten, want er is geen natuurlijke klok in het menselijk lichaam, die precies aangeeft hoe snel de tijd verloopt. Zoals Lincoln Barnett schreef: "Omdat er niet zoiets is als kleur zonder een oog dat het kan onderscheiden is, zo is een moment, een uur of een dag niets zonder een gebeurtenis die het markeert."²²⁷

De relativiteit van de tijd wordt duidelijk in dromen ervaren. Hoewel wat we in dromen zien uren lijkt te duren, duurt het eigenlijk maar een paar minuten of zelfs een paar seconden.

Laten we eens aan een voorbeeld denken om dit onderwerp verder uit te leggen. Laten we aannemen, dat we in een kamer gezet zijn met een enkel raam dat speciaal ontworpen was en we worden daar een bepaalde tijd in gehouden. Laat er in de kamer een klok aanwezig zijn waarop we kunnen zien hoeveel tijd er verstrijkt. Laten we tegelijkertijd door het raam de zon zien ondergaan en opkomen met bepaalde tussenpozen. Een paar dagen later zal het antwoord dat we geven op de vraag hoeveel tijd we in de kamer doorgebracht hebben, gebaseerd zijn op de informatie die we verzameld hebben door van tijd tot tijd op de klok te hebben gekeken en de optelling die we hebben gemaakt van het aantal malen, dat de zon ondergegaan is en weer opgekomen. Bijvoorbeeld we schatten, dat we drie dagen in de kamer hebben doorgebracht. Maar als degene die ons in de kamer heeft gezet naar ons toe komt en zegt, dat we twee dagen in de kamer hebben gezeten en dat de zon die we door het raam zien, valselijk door een simulatiemachine gevormd is en dat de klok die in de kamer is speciaal ontworpen is om sneller te lopen, dan heeft de berekening die we hebben gemaakt, geen betekenis.

Het voorbeeld bevestigt, dat de informatie over de hoeveelheid tijd die voorbij gaat gebaseerd is op relatieve afmetingen. De relativiteit van de tijd is een wetenschappelijk feit dat ook bewezen is door wetenschappelijke methodiek. Einsteins **theorie van algemene relativiteit** houdt in, dat de snelheid van de tijd verandert afhankelijk van de snelheid van het object en de afstand tot het centrum van de zwaartekracht. Als de snelheid toeneemt, wordt de tijd korter, samengeperst; en vertraagt als die bij het 'stoppunt' komt.

Laten we dit uitleggen met een voorbeeld dat door Einstein zelf wordt gegeven. Stel je een tweeling voor, de ene helft blijft op aarde, terwijl de andere helft door de ruimte reist met een snelheid die dicht bij de snelheid van het licht ligt. Als hij terugkomt, zal de reiziger ontdekken, dat zijn broer veel ouder is geworden dan hij. De reden daarvoor is, dat de tijd voor degene die met een

snelheid reist die dicht tegen die van het licht aanzit, veel langzamer verloopt. Als hetzelfde voorbeeld wordt toegepast op een ruimtereizende vader en een zoon die op aarde blijft, en als de vader 27 jaar oud was als hij op reis gaat en zijn zoon 3; en als de vader na dertig jaar (tijd van de aarde) weer op aarde terugkomt, dan zal zijn zoon 33 jaar zijn terwijl de vader maar dertig is.²²⁸

Er moet op gewezen worden, dat deze relativiteit van de tijd niet veroorzaakt wordt door het vertragen of versnellen van klokken of door het vertragen van een mechanische veer. Het is eerder het resultaat van een verschillende werking van perioden van het gehele materiële systeem, wat zo diep gaat als subatomische deeltjes. Met andere woorden; het verkorten van de tijd is niet zoals in het acteren in een slow-motion film voor de ervaring van iemand. In zo'n situatie waar de tijd zich verkort worden ook iemands hartslag, celvermenigvuldiging en hersenfuncties vertraagd en alle andere werkingen gaan langzamer dan die van de langzaam bewegende persoon op aarde. Diegene gaat door met zijn dagelijks leven en heeft de verkorting van de tijd helemaal niet door. De verkorting wordt zelfs niet duidelijk, tenzij er een vergelijking wordt gemaakt.

Relativiteit in de Qoer-aan

De conclusie waar we door de ontdekkingen van de moderne wetenschap toe geleid worden, **is dat tijd geen absoluut feit is, zoals door de materialisten verondersteld is, maar dat het slechts een relatieve waarneming is.** Wat nog interessanter is, is dat dit feit, onontdekt door de wetenschap tot de 20ste eeuw, aan de mensheid in de Qoer-aan veertienhonderd jaar geleden is medegedeeld. Er zijn verschillende verwijzingen in de Qoer-aan naar de relativiteit van de tijd.

Het is mogelijk om het wetenschappelijk bewezen feit dat tijd een psychologische waarneming is, die afhankelijk is van gebeurtenissen, volgorde en omstandigheden in vele verzen van de Qoer-aan te zien. Bijvoorbeeld, het hele leven van iemand is maar een kort moment zoals het in de Qoer-aan onderwezen wordt:

*Op de Dag dat Hij jullie zal roepen en jullie zullen antwoorden met lofprijzing en gehoorzaamheid en jullie zullen denken dat jullie (in deze wereld) **maar een korte tijd hebben verbleven!***

(Soera Al-Isra:52)

En op de Dag waarop Hij hen samen zal verzamelen, (zal het zijn) alsof zij slechts een uur of een dag (in het leven van deze wereld) zijn geweest Zij zullen elkaar herkennen.

(Soera Yoenoos:45)

In sommige verzen wordt er aangeduid, dat mensen soms verschillend waarnemen en dat sommige mensen een heel korte periode als een heel lange kunnen ervaren. Het volgende gesprek van mensen tijdens het oordeel in het Hiernamaals is hier een goed voorbeeld van:

*Hij zal zeggen: “Hoeveel jaren zijn jullie op aarde gebleven?” Zij zullen zeggen: “Wij bleven **een dag of een deel van een dag**. Vraag het aan degenen die het bijhielden.” Hij zal zeggen: “Jullie zijn slechts kort gebleven – als jullie dat maar wisten!*

(Soera Al-Moeminoen:112-4)

In andere verzen staat er dat tijd in verschillende situaties met verschillende snelheid kan stromen:

*En zij vragen jullie om de bestraffing te bespoedigen! En Allah is niet nalatig in Zijn belofte. En waarlijk, **een dag met jullie Heer is als duizend jaren van jullie berekening**.*

(Soera Al-Hadj:47)

*De engelen en de geest stijgen naar Hem op in **een dag waarvan de tijd vijftig-duizend jaren is**.*

(Soera al-Maarij:4)

Deze verzen zijn allemaal een duidelijke uitdrukking van de relativiteit van de tijd. Het feit dat dit resultaat pas slechts door de wetenschap van de 20ste eeuw begrepen wordt, werd al 1400 jaar geleden aan de mens in de Qoer-aan meegedeeld en is een aanwijzing van de openbaring van de Qoer-aan door Allah, Die alle ruimte en tijd omringt.

De inhoud van vele andere verzen van de Qoer-aan laat zien, dat tijd waarneming is. Dit wordt in het bijzonder duidelijk in verhalen. Bijvoorbeeld, Allah heeft de Metgezellen van de grot, een groep gelovigen, die in de Qoer-aan genoemd wordt, meer dan drie eeuwen in slaap gehouden. Toen zij wakker werden, dachten deze mensen dat ze maar korte tijd in dit stadium gebleven waren, en ze konden er maar niet achterkomen hoelang ze geslapen hadden:

Daarom bedekten Wij hun gehoor gedurende een aantal jaren in een grot. Toen lieten Wij hen herrijzen, zodat Wij hen konden testen wie van de twee partijen het beste was in het berekenen van de tijd die zij er hadden verbleven.

(Soera Al-Kahf:11-12)

Dus deden Wij hen ontwaken, zodat zij elkaar konden ondervragen. Een spreker van hen zei: “Hoe lang zijn jullie (hier) geweest?” Zij zeiden: “Wij zijn hier misschien een dag geweest of een deel van een dag.” Zij zeiden: “(Alleen) jullie Heer weet het beste hoe lang jullie hier geweest zijn.

(Soera Al-Kahf:19)

In de situatie die in het onderstaande vers wordt verteld, is ook duidelijk dat tijd in waarheid alleen maar een psychologische waarneming is:

Of (denk aan) degene die langs een stad komt die geheel uit ruïnes bestaat. Hij zei: "Oh! Hoe zal Allah het ooit tot leven brengen na haar dood?" Allah liet hem dus sterven voor honderd jaar, toen deed Hij hem herleven. Hij zei: "Hoe lang ben jij dood geweest?" Hij zei: "Misschien was ik een dag dood of een deel van een dag." Hij zei: "Nee, jij bent honderd jaar dood geweest, kijk naar je eten en drinken, zij hebben geen verandering ondergaan en kijk naar je ezel! En zo hebben Wij van jou een teken voor de mensen gemaakt. Kijk naar de beenderen, hoe Wij ze samenbrengen en met vlees bedekken." Toen dit duidelijk aan hem was getoond, zei hij: "Ik weet dat Allah tot alle dingen in staat is."

(Soera Al-Bakara: 259)

Het bovenstaande vers benadrukt duidelijk dat Allah Die de tijd geschapen heeft, er niet door gebonden is. De mens aan de andere kant is aan de tijd verbonden, zoals door Allah bevolen is. Zoals in het vers is de mens niet in staat te weten hoe lang hij bleef slapen. Om in dit stadium aan te nemen, dat de tijd absoluut is (zoals de materialisten met hun verwarde mentaliteit doen), zou onredelijk zijn.

Het lot

De relativiteit van de tijd verklaart iets heel belangrijks. De relativiteit is zo variabel, dat een bepaalde tijdsperiode voor ons wel een biljoen jaren kan duren, terwijl het in een andere dimensie misschien maar een seconde duurt. Verder kan de ontzaglijk lange tijd die van het begin van de wereld tot haar eind duurt in een andere dimensie misschien maar een seconde duren.

Dit is het eigenlijke begrip van het concept van het lot, een concept dat door de meeste mensen, vooral de materialisten niet goed begrepen wordt, zij ontkennen het volledig. Het lot is Allahs volmaakte kennis over alle gebeurtenissen in het verleden en de toekomst. De meeste mensen vragen zich af hoe Allah al de gebeurtenissen kan kennen die nog niet hebben plaatsgevonden en dit zorgt ervoor, dat zij niet de authenticiteit van het lot kunnen begrijpen. Maar "gebeurtenissen die nog niet hebben plaatsgevonden" vinden niet uitsluitend alleen **voor ons** plaats. Allah is niet aan tijd of ruimte gebonden, want Hij heeft die Zelf geschapen. **Daarom zijn verleden, toekomst en heden allemaal hetzelfde voor Allah; voor Hem heeft alles al plaatsgevonden en is afgelopen.**

Lincoln Barnet legt uit, hoe de Theorie van algemene relativiteit naar dit feit leidt, in : *"The universe and Dr. Einstein"*: Volgens Barnet kan het universum in zijn gehele majesteit alleen maar door een **'kosmisch intellect'**

omringd worden.²²⁹ De wil die Barnett ‘**het kosmische intellect**’ noemt, **zijn de wijsheid en de kennis van Allah, Die over het hele universum zegeviert.** Net zoals we gemakkelijk het begin, het midden en het einde van een heerser zien en alle eenheden daartussen als een geheel, kent Allah de tijd waaraan we onderworpen zijn als een enkel moment precies van het begin tot het einde. Mensen ondergaan gebeurtenissen alleen wanneer de tijd daarvoor is aangebroken en zij zijn getuigen van het lot dat Allah voor hen geschapen heeft.

Het is ook belangrijk om onze aandacht te richten op de oppervlakkigheid van het verwarde begrip van het lot dat in de maatschappij heerst. Deze verwarde overtuiging van het lot houdt het bijgeloof in, dat Allah het lot bepaald heeft voor ieder mens, maar dat deze lotsbepalingen door mensen soms veranderd kunnen worden. Bijvoorbeeld bij een patiënt die van de dood terugkeert, maken mensen soms de bijgelovige opmerking zoals: “Hij heeft het lot verslagen.” Maar niemand is in staat om zijn lot te veranderen. Iemand die uit de dood terugkeert, sterft niet, omdat het bepaald is, dat hij dan nog niet sterft. Het is weer het lot van deze mensen die zichzelf bedriegen door te zeggen: “Ik heb mijn lot verslagen” door het te zeggen en door deze gedachtengang te houden.

Het lot is de eeuwige kennis van Allah en voor Allah Die de tijd als een enkel moment kent en Die over de hele ruimte en tijd zegeviert, is alles bepaald en zal volgens zijn lot eindigen. Wij begrijpen ook uit wat in de Qoer-aan is geopenbaard, dat de tijd voor Allah één is; sommige gebeurtenissen die ons in de toekomst zullen overkomen worden in de Qoer-aan op zo’n manier verteld, alsof ze al plaats gevonden hebben. Bijvoorbeeld de verzen die de rekenschap beschrijven, die mensen in het hiernamaals aan Allah zullen geven, worden verteld alsof het gebeurtenissen zijn die lang geleden hebben plaatsgevonden:

En de trompet zal geblazen worden en alles wat in de hemelen is en alles wat op aarde is, zal wegsterven, behalve wat Allah wil. Dan zal het een tweede maal geblazen worden en zie, zij zullen staan, rondkijkend. En de aarde zal stralen met het licht van haar Heer en het Boek zal open geplaatst worden en de profeten en de getuigen zullen naar voren gebracht worden en er zal tussen hen naar waarheid geoordeeld worden en niemand zal onrecht aangedaan worden. En ieder persoon zal volledig vergoed krijgen voor wat hij gedaan heeft; en Hij is het beste bewust van wat zij doen. En zij die ongelovig zijn, zullen in groepen naar de hel gedreven worden, en als zij die bereiken, zullen de poorten daarvan geopend worden. En zij die hun plicht jegens hun Heer deden worden in troepen naar de Tuin gedreven...

(Soera az-Zumar:68-71)

Enkele andere verzen over dit onderwerp zijn:

En iedereen zal tezamen met een (engel) voortkomen om (hem) voort te drijven, en een (engel) zal getuigen.

(Soera al-Qaf:21)

En de hemel zal splijten, want op die dag zal zij fragiel zijn.

(Soera al-Haqqa:16)

En hun vergoeding zal het paradijs zijn, en zijden kleding, omdat zij geduldig waren. Leunend op verheven tronen, zullen zij noch de buitengewone hitte van de zon zien noch de buitengewone koude.

(Soera al-Insan:12-3)

En het hellevuur zal voor iedereen die ziet, duidelijk worden.

(Soera an-Naziat:36)

Maar op deze dag zullen de gelovigen over de ongelovigen lachen.

(Soera al-Mutafifoen:34)

En de misdadigers zullen het vuur zien en vrezen, dat zij daar in zullen vallen.

En zij zullen geen ontsnappingsweg voor zichzelf kunnen vinden.

(Soera Al-Kahf:53)

Zoals we zien, gebeurtenissen die nog moeten plaatsvinden na onze dood (uit ons gezichtspunt) worden verteld alsof zij reeds meegemaakte gebeurtenissen uit het verleden zijn in de *Qoer-aan*. Allah is niet aan het relatieve tijdsframe geboden waar wij toe veroordeeld zijn. Allah heeft deze zaken in de tijdsloosheid gewild; mensen hebben ze al verricht en al deze gebeurtenissen zijn al geleefd en afgelopen. Het is duidelijk in het hieronder staande vers, dat iedere gebeurtenis, groot of klein, binnen de kennis van Allah valt en in een boek genoteerd staat:

Wat jij ook doet, en welk gedeelte van de Qoer-aan jij ook reciteert – en wat jij ook doet, Wij zijn daarvan getuigen, als jullie dat doen. En niets, ter grootte van het gewicht van een atoom (of een kleine mier) is voor jouw Heer op de aarde of in de hemel verborgen. Noch wat groter of kleiner dan dat is maar er is een duidelijk rapport geschreven.

(Soera Yoenoës:61)

De zorg van de materialisten

De onderwerpen die in dit hoofdstuk besproken worden, namelijk de waarheid die achter de materie, de tijdloosheid en de ruimteloosheid ligt, is beslist buitengewoon helder. Zoals al eerder gezegd is, is dit beslist niet een soort filosofie of een manier van denken, maar het zijn kristalheldere waarheden die onmogelijk ontkend kunnen worden. Behalve dat het een technische werkelijkheid is, laten de rationele en logische bewijzen ook geen ruimte voor

alternatieven voor dit onderwerp toe; het universum is een illusie met alle materie waaruit het is samengesteld en alle mensen die erop leven. Het is een verzameling waarnemingen.

Materialisten vinden het maar moeilijk dit te begrijpen. Als we bijvoorbeeld nog eens terugkeren naar het voorbeeld van de bus van Politzer: hoewel Politzer technisch wist, dat hij niet uit de waarnemingen kon komen, kon hij dit slechts in een paar gevallen toegeven. Namelijk de gebeurtenissen vonden voor Politzer in de hersenen plaats tot het busongeluk, maar zodra het busongeluk plaatsvindt, komen de zaken uit de hersenen en krijgen een fysieke realiteit. Op dit punt wordt de logische fout heel duidelijk. Politzer maakt namelijk dezelfde fout als de materialistische filosoof Johnson, die zegt: “Ik schop tegen een steen, mijn voet doet pijn en daarom bestaat het” en hij kan maar niet begrijpen, dat de schok die na het busongeluk gevoeld wordt ook niets anders dan een waarneming is.

De onderliggende reden waarom materialisten dit onderwerp maar niet kunnen begrijpen, is hun angst voor het feit dat ze onder ogen moeten zien als ze het wel begrijpen. Lincoln Barnett vertelt, dat dit onderwerp door een paar wetenschappers was ‘waargenomen’.

Tezamen met de filosofische vermindering van alle objectieve realiteit tot een schaduwwereld van waarnemingen, zijn wetenschappers zich bewust geworden van de alarmerende beperkingen van de menselijke zintuigen.²³⁰

Elke verwijzing naar het feit, dat materie en tijd een waarneming zijn, veroorzaken bij een materialist grote angst, want dit zijn de enige begrippen die hij als absoluut ervaart. Hij neemt dit bij wijze van spreken als afgodsbeelden aan om te aanbidden, omdat hij denkt, dat hij uit materie en tijd (door middel van de evolutie) geschapen is.

Als hij voelt, dat het universum waarin hij denkt te leven, de wereld, zijn eigen lichaam, andere mensen, andere materialistische ideeën waardoor hij beïnvloed is, kortweg, dat alles een waarneming is, wordt hij geheel door afschuw overmand. Alles waarop hij vertrouwt, waarin hij gelooft, verdwijnt plotseling. Hij voelt zich wanhopig, omdat hij uiteindelijk de Dag des Oordeels zal ondergaan in de ware betekenis waarin het beschreven is, in het vers:

En zij zullen (hun volledige) onderwerping aan Allah alleen aanbieden op die Dag en hun bedachte valse goden zullen van hen verdwijnen.

(Soera an-Nahl:87)

Daarom proberen de materialisten zichzelf van de realiteit van de materie te overtuigen, en proberen het ‘bewijs’ voor dit einde te leveren; ze slaan hun vuist tegen de muur, schoppen tegen stenen, schreeuwen, gillen, maar kunnen niet uit de realiteit ontsnappen.

Net zoals ze willen, dat deze realiteit uit hun gedachten verdwijnt, willen zij ook, dat andere mensen die verwerpen. Zij zijn zich ervan bewust, dat de ware aard van de materie over het algemeen bij de mensen bekend is, de primitiviteit van hun eigen filosofie en de onwetendheid van hun wereldopvatting, zal voor iedereen duidelijk worden, en er zal geen enkele mogelijkheid over zijn om hun opvattingen te verwezenlijken. Hun angsten zijn de reden waarom ze zo in de war raken door het feit dat hier verteld wordt.

Allah zegt, dat de angsten van de ongelovigen in het hiernamaals versterkt zullen worden. Op de Dag des Oordeels zullen zij als volgt aangesproken worden:

En op de dag wanneer Wij hen allen zullen verzamelen, zullen Wij tegen degenen die deelgenoten in de aanbidding (met Ons) toekenden, zeggen: “Waar zijn jullie deelgenoten die jullie aan Ons hebben toegekend?”

(Soera Al-Anaam:22)

Daarna zullen de ongelovigen voor hun eigendommen, kinderen, en naasten waarvan zij aannamen dat ze echt waren en die als deelgenoten aan Allah toekenden, getuigen en hen verlaten en verdwijnen. Allah vertelt ons hierover in het vers:

Zie! Hoe zij tegen zichzelf liegen! Maar de (leugen) die zij bedachten zal van hen verdwijnen.

(Soera Al-Anaam:24)

De winst van de gelovigen

Terwijl het feit dat materie en tijd waarnemingen zijn, de materialisten verontrust, geldt het tegenovergestelde voor ware gelovigen. Gelovige mensen worden heel blij wanneer zij het geheim achter de materie doorgrond hebben, want deze werkelijkheid is de sleutel tot alle vragen. Met deze sleutel, zullen geheimen ontsloten worden. Men kan dan gemakkelijk vele onderwerpen begrijpen die men vroeger maar moeilijk kon doorgronden.

Zoals al eerder gezegd is, de vragen over dood, paradijs, hel, het hiernamaals, veranderde dimensies en belangrijke vragen zoals: “Waar is Allah?”, “Wat was er voor Allah?”, “Wie heeft Allah geschapen?”, “Hoe lang zal het leven in het graf duren?” “Waar zijn de hemel en de hel?” “Waar bestaan de hemel en de hel momenteel?” zijn gemakkelijk te beantwoorden. Er zal begrepen worden met wat voor soort systeem Allah het gehele universum uit het niets geschapen heeft. Het gaat zover met dit geheim, **dat vragen over wanneer en waar geen betekenis meer zullen hebben** want er zullen geen tijd of plaats meer zijn. Als de ruimteloosheid begrepen wordt, kan men begrijpen, dat hel, hemel en aarde eigenlijk allemaal **dezelfde plaats** is. Als tijdloosheid

begrepen worden, kan men begrijpen, dat alles op **hetzelfde moment** gebeurt; er wordt op niets gewacht en de tijd gaat niet voorbij, want alles is al gebeurd en afgelopen.

Met dit geheim ontsloten, wordt **de wereld voor de gelovige als een hemel**. Alle afschuwelijke materiële zorgen, angsten en vrees verdwijnen. Men begrijpt, dat het gehele universum een enkele Soeverein heeft, dat Hij de gehele fysieke wereld net zo kan veranderen als Hij wil en alles wat hij maar hoeft te doen, is zich naar Hem te keren. Hij onderwerpt zich dan geheel aan Allah om zich *“aan Uw diensten toe te wijden”*

(Soera Ali Imraan:35)

Dit geheim begrijpen is de grootste winst van de wereld.

Met dit geheim wordt er een andere zeer belangrijke werkelijkheid die in de Qoer-aan genoemd is, ontsluitend: het feit dat *“Wij hem nader zijn dan zijn halsslagader”*

(Soera Qaf:16).

Zoals iedereen weet, bevindt de halsslagader zich in het lichaam. Wat kan dichter tot iemand zijn dan zijn binnenste? Deze situatie kan gemakkelijk worden uitgelegd door de werkelijkheid van de ruimteloosheid. Dit vers kan ook veel beter begrepen worden door het begrip van dit geheim.

Dit is een duidelijke waarheid. Het moet duidelijk worden, dat er geen andere helper en voorzieder voor de mens is dan Allah. **Er is niets behalve Allah**; Hij is het enige absolute wezen waartoe men zijn toevlucht moet zoeken, om hulp moet vragen en op een beloning moet rekenen.

Waar we ons ook toe keren, er is de aanwezigheid van Allah.

**“Verheerlijkt bent U, wij hebben geen kennis
behalve van wat U ons onderwezen heeft.**

U bent de Alwetende, de Alwijze.

(Qoer-aan Soerat al-Baqara: 32)

Eindnoten

- 1 Charles Darwin, *The descent of man*, 2nd edition, New York, A.L. Burt Co., 1874, p. 178.
- 2 Lalita Prasad Vidyarti, *Racisme, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983, p. 54.
- 3 Theodore D. Hall, "The scientific background of the Nazi 'Race purification' program, <http://www.trifax.org/avoid/nazi.html>
- 4 L.H. Gann, Adolf Hitler, *The complete totalitarian*, The intercollegiate review, Fall 1985, p. 24; geciteerd in Henry M. Morris, *The long war against God*, Baker Book House, 1989, p. 78.
- 5 Hickman R. *Biocreation*, Science press, Worthington, OH, pp. 51-52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinisme and the Nazi race holocaust", *Creation Wex hihilo Technical Journal* 13 (2) p. 101-111, 1999.
- 6 Robert M. Young, "Darwinian evolution and human history," *Historical studies on science and belief*, 1980
- 7 Alan Woods en Ted Grant, "Reason in revolt: Marxism and modern science, Londen, 1993.
- 8 Alex de Jonge, *Stalin and the shaping of the Soviet Union*, WiliamCollins Sons & klimited Co., Glasgow, 1987, p. 22.
- 9 K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977.
- 10 James reeve Pusey, "China and Charles Darwin, Cambridge, Massachusetts, 1983
- 11 Cliff, Corner, "Evolution vs. creationisme: In Defence of scientific thinking", *International socialist review (Monthly magazine supplement to the militant)* November 1980.
- 12 Ali Demirsoy Kalitum ve Evrim (Inheritance and evolution), Ankara; Mekeksan Publisching Co., 1984, p. 61.
- 13 Michael J. Behe. *Darwins black box*, New York : Free Press, 1996, pp. 232-233.
- 14 Richard Dawkins, *The blind watchmaker*, London: W.W. Norton, 1986, p. 1
- 15 Jonathan Wlls, *Icons of evolutions: science or myth? Why much of what we teach about evolution is wrong*. Regnery publishing, 2000, pp. 235-6.
- 16 Dan Graves, *Science of faith, forty-eight biographies of historic scientists and their Christian faith*, Grand Rapids, MI Kregel resources.
- 17 Science, philosophy, and religion: a symposium, 1941, CH.13.
- 18 Max Planck, *Where is science going?*, www.websophia.com/aphorisms/science.html
- 19 H.S. Lipton, "A physicist's view of Darwin's theory", *Evolution trends in plants*, vol.2, no.1, 1988, p.6.
- 20 Hoewel Darwin beweerde dat zijn theorie volledig onafhankelijk van die van Lamarck was, begon hij steeds meer op de beweringen van Lamarck te leunen. Vooral de 6de en laatste uitgave van *The origin of species* is vol voorbeelden van Lamarcks 'erfenis van verkregen eigenschappen. Zie Benjamin Farrington, *What Darwin really said*, New York: Schocken Books, 1966, p. 64.
- 21 Michael ruse, "Nonliteralist Antievolution" AAAS Symposium: "The New Antievolutionism, February 13, 1993, Boston MA.
- 22 Steven M. Stanley, *Macroevolution: pattern and process*, San Francisco: W.H. Freeman and Co., 1979, pp. 35, 159.
- 23 Collin Patterson's, "Cladistics", Interview with Brian Leek, Peter Franz, march 4 1982, BBC
- 24 Jonathan Wells, "Icons of evolution: Science or myth? Why much of what we teach about evolution is wrong", Regnery Publishing, 2000, p. 141-151.
- 25 Jerry Coyne, "Not bblack and white", a review of Michael Majerus's *melanism: Evolution in action*, *Nature*, 396 (1988), p. 35-6
- 26 Stephen Jay Gould, "The return of hopeful monsters", *Natural history*, vol. 86, juli-augustus 1977, p. 28.
- 27 Charles Darwin, *The origin of species: a facsimile of the first edition*, Harvard University Press, 1964, p. 189.
- 28 *Ibid.*, p. 177.
- 29 B.G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner of truth trust, 1988.
- 30 Warren Weaver, "Genetic effects of atomic radiation" *Science*, vol. 23, 29 june 1956, p. 1159.
- 31 Gordon R. Taylor, *The great evolution mystery*, New York : Harper & Row, 1983, p. 48.
- 32 Michael Pitman, *Adam and evolution*, London: river Publishing, 1984, p. 70.
- 33 Charles Darwin, *The origin of species: a fac-*

- simile of the first edition, Harvard University press, 1964, p. 179.
- 34 Ibid., pp. 172,280.
- 35 Derek V. Ager, "The nature of the fossil record", *Proceedings of the British Geological Association*, vol. 87, 1976, p. 133.
- 36 Mark Czarnecki, "The revival of the creationist crusade", *MacLean's*, January 19, 1981, p. 56.
- 37 R. Wesson, *Beyond natural selection*, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, p. 45.
- 38 David Raup, "Conflicts between Darwin and Palaeontology", *Bulletin, Field Museum of Natural History*, vol. 50, January 1979, p. 24.
- 39 Richard Monastersky, "Mysteries of the orient", *Discover*, April 1993, p. 40.
- 40 Richard Fortey: "The Cambrian explosion exploded?", *Science*, vol 293, no. 5529, 20 July 2001, p. 438-9.
- 41 Ibid.
- 42 Richard Dawkins, *The blind watchmaker*, London: W.W. Norton, 1986, p. 229.
- 43 Douglas J. Futuyma, *Science on trial*, New York: Pantheon Boos, 1983, p. 197.
- 44 Charles Darwin, *The origin of species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 302.
- 45 Stefan Bengtson, *Nature*, vol. 345, 1990, p. 765.
- 46 The new animal phylogeny: Reliability and implications, *proc. Of nat. Aca. Of Sci.*, 25 April 2000, vol. 97, no. 9., p. 4453-56
- 47 Ibid.
- 48 Gerald T. Todd, "Evolution of the lung and the origin of bony fishes: A casual relationship", *American Zoologist*, vol. 26, no. 4, 1980, p. 757.
- 49 R.L. Carroll, *Vertebrate palaeontology and evolution*, New York: W.H. Freeman and Co., 1988, p. 4.
- 50 Edwin H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the vertebrates*, New York: John Wiley and Sons, 1991, p. 99.
- 51 Jean-Jacques Hublin, *The hamlyn encyclopaedia of prehistoric animals*, New York: The Hamlyn publishing group ltd., 1984, p. 120.
- 52 Jacques Millot, "The Coelacanth", *Scientific American*, vol. 193, December 1955, p. 39.
- 53 *Bilim ve teknik magazine*, November 1998, no. 372, p. 21.
- 54 Robert L. Carroll, *Vertebrate palaeontology and evolution*, New York: W.H. Freeman and Co., 1988, p.198.
- 55 Engin Korur, "Gözlerin ve kanatların Sirri'(Het geheim van de ogen en vleugels) *Bilim ve Teknik*, no. 203, october 1984, p. 25.
- 56 "Nature", vol 382, August 1, 1996, p. 401.
- 57 Carl O. Dunbar, *Historical geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, p. 310.
- 58 L.D. Martin, J.D. Stewart, K.N. Whetstone, *The auk*, vol. 98, 1980, p. 86.
- 59 Ibid, p. 86; L. Martin "Origin of higher groups of tetrapods", Ithaca, New York; Comstock Publishing Association, 1991, pp. 485, 540.
- 60 S. Tarsitano, M.K. Hecht *Zoological Journal of the Linnaean society*, vol. 6, 1985, p. 178; A.D. Walker, *Geological magazine*, vol. 177, 1980, p. 595.
- 61 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?" *New Scientist*, February 1, 1997, p. 31.
- 62 Old bird, *Discover*, march 21, 1997.
- 63 Ibid.
- 64 Pat Shipman, "Birds do it... Dis Dinosaurs?", p. 28.
- 65 S.J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*. Vol.3, 1977, p. 147.
- 66 Pat Shipman, "Birds do it...did dinosaurs, p. 28.
- 67 Ibid.
- 68 Roger Lewin, "Bones of mammals, Ancestors fleshed out" *Science*, vol. 212, June 26, 1981, p. 1492.
- 69 George Gaylord Simpson, *Life before man*, New York: Time-Life Books, 1972, p. 42.
- 70 R. Eric Lombard, "Review of evolutionary principles of the mammalian middle ear, Gerald Fleischer" *Evolution*, vol. 33, December 1979, p. 1230.
- 71 David R. Pilbeam, "Rearranging our family tree", *Nature*, June 1978, p. 40.
- 72 Earnest A. Hooton, *Up from the ape*, New York : McMillan, 1931, p. 332.
- 73 Malcolm Muggeridge, "The end of Christendom, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, p. 59.
- 74 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's folly", *New scientist*, 5 February, 1979, p. 44.
- 75 Kenneth Oakley, William Le Gross Clark & J.S., "Pitdown", *Meydan Larousse*, vol. 10, p. 133.

- 76 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's folly", *New Scientist*, 5 April 1979, p. 44.
- 77 W.K. Gregory: "Hesperopithecus apparently not an ape nor a man", *Science*, vol. 66, December 1927, p. 579.
- 78 Phillips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga: The pygmy in the zoo, New York : Delta Books, 1992.
- 79 David Pilbeam, "Humans lose an early ancestor", *Science*, April 1982, pp. 6-7.
- 80 Solly Zuckerman, *Beyond the ivory tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, pp. 75-94.
- 81 Charles E. Oxnard, "The place of Australopithecines in human evolution: grounds for doubt", *Nature*, vol. 258, p. 389.
- 82 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of early hominid labyrinthine morphology for evolution of human bipedal locomotion", *Nature*, vol. 369, June 23, 1994, pp. 645-648.
- 83 Holly Smith, *American Journal of physical anthropology*, vol. 94, 1994, pp. 307-25.
- 84 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of early hominid labyrinthine morphology for evolution of human bipedal locomotion", *Nature* vol. 369, June 23, 1994, p. 645-48.
- 85 Tim Bromage, *New Scientist*, vol. 133, 1992, p. 38-41.
- 86 J.E. Cronin, N. Boaz, C.B. Stinger, Y. Rak, "Tempo and mode in hominid evolution", *Nature*, vol. 292, 1981, p. 113-122.
- 87 "C.L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M.L. Brace, *Atlas of human evolution*, 2.b. New York: Rinehart and Wildon, 1979.
- 88 Alan Walker, *Scientific American*, vol. 239(2), 1978, p. 54.
- 89 Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol. 284, no. 5411, 2 April 1999, p. 65-71.
- 90 Marvin Lubenow, *Bones of contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, p. 83.
- 91 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, November 19, 1984.
- 92 Ibid.
- 93 Richard Leakey, *The making of mankind*, London: Sphere Books, 1981, p. 62.
- 94 Marvin Lubenow, *Bonus of contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, p. 136.
- 95 Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, November-December 2000, p. 491.
- 96 Erik Trinkaus, "Hard times among the Neanderthals", *Natural History*, vol. 87, December 1978, p. 10; R.L. Holloway, "The Neanderthal brain: What was primitive", *American journal of physical anthropology supplement*, vol. 12, 1991, p. 94.
- 97 Alan Walker, *Science*, vol. 207, 1980, p. 1103.
- 98 A.J. Kelso, *Physical anthropology*, 1st ed. New York; J.B. Lipincott Co., 1970, p. 221; M.D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge: Cambridge University press, 1971, p. 272.
- 99 S.J. Gould, *Natural history*, vol. 85, 1976, p. 30.
- 100 *Time*, November 1996.
- 101 L.S.B. Leakey, *The origin of Homo sapiens*, ed. F. Borde, Paris: Unesco, 1972, p. 25-9; L.S. B. Leakey, *By the evidence*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974
- 102 "Is this the face of our past", *Discover*, December 1997, pp. 97-100.
- 103 A.J. Kelso, *Physical anthropology*, 1.b., 1970, pp. 221; M.D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge: Cambridge University press, 1971, p. 272.
- 104 Donald C. Johanson & M.A. Edey, *Lucy: The beginnings of humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, p. 250.
- 105 *Science news*, vol. 115, 1979, pp. 196-197.
- 106 Ian Anderson, *New Scientist*, vol. 98, 1983, p. 373.
- 107 Russel H. Tuttle, *Natu4al Hitroy*, maart 1990, p. 61-64.
- 108 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, vol. 39, 1996, p. 178.
- 109 Elaine Morgan, *The scars of evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, p. 5.
- 110 Solly Zuckerman, *Beyond the ivory tower*, New York : Toplinger Publications, 1970, p. 19.
- 111 Robert Locke, "Family fights" *Discovering Archeology*, July/August 1999, p. 36-39.
- 112 Ibid.
- 113 Henry Gee, *In search of time: beyond the fossil record to a new history of life*, New York, The free press, 1999, p. 126-7.
- 114 W.R. Bird, *The origin of species revisited*,

- Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, pp. 298-99.
- 115 "Hoyle on evolution", *Nature*, vol. 294, 12 november 1981, p. 105.
- 116 Ali Demirsoy, *Kahtum ve Evrim (erfelijkheid en evolutie)*, Ankara: Meteksan publishing co., 1984, p. 64.
- 117 "W.R. Bird, The origin of species revisited. Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, p. 304.
- 118 *Ibid*, p. 305.
- 119 J.D. Thomas, *Evolution and faith*. Abilene, TX, ACU Press, 1988, p. 81-2.
- 120 Robert Shapiro, *Origins: a sceptics guide to the creation of life on earth*, New York, Summit Books, 1986, p. 127.
- 121 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from space*, New York, Simon & Schuster, 1984, p. 148.
- 122 *Ibid*, p. 130.
- 123 Fabbri *Britannica Science encyclopaedia*, vol 2, no. 22, p. 519.
- 124 Richard B. Bliss & Cary E. Parker, *Origin of life*, California, 1979, p. 14.
- 125 Stanley Miller, *Molecular evolution of life: current status of the prebiotic synthesis of small molecules*, 1986, p. 7
- 126 Kevin McKean, *Bilim ve Teknik*, No. 189, p. 7.
- 127 J.P. Ferris, C.T. Chen, "Photochemistry of methane, nitrogen en water mixture as a model for the atmosphere of the primitive earth", *Journal of American chemical society*, vol. 97:11, 1975, p. 2964.
- 128 "New evidence on evolution of early atmosphere and life", *Bulletin of the American meteorological society*, vol. 63, November 1982, p. 1328-1330.
- 129 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of life*, California, 1979, p. 25.
- 130 W.R. Bird, *the origin of species revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, p. 325.
- 131 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of life*, California, 1979, p. 25.
- 132 *Ibid*.
- 133 S.W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical origin of cells", *Chemical engineering news*, june 22, 1970, p. 80.
- 134 Frank B. Salisbury, "Doubts about de modern synthetic theorie of evolution", *American biology teacher*, September 1971, p. 336.
- 135 Paul Auger, *De la physique theorique a la biologie*, 1970, p. 118.
- 136 Francis Crick, *Life itself: It's origin and nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, p. 88.
- 137 Ali Demirsoy, *Kahtim ve Evrim (Erfernis en evolutie)*, Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 39.
- 138 Homer Jacobson, *Information, reproduction and the origin of life*, "American scientist, January 1955, p. 121.
- 139 Reinhard Junker & Siegfried Scherer, *Entstehung Geschichte der Lebewesen*", Weyel, 1986, p. 89.
- 140 Michael Denton, *Evolution: A theory in crisis*. London: Burnett Books, 1985, p. 351.
- 141 John Horgan, "In the beginning", *Scientific American*, vol. 264, February 1991, p.119.
- 142 G.E. Joyce, L.E. Orgel, "Prospects for understanding the origin of the RNA world", *In the RNA world*, New York: Cold spring Harbor laboratory Press, 1993, p. 13.
- 143 Jacques Monod, *Chance and necessity*, New York: 1971, p. 143.
- 144 Leslie E. Orgel, "The origin of life on lthe earth", *Scientific Smerican*, Ekim 1994, vol. 271, p. 78.
- 145 Gordom C. Mills, Dean Kenyon, "The RNA world: A critique", *Origins & Design*, 17:1, 1996.
- 146 Brig Klyce, "The RNA world,"<http://www.pan-spermia.org/rna-world.htm>.
- 147 Chandra Wickramasinghe, *Interview in London Daily Express*, 14 augustus 1981.
- 148 Jeremy Rifnik, *Entropy: A new world view*, New York, Viking Press, 1980, p. 6.
- 149 J.H. Rush, "The dawn of life", *New York, Signet*, 1962, p. 35.
- 150 Roger Lewin, "A downward slope to greater diversity", *Science*, vol. 217, 24.9.1982, p. 139.
- 151 George P. Stravropoulos, "The frontiers and limitis of science", *American scientist*, vol. 65, November-December 1977, p. 674.
- 152 Jeremy Rifkin, "Entropy: A new world view, p. 55.
- 153 Voor meer informatie: zie Stephen C. Meyer, "The origin of life and the death of materialisme", *The intercollegiate review*, 32, no. 2, spring 1996.
- 154 Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley & Roger L. Olsen. *The mystery of life's origin:*

- Reassessing current theories, 4th edition, Dallas, 1992, chapter 9, p. 134.
- 155 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order out of chaos*, New York, Bantam Books, 1984, p. 175.
- 156 Robert Shapiro, "Origins: A sceptics guide to the creation of life on earth." Summit Books, New York: 1986, s. 207.
- 157 Pierre-P Grassé, *Évolution of living organisms*, New York: Academic Press, 1977, p. 103.
- 158 Ibid, p. 107.
- 159 Norman Macbeth, "Darwin retried: An appeal to reason, Boston: Gambit, 1971, p. 101.
- 160 Loren C. Eiseley, "The immense journey," Vintage Books, 1958, p. 186.
- 161 Charles Darwin, "The origin of species: a facsimile of the first edition", Harvard University press, 1964, p. 184.
- 162 Norman Macbeth Darwin retried: An appeal to reason, Harvard common press, New York: 1971, p. 133.
- 163 Ibid, p. 36.
- 164 Loren C. Eiseley, "The immense journey," Vintage Books, 1958, p. 186.
- 165 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, [http:// www.trueorigin.org/spetner2.asp](http://www.trueorigin.org/spetner2.asp)
- 166 Ibid.
- 167 Ibid.
- 168 Francisco J. Ayala, "The mechanisms of evolution", *Scientific American*, vol. 239, September 1978, p. 64.
- 169 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max "Dialogue: continuing an exchange with Dr. Edward E. Max." 2001, <http://www.trueorigin.org/spetner2.asp>
- 170 "S.R. Scadding, "Do 'vestigial organs' provide evidence for evolution?" *Evolutionary theories*, vol. 5, may 1981, p. 173.
- 171 "The merck manual of medical information, Home edition. New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck publishing group, Rahway, 1997.
- 172 H. Enoch, *Creation and evolution*," New York: 1966, pp. 18-9.
- 173 Frank Salisbury, "Doubts about the modern synthetic theory of evolution", *American biology teacher*, September 1971, p. 338.
- 174 Dean Kenyon & Percival Davis, "Of pandas and people: The central question of biological origins", Dallas: Haughton Publishing, 1993, p. 33.
- 175 Michael Denton, "Evolution: a theory on crisis", London, Burnett Books, 1985, p. 145.
- 176 William Fix, "The bone peddlers: Selling evolution" New York: Macmillan publishing Co., 1984, p. 189.
- 177 W. R. Bird, "The origin of species revisited, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, pp. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, "Of pandas and people, Haughton Publishing Co., 1990, pp. 35-8.
- 178 W.R. Bird, "The origin of species revisited, pp. 98-99, 199-202.
- 179 Michael Denton. "Evolution: a theory in crisis", London: Burnet Books, 1985, pp. 290-1
- 180 Hervé Philippe en Patrick Forterre, « The rooting of the universal tree of life is not reliable", *Journal of molecular evolution*, vol 49, 1999, p. 510.
- 181 James Lake, Ravi Jain en Maria Rivera, « Mix and match in the tree of life", *Science*, vol. 283, 1999, p. 2027.
- 182 Carl Woese, "The universal ancestor", *Proceedings of the National academy of science, USA* 95, (1998), p. 6854
- 183 Ibid.
- 184 Jonathan Wells, "Icons of evolution," Regnery Publishing, 2000, p. 51.
- 185 G.G. Simpson, W. Beck, "An introduction to biology", New York: Harcourt Brace and world, 1965, p. 241.
- 186 Keith S. Thompson, "Ontogeny and phylogeny recapitulated", *American Scientist*, vol 76, May/June 1988, p. 273.
- 187 Francis Hitching, "The neck of the giraffe: Where Darwin went wrong," New York: Ticknor and Fields, 1982, p. 204.
- 188 Richard Lewontin, "The demon-haunted world", *The New York review of books*, January 9, 1997, p. 28.
- 189 Robert Shapiro, "Origins: A sceptics guide to the creation of life on earth" Summit Books: New York, 1986, p. 207.
- 190 Hoimar Von Dithfurt, *Im Anafan was der Wasserstoff* (Secret night of dinosaurs), Vol 2, p. 64.
- 191 Ali Demirsoy, "Kalitum ve Evrim (Inheritance and evolution), Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, p. 61.

- 192 Ibid, p. 61
- 193 Ibid p. 94.
- 194 Bilim ve teknik, July 1989, vol 22, no. 260, p. 59.
- 195 Grimeks Tierleben Vögel 3, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, p. 92.
- 196 David Attenborough, "Life on earth: A natural history", Collins British Broadcasting corporation, June 1979, p. 236.
- 197 David Attenborough, "Life on earth: A natural history", Collins British Broadcasting corporation, June 1979, p. 240.
- 198 "The structure and properties of spider silk", endeavour, January 1986, vol. 10, pp. 37-43.
- 199 Görsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi, pp. 185-6.
- 200 Walter Metzner, <http://cnas.ucr.edu/~bio/faculty/Metzner.html>
- 201 National Geographic, September 1995, p. 98.
- 202 Bilim ve teknik, January 1990, pp. 10-2
- 203 David Attenborough, "Life of birds", Princeton University Press, Princeton New Jersey, 1998, p. 47.
- 204 James L. Gould, Carol Grant Gould, "Life at the edge," W.H. Freeman and Company, 1989, pp. 130-6.
- 205 David Attenborough, "The private life of plants," Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1995, pp. 81, 83.
- 206 Encyclopedia of reptiles and amphibians, Published in the United States by Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, p. 35.
- 207 Frederick Vester, Denken, Lernen, Vergessen, vga, 1978, p. 6.
- 208 George Politzer, Principes fondamentaux de philosophie, Editions Sociales, Paris 1954, pp. 38, 39-44.
- 209 R.I Gregory, Eye and brain: The psychology of seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, p. 9.
- 210 Lincoln Barnett, The universe and Dr. Einstein, William Sloan Associate, New York, 1948, p. 20.
- 211 Orhan Hancerlioglu, Düşünce Tarihi (The history of thought), Istanbul: Renze Bookstore, 6de ed. September 1995, p. 447.
- 212 V.I. Lenin, Materialism and empiriocriticism, Progress publishers, Moscow. 1970, p. 14.
- 213 Bertrand Russel, ABC of relativity, George Allan and Unwin, London, 1964, pp. 161-2.
- 214 R.I. Gregory. Eye and brain: the psychology of seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, p. 9
- 215 Ken Wilber, Holographic paradigm and other paradoxes, p. 20.
- 216 George Politzer, Principes fondamentaux de philosophie, Editions Sociales, paris 1954, p. 53.
- 217 Orhan Hancerlioglu, Düşünce Tarihi (De geschiedenis van het denken), Istanbul: remzi Bookstore, 6. ed., September 1995, p. 261.
- 218 George Politzer, "Principes fondamentaux de philosophie, Editions sociales, Parijs, 1954, p. 65
- 219 Paul Davies, Tantr ve fizik (God en de nieuwe fysica), vertaald door Murat Temelli, Im Publsihing, Istanbul 1995, p. 180-1).
- 220 Rennan Pekünlü, "Aldatmacanın Evrimizligi (Geen evolutie of bedrog) Bilim ve Ütopya, December 1998 (V.I. Lenin, materialism and empirio-criticisme, Progress Publishers, Moscow 1970, pp. 334-5).
- 221 Alaattin Senel, "Evrin Aldatmacasi mu?, Devrin Aldatmacasi mu?", (Het bedrog van de evolutie of het bedrog van de eeuw?" Bilim ve Utopya, December 1998.
- 222 Imam rabbani Hz. Mektuplari (brievan van rabbani), vol II, 357. Brief, p. 163
- 223 Imam rabbani Hz. Mektuplari (brievan van Rabbani), vol II, 470. Brief, p. 1432.
- 224 François Jacob, Le jeu des possibles, University of Washington Press, 1982, p. 111.
- 225 Lincoln Barnett, The Universe and Dr. Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, pp. 52-3.
- 226 Lincoln Barnett, The Universe and Dr. Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, p. 17
- 227 Lincoln Barnett, The Universe and Dr. Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, p. 58
- 228 Paul Strathern, The Big Idea: Einstein and relativity, Arrow Books, 1977, p. 57.
- 229 Lincoln Barnett, The Universe and Dr. Einstein, William Sloane Associate, New York, 1984, p. 84.
- 230 Lincoln Barnett, The universe and Dr. Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, pp. 17-18.

HARUN YAHYA

A9 Satelliet-TV Kanaal & Harunyahya.TV

Enkel moment dat u op de A9 Televisie zult beleven, enkel woord dat u zult horen, enkel beeld dat u zult zien, enkel onderwerp dat u zult denken, verandert uw blik op het leven.

Harun Yahya (Adnan Oktar) documentaires die online gratis bekeken kunnen worden, die in verschillende formaten op uw computer gedownload kunnen worden via de HarunYahya.TV site, is nu online.

Harun Yahya's officiële verkoopsite

Profiteer van de voordelen door het aanschaffen van Harun Yahya boeken en dvd's via de officiële outlet.

www.bookglobal.net

HARUN YAHYA DOCUMENTAIRES OP DVD & VCD

ISLAM VEROORDEELT
HET TERRORISME
Islam Condemns Terrorism

SATANISME: SATANS BLOEDERIGE LERING
Satanism: Satan's Bloody Teaching

HET MENSELIJK WONDER
The miracle of man's creation

40 Pcs. DVDs
Documentary Film Set

10 Pcs. DVDs
Multi Language DVD Set

<http://nl.harunyahya.com>

<http://bookglobal.net>

Werken die Uw Blik
op het Leven Zullen
Veranderen

HARUN YAHYA

HET REUZE WERK DAT DARWINISME VERWOEST

Het Atlas van de Schepping lanceerde een ware verlichting in Europa. Deze grote intellectuele ontwakning heeft zijn invloed laten zien bij Europese leiders en staatsmannen.

Harun Yahya heeft meer dan 300 boeken geschreven. En ze zijn vertaald naar meer dan 72 talen.

- ◆ De instorting van de Evolutietheorie
- ◆ Geschiedenis, Politiek en Strategie
- ◆ Het Geheim achter de Materie
- ◆ Moraliteit van de Koran en Diep Denken
- ◆ Tekenen leiden tot het geloof en Wonder van de Schepping

Harun Yahya Boeken

- ◆ <http://www.harunyahya.com>
- ◆ <http://www.harunyahyaimpact.com>
- ◆ <http://nl.harunyahya.com>
- ◆ <http://Islamdenouncesterrorism.com>

<http://www.harunyahya.com>

<http://nl.harunyahya.com>